eLIBRO

La Sankta Biblio

Malnova testamento

Parto 3

INKO

La Sankta Biblio

MALNOVA TESTAMENTO

Parto 3

*e*LIBRO

Aranĝis: Franko Luin

ISBN 91-7303-004-X

inko@omnibus.se
http://www.omnibus.se/inko

INKO · SE-13542 TYRESÖ · SVEDIO
NOVEMBRO 2000

Ezra

Ĉapitro 1

1 En la unua jaro de Ciro, reĝo de Persujo, por ke plenumiĝu la vor-
to de la Eternulo, dirita per Jeremia, la Eternulo ekscitis la spiriton
de Ciro, reĝo de Persujo, kaj ĉi tiu ordonis proklami en sia tuta reg-
no voĉe kaj skribe jenon: 2 Tiele diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉiujn
regnojn de la tero donis al mi la Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li ko-
misiis al mi konstrui al Li domon en Jerusalem, kiu estas en Judu-
jo. 3 Kiu inter vi estas el Lia tuta popolo, kun tiu estu lia Dio; kaj li
iru en Jerusalemon, kiu estas en Judujo, kaj konstruu la domon de
la Eternulo, Dio de Izrael, de tiu Dio, kiu estas en Jerusalem. 4 Kaj
al ĉiu, kiu restis, en kiu ajn loko li loĝas, la loĝantoj de lia loko hel-
pu al li per arĝento, per oro, per alia havo, kaj per brutoj, kun mem-
vola donaco por la domo de Dio, kiu estas en Jerusalem. 5 Kaj leviĝis
la ĉefoj de la patrodomoj de Jehuda kaj de Benjamen, kaj la pastroj
kaj la Levidoj, ĉiu, en kiu Dio vekis lian spiriton, por iri konstrui la
domon de la Eternulo en Jerusalem. 6 Kaj ĉiuj iliaj ĉirkaŭantoj hel-
pis al ili per arĝentaj objektoj, per oro, per alia havo, per brutoj, kaj
per multekostaĵoj, krom ĉiuj memvolaj donacoj. 7 Kaj la reĝo Ciro
elportigis la vazojn de la domo de la Eternulo, kiujn Nebukadnecar
estis elportinta el Jerusalem kaj metinta en la domon de liaj dioj; 8
Ciro, reĝo de Persujo, elportigis ilin per la trezoristo Mitredat, kiu
laŭkalkule transdonis ilin al Ŝeŝbacar, princo de la Judoj. 9 Kaj jen
estas ilia nombro: da oraj pelvoj tridek, da arĝentaj pelvoj mil, da
tranĉiloj dudek naŭ, 10 da oraj kalikoj tridek, da arĝentaj duoblaj

kalikoj kvarcent dek, da aliaj vazoj mil. 11 La nombro de ĉiuj vazoj
oraj kaj arĝentaj estis kvin mil kvarcent. Ĉion ĉi tion kunportis Ŝeŝ-
bacar ĉe la foriro de la forkaptitoj el Babel en Jerusalemon.

Ĉapitro 2

1 Jen estas la loĝantoj de la lando, kiuj iris el la forkaptitoj, kiujn
forkondukis en Babelon Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj kiuj re-
venis en Jerusalemon kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon, 2 kiuj ve-
nis kun Zerubabel, Jeŝua, Neĥemja, Seraja, Reelaja, Mordeĥaj, Bil-
ŝan, Miŝpar, Bigvaj, Reĥum, Baana. La nombro de la viroj de la po-
polo Izraela estis: 3 de la idoj de Paroŝ, du mil cent sepdek du, 4 de
la idoj de Ŝefatja, tricent sepdek du, 5 de la idoj de Araĥ, sepcent
sepdek kvin, 6 de la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de Jeŝua kaj Joab,
du mil okcent dek du, 7 de la idoj de Elam, mil ducent kvindek kvar,
8 de la idoj de Zatu, naŭcent kvardek kvin, 9 de la idoj de Zakaj,
sepcent sesdek, 10 de la idoj de Bani, sescent kvardek du, 11 de la idoj
de Bebaj, sescent dudek tri, 12 de la idoj de Azgad, mil ducent du-
dek du, 13 de la idoj de Adonikam, sescent sesdek ses, 14 de la idoj
de Bigvaj, du mil kvindek ses, 15 de la idoj de Adin, kvarcent kvin-
dek kvar, 16 de la idoj de Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek ok, 17
de la idoj de Becaj, tricent dudek tri, 18 de la idoj de Jora, cent dek
du, 19 de la idoj de Ĥaŝum, ducent dudek tri, 20 de la idoj de Gibar,
naŭdek kvin, 21 de la idoj de Bet-Leĥem, cent dudek tri, 22 de la
loĝantoj de Netofa, kvindek ses, 23 de la loĝantoj de Anatot, cent
dudek ok, 24 de la idoj de Azmavet, kvardek du, 25 de la idoj de Kir-
jat-Arim, Kefira, kaj Beerot, sepcent kvardek tri, 26 de la idoj de Ra-
ma kaj Geba, sescent dudek unu, 27 de la loĝantoj de Miĥmas, cent
dudek du, 28 de la loĝantoj de Bet-El kaj Aj, ducent dudek tri, 29 de
la idoj de Nebo, kvindek du, 30 de la idoj de Magbiŝ, cent kvindek

ses, 31 de la idoj de la alia Elam, mil ducent kvindek kvar, 32 de la
idoj de Ĥarim, tricent dudek, 33 de la idoj de Lod, Ĥadid, kaj Ono,
sepcent dudek kvin, 34 de la idoj de Jeriĥo, tricent kvardek kvin, 35
de la idoj de Senaa, tri mil sescent tridek. 36 De la pastroj: de la idoj
de Jedaja, el la domo de Jeŝua, naŭcent sepdek tri, 37 de la idoj de
Imer, mil kvindek du, 38 de la idoj de Paŝĥur, mil ducent kvardek
sep, 39 de la idoj de Ĥarim, mil dek sep. 40 De la Levidoj: de la idoj
de Jeŝua kaj Kadmiel, el la filoj de Ĥodavja, sepdek kvar. 41 De la
kantistoj: de la idoj de Asaf, cent dudek ok. 42 De la idoj de la por-
degistoj: la idoj de Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de Talmon, la idoj
de Akub, la idoj de Ĥatita, la idoj de Ŝobaj, ĉiuj kune cent tridek
naŭ. 43 De la Netinoj: la idoj de Ciĥa, la idoj de Ĥasufa, la idoj de
Tabaot, 44 la idoj de Keros, la idoj de Siaha, la idoj de Padon, 45 la
idoj de Lebana, la idoj de Ĥagaba, la idoj de Akub, 46 la idoj de Ĥa-
gab, la idoj de Ŝalmaj, la idoj de Ĥanan, 47 la idoj de Gidel, la idoj
de Gaĥar, la idoj de Reaja, 48 la idoj de Recin, la idoj de Nekoda, la
idoj de Gazam, 49 la idoj de Uza, la idoj de Paseaĥ, la idoj de Besaj,
50 la idoj de Asna, la idoj de Meunim, la idoj de Nefusim, 51 la idoj
de Bakbuk, la idoj de Ĥakufa, la idoj de Ĥarĥur, 52 la idoj de Baclut,
la idoj de Meĥida, la idoj de Ĥarŝa, 53 la idoj de Barkos, la idoj de
Sisra, la idoj de Tamaĥ, 54 la idoj de Neciaĥ, la idoj de Ĥatifa. 55 La
idoj de la servantoj de Salomono: la idoj de Sotaj, la idoj de Sofe-
ret, la idoj de Peruda, 56 la idoj de Jaala, la idoj de Darkon, la idoj
de Gidel, 57 la idoj de Ŝefatja, la idoj de Ĥatil, la idoj de Poĥeret-Ce-
baim, la idoj de Ami. 58 La nombro de ĉiuj Netinoj kaj de la idoj de
la servantoj de Salomono estis tricent naŭdek du. 59 Kaj jen estas la
elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa, Kerub, Adan, kaj Imer, kiuj ne
povis montri sian patrodomon kaj devenon, ĉu ili devenas de Izrael:
60 la idoj de Delaja, la idoj de Tobija, la idoj de Nekoda, sescent
kvindek du. 61 Kaj el la pastridoj: la idoj de Ĥabaja, la idoj de Ha-

koc, la idoj de Barzilaj, kiu prenis al si edzinon el la filinoj de Bar-
zilaj, la Gileadano, kaj estis nomata per ilia nomo. 62 Ili serĉis siajn
dokumentojn genealogiajn, sed ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili estis eligi-
taj el la listo de la pastroj. 63 Kaj la regionestro diris al ili, ke ili ne
manĝu el la plejsanktaĵo, ĝis aperos pastro kun la signoj de lumo kaj
de justo. 64 La tuta komunumo kune konsistis el kvardek du mil
tricent sesdek homoj, 65 krom iliaj sklavoj kaj sklavinoj, kies nom-
bro estis sep mil tricent tridek sep, kaj al tio estis ducent kantistoj
kaj kantistinoj. 66 Da ĉevaloj ili havis sepcent tridek ses; da muloj ili
havis ducent kvardek kvin; 67 da kameloj ili havis kvarcent tridek
kvin; da azenoj ses mil sepcent dudek. 68 Kelkaj el la ĉefoj de patro-
domoj, veninte al la domo de la Eternulo en Jerusalem, faris mem-
volan oferon por la domo de Dio, por restarigi ĝin sur ĝia funda-
mento. 69 Laŭ sia povo ili donis en la trezorejon de la laboroj: da oro
sesdek unu mil darkemonojn, da arĝento kvin mil min'ojn, kaj da
pastraj vestoj cent. 70 Kaj ekloĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj la po-
polanoj kaj la kantistoj kaj la pordegistoj kaj la Netinoj en siaj ur-
boj, kaj la tuta Izrael en siaj urboj.

Ĉapitro 3

1 Kiam venis la sepa monato kaj la Izraelidoj estis jam en la urboj,
kolektiĝis la tuta popolo, kiel unu homo, en Jerusalem. 2 Kaj leviĝis
Jeŝua, filo de Jocadak, kaj liaj fratoj, la pastroj, kaj Zerubabel, filo de
Ŝealtiel, kaj liaj fratoj, kaj ili konstruis la altaron de Dio de Izrael,
por alportadi sur ĝi bruloferojn, kiel estas skribite en la instruo de
Moseo, la homo de Dio. 3 Kaj ili aranĝis la altaron sur ĝia loko, ĉar
ili timis la popolojn de la landoj; kaj ili komencis alportadi sur ĝi
bruloferojn al la Eternulo, bruloferojn matenajn kaj vesperajn. 4 Kaj
ili solenis la feston de laŭboj, kiel estas skribite, kaj faris la ĉiutagajn

bruloferojn laŭ ilia nombro, konforme al tio, kio estas preskribita
por ĉiu tago; 5 kaj post tio la ĉiutagajn bruloferojn, kaj por la mo-
natkomencoj kaj por ĉiuj sanktigitaj festoj de la Eternulo, kaj por
ĉiu, kiu alportis memvolan oferon al la Eternulo. 6 De la unua tago
de la sepa monato ili komencis alportadi bruloferojn al la Eternu-
lo. Sed la fundamento por la templo de la Eternulo ankoraŭ ne es-
tis starigita. 7 Kaj ili donis monon al la ŝtonhakistoj kaj ĉarpentistoj,
kaj manĝaĵon, trinkaĵon, kaj oleon al Cidonanoj kaj Tiranoj, por ke
ili venigu cedrojn de Lebanon per la maro ĝis Jafo, konforme al la
permeso, kiun donis al ili Ciro, reĝo de Persujo.

8 En la dua jaro post ilia alveno al la domo de Dio en Jerusalem,
en la dua monato, Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua, filo de Jo-
cadak, kaj iliaj ceteraj fratoj, la pastroj, kaj la Levidoj, kaj ĉiuj, kiuj
venis el la kaptiteco en Jerusalemon, faris la komencon, kaj starigis
la Levidojn, havantajn la aĝon de dudek jaroj kaj pli, por inspekti
la laborojn en la domo de la Eternulo. 9 Kaj Jeŝua kun siaj filoj kaj
fratoj, kaj Kadmiel kun siaj filoj, la idoj de Jehuda, stariĝis kiel unu
homo, por inspekti la faradon de la laboroj en la domo de Dio, an-
kaŭ la idoj de Ĥenadad kun siaj filoj kaj fratoj, la Levidoj. 10 Kiam
la konstruistoj starigis fundamenton por la templo de la Eternulo,
tiam stariĝis la pastroj en siaj vestoj kun trumpetoj, kaj la Levidoj,
idoj de Asaf, kun cimbaloj, por glori la Eternulon per la kantoj de
David, reĝo de Izrael. 11 Kaj ili ekkantis gloron kaj laŭdon al la Eter-
nulo, ke Li estas bona, ke eterna estas Lia favorkoreco al Izrael; kaj
la tuta popolo ĝojkriis laŭte, glorante la Eternulon pro la fondo de
la domo de la Eternulo. 12 Kaj multaj el la pastroj kaj el la Levidoj
kaj el la ĉefoj de patrodomoj, maljunuloj, kiuj vidis la unuan temp-
lon, nun, ĉe la fondado de ĉi tiu templo antaŭ iliaj okuloj, laŭte plo-
ris; sed multaj laŭte ĝojkriis. 13 Kaj la popolo ne povis distingi inter

la sonoj de la ĝojkriado kaj la sonoj de la popola plorado; ĉar la popolo kriis tre laŭte, kaj tiu kriado estis aŭdata malproksime.

Ĉapitro 4

1 Kiam la malamikoj de Jehuda kaj Benjamen aŭdis, ke la revenintoj el la kaptiteco konstruas templon al la Eternulo, Dio de Izrael,
2 tiam ili venis al Zerubabel kaj al la ĉefoj de la patrodomoj, kaj diris al ili: Ni ankaŭ deziras konstrui kun vi, ĉar simile al vi ni ankaŭ serĉas vian Dion, kaj al Li ni alportas oferojn de post la tempo de Esar-Ĥadon, reĝo de Asirio, kiu venigis nin ĉi tien. 3 Sed Zerubabel kaj
Jeŝua kaj la aliaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael diris al ili: Ne estas bone, ke vi kune kun ni konstruu domon por nia Dio; ni solaj konstruos por la Eternulo, Dio de Izrael, kiel ordonis al ni la reĝo Ciro,
reĝo de Persujo. 4 Tiam la popolo de la lando komencis malfortigadi
la manojn de la Juda popolo kaj malhelpadi al ĝi en la konstruado.
5 Kaj ili dungadis kontraŭ ili konsilistojn, por detrui ilian entreprenon, dum la tuta tempo de Ciro, reĝo de Persujo, ĝis la reĝado de
Dario, reĝo de Persujo. 6 Kaj en la tempo de la reĝado de Aĥaŝveroŝ, en la komenco de lia reĝado, ili skribis akuzon kontraŭ la loĝantoj de Judujo kaj de Jerusalem.

7 En la tempo de Artaĥŝaŝt skribis Biŝlam, Mitredat, Tabeel, kaj la aliaj iliaj kunuloj al Artaĥŝaŝt, reĝo de Persujo: la letero estis skribita Sirie kaj klarigita Sirie. 8 Reĥum, konsilisto, kaj Ŝimŝaj, skribisto, skribis unu leteron kontraŭ Jerusalem al Artaĥŝaŝt, la reĝo, en
la sekvanta maniero: 9 Ni, Reĥum, konsilisto, kaj Ŝimŝaj, skribisto, kaj iliaj aliaj kunuloj, Dinaanoj, Afarsatĥanoj, Tarpelanoj, Afarsanoj,
Arkevanoj, Babelanoj, Ŝuŝananoj, Dehaanoj, Elamanoj, 10 kaj la aliaj
popoloj, kiujn transloĝigis Asnapar, la granda kaj glora, kaj enloĝigis en Samario kaj en la aliaj urboj transriveraj, kaj tiel plu. 11 Jen

estas la teksto de la letero, kiun ili sendis al li: Al la reĝo Artaĥŝaŝt
viaj sklavoj, la transriveranoj, kaj tiel plu. 12 Estu sciate al la reĝo, ke
la Judoj, kiuj foriris de vi kaj venis al ni en Jerusalemon, rekonstruas
nun tiun ribeleman kaj malbonan urbon kaj faras muregojn kaj sta-
rigas jam la fundamentojn. 13 Nun estu sciate al la reĝo, ke se tiu
urbo estos konstruita kaj la muregoj estos finitaj, tiam ili ne donos
tributon nek impostojn nek jarpagon, kaj la reĝa kaso havos mal-
profiton. 14 Ĉar ni manĝas salon el la reĝa palaco, kaj ni ne volas vidi
ion, kio malhonoras la reĝon, tial ni sendas kaj sciigas al la reĝo, 15
ke oni serĉu en la kronikoj de viaj patroj, kaj vi trovos en la kroni-
koj kaj konkvinkiĝos, ke tiu urbo estas urbo ribelema kaj malutila
por la reĝoj kaj landoj, kaj ke ribeloj estis farataj en ĝi de la plej mal-
proksimaj tempoj, kio estas la kaŭzo, pro kiu tiu urbo estis detrui-
ta. 16 Ni sciigas al la reĝo, ke se tiu urbo estos rekonstruita kaj ĝiaj
muregoj estos finitaj, tiam vi poste havos nenian parton en la regi-
ono transrivera. 17 La reĝo sendis respondon: Al Reĥum, konsilisto,
Ŝimŝaj, skribisto, kaj al la aliaj iliaj kunuloj, kiuj loĝas en Samario
kaj en la aliaj transriveraj lokoj, pacon kaj saluton. 18 La letero, kiun
vi sendis al ni, estas klare legita antaŭ mi; 19 kaj mi donis ordonon,
ke oni serĉu; kaj oni trovis, ke tiu urbo de malproksima tempo ri-
beladis kontraŭ la reĝoj, kaj tumultoj kaj defaloj estis farataj en ĝi;
20 ke potencaj reĝoj estis en Jerusalem kaj posedis la tutan transriv-
eran regionon, kaj tributo, impostoj, kaj jarpagoj estis donataj al ili.
21 Tial agu laŭ ĉi tiu ordono: malhelpu tiujn homojn en ilia labora-
do, ke la urbo ne estu rekonstruata, ĝis estos donita ordono de mi.
22 Kaj estu singardaj, ke vi ne estu malatentaj en tio, por ke ne naski-
ĝu granda malprofito por la reĝo. 23 Kiam ĉi tiu letero de la reĝo
Artaĥŝaŝt estis tralegita antaŭ Reĥum, la skribisto Ŝimŝaj, kaj iliaj
kunuloj, ili tuj iris en Jerusalemon al la Judoj kaj haltigis ilian labo-
radon per forta mano. 24 Tiam ĉesiĝis la laborado ĉe la domo de Dio

en Jerusalem; kaj tiu stato daŭris ĝis la dua jaro de reĝado de Dario, reĝo de Persujo.

Ĉapitro 5

1 Kaj la profetoj, Ĥagaj, la profeto, kaj Zeĥarja, filo de Ido, profetis
pri la Judoj, kiuj estis en Judujo kaj Jerusalem, en la nomo de Dio
de Izrael. 2 Tiam leviĝis Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua, filo de
Jocadak, kaj komencis konstrui la domon de Dio en Jerusalem, kaj
kun ili estis la profetoj de Dio, kiuj fortigadis ilin. 3 En tiu tempo
venis al ili Tatnaj, la estro de la transrivera regiono, kaj Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj, kaj tiele diris al ili: Kiu permesis al vi konstrui
ĉi tiun domon kaj starigi ĉi tiujn murojn? 4 Tiam ni diris al ili, kiaj
estis la nomoj de tiuj homoj, kiuj konstruis tiun konstruaĵon. 5 Sed
la okulo de ilia Dio estis super la plejaĝuloj de la Judoj, kaj ili ne estis malhelpataj, ĝis la afero estis raportita al Dario kaj ĝis revenis decido pri tio.

6 Jen la enhavo de la letero, kiun sendis Tatnaj, la estro de la transrivera regiono, kaj Ŝetar-Boznaj, kun siaj kunuloj la Afarseĥanoj, kiuj estis en la transrivera regiono, al la reĝo Dario; 7 la ra-
porto, kiun ili sendis al li, havis la sekvantan tekston: Al la reĝo
Dario plenan pacon. 8 Estu sciate al la reĝo, ke ni iris en la Judan
landon, al la domo de la granda Dio; ĝi estas konstruata el grandaj ŝtonoj, kaj trabojn oni enmetas en la murojn, kaj la laboro estas farata vigle kaj sukcesas en iliaj manoj. 9 Tiam ni demandis tiujn plen-
aĝulojn, kaj diris al ili: Kiu donis al vi la permeson konstrui ĉi tiun
domon kaj starigi ĉi tiujn murojn? 10 Kaj krom tio ni demandis pri
iliaj nomoj, por raporti al vi, kaj skribi la nomojn de tiuj homoj, kiuj
estas iliaj ĉefoj. 11 Per la sekvantaj vortoj ili respondis al ni kaj diris:
Ni estas servantoj de Dio de la ĉielo kaj de la tero, kaj ni konstru-

as la domon, kiu estis konstruita antaŭ multe da jaroj, kaj granda
reĝo de Izrael konstruis ĝin kaj finis ĝin. 12 Sed kiam niaj patroj
kolerigis Dion de la ĉielo, Li transdonis ilin en la manon de Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, la Ĥaldeo; kaj tiun domon li detruis, kaj la
popolon li transloĝigis en Babelon. 13 Sed en la unua jaro de Ciro,
reĝo de Babel, la reĝo Ciro donis permeson rekonstrui ĉi tiun do-
mon de Dio. 14 Eĉ la vazojn de la domo de Dio, la orajn kaj arĝen-
tajn, kiujn Nebukadnecar elportis el la templo de Jerusalem kaj
forportis en la templon de Babel, ilin la reĝo Ciro elportis el la tem-
plo de Babel, kaj oni transdonis ilin al Ŝeŝbacar, kiun li starigis kiel
regionestron; 15 kaj li diris al li: Prenu ĉi tiujn vazojn, iru, kaj forpor-
tu ilin en la templon de Jerusalem, kaj la domo de Dio estu konstru-
ata sur sia loko. 16 Tiam venis tiu Ŝeŝbacar kaj metis la fundamen-
ton por la domo de Dio en Jerusalem; kaj de tiu tempo ĝis nun ĝi
estas konstruata, kaj ĝi ankoraŭ ne estas finita. 17 Tial, se plaĉas al
la reĝo, oni serĉu en la domo de la reĝaj trezoroj tie en Babel, ĉu
efektive la reĝo Ciro donis permeson konstrui ĉi tiun domon de Dio
en Jerusalem; kaj la volon de la reĝo pri tio oni sendu al ni.

Ĉapitro 6

1 Tiam la reĝo Dario ordonis, ke oni serĉu en la domo de dokumen-
toj, kie la trezoroj estis deponitaj, en Babel. 2 Kaj oni trovis en Aĥ-
meta, la reĝa kastelo en la Meda lando, unu skribrulaĵon, en kiu
estis skribita la sekvanta pormemoraĵo: 3 En la unua jaro de la reĝo
Ciro, la reĝo Ciro donis ordonon: Pri la domo de Dio en Jerusalem,
estu konstruata domo, loko, kie oni alportas oferojn, kaj fortikaj
fundamentoj por ĝi estu starigitaj; la alto de la domo estu sesdek
ulnoj, ĝia larĝo estu sesdek ulnoj. 4 Da vicoj el grandaj ŝtonoj estu
tri, kaj unu vico el ligno; la elspezoj estu donataj el la reĝa domo. 5

Ankaŭ la vazojn de la domo de Dio, orajn kaj arĝentajn, kiujn Ne-
bukadnecar elportis el la templo de Jerusalem kaj forportis en Ba-
belon, oni redonu, kaj ili iru en la templon de Jerusalem sur sian
lokon kaj estu lokitaj en la domo de Dio. 6 Tial Tatnaj, la estro de
la transrivera regiono, Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj kunuloj, la Afarseĥa-
noj, kiuj estas en la transrivera regiono, foriĝu de tie; 7 permesu al
ili labori ĉe la domo de Dio; la regionestro de Judujo kaj la plejaĝu-
loj de la Judoj konstruu tiun domon de Dio sur ĝia loko. 8 Kaj de mi
estas donata ordono pri tio, kio devas esti farata al la plejaĝuloj de
la Judoj por la konstruado de tiu domo: el la apartenaĵo de la reĝo,
el la transriveraj impostoj oni tuj donu la elspezojn al tiuj homoj,
por ke la laborado ne haltu. 9 Kaj tiom estos necese da bovoj, ŝafoj,
aŭ ŝafidoj por bruloferoj por Dio de la ĉielo, da tritiko, salo, vino,
oleo, kiel diros la pastroj en Jerusalem, oni donadu al ili ĉiutage sen
halto, 10 por ke ili alportadu agrablodoran oferon al la Dio de la ĉie-
lo, kaj por ke ili preĝu pri la vivo de la reĝo kaj de liaj infanoj. 11 De
mi estas donata la ordono, ke se iu homo ŝanĝos ĉi tiun decidon,
oni elprenu trabon el lia domo, kaj li estu levita kaj alnajlita al ĝi,
kaj lia domo pro tio estu ruinigita. 12 Kaj Dio, kiu loĝigis tie Sian no-
mon, faligu ĉiun reĝon kaj popolon, kiu etendus sian manon, por
ŝanĝi ĉi tion, por fari ion malutilan al tiu domo de Dio en Jerusa-
lem. Mi, Dario, donis la ordonon; ĝi estu tuj plenumita.

13 Tiam Tatnaj, la estro de la transrivera regiono, Ŝetar-Boznaj,
kaj iliaj kunuloj komencis tuj agadi konforme al tio, kion ordonis la
reĝo Dario. 14 Kaj la plejaĝuloj de la Judoj konstruis kun sukceso,
konforme al la profetado de Ĥagaj, la profeto, kaj de Zeĥarja, filo
de Ido. Kaj ili konstruis kaj finis laŭ la volo de Dio de Izrael, kaj laŭ
la volo de Ciro, de Dario, kaj de Artaĥŝaŝt, reĝoj de Persujo. 15 Kaj
oni finis la domon en la tria tago de la monato Adar, en la sesa jaro
de reĝado de la reĝo Dario. 16 Kaj la Izraelidoj, la pastroj, la Levidoj,

kaj la aliaj revenintoj el la kaptiteco faris kun ĝojo la sanktigon de
tiu domo de Dio. 17 Kaj oni alportis ĉe la sanktigo de tiu domo de
Dio: cent bovojn, ducent ŝafojn, kvarcent ŝafidojn, kaj dek du pe-
koferajn kaprojn pro la tuta Izrael, laŭ la nombro de la triboj de
Izrael. 18 Kaj oni starigis la pastrojn laŭ iliaj ordoj, kaj la Levidojn laŭ
iliaj vicoj, por la servado al Dio en Jerusalem, kiel estas preskribite
en la libro de Moseo.

19 Kaj la revenintoj el la kaptiteco faris Paskon en la dek-kvara
tago de la unua monato. 20 Ĉar la pastroj kaj la Levidoj purigis sin
ĉiuj kiel unu homo; kaj ili buĉis Paskajn ŝafidojn por ĉiuj revenin-
toj el la kaptiteco, por siaj fratoj, la pastroj, kaj por si. 21 Kaj manĝis
la Izraelidoj, kiuj revenis el la kaptiteco, kaj ĉiuj, kiuj apartigis sin
de la malpureco de la nacioj de la tero, por turni sin al la Eternu-
lo, Dio de Izrael. 22 Kaj ili en ĝojo solenis la feston de macoj dum sep
tagoj; ĉar la Eternulo ĝojigis ilin, kaj turnis al ili la koron de la reĝo
de Asirio, por ke li fortigu iliajn manojn ĉe la laborado koncerne la
domon de Dio, la Dio de Izrael.

Ĉapitro 7

1 Post tiuj okazintaĵoj, dum la reĝado de Artaĥŝast, reĝo de Persu-
jo, el Babel iris Ezra, filo de Seraja, filo de Azarja, filo de Ĥilkija, 2
filo de Ŝalum, filo de Cadok, filo de Aĥitub, 3 filo de Amarja, filo de
Azarja, filo de Merajot, 4 filo de Zeraĥja, filo de Uzi, filo de Buki, 5
filo de Abiŝua, filo de Pineĥas, filo de Eleazar, filo de Aaron, la ĉef-
pastro. 6 Tiu Ezra iris el Babel. Li estis lerta scienculo koncerne la
instruon de Moseo, kiun donis la Eternulo, Dio de Izrael. Kaj la reĝo
donis al li ĉion laŭ lia deziro, ĉar la mano de la Eternulo, lia Dio,
estis super li. 7 Ankaŭ kelkaj el la Izraelidoj, el la pastroj, el la Le-
vidoj, el la kantistoj, el la pordegistoj, kaj el la Netinoj iris en Jeru-

salemon en la sepa jaro de la reĝo Artaĥŝast. 8 Kaj li venis en Jeru-
salemon en la kvina monato, en la sepa jaro de la reĝo. 9 Ĉar en la
unua tago de la unua monato estis la komenco de la irado el Babel,
kaj en la unua tago de la kvina monato li venis en Jerusalemon, ĉar
la mano de lia Dio favore estis super li. 10 Ĉar Ezra pretigis sian ko-
ron, por studi la instruon de la Eternulo kaj plenumi ĝin, kaj por
instrui en Izrael leĝojn kaj ordonojn. 11 Kaj jen estas la teksto de la
letero, kiun la reĝo Artaĥŝast donis al Ezra, la pastro, la scienculo,
kiu instruis la vortojn de la ordonoj de la Eternulo kaj Liajn leĝojn
pri Izrael: 12 Artaĥŝast, reĝo de la reĝoj, al Ezra, pastro, kaj scienculo
pri la leĝoj de Dio de la ĉielo, pacon kaj saluton. 13 De mi estas or-
donite, ke en mia regno ĉiu el la popolo de Izrael kaj el ĝiaj pastroj
kaj Levidoj, kiu volas iri en Jerusalemon, iru kun vi. 14 Ĉar vi estas
sendata de la reĝo kaj de liaj sep konsilistoj, por ririgardi Judujon
kaj Jerusalemon laŭ la en via mano troviĝanta leĝo de via Dio, 15 kaj
por tien forporti la arĝenton kaj oron, kiun la reĝo kaj liaj konsilistoj
oferis al Dio de Izrael, kies loĝejo estas en Jerusalem, 16 kaj la tutan
arĝenton kaj oron, kiun vi akiros en la tuta provinco de Babel, kune
kun la memvolaj donacoj de la popolo kaj de la pastroj, kiuj oferos
por la domo de sia Dio, kiu estas en Jerusalem. 17 Aĉetu tuj pro tiu
mono bovojn, ŝafojn, kaj ŝafidojn, kaj la al tio apartenantajn faru-
noferojn kaj verŝoferojn, kaj alportu ilin sur la altaron de la domo
de via Dio en Jerusalem. 18 Kaj kion vi kaj viaj fratoj trovos bona fari
el la cetera arĝento kaj oro, tion laŭ la volo de via Dio faru. 19 Kaj
la vazojn, kiuj estas donitaj al vi por la servado en la domo de via
Dio, prezentu antaŭ la Dio de Jerusalem. 20 Kaj ĉion ceteran, kio
estas necesa por la domo de via Dio, kion vi trovos bona doni, donu
el la reĝa trezorejo. 21 Kaj de mi, Artaĥŝast, la reĝo, estas farata or-
dono al ĉiuj trezorgardistoj trans la rivero, ke ĉio, kion postulos de
vi Ezra, la pastro, instruisto de la leĝoj de Dio de la ĉielo, estu tuj

plenumata, 22 ĝis jena kvanto: arĝento ĝis cent kikaroj, tritiko ĝis
cent kor'oj, vino ĝis cent bat'oj, ankaŭ oleo ĝis cent bat'oj, kaj salo
en kvanto senlima. 23 Ĉio, kio estas ordonita de Dio de la ĉielo, de-
vas esti farata tuj por la domo de Dio de la ĉielo, por ke Lia kolero
ne trafu la regnon, la reĝon, aŭ liajn infanojn. 24 Kaj ni sciigas al vi,
ke sur neniun el la pastroj, Levidoj, kantistoj, pordegistoj, Netinoj,
aŭ servantoj ĉe tiu domo de Dio vi devas meti tributon, imposton,
aŭ depagojn. 25 Kaj vi, Ezra, laŭ la saĝo, kiun via Dio donis al vi, sta-
rigu registojn kaj juĝistojn, kiuj juĝadus la tutan popolon, kiu estas
trans la rivero, ĉiujn, kiuj scias la leĝojn de via Dio; kaj kiu ne sci-
as, tiun instruu. 26 Kaj ĉiu, kiu ne plenumos la leĝojn de via Dio aŭ
la leĝojn de la reĝo, tuj estu juĝe kondamnata, ĉu al morto, ĉu al el-
pelo, ĉu al monpuno, ĉu al meto en malliberejon.

27 Benata estu la Eternulo, Dio de niaj patroj, kiu metis en la ko-
ron de la reĝo la ideon beligi la domon de la Eternulo en Jerusalem,
28 kaj sur min turnis favoron de la reĝo kaj de liaj konsilistoj kaj de
ĉiuj potencaj princoj de la reĝo. Kaj mi ricevis kuraĝon, ĉar la mano
de la Eternulo, mia Dio, estis super mi; kaj mi kolektis en Izrael ĉe-
fojn, por ke ili iru kun mi.

Ĉapitro 8

1 Jen estas la ĉefoj de patrodomoj kun ilia genealogio, kiuj iris kun
mi el Babel en la tempo de reĝado de la reĝo Artaĥŝast: 2 el la idoj
de Pineĥas: Gerŝom; el la idoj de Itamar: Daniel; el la idoj de David:
Ĥatuŝ; 3 el la idoj de Ŝeĥanja: el la idoj de Paroŝ: Zeĥarja, kaj kun
li la familianoj, viroj en la nombro de cent kvindek; 4 el la idoj de Pa-
ĥat-Moab: Eljehoenaj, filo de Zeraĥja, kaj kun li ducent virseksu-
loj; 5 el la idoj de Ŝeĥanja: la filo de Jaĥaziel, kaj kun li tricent vir-
seksuloj; 6 el la idoj de Adin: Ebed, filo de Jonatan, kaj kun li kvin-

dek virseksuloj; 7 el la idoj de Elam: Jeŝaja, filo de Atalja, kaj kun li
sepdek virseksuloj; 8 el la idoj de Ŝefatja: Zebadja, filo de Miĥael, kaj
kun li okdek virseksuloj; 9 el la idoj de Joab: Obadja, filo de Jeĥiel,
kaj kun li ducent dek ok virseksuloj; 10 el la idoj de Ŝelomit: la filo
de Josifja, kaj kun li cent sesdek virseksuloj; 11 el la idoj de Bebaj:
Zeĥarja, filo de Bebaj, kaj kun li dudek ok virseksuloj; 12 el la idoj
de Azgad: Joĥanan, filo de Hakatan, kaj kun li cent dek virseksuloj;
13 el la idoj de Adonikam la lastaj, kaj jen estas iliaj nomoj: Elifelet,
Jeiel, kaj Ŝemaja, kaj kun ili sesdek virseksuloj; 14 el la idoj de Big-
vaj: Utaj kaj Zakur, kaj kun ili sepdek virseksuloj. 15 Kaj mi kolek-
tis ilin ĉe la rivero, kiu enfluas en Ahavan, kaj ni restis tie tri tagojn;
kaj kiam mi pririgardis la popolon kaj la pastrojn, mi el la idoj de
Levi trovis tie neniun. 16 Tiam mi sendis Eliezeron, Arielon, Ŝema-
jan, Elnatanon, Jaribon, Elnatanon, Natanon, Zeĥarjan, kaj Meŝu-
lamon, la ĉefojn, kaj Jojaribon kaj Elnatanon, la scienculojn; 17 kaj
mi donis al ili komision al Ido, la ĉefo en la loko Kasifja, kaj mi do-
nis al ili instrukcion pri tio, kion ili devas diri al Ido, kaj al liaj fra-
toj, la Netinoj, en la loko Kasifja, por venigi al ni servistojn por la
domo de nia Dio. 18 Kaj ili venigis al ni, ĉar super ni estis la favora
mano de nia Dio, homon saĝan el la idoj de Maĥli, filo de Levi, filo
de Izrael, kaj Ŝerebjan kun liaj filoj kaj fratoj, dek ok homojn, 19 kaj
Ĥaŝabjan, kaj kun li Jeŝajan, el la idoj de Merari, kun liaj fratoj kaj
iliaj filoj, dudek; 20 kaj el la Netinoj, kiujn David kaj la princoj sta-
rigis por servi al la Levidoj, ducent dudek Netinojn; ĉiuj ili estis re-
gistritaj laŭ siaj nomoj. 21 Kaj mi proklamis tie faston ĉe la rivero
Ahava, por ke ni humiligu nin antaŭ nia Dio, por peti de Li ĝustan
vojon por ni, por niaj infanoj, kaj por nia tuta havo. 22 Ĉar mi hon-
tis peti de la reĝo militistojn kaj rajdistojn por defendi nin kontraŭ
malamikoj sur la vojo; ĉar ni tiele diris al la reĝo: La mano de Dio
estas bonfaranta por ĉiuj, kiuj sin turnas al Li, kaj Lia potenco kaj

Lia kolero estas kontraŭ ĉiuj, kiuj Lin forlasas. 23 Ni do fastis, kaj
petis nian Dion pri tio; kaj Li aŭskultis nin. 24 Kaj mi apartigis el la
ĉefaj pastroj dek du, kaj mi aligis al ili Ŝerebjan kaj Ĥaŝabjan kaj dek
el iliaj fratoj. 25 Kaj mi pese transdonis al ili la arĝenton kaj la oron
kaj la vazojn, kiuj estis donacitaj por la domo de nia Dio kaj kiujn
donacis la reĝo kaj liaj konsilistoj kaj liaj princoj, kaj ĉiuj Izraelidoj,
kiuj tie troviĝis. 26 Kaj mi pese transdonis al ili: da arĝento sescent
kvindek kikarojn, da arĝentaj vazoj cent kikarojn, kaj da oro cent ki-
karojn; 27 da oraj kalikoj dudek je la sumo de mil darkemonoj, kaj
du vazojn el brilanta plej bona kupro, multekosta kiel oro. 28 Kaj mi
diris al ili: Vi estas sanktaj al la Eternulo, kaj la vazoj estas sanktaj,
ankaŭ la arĝento kaj la oro, memvole donacitaj al la Eternulo, Dio
de viaj patroj. 29 Maldormu, kaj gardu tion, ĝis vi transdonos pese
al la ĉefaj pastroj, Levidoj, kaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael en Je-
rusalem, en la ĉambroj de la domo de la Eternulo. 30 Kaj la pastroj
kaj la Levidoj akceptis la pesitajn arĝenton, oron, kaj vazojn, por
forporti en Jerusalemon en la domon de Dio.

31 Kaj ni ekvojiris de la rivero Ahava en la dek-dua tago de la
unua monato, por iri en Jerusalemon; kaj la mano de nia Dio estis
super ni, kaj Li savis nin kontraŭ la manoj de malamikoj kaj kon-
traŭ insidantoj ĉe la vojo. 32 Kaj ni venis en Jerusalemon kaj restis
tie dum tri tagoj. 33 En la kvara tago la arĝento, oro, kaj vazoj estis
transdonitaj pese en la domon de nia Dio, en la manojn de la pas-
tro Meremot, filo de Urija, kune kun Eleazar, filo de Pineĥas, kune
kun Jozabad, filo de Jeŝua, kaj Noadja, filo de Binuj, la Levidoj. 34
Ĉio estis farita laŭnombre kaj laŭpeze, kaj ĉio pesita estis tiutem-
pe enskribita. 35 La forkaptitoj, kiuj revenis el la kaptiteco, alportis
bruloferojn al Dio de Izrael: dek du bovojn, pro la tuta Izrael, naŭ-
dek ses ŝafojn, sepdek sep ŝafidojn, dek du pekoferajn kaprojn, ĉion
kiel bruloferon al la Eternulo. 36 Kaj oni transdonis la ordonojn de

la reĝo al la satrapoj de la reĝo kaj al la transriveraj regionestroj; kaj
ĉi tiuj subtenis la popolon kaj la domon de Dio.

Ĉapitro 9

1 Kiam ĉio tio estis finita, aliris al mi la estroj, kaj diris: La popolo
Izraela kaj la pastroj kaj la Levidoj ne apartigis sin de la popoloj de
la landoj koncerne iliajn abomenindaĵojn, de la Kanaanidoj, Ĥeti-
doj, Perizidoj, Jebusidoj, Amonidoj, Moabidoj, Egiptoj, kaj Amori-
doj; 2 ĉar ili prenis el iliaj filinoj edzinojn por si kaj por siaj filoj, kaj
miksiĝis la sankta semo kun la popoloj de la landoj; kaj la mano de
la eminentuloj kaj ĉefoj estis la unua en ĉi tiu malbonago. 3 Kiam
mi aŭdis tion, mi disŝiris miajn vestojn kaj mian tunikon, mi elŝi-
ris harojn de mia kapo kaj el mia barbo, kaj mi sidis konsternite. 4
Kaj kolektiĝis al mi ĉiuj, kiuj timis la vortojn de Dio de Izrael, pro
la krimo de la forkaptitoj; kaj mi sidis konsternite ĝis la vesperofe-
ro. 5 Kaj ĉe la vesperofero mi leviĝis de mia aflikto, kaj kun disŝiri-
taj vestoj kaj tuniko mi stariĝis surgenue kaj etendis miajn manojn
al la Eternulo, mia Dio, 6 kaj mi diris: Ho mia Dio, mi hontas, kaj
ĝenas min levi mian vizaĝon al Vi, ho mia Dio; ĉar niaj malbona-
goj kreskis pli alten ol nia kapo, kaj nia kulpo fariĝis granda ĝis la
ĉielo. 7 De post la tempo de niaj patroj ni estas en granda kulpo ĝis
la nuna tago; pro niaj malbonagoj ni estis transdonitaj, ni kaj niaj
reĝoj kaj niaj pastroj, en la manojn de la alilandaj reĝoj, sub glavon,
en kaptitecon, al disrabo kaj malhonoro, kiel tio estas nun. 8 Kaj nun
antaŭ momento venis pardono de la Eternulo, nia Dio, kaj Li resti-
gis al ni saviĝintojn kaj permesis al ni alfortikiĝi sur Lia sankta loko;
nia Dio donis lumon al niaj okuloj, kaj Li permesis al ni iom reviviĝi
en nia sklaveco. 9 Ni estas ja sklavoj; sed en nia sklaveco nia Dio nin
ne forlasis. Kaj Li donis al ni favorkorecon de la reĝoj de Persujo,

por permesi al ni reviviĝi, por konstrui la domon de nia Dio kaj
restarigi ĝiajn ruinojn, kaj por doni al ni barilon en Judujo kaj Je-
rusalem. 10 Kaj nun kion ni diros, ho nia Dio, post tio? ĉar ni forla-
sis Viajn ordonojn, 11 kiujn Vi ordonis per Viaj servantoj, la profe-
toj, dirante: La lando, en kiun vi venas por ekposedi ĝin, estas lan-
do malpura pro la malpureco de la popoloj alilandaj, pro iliaj abo-
menindaĵoj, per kiuj ili plenigis ĝin de rando al rando en sia mal-
pureco; 12 ne donu do viajn filinojn al iliaj filoj, kaj iliajn filinojn ne
prenu por viaj filoj, neniam zorgu pri ilia paco kaj bonstato, por ke
vi fortiĝu kaj por ke vi nutru vin per la bonaĵoj de la tero kaj por ke
vi heredigu ĝin por eterne al viaj filoj. 13 Kaj post ĉio, kio trafis nin
pro niaj malbonaj faroj kaj pro nia granda kulpo, kaj kiam nun Vi
indulgis nin malgraŭ niaj malbonagoj kaj donis al ni tian saviĝon,
14 ĉu ni nun denove malobeu Viajn ordonojn, kaj boparenciĝu kun
la popoloj de tiuj abomenindaĵoj? Ĉu Vi ne koleros kontraŭ ni ĝis
plena ekstermo sen restigo de ia restaĵo kaj savitaĵo? 15 Ho Eternulo,
Dio de Izrael! Vi estas justa; ĉar ni restis saviĝintoj ĝis la nuna tago.
Jen ni estas antaŭ Vi en nia kulpo; ni ne povas teni nin antaŭ Vi pro
tio.

Ĉapitro 10

1 Kiam Ezra preĝis kaj faris konfeson, plorante kaj kuŝante antaŭ la
domo de Dio, kolektiĝis al li el la Izraelidoj tre granda amaso, viroj,
virinoj, kaj infanoj; ĉar ankaŭ la popolo tre multe ploris. 2 Kaj ek-
parolis Ŝeĥanja, filo de Jeĥiel, el la idoj de Elam, kaj diris al Ezra: Ni
faris krimon kontraŭ nia Dio, prenante edzinojn aligentajn el la po-
poloj de la lando. Tamen nun ekzistas espero por Izrael en ĉi tiu
afero. 3 Nun ni faru interligon kun nia Dio, ke laŭ la konsilo de mia
sinjoro, kaj de tiuj, kiuj havas timon antaŭ la ordonoj de nia Dio, ni

forigos ĉiujn virinojn kaj iliajn naskitojn, kaj estu farite konforme
al la leĝo. 4 Leviĝu, ĉar vi devas okupi vin pri tio, kaj ni estos kun vi;
estu kuraĝa, kaj agu. 5 Tiam Ezra leviĝis, kaj ĵurigis la ĉefajn pas-
trojn, la Levidojn, kaj la tutan Izraelon, ke ili agos tiel; kaj ili ĵuris.
6 Kaj Ezra leviĝis de antaŭ la domo de Dio, kaj iris al la ĉambro de
Jehoĥanan, filo de Eljaŝib, kaj eniris tien. Panon li ne manĝis kaj
akvon li ne trinkis, ĉar li funebris pri la krimo de la kaptitecanoj. 7
Kaj oni proklamis en Judujo kaj Jerusalem al ĉiuj, kiuj venis el la
kaptiteco, ke ili kolektiĝu en Jerusalem, 8 kaj ke al ĉiu, kiu ne venos
tien post paso de tri tagoj, laŭ decido de la estroj kaj plejaĝuloj es-
tos anatemita lia tuta havo, kaj li estos ekskomunikita el la komu-
numo de la reenmigrintoj. 9 Kaj kolektiĝis ĉiuj idoj de Jehuda kaj de
Benjamen en Jerusalem post tri tagoj. Tio estis en la naŭa monato,
en la dudeka tago de la monato. Kaj la tuta popolo sidis sur la pla-
co antaŭ la domo de Dio, tremante pro ĉi tiu afero kaj pro pluvo.
10 Kaj leviĝis Ezra, la pastro, kaj diris al ili: Vi faris krimon, prenante
aligentajn edzinojn kaj pligrandigante la kulpon de Izrael. 11 Tial
faru nun konfeson al la Eternulo, Dio de viaj patroj, kaj plenumu
Lian volon: apartigu vin de la popoloj de la lando kaj de la aligen-
taj edzinoj. 12 Kaj la tuta komunumo respondis kaj diris per laŭta
voĉo: Jes, kiel vi diras, tiel estu farite. 13 Tamen la popolo estas
grandnombra, kaj la tempo nun estas pluva, kaj ni ne havas forton,
por stari sur la strato; cetere tio ne estas afero de unu tago aŭ de du,
ĉar ni multe pekis en tiu afero. 14 Niaj estroj do stariĝu pro la tuta
komunumo, kaj ĉiuj en niaj urboj, kiuj prenis aligentajn edzinojn,
venu en difinita tempo, kaj kun ili la plejaĝuloj de ĉiu urbo kaj ĝiaj
juĝistoj, ĝis oni forturnos de ni la flaman koleron de nia Dio pro tiu
afero. 15 Sed Jonatan, filo de Asahel, kaj Jaĥzeja, filo de Tikva, kon-
traŭstaris tion, kaj Meŝulam, kaj Ŝabtaj, la Levido, helpis ilin. 16 Kaj
tiel faris la revenintoj el la kaptiteco. Kaj apartiĝis por tio la pastro

Ezra kaj ĉefoj de patrodomoj laŭ iliaj patrodomoj, ĉiuj laŭnome; kaj
ili sidiĝis en la unua tago de la deka monato, por esplori la aferon.
17 Kaj ĝis la unua tago de la unua monato ili finis la aferon pri ĉiuj
viroj, kiuj prenis aligentajn edzinojn. 18 Kaj troviĝis el la pastridoj,
kiuj prenis aligentajn edzinojn, el la filoj de Jeŝua, filo de Jocadek,
kaj el liaj fratoj: Maaseja, Eliezer, Jarib, kaj Gedalja. 19 Kaj ili donis
sian manon, ke ili forigos siajn edzinojn, kaj ke ili alportos pro sia
kulpo virŝafon kaj kulpoferon. 20 Kaj el la filoj de Imer: Ĥanani kaj
Zebadja; 21 el la filoj de Ĥarim: Maaseja, Elija, Ŝemaja, Jeĥiel, kaj
Uzija; 22 el la filoj de Paŝĥur: Eljoenaj, Maaseja, Iŝmael, Netanel,
Jozabad, kaj Eleasa; 23 kaj el la Levidoj: Jozabad, Ŝimei, Kelaja (an-
kaŭ nomata Kelita), Petaĥja, Jehuda, kaj Eliezer; 24 el la kantistoj:
Eljaŝib; el la pordegistoj: Ŝalum, Telem, kaj Uri; 25 el la Izraelidoj: el
la filoj de Paroŝ: Ramja, Jizija, Malkija, Mijamin, Eleazar, Malkija,
kaj Benaja; 26 el la filoj de Elam: Matanja, Zeĥarja, Jeĥiel, Abdi, Je-
remot, kaj Elija; 27 el la filoj de Zatu: Eljoenaj, Eljaŝib, Matanja, Je-
remot, Zabad, kaj Aziza; 28 el la filoj de Bebaj: Jehoĥanan, Ĥananja,
Zabaj, Atlaj; 29 el la filoj de Bani: Meŝulam, Maluĥ, Adaja, Jaŝub,
Ŝeal, kaj Ramot; 30 el la idoj de Paĥat-Moab: Adna, Kelal, Benaja,
Maaseja, Matanja, Becalel, Binuj, kaj Manase; 31 el la filoj de Ĥarim:
Eliezer, Jiŝija, Malkija, Ŝemaja, Ŝimeon, 32 Benjamen, Maluĥ, Ŝemar-
ja; 33 el la filoj de Ĥaŝum: Matnaj, Matata, Zabad, Elifelet, Jeremaj,
Manase, Ŝimei; 34 el la filoj de Bani: Maadaj, Amram, Uel, 35 Bena-
ja, Bedja, Keluhu, 36 Vanja, Meremot, Eljaŝib, 37 Matanja, Matnaj,
Jaasaj, 38 Bani, Binuj, Ŝimei, 39 Ŝelemja, Natan, Adaja, 40 Maĥnadbaj,
Ŝaŝaj, Ŝaraj, 41 Azarel, Ŝelemja, Ŝemarja, 42 Ŝalum, Amarja, Jozef; 43
el la filoj de Nebo: Jeiel, Matitja, Zabad, Zebina, Jadaj, Joel, Bena-
ja. 44 Ĉiuj tiuj prenis edzinojn aligentajn; kelkaj el tiuj edzinoj naskis
infanojn.

Neĥemja

Ĉapitro 1

1 Vortoj de Neĥemja, filo de Ĥaĥalja.
En la monato Kislev, en la dudeka jaro, mi estis en la kastelur-
bo Ŝuŝan. 2 Kaj venis Ĥanani, unu el miaj fratoj, li kaj kelkaj viroj el
Judujo. Kaj mi demandis lin pri la Judoj, kiuj saviĝis kaj restis el la
forkaptitaro, kaj pri Jerusalem. 3 Kaj ili diris al mi: La restintoj, kiuj
restis el la forkaptitaro, troviĝas tie en la lando en granda mizero kaj
malhonoro; kaj la murego de Jerusalem estas detruita, kaj ĝiaj por-
degoj estas forbruligitaj per fajro. 4 Kiam mi aŭdis tiujn vortojn, mi
sidiĝis kaj ekploris, kaj funebris dum kelke da tagoj; kaj mi fastis kaj
preĝis antaŭ Dio de la ĉielo. 5 Kaj mi diris: Mi petas Vin, ho Eter-
nulo, Dio de la ĉielo, Dio granda kaj timinda, kiu konservas la in-
terligon kaj favorkorecon al Liaj amantoj kaj al la plenumantoj de
Liaj ordonoj! 6 Via orelo estu atenta, kaj Viaj okuloj estu malfermi-
taj, por aŭskulti la preĝon de Via servanto, per kiu mi preĝas antaŭ
Vi nun tage kaj nokte pri la Izraelidoj, Viaj servantoj, dum mi faras
konfeson pri la pekoj de la Izraelidoj, kiujn ni pekis antaŭ Vi; mi kaj
la domo de mia patro, ni pekis. 7 Ni forte pekis antaŭ Vi, kaj ni ne
plenumis la ordonojn kaj la leĝojn kaj la decidojn, kiujn Vi ordonis
al Moseo, Via servanto. 8 Sed volu rememori la vorton, kiun Vi eld-
iris al Via servanto Moseo, nome: Se vi pekos, Mi disĵetos vin inter
la popolojn; 9 sed se vi returnos vin al Mi kaj konservos Miajn or-
donojn kaj plenumos ilin, tiam se viaj forpelitoj eĉ estus ĉe la ran-
do de la ĉielo, Mi eĉ de tie kolektos ilin, kaj venigos ilin sur la lokon,

kiun Mi elektis, por loĝigi tie Mian nomon. 10 Ili estas ja Viaj servan-
toj, kaj Via popolo, kiun Vi liberigis per Via granda forto kaj per Via
potenca mano. 11 Mi petas, ho Sinjoro, Via orelo estu atenta al la
preĝo de Via servanto, kaj al la preĝo de Viaj servantoj, kiuj dezi-
ras timi Vian nomon; kaj donu sukceson al Via servanto hodiaŭ, kaj
akirigu al li favorkorecon antaŭ ĉi tiu homo. (Mi estis vinverŝisto ĉe
la reĝo.)

Ĉapitro 2

1 En la monato Nisan, en la dudeka jaro de la reĝo Artaĥŝast, an-
taŭ li staris vino. Kaj mi prenis la vinon kaj donis al la reĝo; kaj ĝis
tiam mi ne estis malgaja antaŭ li. 2 Kaj la reĝo diris al mi: Kial vi as-
pektas malbone, kvankam vi ne estas malsana? tio certe estas do-
loro de koro. Kaj mi forte ektimis, 3 kaj mi diris al la reĝo: La reĝo
vivu eterne; kiel mi povas ne aspekti malbone, kiam la urbo, kiu
estas la tomboloko de miaj patroj, estas dezertigita, kaj ĝiaj porde-
goj estas forbruligitaj per fajro? 4 Kaj la reĝo diris al mi: Kion do vi
deziras? Tiam mi preĝis al Dio de la ĉielo, 5 kaj diris al la reĝo: Se
al la reĝo plaĉas, kaj se via sklavo havas vian favoron, permesu al
mi veturi en Judujon, en la urbon, kie troviĝas la tomboj de miaj
patroj, kaj konstrui ĝin. 6 Kaj la reĝo diris al mi (la reĝino sidis apud
li): Kiel longe daŭros via veturado? kaj kiam vi revenos? Kaj la reĝo
bonvolis forliberigi min, kaj mi difinis al li templimon. 7 Kaj mi di-
ris al la reĝo: Se al la reĝo plaĉas, oni donu al mi leterojn al la trans-
riveraj regionestroj, ke ili permesu al mi trairi, ĝis mi venos en Judu-
jon; 8 kaj ankaŭ leteron al Asaf, la gardisto de la reĝa arbaro, ke li
donu al mi arbojn por tegi la pordegojn de la kastelo ĉe la templo,
kaj por la murego de la urbo, kaj por la domo, en kiu mi loĝos. Kaj
la reĝo donis al mi, ĉar super mi estis la favora mano de mia Dio. 9

Kaj mi venis al la transriveraj regionestroj, kaj mi donis al ili la le-
terojn de la reĝo. Kaj la reĝo sendis kun mi oficirojn kaj rajdistojn.
10 Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥoronano, kaj Tobija, la sklavo Amo-
nida, ili havis grandan ĉagrenon, ke venis homo, por zorgi pri la
bono de la Izraelidoj. 11 Kaj mi venis en Jerusalemon. Kaj restinte tie
dum tri tagoj, 12 mi leviĝis nokte kune kun nemultaj homoj, kiuj
estis kun mi; mi al neniu ion diris pri tio, kion mia Dio inspiris al mi
fari por Jerusalem; neniu besto estis kun mi, krom tiu, sur kiu mi
rajdis. 13 Kaj mi trarajdis nokte tra la Pordego de la Valo, al la Fon-
to de la Drako kaj al la Pordego de Sterko; mi rigardis la muregojn
de Jerusalem, kiel detruitaj ili estas, kaj ĝiajn pordegojn, kiel ili es-
tas forbruligitaj per fajro. 14 Kaj mi alrajdis al la Pordego de la Fonto
kaj al la Reĝa Lageto; sed tie ne estis sufiĉe da spaco, ke povu trairi
la besto, kiu estis sub mi. 15 Kaj mi leviĝis nokte laŭ la torento kaj
pririgardis la muregon, kaj, trarajdinte denove tra la Pordego de la
Valo, mi revenis. 16 Kaj la estroj ne sciis, kien mi iris kaj kion mi
faras; nek al la Judoj, nek al la pastroj, nek al la eminentuloj, nek al
la estroj, nek al la ceteraj plenumantoj de la laboroj mi ion diris ĝis
nun. 17 Kaj mi diris al ili: Vi vidas la mizeron, en kiu ni troviĝas, kiel
Jerusalem estas dezertigita kaj ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per
fajro; ni iru kaj konstruu la muregon de Jerusalem, ke ni ne estu plu
en malhonoro. 18 Kaj mi rakontis al ili pri la mano de mia Dio, kiu
favore estis super mi, ankaŭ la vortojn de la reĝo, kiujn li diris al mi.
Kaj ili diris: Ni leviĝu kaj konstruu; kaj iliaj manoj fortiĝis por la
bono. 19 Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥoronano, kaj Tobija, la sklavo
Amonida, kaj Geŝem, la Arabo, ili ridis pri ni kaj rigardis nin males-
time, kaj diris: Kio estas tiu afero, kiun vi faras? ĉu ne kontraŭ la
reĝo vi ribelas? 20 Kaj mi respondis al ili, kaj diris al ili: Dio de la
ĉielo donos al ni sukceson, kaj ni, Liaj servantoj, leviĝos kaj konstru-

os; sed vi havas nenian parton nek rajton nek memoron en Jerusalem.

Ĉapitro 3

1 Kaj leviĝis la ĉefpastro Eljaŝib, kaj liaj fratoj, la pastroj, kaj konstru-
is la Pordegon de Ŝafoj; ili sanktigis ĝin kaj starigis ĝiajn pordojn,
ili sanktigis ĝis la turo Mea, ĝis la turo Ĥananel. 2 Apud li konstru-
is la loĝantoj de Jeriĥo, apud ili konstruis Zakur, filo de Imri. 3 La
Pordegon de Fiŝoj konstruis la loĝantoj de Senaa; ili tegis ĝin, kaj
starigis ĝiajn pordojn, serurojn, kaj riglilojn. 4 Apud ili konstruis
Meremot, filo de Urija, filo de Hakoc; apud ili konstruis Meŝulam,
filo de Bereĥja, filo de Meŝezabel; apud ili konstruis Cadok, filo de
Baana. 5 Apud ili konstruis la Tekoaanoj; tamen iliaj eminentuloj ne
metis sian kolon sub laboradon por sia sinjoro. 6 La Malnovan Por-
degon konstruis Jojada, filo de Paseaĥ, kaj Meŝulam, filo de Besod-
ja; ili tegis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn, kaj ĝiajn rig-
lilojn. 7 Apud ili konstruis Melatja, la Gibeonano, kaj Jadon, la Me-
ronotano, la loĝantoj de Gibeon kaj de Micpa, ĝis la seĝo de la
transrivera regionestro. 8 Apud li konstruis Uziel, filo de Ĥarhaja,
fandisto; apud li konstruis Ĥananja, filo de ŝmiraĵisto. Kaj ili resta-
rigis Jerusalemon ĝis la Larĝa Murego. 9 Apud ili konstruis Refaja,
filo de Ĥur, estro de duondistrikto de Jerusalem. 10 Apud ili kaj kon-
traŭ sia domo konstruis Jedaja, filo de Ĥarumaf; apud li konstruis
Ĥatuŝ, filo de Ĥaŝabneja. 11 Alian parton konstruis Malkija, filo de
Ĥarim, kaj Ĥaŝub, filo de Paĥat-Moab; ankaŭ la Turon de la Forn-
oj. 12 Apude konstruis Ŝalum, filo de Haloĥeŝ, estro de duondistrik-
to de Jerusalem, li kaj liaj filinoj. 13 La Pordegon de la Valo konstruis
Ĥanun kaj la loĝantoj de Zanoaĥ; ili konstruis ĝin, kaj starigis ĝiajn
pordojn, ĝiajn serurojn, kaj ĝiajn riglilojn, kaj mil ulnojn de la mur-

ego ĝis la Pordego de Sterko. 14 La Pordegon de Sterko konstruis
Malkija, filo de Reĥab, estro de la distrikto de Bet-Kerem; li kon-
struis ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, serurojn, kaj riglilojn. 15 La
Pordegon de la Fonto konstruis Ŝalun, filo de Kol-Ĥoze, estro de la
distrikto de Micpa; li konstruis ĝin kaj tegis ĝin, kaj starigis ĝiajn
pordojn, serurojn, kaj riglilojn; ankaŭ la muregon ĉe la lageto Ŝelaĥ
de la reĝa ĝardeno kaj ĝis la ŝtupoj, kiuj iras malsupren de la urbo
de David. 16 Post li konstruis Neĥemja, filo de Azbuk, estro de du-
ondistrikto de Bet-Cur, ĝis la loko kontraŭ la tomboj de David kaj
ĝis la farita lageto kaj ĝis la Domo de Herooj. 17 Post li konstruis la
Levidoj: Reĥum, filo de Bani; apude konstruis Ĥaŝabja, estro de du-
ondistrikto de Keila, por sia distrikto. 18 Post li konstruis iliaj fratoj,
Bavaj, filo de Ĥenadad, estro de duondistrikto de Keila. 19 Apud li
konstruis Ezer, filo de Jeŝua, estro de Micpa, duan parton, ĉe la
angulo, kontraŭ la loko, kie oni supreniras al la armilejo. 20 Post li
vigle konstruis Baruĥ, filo de Zakaj, alian parton, de la angulo ĝis
la pordo de la domo de Eljaŝib, la ĉefpastro. 21 Post li konstruis Me-
remot, filo de Urija, filo de Hakoc, alian parton, de la pordo de la
domo de Eljaŝib ĝis la fino de la domo de Eljaŝib. 22 Post li konstruis
la pastroj, kiuj loĝis en la ĉirkaŭaĵo. 23 Post ili konstruis Benjamen
kaj Ĥaŝub, kontraŭ sia domo; post ili konstruis Azarja, filo de Maa-
seja, filo de Ananja, apud sia domo. 24 Post li konstruis Binuj, filo de
Ĥenadad, alian parton, de la domo de Azarja ĝis la angulo kaj la
rando. 25 Palal, filo de Uzaj, de kontraŭ la angulo kaj la turo, kiu
elstaras el la supra reĝa domo, apud la korto de malliberejo. Post li
Pedaja, filo de Paroŝ 26 (La Netinoj loĝis en Ofel.) ĝis kontraŭ la
Pordego de la Akvo oriente, kaj ĝis la elstaranta turo. 27 Poste kon-
struis la Tekoaanoj, alian parton, de kontraŭ la granda elstaranta
turo ĝis la muro de Ofel. 28 De post la Pordego de la Ĉevaloj kon-
struis la pastroj, ĉiu kontraŭ sia domo. 29 Poste konstruis Cadok, filo

de Imer, kontraŭ sia domo; post li konstruis Ŝemaja, filo de Ŝeĥanja,
gardisto de la Orienta Pordego. 30 Post li konstruis Ĥananja, filo de
Ŝelemja, kaj Ĥanun, sesa filo de Calaf, alian parton. Post li konstruis
Meŝulam, filo de Bereĥja, kontraŭ sia ĉambro. 31 Post li konstruis
Malkija, filo de fandisto, ĝis la domo de la Netinoj kaj de la butiki-
stoj, kontraŭ la Pordego de Depono kaj ĝis la tegmenta ĉambro de
la angulo. 32 Inter la tegmenta ĉambro de la angulo kaj la Pordego
de Ŝafoj konstruis la fandistoj kaj la butikistoj.

Ĉapitro 4

1 Kiam Sanbalat aŭdis, ke ni konstruas la muregon, li koleris kaj
havis grandan ĉagrenon, kaj li mokis la Judojn. 2 Kaj li parolis an-
taŭ siaj fratoj kaj antaŭ la militistoj de Samario, kaj diris: Kion fa-
ras tiuj senfortaj Judoj? ĉu oni tion permesos al ili? ĉu efektive ili
alportados oferojn? ĉu ili iam finos? ĉu ili revivigos la ŝtonojn, kiuj
fariĝis amaso da rubo kaj estas difektitaj de brulo? 3 Kaj Tobija, la
Amonido, kiu estis apud li, diris: Eĉ tio, kion ili konstruas, estas tia,
ke se venos vulpo, ĝi detruos ilian ŝtonan muregon. 4 Aŭskultu, ho
nia Dio, en kia malestimo ni troviĝas; reĵetu ilian mokadon sur ili-
an kapon, kaj elmetu ilin al prirabado en lando de kaptiteco; 5 ne
kovru ilian malbonagon, kaj ilia peko ne elviŝiĝu antaŭ Vi; ĉar ili
ĉagrenis la konstruantojn. 6 Ni tamen konstruis la muregon, kaj la
tuta murego estis jam kunmetita ĝis duono; kaj la popolo laboris
kuraĝe.

7 Kiam Sanbalat kaj Tobija kaj la Araboj kaj la Amonidoj kaj la
Aŝdodanoj aŭdis, ke la muregoj de Jerusalem estas riparataj kaj ke
la breĉoj komencis esti fermataj, ili tre ekkoleris. 8 Kaj ili faris inter-
konsenton, ke ili ĉiuj kune iru milite kontraŭ Jerusalemon kaj faru
al ĝi malbonon. 9 Sed ni preĝis al nia Dio, kaj ni starigis pro ili gar-

don tage kaj nokte kontraŭ ili. 10 La Judoj diris: Malgrandiĝis la forto
de la portistoj, kaj da rubo estas multe; kaj ni ne povas konstrui la
muregon. 11 Kaj niaj malamikoj diris: Ili ne scios kaj ne vidos, ĝis ni
venos en ilian mezon kaj mortigos ilin kaj ĉesigos la laboradon. 12
Kiam la Judoj, kiuj loĝis apud ili, venadis, kaj diradis al ni, dekfoje,
el ĉiuj lokoj: Revenu al ni, 13 tiam mi starigis malsupre sur la lokoj
malantaŭ la murego, sur la nekovritaj lokoj, mi starigis la popolon
laŭfamilie, kun iliaj glavoj, lancoj, kaj pafarkoj. 14 Kaj mi pririgardis,
kaj mi stariĝis, kaj diris al la eminentuloj kaj al la estroj kaj al la ce-
tera popolo: Ne timu ilin; memoru pri la Sinjoro, la granda kaj ti-
minda, kaj batalu por viaj fratoj, viaj filoj, viaj filinoj, viaj edzinoj,
kaj viaj domoj. 15 Kiam niaj malamikoj aŭdis, ke ni scias, tiam Dio
detruis ilian intencon, kaj ni ĉiuj revenis al la murego, ĉiu al sia la-
boro. 16 Kaj de post tiu tago duono de miaj junuloj faradis la labo-
ron, kaj duono tenis lancojn, ŝildojn, pafarkojn, kaj kirasojn; kaj la
estroj troviĝadis malantaŭ la tuta domo de Jehuda. 17 Unuj konstru-
is la muregon, kaj aliaj portis la ŝarĝojn, kiujn ili metis sur sin; per
unu mano ĉiu faris la laboron, kaj en la dua mano li tenis batalilon.
18 La konstruantoj ĉiuj havis sian glavon alligitan al siaj lumboj, kaj
tiamaniere ili konstruis; kaj la trumpetisto estis apud mi. 19 Kaj mi
diris al la eminentuloj kaj al la estroj kaj al la cetera popolo: La la-
boro estas granda kaj vasta, kaj ni estas disigitaj sur la murego, mal-
proksime unu de la alia; 20 tial se de iu loko vi aŭdos la sonon de
trumpeto, tien kolektiĝu al ni; nia Dio batalos por ni. 21 Tiamanie-
re ni faradis la laboron; kaj duono de ili tenis lancojn de la leviĝo
de la ĉielruĝo ĝis la apero de la steloj. 22 Kaj mi ankaŭ diris en tiu
tempo al la popolo, ke ĉiu kun sia knabo noktu en Jerusalem, por
ke ili estu por ni nokte kiel gardo, kaj tage ili laboru. 23 Kaj nek mi,
nek miaj fratoj, nek miaj knaboj, nek la gardistoj, kiuj estis malan-

taŭ mi, neniu el ni deprenis de si siajn vestojn; nur ĉiu aparte estis sendata, por sin bani.

Ĉapitro 5

1 Kaj la popolo kaj iliaj edzinoj komencis forte krii kontraŭ siaj fra-
toj, la Judoj. 2 Estis tiaj, kiuj parolis: Estas multe da ni kaj da niaj filoj
kaj filinoj; ni prenu al ni grenon kaj manĝu, por ke ni vivu. 3 Aliaj
parolis: Niajn kampojn, niajn vinberĝardenojn, kaj niajn domojn ni
donas proprunte, por ke ni akiru grenon kontraŭ malsato. 4 Aliaj
parolis: Ni pruntas monon por impostoj por la reĝo, donante garan-
tiaĵe niajn kampojn kaj vinberĝardenojn; 5 sed kiel la korpo de niaj
fratoj, tia estas nia korpo, kiel iliaj infanoj, tiaj estas niaj infanoj;
tamen jen ni devas humile servigi niajn filojn kaj niajn filinojn, kaj
el niaj filinoj kelkaj jam estas humiligitaj. Ni ne havas forton en niaj
manoj, kaj niaj kampoj kaj vinberĝardenoj apartenas al aliaj. 6 Kaj
tio forte min ĉagrenis, kiam mi aŭdis ilian kriadon kaj tiujn vortojn.
7 Sed mia koro donis al mi konsilon, kaj mi faris severan riproĉon
al la eminentuloj kaj al la estroj, kaj diris al ili: Vi prenas procente-
gon de viaj fratoj! Kaj mi kunvokis kontraŭ ili grandan kunvenon.
8 Kaj mi diris al ili: Ni elaĉetis niajn fratojn, la Judojn, kiuj estis ven-
ditaj al la nacioj, kiom ni povis; dume vi volas vendi viajn fratojn,
kaj ili estas vendataj al ni! Ili silentis kaj trovis nenion por respon-
di. 9 Kaj mi diris: Ne bona estas tio, kion vi faras. Ĉu vi ne devas
konduti kun timo antaŭ nia Dio, por eviti malhonoron de la flanko
de la nacioj, niaj malamikoj? 10 Ankaŭ mi kaj miaj fratoj kaj miaj ju-
nuloj donis al ili prunte monon kaj grenon; ni malŝuldigu al ili tiun
ŝuldon. 11 Redonu do al ili hodiaŭ iliajn kampojn, vinberĝardenojn,
olivĝardenojn, kaj domojn, kaj la procenton pro la mono, la greno,
la mosto, kaj la oleo, kiujn vi pruntis al ili. 12 Kaj ili diris: Ni redo-

nos, kaj ni ne postulos de ili; ni agos tiel, kiel vi diras. Kaj mi alvo-
kis la pastrojn, kaj mi prenis de ili ĵuron, ke ili tiel agos. 13 Kaj mi
elskuis mian baskon, kaj diris: Tiele Dio elskuu el lia domo kaj el lia
akiritaĵo ĉiun homon, kiu ne plenumos tiun vorton; tiele li estu el-
skuita kaj senhava. Kaj la tuta komunumo diris: Amen; kaj oni gloris
la Eternulon. Kaj la popolo agis tiele. 14 Krom tio, de post la tago,
kiam al mi estis ordonite esti ilia regionestro en la Juda lando, de la
dudeka jaro ĝis la tridek-dua jaro de la reĝo Artaĥŝast, en la daŭro
de dek du jaroj, mi kun miaj fratoj ne manĝis la panon de regiones-
tro. 15 La antaŭaj regionestroj, kiuj estis antaŭ mi, ŝarĝadis la popo-
lon, kaj prenadis de ili panon kaj vinon, krom kvardek sikloj da
arĝento; eĉ iliaj junuloj regis super la popolo. Sed mi ne agis tiel, pro
timo antaŭ Dio. 16 Mi partoprenis ankaŭ en la laborado ĉe tiu mur-
ego; kaj kampon ni ne aĉetis; kaj ĉiuj miaj junuloj kolektiĝadis tie
al la laboro. 17 Ĉe mia tablo estadis po cent kvindek homoj da Ju-
doj kaj estroj, kaj ankaŭ da tiuj, kiuj venis al ni el la nacioj, kiuj es-
tas ĉirkaŭ ni. 18 Preparataj estis por unu tago: unu bovo, ses plej bo-
naj ŝafoj, kaj ankaŭ birdoj estis preparataj ĉe mi; kaj en la daŭro de
dek tagoj estis uzata tre multe da vino. Malgraŭ tio mi ne postulis
panon de regionestro, ĉar la popolo estis ŝarĝita de malfacila laboro.
19 Rememoru pri mi al bono, ho mia Dio, ĉion, kion mi faris por ĉi
tiu popolo.

Ĉapitro 6

1 Kiam Sanbalat, Tobija, la Arabo Geŝem, kaj niaj ceteraj malami-
koj aŭdis, ke mi rekonstruis la muregon kaj ke ne restis en ĝi difek-
toj (kvankam ĝis tiu tempo mi ankoraŭ ne starigis pordojn en la
pordegoj), 2 tiam Sanbalat kaj Geŝem sendis, por diri al mi: Venu,
ni kune kunvenu en la vilaĝoj de la valo Ono. Ili intencis fari al mi

malbonon. 3 Sed mi sendis al ili senditojn, por diri: Mi faras gran-
dan laboron, kaj mi ne povas iri; kial ĉesiĝu la laborado, kiam mi ĝin
forlasos kaj iros al vi? 4 Kaj ili sendis al mi la saman proponon kvar
fojojn, kaj mi respondis tion saman. 5 Kaj Sanbalat sendis al mi kun
la sama propono la kvinan fojon sian junulon, kiu havis en sia mano
nefermitan leteron. 6 En ĝi estis skribite: Inter la nacioj iras la famo,
kaj Geŝem diras, ke vi kaj la Judoj intencas defali; por tio vi konstru-
as la muregon; kaj laŭ tiu famo vi volas esti ilia reĝo. 7 Ankaŭ pro-
fetojn vi starigis, por ke ili prediku pri vi en Jerusalem, dirante: Estas
reĝo en Judujo. Nun la famo pri tio venos al la reĝo; venu do, ke ni
kune interkonsiliĝu. 8 Sed mi sendis al li, por diri: Nenio fariĝis el
tio, kion vi diras; vi mem tion elpensis. 9 Ili ĉiuj ja timigis nin, pens-
ante: Ili ellasos el siaj manoj la laboron, kaj ĝi ne estos farata. Sed
nun fortiĝu miaj manoj.

10 Kaj mi venis en la domon de Ŝemaja, filo de Delaja, filo de Me-
hetabel; li sin enŝlosis. Kaj li diris: Ni iru kune en la domon de Dio,
en la mezon de la templo, kaj ni ŝlosu la pordojn de la templo; ĉar
oni venos, por mortigi vin, en la nokto oni venos, por mortigi vin.
11 Sed mi diris: Ĉu tia homo, kiel mi, forkuru? ĉu tia, kiel mi, iru en
la templon, por konservi la vivon? mi ne iros. 12 Mi komprenis, ke
ne Dio lin sendis; ĉar la profetaĵon li eldiris pri mi pro tio, ke Tobija
kaj Sanbalat lin subaĉetis. 13 Li estis subaĉetita, por ke mi timu, por
ke mi agu tiel kaj peku. Tio donus al ili pretekston por malbona
famo, por ke ili min malhonoru. 14 Rememoru, ho mia Dio, pri To-
bija kaj Sanbalat tiujn iliajn farojn, ankaŭ pri la profetino Noadja,
kaj la aliaj profetoj, kiuj timigis min.

15 La murego estis finita en la dudek-kvina tago de la monato
Elul, en la daŭro de kvindek du tagoj. 16 Kiam tion aŭdis ĉiuj niaj
malamikoj, kaj vidis ĉiuj nacioj, kiuj estis ĉirkaŭ ni, ili multe perdis
la kuraĝon; ĉar ili komprenis, ke tiu laboro estas farita de nia Dio.

17 Krom tio, en tiuj tagoj la eminentuloj el la Judoj skribis multe da
leteroj al Tobija, kaj leteroj de Tobija venis al ili; 18 ĉar multaj el la
Judoj estis en ĵura ligo kun li, ĉar li estis bofilo de Ŝeĥanja, filo de
Araĥ, kaj lia filo Jehoĥanan prenis por edzino filinon de Meŝulam,
filo de Bereĥja. 19 Ili ankaŭ paroladis bone pri li antaŭ mi, kaj mi-
ajn vortojn ili transdonadis al li. Tobija sendis leterojn, por timigi
min.

Ĉapitro 7

1 Kiam la murego estis konstruita, mi starigis la pordojn; kaj rice-
vis siajn oficojn la pordegistoj, la kantistoj, kaj la Levidoj. 2 Kaj mi
donis ordonon al mia frato Ĥanani, kaj al Ĥananja, kastelestro de
Jerusalem (ĉar li estis homo fidela, kaj diotima pli ol multaj aliaj),
3 kaj mi diris al ili: Oni ne malfermu la pordegojn de Jerusalem, an-
taŭ ol la suno estos bone varmiga; kaj tiel longe, kiel ili staras, ili
restigu la pordegojn fermitaj kaj ŝlositaj; kaj oni starigu gardon el
la loĝantoj de Jerusalem, ĉiun sur lia gardoloko kaj ĉiun kontraŭ lia
domo. 4 Sed la urbo estis vasta kaj granda, kaj da loĝantoj estis en
ĝi nemulte, kaj la domoj ne estis konstruitaj. 5 Kaj mia Dio min in-
spiris, kaj mi kunvenigis la eminentulojn kaj la estrojn kaj la popo-
lon, por ilin registri. Kaj mi trovis la genealogian registron de tiuj,
kiuj venis antaŭe, kaj mi trovis, ke en ĝi estas skribite jene: 6 Jen
estas la loĝantoj de la lando, kiuj iris el la forkaptitoj, kiujn forkon-
dukis Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj kiuj revenis en Jerusalemon
kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon, 7 kiuj venis kun Zerubabel, Jeŝua,
Neĥemja, Azarja, Raamja, Naĥamani, Mordeĥaj, Bilŝan, Misperet,
Bigvaj, Neĥum, Baana. La nombro de la viroj de la popolo Izraela
estis: 8 de la idoj de Paroŝ, du mil cent sepdek du, 9 de la idoj de
Sefatja, tricent sepdek du, 10 de la idoj de Araĥ, sescent kvindek du,

11 de la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de Jeŝua kaj Joab, du mil ok-
cent dek ok, 12 de la idoj de Elam, mil ducent kvindek kvar, 13 de la
idoj de Zatu, okcent kvardek kvin, 14 de la idoj de Zakaj, sepcent
sesdek, 15 de la idoj de Binuj, sescent kvardek ok, 16 de la idoj de
Bebaj, sescent dudek ok, 17 de la idoj de Azgad, du mil tricent du-
dek du, 18 de la idoj de Adonikam, sescent sesdek sep, 19 de la idoj
de Bigvaj, du mil sesdek sep, 20 de la idoj de Adin, sescent kvindek
kvin, 21 de la idoj de Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek ok, 22 de
la idoj de Ĥaŝum, tricent dudek ok, 23 de la idoj de Becaj, tricent
dudek kvar, 24 de la idoj de Ĥarif, cent dek du, 25 de la idoj de Gi-
beon, naŭdek kvin, 26 de la loĝantoj de Bet-Leĥem kaj de Netofa,
cent okdek ok, 27 de la loĝantoj de Anatot, cent dudek ok, 28 de la
loĝantoj de Bet-Azmavet, kvardek du, 29 de la loĝantoj de Kirjat-
Jearim, Kefira, kaj Beerot, sepcent kvardek tri, 30 de la loĝantoj de
Rama kaj Geba, sescent dudek unu, 31 de la loĝantoj de Miĥmas,
cent dudek du, 32 de la loĝantoj de Bet-El kaj Aj, cent dudek tri, 33
de la loĝantoj de Nebo-Aĥer, kvindek du, 34 de la idoj de la alia
Elam, mil ducent kvindek kvar, 35 de la idoj de Ĥarim, tricent du-
dek, 36 de la idoj de Jeriĥo, tricent kvardek kvin, 37 de la idoj de Lod,
Ĥadid, kaj Ono, sepcent dudek unu, 38 de la idoj de Senaa, tri mil
naŭcent tridek. 39 De la pastroj: de la idoj de Jedaja, el la domo de
Jeŝua, naŭcent sepdek tri, 40 de la idoj de Imer, mil kvindek du, 41
de la idoj de Paŝĥur, mil ducent kvardek sep, 42 de la idoj de Ĥarim,
mil dek sep. 43 De la Levidoj: de la idoj de Jeŝua, el la domo de Kad-
miel, el la filoj de Hodja, sepdek kvar. 44 De la kantistoj: de la idoj
de Asaf, cent kvardek ok. 45 De la pordegistoj: la idoj de Ŝalum, la
idoj de Ater, la idoj de Talmon, la idoj de Akub, la idoj de Ĥatita, la
idoj de Ŝobaj, cent tridek ok. 46 De la Netinoj: la idoj de Ciĥa, la idoj
de Ĥasufa, la idoj de Tabaot, 47 la idoj de Keros, la idoj de Sia, la idoj
de Padon, 48 la idoj de Lebana, la idoj de Ĥagaba, la idoj de Ŝalmaj,

49 la idoj de Ĥanan, la idoj de Gidel, la idoj de Gaĥar, 50 la idoj de
Reaja, la idoj de Recin, la idoj de Nekoda, 51 la idoj de Gazam, la idoj
de Uza, la idoj de Paseaĥ, 52 la idoj de Besaj, la idoj de Meunim, la
idoj de Nefiŝesim, 53 la idoj de Bakbuk, la idoj de Ĥakufa, la idoj de
Ĥarĥur, 54 la idoj de Baclit, la idoj de Meĥida, la idoj de Ĥarŝa, 55 la
idoj de Barkos, la idoj de Sisra, la idoj de Tamaĥ, 56 la idoj de Ne-
ciaĥ, la idoj de Ĥatifa. 57 La idoj de la servantoj de Salomono: la idoj
de Sotaj, la idoj de Soferet, la idoj de Perida, 58 la idoj de Jaala, la idoj
de Darkon, la idoj de Gidel, 59 la idoj de Ŝefatja, la idoj de Ĥatil, la
idoj de Poĥeret-Cebaim, la idoj de Amon. 60 La nombro de ĉiuj Ne-
tinoj kaj de la idoj de la servantoj de Salomono estis tricent naŭdek
du. 61 Kaj jen estas la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa, Kerub, Adon,
kaj Imer, kiuj ne povis montri sian patrodomon kaj devenon, ĉu ili
devenas de Izrael: 62 la idoj de Delaja, la idoj de Tobija, la idoj de
Nekoda, sescent kvardek du. 63 Kaj el la pastroj: la idoj de Ĥabaja,
la idoj de Hakoc, la idoj de Barzilaj, kiu prenis al si edzinon el la
filinoj de Barzilaj, la Gileadano, kaj estis nomata per ilia nomo. 64 Ili
serĉis siajn dokumentojn genealogiajn, sed ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili
estis eligitaj el la listo de la pastroj. 65 Kaj la regionestro diris al ili,
ke ili ne manĝu el la plejsanktaĵo, ĝis aperos pastro kun la signoj de
lumo kaj de justo. 66 La tuta komunumo kune konsistis el kvardek
du mil tricent sesdek homoj, 67 krom iliaj sklavoj kaj sklavinoj, kies
nombro estis sep mil tricent tridek sep, kaj al tio estis ducent kvar-
dek kvin kantistoj kaj kantistinoj. 68 Da ĉevaloj ili havis sepcent tri-
dek ses; da muloj ili havis ducent kvardek kvin; 69 da kameloj ili
havis kvarcent tridek kvin; da azenoj ses mil sepcent dudek. 70 Kel-
kaj el la ĉefoj de patrodomoj donis por la laboroj: la regionestro
donis por la trezorejo: mil darkemonojn da oro, kvindek aspergajn
kalikojn, kvincent tridek pastrajn vestojn. 71 El la ĉefoj de patrodo-
moj, kelkaj donis en la trezorejon de la laboroj dudek mil darkemo-

nojn da oro kaj du mil ducent min'ojn da arĝento. 72 Kaj kion do-
nis la ceteraj el la popolo, tio estis: dudek mil darkemonoj da oro kaj
du mil min'oj da arĝento kaj sesdek sep pastraj vestoj. 73 Kaj ekloĝis
la pastroj kaj la Levidoj kaj la pordegistoj kaj la kantistoj kaj la po-
polanoj kaj la Netinoj kaj la tuta Izrael en siaj urboj.

Kiam venis la sepa monato, la Izraelidoj estis jam en siaj urboj.

Ĉapitro 8

1 Kaj la tuta popolo, kiel unu homo, kolektiĝis sur la placo, kiu es-
tas antaŭ la Pordego de la Akvo, kaj ili diris al Ezra, la skribisto, ke
li alportu la libron de instruo de Moseo, kiun la Eternulo ordonis
al Izrael. 2 Kaj la pastro Ezra alportis la instruon antaŭ la komunu-
mon, antaŭ la virojn kaj virinojn, antaŭ ĉiujn, kiuj povis kompreni,
en la unua tago de la sepa monato. 3 Kaj li legis el ĝi sur la placo, kiu
estas antaŭ la Pordego de la Akvo, de la tagiĝo ĝis la tagmezo, an-
taŭ la viroj kaj virinoj kaj komprenpovantoj; kaj la oreloj de la tuta
popolo estis turnitaj al la libro de instruo. 4 Kaj la skribisto Ezra
staris sur ligna ambono, kiun oni faris por tio, kaj apud li staris
Matitja, Ŝema, Anaja, Urija, Ĥilkija, kaj Maaseja, dekstre de li; kaj
maldekstre de li: Pedaja, Miŝael, Malkija, Ĥaŝum, Ĥaŝbadana, Ze-
ĥarja, kaj Meŝulam. 5 Kaj Ezra malfermis la libron antaŭ la okuloj
de la tuta popolo, ĉar li staris pli alte ol la tuta popolo; kaj kiam li
ĝin malfermis, la tuta popolo stariĝis. 6 Kaj Ezra benis la Eternulon,
la grandan Dion; kaj la tuta popolo respondis: Amen, amen, levante
supren siajn manojn; kaj ili kliniĝis kaj faris adoron antaŭ la Eter-
nulo vizaĝaltere. 7 Kaj Jeŝua, Bani, Ŝerebja, Jamin, Akub, Ŝabtaj,
Ĥodija, Maaseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Ĥanan, Pelaja, kaj la Le-
vidoj klarigadis al la popolo la instruon; kaj la popolo staris sur sia
loko. 8 Kaj ili legis el la libro, el la instruo de Dio, klare, kun kom-

entarioj, ke oni komprenu la legataĵon. 9 Kaj Neĥemja, kiu estis la
regionestro, kaj la pastro Ezra, la skribisto, kaj la Levidoj, kiuj do-
nadis klarigojn al la popolo, diris al la tuta popolo: Ĉi tiu tago es-
tas sankta al la Eternulo, via Dio; ne malĝoju kaj ne ploru. Ĉar la
tuta popolo ploris, aŭskultante la vortojn de la instruo. 10 Kaj li di-
ris al ili: Iru, manĝu grasaĵon kaj trinku dolĉaĵon, kaj sendu porci-
ojn al tiuj, kiuj nenion pretigis por si; ĉar ĉi tiu tago estas sankta al
nia Sinjoro; kaj ne malĝoju, ĉar la ĝojo pri la Eternulo estas via forto.
11 Kaj la Levidoj trankviligadis la tutan popolon, dirante: Ĉesu, ĉar
ĉi tiu tago estas sankta; ne malĝoju. 12 Kaj la tuta popolo iris, por
manĝi kaj trinki kaj sendi porciojn kaj fari grandan festenon; ĉar ili
komprenis la vortojn, kiujn oni sciigis al ili.

13 En la dua tago kunvenis la ĉefoj de patrodomoj de la tuta po-
polo, ankaŭ la pastroj kaj la Levidoj, al la skribisto Ezra, por ke li
plue klarigu al ili la vortojn de la instruo. 14 Kaj ili trovis, ke en la
instruo, kiun la Eternulo ordonis per Moseo, estas skribite, ke la
Izraelidoj sidu en laŭboj en la festo de la sepa monato, 15 kaj ke ili
aŭdigu kaj proklamu en ĉiuj siaj urboj kaj en Jerusalem, dirante: Iru
sur la monton, kaj prenu branĉojn de olivarbo, branĉojn de oleas-
traj arboj, branĉojn de mirto, branĉojn de palmoj, kaj branĉojn de
densfoliaj arboj, por fari laŭbojn, kiel estas skribite. 16 Kaj la popo-
lo eliris kaj prenis, kaj faris al si laŭbojn, ĉiu sur sia tegmento, aŭ sur
sia korto, aŭ sur la kortoj de la domo de Dio, aŭ sur la placo de la
Pordego de la Akvo, aŭ sur la placo de la Pordego de Efraim. 17 Kaj
la tuta komunumo de tiuj, kiuj revenis el la kaptiteco, faris laŭbojn
kaj loĝis en la laŭboj; ĉar de la tempo de Josuo, filo de Nun, ĝis tiu
tago la Izraelidoj tion ne faris. Kaj estis tre granda ĝojo. 18 Kaj oni
legis el la libro de instruo de Dio ĉiutage, de la unua tago ĝis la lasta
tago. Kaj oni festis dum sep tagoj, kaj en la oka tago oni faris fer-
man feston, laŭ la preskribo.

Ĉapitro 9

1 En la dudek-kvara tago de tiu monato kunvenis la Izraelidoj, fast-
ante, en sakaĵoj kaj kun tero sur la kapoj. 2 Kaj la idaro de Izrael
apartigis sin de ĉiuj fremduloj, kaj stariĝis, kaj faris konfeson pri siaj
pekoj kaj pri la pekoj de siaj patroj. 3 Kaj ili leviĝis sur la loko, kie
ili staris, kaj oni legis el la libro de instruo de la Eternulo, ilia Dio,
dum kvarono de tago, kaj dum alia kvarono oni faris konfeson kaj
adorkliniĝon antaŭ la Eternulo, ilia Dio. 4 Kaj sur la tribuno por la
Levidoj stariĝis Jeŝua, Bani, Kadmiel, Ŝebanja, Buni, Ŝerebja, Bani,
kaj Kenani, kaj ekvokis per laŭta voĉo al la Eternulo, ilia Dio. 5 Kaj
diris la Levidoj Jeŝua, Kadmiel, Bani, Ĥaŝabneja, Ŝerebja, Hodija, Ŝe-
banja, kaj Petaĥja: Leviĝu, benu la Eternulon, vian Dion, de eterne
ĝis eterne. Kaj oni benu Vian nomon, la majestan kaj plej altan su-
per ĉia beno kaj laŭdo. 6 Vi, ho Eternulo, estas sola; Vi faris la ĉie-
lon, la ĉielon de ĉieloj, kaj ĝian tutan armeon, la teron, kaj ĉion, kio
estas sur ĝi, la marojn, kaj ĉion, kio estas en ili; kaj Vi donas vivon
al ĉio, kaj la armeo de la ĉielo adorkliniĝas antaŭ Vi. 7 Vi estas la
Eternulo, la Dio, kiu elektis Abramon kaj elirigis lin el Ur la Ĥaldea
kaj donis al li la nomon Abraham, 8 kaj trovis lian koron fidela an-
taŭ Vi, kaj faris kun li interligon, por transdoni la landon de la Ka-
naanidoj, la Ĥetidoj, la Amoridoj, la Perizidoj, la Jebusidoj, kaj la
Girgaŝidoj, transdoni ĝin al lia idaro; kaj Vi plenumis Viajn vortojn,
ĉar Vi estas justa. 9 Vi vidis la mizeron de niaj patroj en Egiptujo,
kaj Vi aŭdis ilian kriadon ĉe la Ruĝa Maro; 10 kaj Vi faris signojn kaj
miraklojn super Faraono, super ĉiuj liaj servantoj, kaj super la tuta
popolo de lia lando, ĉar Vi sciis, ke ili agis fiere kontraŭ ili; kaj Vi
faris al Vi nomon, kia ĝi estas ĝis nun. 11 Kaj Vi disfendis antaŭ ili
la maron, kaj ili trairis meze de la maro sur seka tero; kaj iliajn per-
sekutantojn Vi ĵetis en la profundon, kiel ŝtonon en potencan ak-
von. 12 Per nuba kolono Vi kondukis ilin tage, kaj per fajra kolono

nokte, por prilumi al ili la vojon, kiun ili devis iri. 13 Kaj sur la mon-
ton Sinaj Vi malsupreniris, kaj Vi parolis al ili el la ĉielo, kaj donis
al ili instrukciojn ĝustajn, instruojn verajn, leĝojn kaj ordonojn bo-
najn. 14 Kaj Vian sanktan sabaton Vi konigis al ili, kaj ordonojn,
leĝojn, kaj instruon Vi ordonis al ili, per Via servanto Moseo. 15 Kaj
panon en la ĉielo Vi donis al ili kontraŭ ilia malsato, kaj akvon el
roko Vi elirigis por ili kontraŭ ilia soifo; kaj Vi diris al ili, ke ili iru
ekposedi la landon, kiun per levo de la mano Vi promesis doni al
ili. 16 Sed ili kaj niaj patroj fariĝis fieraj kaj malmolnukaj kaj ne obeis
Viajn ordonojn; 17 ili ne volis obei, kaj ne memoris Viajn mirin-
daĵojn, kiujn Vi faris sur ili; ili malmoligis sian nukon kaj starigis al
si estron, por reveni ribele al sia sklaveco. Sed Vi estas Dio pardo-
nema, indulgema kaj kompatema, pacienca kaj favorkora, kaj Vi ne
forlasis ilin. 18 Kvankam ili faris al si fanditan bovidon, kaj diris: Jen
estas via dio, kiu elkondukis vin el Egiptujo, kaj kvankam ili faris
grandajn blasfemojn, 19 Vi tamen en Via granda favorkoreco ne
forlasis ilin en la dezerto, la nuba kolono ne foriĝis de ili tage, por
konduki ilin sur la vojo, kaj la fajra kolono nokte, por prilumi al ili
la vojon, kiun ili devis iri; 20 kaj Vian bonan spiriton Vi donis al ili,
por instrui ilin, kaj Vian manaon Vi ne rifuzis al ilia buŝo, kaj akvon
Vi donis al ili kontraŭ ilia soifo. 21 Kaj dum kvardek jaroj Vi nutris
ilin en la dezerto; nenio mankis al ili; iliaj vestoj ne sentaŭgiĝis, kaj
iliaj piedoj ne ŝvelis. 22 Kaj Vi donis al ili regnojn kaj popolojn, kaj
dividis ilin laŭparte; kaj ili ekposedis la landon de Siĥon, la landon
de la reĝo de Ĥeŝbon, kaj la landon de Og, reĝo de Baŝan. 23 Kaj
iliajn filojn Vi multigis kiel la steloj de la ĉielo, kaj Vi venigis ilin en
la landon, pri kiu Vi diris al iliaj patroj, ke ili venos kaj ekposedos
ĝin. 24 Kaj la filoj venis kaj ekposedis la landon; kaj Vi humiligis
antaŭ ili la loĝantojn de la lando, la Kanaanidojn, kaj transdonis ilin
en iliajn manojn, ankaŭ iliajn reĝojn kaj la popolojn de la lando, por

ke ili agu kun ĉi tiuj laŭ sia bontrovo. 25 Kaj ili venkoprenis urbojn
fortikigitajn kaj teron grasan, kaj ili ekposedis domojn plenajn de
ĉio bona, putojn elhakitajn en ŝtonoj, vinberĝardenojn kaj oliv-
ĝardenojn, kaj multajn manĝaĵdonajn arbojn. Kaj ili manĝis, satiĝis,
grasiĝis, kaj ĝuis, dank' al Via granda boneco. 26 Kaj ili fariĝis ma-
lobeemaj kaj defalis de Vi kaj ĵetis Vian instruon malantaŭ sian dor-
son; Viajn profetojn, kiuj admonis ilin returni sin al Vi, ili mortigis;
kaj ili faris grandajn blasfemojn. 27 Tiam Vi transdonis ilin en la
manojn de iliaj malamikoj, kaj ĉi tiuj premis ilin. Sed en la tempo
de sia mizero ili vokis al Vi, kaj Vi el la ĉielo aŭdis, kaj pro Via gran-
da favorkoreco Vi donis al ili savantojn, kiuj savis ilin el la manoj
de iliaj malamikoj. 28 Tamen, kiam ili ricevis trankvilecon, ili denove
faradis malbonon antaŭ Vi. Kaj Vi forlasis ilin en la manoj de iliaj
malamikoj, kiuj regis super ili. Sed, kiam ili returnis sin kaj vokis al
Vi, Vi aŭdis el la ĉielo, kaj Vi savis ilin multfoje pro Via granda kom-
patemeco. 29 Vi admonis ilin, ke ili returnu sin al Via instruo; sed ili
estis malhumilaj kaj ne obeis Viajn ordonojn, ili pekis kontraŭ Viaj
preskriboj, per kies plenumado la homo vivas, ili deturnis sian ŝul-
tron, malmoligis sian nukon, kaj ne volis aŭskulti. 30 Vi atendis por
ili dum multe da jaroj, Vi admonadis ilin kun Via spirito per Viaj
profetoj; sed ili ne atentis; tial Vi transdonis ilin en la manojn de la
popoloj alilandaj. 31 Tamen pro Via granda kompatemeco Vi ne
ekstermis ilin tute, kaj ne forlasis ilin, ĉar Vi estas Dio indulgema kaj
kompatema. 32 Kaj nun, ho nia Dio, Dio granda, potenca, kaj timin-
da, kiu konservas la interligon kaj la favorkorecon, ne rigardu kiel
tro malgrandan la tutan suferon, kiu trafis nin, niajn reĝojn, niajn
princojn, niajn pastrojn, niajn profetojn, niajn patrojn, kaj Vian
tutan popolon, de la tempo de la reĝoj de Asirio ĝis la nuna tago.
33 Vi estas justa en ĉio, kio trafis nin; ĉar Vi agis laŭ la vero, kaj ni
agis malpie. 34 Kaj niaj reĝoj, niaj princoj, niaj pastroj, kaj niaj pa-

troj ne plenumis Vian instruon, kaj ne atentis Viajn ordonojn kaj
admonojn, per kiuj Vi ilin admonis. 35 En la tempo de sia regno, kaj
ĉe Via granda bono, kiun Vi donis al ili, sur la tero vasta kaj grasa,
kiun Vi donis al ili, ili ne servis al Vi kaj ne deturnis sin de siaj mal-
bonaj agoj. 36 Jen ni hodiaŭ estas sklavoj, kaj sur la tero, kiun Vi
donis al niaj patroj, por ke ni manĝu ĝiajn fruktojn kaj ĝian bo-
naĵon, jen ni estas sklavoj sur ĝi. 37 Kaj ĝiaj produktaĵoj abunde iras
al la reĝoj, kiujn Vi starigis super ni pro niaj pekoj; ili regas super
niaj korpoj kaj super niaj brutoj laŭ sia plaĉo, kaj en granda mize-
ro ni estas. 38 En ĉio ĉi tio ni faras firman interligon, kaj ni skribas,
kaj tion sigelas niaj eminentuloj, niaj Levidoj, niaj pastroj.

Ĉapitro 10

1 La sigelintoj estas: Neĥemja, la regionestro, filo de Ĥaĥalja, kaj
Cidkija, 2 Seraja, Azarja, Jeremia, 3 Paŝĥur, Amarja, Malkija, 4 Ĥatuŝ,
Ŝebanja, Maluĥ, 5 Ĥarim, Meremot, Obadja, 6 Daniel, Ginton, Ba-
ruĥ, 7 Meŝulam, Abija, Mijamin, 8 Maazja, Bilgaj, Ŝemaja. Tio estas
la pastroj. 9 La Levidoj: Jeŝua, filo de Azanja, Binuj, el la filoj de Ĥe-
nadad, Kadmiel; 10 kaj iliaj fratoj: Ŝebanja, Hodija, Kelita, Pelaja,
Ĥanan, 11 Miĥa, Reĥob, Ĥaŝabja, 12 Zakur, Ŝerebja, Ŝebanja, 13 Ho-
dija, Bani, Beninu. 14 La ĉefoj de la popolo: Paroŝ, Paĥat-Moab,
Elam, Zatu, Bani, 15 Buni, Azgad, Bebaj, 16 Adonija, Bigvaj, Adin, 17
Ater, Ĥizkija, Azur, 18 Hodija, Ĥaŝum, Becaj, 19 Ĥarif, Anatot, Ne-
baj, 20 Magpiaŝ, Meŝulam, Ĥezir, 21 Meŝezabel, Cadok, Jadua, 22 Pe-
latja, Ĥanan, Anaja, 23 Hoŝea, Ĥananja, Ĥaŝub, 24 Haloĥeŝ, Pilĥa,
Ŝobek, 25 Reĥum, Ĥaŝabna, Maaseja, 26 Aĥija, Ĥanan, Anan, 27 Ma-
luĥ, Ĥarim, Baana. 28 Kaj la cetera popolo, la pastroj, Levidoj, por-
degistoj, kantistoj, Netinoj, kaj ĉiuj, kiuj apartiĝis de la aligentaj
popoloj al la instruo de Dio, iliaj edzinoj, filoj, kaj filinoj, ĉiuj, kiuj

povis kompreni, 29 aliĝis al siaj fratoj, al la eminentuloj, kaj ligis sin
per ĵura promeso, ke ili sekvos la instruon de Dio, donitan per Mo-
seo, servanto de Dio, kaj ke ili konservos kaj plenumos ĉiujn ordo-
nojn de la Eternulo, nia Sinjoro, Liajn preskribojn kaj leĝojn; 30 ke
ni ne donos niajn filinojn al la popoloj de la lando, kaj iliajn filinojn
ni ne prenos por niaj filoj; 31 ke kiam la popoloj de la lando venigos
la komercaĵojn aŭ ĉiaspecan grenon en sabato, por vendi, ni ne pre-
nos de ili en sabato aŭ en alia sankta tago; ke en ĉiu sepa jaro ni
forigos ĉiujn ŝuldojn. 32 Kaj ni starigis al ni kiel leĝon, ke ni dona-
dos de ni po triono de siklo ĉiujare por la servado en la domo de nia
Dio: 33 por la panoj de propono, por la ĉiutaga farunofero, por la
ĉiutaga brulofero, por la sabatoj, monatkomencoj, festoj, por la
sanktaĵoj, por pekoferoj, por pekliberigi Izraelon, kaj por ĉiuj labo-
roj en la domo de nia Dio. 34 Kaj ni lotis inter la pastroj, Levidoj, kaj
popolo pri la ofera liverado de ligno en la domo de nia Dio, laŭ niaj
patrodomoj, ĉiujare en difinitaj tempoj, por bruligi sur la altaro de
la Eternulo, nia Dio, kiel estas skribite en la instruo. 35 Kaj ni akcep-
tis kiel devon, ke ni alportados la unuaaĵojn de nia tero kaj la unu-
aaĵojn de ĉiuj fruktoj de ĉiu arbo ĉiujare en la domon de la Eternulo;
36 ankaŭ la unuenaskitojn el niaj filoj kaj el niaj brutoj, kiel estas
skribite en la instruo, kaj la unuenaskitojn de niaj bovoj kaj de niaj
ŝafoj ni alportados en la domon de nia Dio, al la pastroj, kiuj ser-
vas en la domo de nia Dio. 37 Kaj la unuaaĵon de nia pasto, niajn
oferdonojn, la fruktojn de ĉiuj arboj, moston, kaj oleon ni alporta-
dos al la pastroj en la ĉambrojn de la domo de nia Dio; kaj la deko-
naĵon de nia tero ni donos al la Levidoj, por ke ili, la Levidoj, havu
dekonaĵon en ĉiuj urboj, kie ni prilaboras la teron. 38 Kaj la pastro,
la Aaronido, estos kun la Levidoj, kiam ili prenos la dekonaĵon; kaj
la Levidoj venigos dekonaĵon el la dekonaĵo en la domon de nia
Dio, en la ĉambrojn de la provizejo. 39 Ĉar en tiujn ĉambrojn la Izra-

elidoj kaj la Levidoj devas liveri la oferdonon el la greno, mosto, kaj
oleo. Tie troviĝas la vazoj de la sanktejo, la servantaj pastroj, la
pordegistoj, kaj la kantistoj. Kaj ni ne forlasos la domon de nia Dio.

Ĉapitro 11

1 La estroj de la popolo loĝis en Jerusalem. La cetera popolo faris
lotadon, por ke unu parto el dek loĝu en Jerusalem, la sankta urbo,
kaj la ceteraj naŭ partoj en la urboj. 2 Kaj la popolo benis ĉiujn ho-
mojn, kiuj memvole konsentis loĝi en Jerusalem. 3 Jen estas la ĉe-
foj de la provinco, kiuj loĝis en Jerusalem; en la urboj de Judujo
loĝis ĉiu en sia posedaĵo, laŭ siaj urboj, la Izraelidoj, pastroj, Levi-
doj, Netinoj, kaj idoj de la servantoj de Salomono. 4 En Jerusalem
loĝis el la idoj de Jehuda kaj el la idoj de Benjamen: el la idoj de
Jehuda: Ataja, filo de Uzija, filo de Zeĥarja, filo de Amarja, filo de
Ŝefatja, filo de Mahalalel, el la filoj de Perec; 5 kaj Maaseja, filo de
Baruĥ, filo de Kol-Ĥoze, filo de Ĥazaja, filo de Adaja, filo de Joja-
rib, filo de Zeĥarja, filo de la Ŝiloano. 6 La nombro de ĉiuj idoj de
Perec, kiuj loĝis en Jerusalem, estis kvarcent sesdek ok, homoj ba-
talkapablaj. 7 Kaj jen estas la idoj de Benjamen: Salu, filo de Meŝu-
lam, filo de Joed, filo de Pedaja, filo de Kolaja, filo de Maaseja, filo
de Itiel, filo de Jeŝaja; 8 post li Gabaj, Salaj, naŭcent dudek ok. 9 Kaj
Joel, filo de Ziĥri, estis ilia estro; kaj Jehuda, filo de Hasenua, estis
dua urbestro. 10 El la pastroj: Jedaja, filo de Jojarib, Jaĥin, 11 Seraja,
filo de Ĥilkija, filo de Meŝulam, filo de Cadok, filo de Merajot, filo
de Aĥitub, estro en la domo de Dio. 12 Kaj iliaj fratoj, kiuj plenuma-
dis laborojn en la domo, estis en la nombro de okcent dudek du; kaj
Adaja, filo de Jeroĥam, filo de Pelalja, filo de Amci, filo de Zeĥarja,
filo de Paŝĥur, filo de Malkija; 13 kaj liaj fratoj, ĉefoj de patrodomoj,
ducent kvardek du; kaj Amaŝsaj, filo de Azarel, filo de Aĥzaj, filo de

Meŝilemot, filo de de Imer; 14 kaj iliaj fratoj, kuraĝaj viroj, cent du-
dek ok. Ilia estro estis Zabdiel, filo de Hagedolim. 15 Kaj el la Levi-
doj: Ŝemaja, filo de Ĥaŝub, filo de Azrikam, filo de Ĥaŝabja, filo de
Buni; 16 kaj Ŝabtaj kaj Jozabad super la eksteraj aferoj de la domo
de Dio, el la ĉefoj de la Levidoj; 17 kaj Matanja, filo de Miĥa, filo de
Zabdi, filo de Asaf, ĉefa komencisto de laŭdkantado ĉe la preĝoj, kaj
Bakbukja, la dua inter siaj fratoj, kaj Abda, filo de Ŝamua, filo de
Galal, filo de Jedutun. 18 La nombro de ĉiuj Levidoj en la sankta
urbo estis ducent okdek kvar. 19 Kaj la pordegistoj: Akub, Talmon,
kaj iliaj fratoj, gardistoj ĉe la pordegoj, cent sepdek du. 20 La cete-
raj Izraelidoj, pastroj, kaj Levidoj loĝis en ĉiuj urboj de Judujo, ĉiu
en sia posedaĵo. 21 Kaj la Netinoj loĝis en Ofel; Ciĥa kaj Giŝpa estis
super la Netinoj. 22 Estro de la Levidoj en Jerusalem estis Uzi, filo
de Bani, filo de Ĥaŝabja, filo de Matanja, filo de Miĥa, el la idoj de
Asaf, kantistoj ĉe la servado en la domo de Dio. 23 Ĉar pri ili estis
ordono de la reĝo, kaj por la kantistoj estis difinita ĉiutaga salajro.
24 Kaj Petaĥja, filo de Meŝezabel, el la idoj de Zeraĥ, filo de Jehu-
da, estis komisiita de la reĝo por ĉiuj aferoj, koncernantaj la popo-
lon. 25 Kaj en la vilaĝoj, sur siaj kampoj multaj el la idoj de Jehuda
loĝis en Kirjat-Arba kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en Diŝon kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj,
en Kabceel kaj ĝiaj vilaĝoj, 26 en Jeŝua, en Molada, en Bet-Pelet, 27
en Ĥacar-Ŝual, en Beer-Ŝeba kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 28 en Ciklag, en
Meĥona kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 29 en En-Rimon, en Corea, en Jarmut,
30 en Zanoaĥ, en Adulam, kaj iliaj vilaĝoj, en Laĥiŝ kaj sur ĝiaj kam-
poj, en Azeka kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj. Ili starigis siajn tendojn de Beer-
Ŝeba ĝis la valo Hinom. 31 Kaj la idoj de Benjamen loĝis komencante
de Geba, en Miĥmaŝ, en Aja, en Bet-El kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, 32 en Ana-
tot, en Nob, en Ananja, 33 en Ĥacor, en Rama, en Gitaim, 34 en Ĥa-
did, en Ceboim, en Nebalat, 35 en Lod, en Ono, en la Valo de Ĉar-

pentistoj. 36 Kaj el la Levidoj parto el Judujo loĝis en la regiono de
Benjamen.

Ĉapitro 12

1 Jen estas la pastroj kaj Levidoj, kiuj venis kun Zerubabel, filo de
Ŝealtiel, kaj kun Jeŝua: Ŝeraja, Jeremia, Ezra, 2 Amarja, Maluĥ, Ĥa-
tuŝ, 3 Ŝeĥanja, Reĥum, Meremot, 4 Ido, Ginton, Abija, 5 Mijamin,
Maadja, Bilga, 6 Ŝemaja, Jojarib, Jedaja, 7 Salu, Amok, Ĥilkija, Jedaja.
Tio estas la ĉefoj de la pastroj kaj iliaj fratoj en la tempo de Jeŝua.
8 Kaj la Levidoj: Jeŝua, Binuj, Kadmiel, Ŝerebja, Jehuda, Matanja, su-
per la laŭdkantoj, li kaj liaj fratoj; 9 kaj Bakbukja kaj Uni, iliaj fra-
toj, deĵoris kun ili. 10 Jeŝua naskigis Jojakimon, Jojakim naskigis El-
jaŝibon, Eljaŝib naskigis Jojadan, 11 Jojada naskigis Jonatanon, Jona-
tan naskigis Jaduan. 12 En la tempo de Jojakim estis pastroj ĉefoj de
patrodomoj: de la domo de Seraja: Meraja; de la domo de Jeremia:
Ĥananja; 13 de la domo de Ezra: Meŝulam; de la domo de Amarja:
Jehoĥanan; 14 de la domo de Meliĥu: Jonatan; de la domo de Ŝeban-
ja: Jozef; 15 de la domo de Ĥarim: Adna; de la domo de Merajot:
Ĥelkaj; 16 de la domo de Ido: Zeĥarja; de la domo de Ginton: Meŝu-
lam; 17 de la domo de Abija: Ziĥri; de la domo de Minjamin, de la
domo de Moadja: Piltaj; 18 de la domo de Bilga: Ŝamua; de la domo
de Ŝemaja: Jehonatan; 19 de la domo de Jojarib: Matnaj; de la domo
de Jedaja: Uzi; 20 de la domo de Salaj: Kalaj; de la domo de Amok:
Eber; 21 de la domo de Ĥilkija: Ĥaŝabja; de la domo de Jedaja: Ne-
tanel. 22 El la Levidoj estis enskribitaj la ĉefoj de patrodomoj en la
tempo de Eljaŝib, Jojada, Joĥanan, kaj Jadua; la pastroj dum la re-
gado de Dario la Persa. 23 La Levidoj, ĉefoj de patrodomoj, estis
enskribitaj en la libron de kroniko ĝis la tempo de Joĥanan, filo de
Eljaŝib. 24 La ĉefoj de la Levidoj: Ĥaŝabja, Ŝerebja, Jeŝua, filo de Kad-

miel, kaj iliaj fratoj apud ili estis destinitaj por la laŭdkantoj, laŭ la
arangô de David, la homo de Dio, laŭ deĵorpartoj. 25 Matanja, Bak-
bukja, Obadja, Meŝulam, Talmon, kaj Akub estis pordegistoj, kaj
deĵoris en la provizejoj ĉe la pordegoj. 26 Ili estis en la tempo de Jo-
jakim, filo de Jeŝua, filo de Jocadak, kaj en la tempo de Neĥemja, la
regionestro, kaj de Ezra, la pastro-skribisto.

27 Ĉe la inaŭguro de la murego de Jerusalem oni serĉis la Levi-
dojn el ĉiuj iliaj lokoj, por venigi ilin en Jerusalemon, por fari inaŭ-
guron kaj ĝojan feston, kun glorhimnoj kaj kantoj, kun cimbaloj, ps-
alteroj, kaj harpoj. 28 Kaj kunvenis la idoj de kantistoj el la regiono
ĉirkaŭ Jerusalem kaj el la vilaĝoj de la Netofaanoj, 29 el Bet-Gilgal,
de la kampoj de Geba kaj Azmavet; ĉar la kantistoj konstruis al si
vilaĝojn en la ĉirkaŭaĵo de Jerusalem. 30 Kaj purigis sin la pastroj kaj
la Levidoj, kaj ili purigis la popolon, la pordegojn, kaj la muregon.
31 Tiam mi suprenirigis la estrojn de Judujo sur la muregon, kaj mi
starigis du grandajn ĥorojn kaj procesiojn. Unu sur la dekstra flanko
de la murego, ĉe la Pordego de Sterko. 32 Kaj post ili iris Hoŝaja, kaj
duono de la estroj de Judujo, 33 kaj Azarja, Ezra, Meŝulam, 34 Jehu-
da, Benjamen, Ŝemaja, kaj Jeremia. 35 El la pastridoj kun trumpetoj:
Zeĥarja, filo de Jonatan, filo de Ŝemaja, filo de Matanja, filo de Mi-
ĥaja, filo de Zakur, filo de Asaf; 36 kaj liaj fratoj: Ŝemaja, Azarel,
Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel, Jehuda, Ĥanani, kun muzikaj instru-
mentoj de David, la homo de Dio; kaj antaŭ ili estis Ezra, la skribi-
sto. 37 Apud la Pordego de la Fonto, kontraŭ ĝi, ili iris sur la ŝtupoj
de la urbo de David supren sur la muregon al la domo de David, kaj
ĝis la Pordego de la Akvo oriente. 38 La dua ĥoro iris kontraŭe de ili,
kaj post ĝi iris mi kaj duono de la popolo, supre sur la murego, de
la Turo de la Fornoj ĝis la Larĝa Murego, 39 al la Pordego de Efraim,
al la Malnova Pordego, al la Pordego de Fiŝoj, al la turo de Ĥana-
nel, al la turo Mea, ĝis la Pordego de Ŝafoj; kaj ili haltis ĉe la Por-

dego de la Malliberejo. 40 Kaj ambaŭ ĥoroj haltis ĉe la domo de Dio,
ankaŭ mi kaj duono de la estroj kun mi, 41 kaj la pastroj Eljakim,
Maaseja, Minjamin, Miĥaja, Eljoenaj, Zeĥarja, Ĥananja, kun trum-
petoj, 42 kaj Maaseja, Ŝemaja, Eleazar, Uzi, Jehoĥanan, Malkija,
Elam, kaj Ezer. Kaj laŭte kantis la kantistoj; ilia ĉefo estis Jizraĥja.
43 Kaj oni alportis en tiu tago grandajn oferojn, kaj oni estis gajaj;
ĉar Dio ĝojigis ilin per granda ĝojo; eĉ la virinoj kaj la infanoj ĝojis,
kaj la gajeco de Jerusalem estis aŭdata malproksime.

44 Kaj en tiu tago estis starigitaj homoj por la ĉambroj de provi-
zejo, por la oferdonoj, la unuaaĵoj, la dekonaĵoj, por kolekti en tiuj
ĉambroj el la kampoj de la urboj la preskribitajn partojn por la pas-
troj kaj la Levidoj; ĉar la Judoj ĝojis pri la pastroj kaj Levidoj, kiuj
staris. 45 Kaj ili observadis la preskribon de sia Dio kaj la preskribon
pri la pureco. Kaj la kantistoj kaj pordegistoj staris konforme al la
preskribo de David kaj de lia filo Salomono. 46 Ĉar ankaŭ antaŭe, en
la tempo de David kaj Asaf, estis ĉefoj de kantistoj, kaj glorkantoj
kaj dankokantoj al Dio. 47 Ĉiuj Izraelidoj en la tempo de Zerubabel
kaj en la tempo de Neĥemja donadis partojn ĉiutagajn al la kanti-
stoj kaj pordegistoj; kaj ili konsekradis partojn por la Levidoj, kaj la
Levidoj konsekradis partojn por la idoj de Aaron.

Ĉapitro 13

1 En tiu tago oni legis el la libro de Moseo antaŭ la oreloj de la po-
polo; kaj troviĝis, ke estas skribite en ĝi, ke Amonido kaj Moabido
neniam devas eniri en la komunumon de Dio; 2 ĉar ili ne venis ren-
konte al la Izraelidoj kun pano kaj akvo, kaj dungis kontraŭ ili Bilea-
mon, por malbeni ilin; sed nia Dio ŝanĝis la malbenon en benon. 3
Kiam ili aŭdis tiun leĝon, ili apartigis de Izrael ĉiun aligentulon.

4 Antaŭ ĉi tio la pastroj Eljaŝib, administranto de la ĉambroj de

la domo de nia Dio, parenco de Tobija, 5 aranĝis por li grandan
ĉambron, en kiu oni antaŭe deponadis la farunoferon, olibanon, va-
zojn, dekonaĵon el la greno, mosto, kaj oleo, kiuj estis destinitaj por
la Levidoj, kantistoj, kaj pordegistoj, kaj la oferdonojn por la pas-
troj. 6 Dum ĉio ĉi tio mi ne estis en Jerusalem, ĉar en la tridek-dua
jaro de Artaĥŝast, reĝo de Babel, mi iris al la reĝo, kaj nur post kelka
tempo mi forpetis min de la reĝo. 7 Kiam mi venis en Jerusalemon,
mi eksciis pri la malbono, kiun Eljaŝib faris pro Tobija, aranĝante
por li ĉambron en la kortoj de la domo de Dio. 8 Tio min forte ĉa-
grenis, kaj mi elĵetis ĉiujn domobjektojn de Tobija for el la ĉambro.
9 Kaj mi diris, ke oni purigu la ĉambrojn; kaj mi revenigis tien la va-
zojn de la domo de Dio, la farunoferon kaj la olibanon. 10 Mi ankaŭ
eksciis, ke la partoj de la Levidoj ne estis donataj al ili, ke la Levi-
doj kaj kantistoj, kiuj devis fari la servadon, forkuris ĉiu al sia kam-
po. 11 Tiam mi faris pro tio severan riproĉon al la estroj, kaj diris:
Kial la domo de Dio estas forlasita? Kaj mi kunvenigis ilin kaj sta-
rigis ilin sur iliaj lokoj. 12 Kaj ĉiuj Judoj alportis dekonaĵon el la gre-
no, el la mosto, kaj el la oleo por la provizejoj. 13 Kaj mi starigis
super la provizejoj la pastron Ŝelemja, la skribiston Cadok, el la
Levidoj Pedajan, kaj al ili Ĥananon, filon de Zakur, filo de Matanja;
ĉar ili estis opiniataj fidindaj. Kaj ili havis la devon distribui la par-
tojn al siaj fratoj. 14 Memoru tion pri mi, ho mia Dio, kaj ne forviŝu
miajn bonajn agojn, kiujn mi faris koncerne la domon de mia Dio
kaj la servadon al Li.

15 En tiu tempo mi vidis en Judujo, ke oni tretas vinpremilojn en
sabato kaj portas garbojn kaj ŝarĝas sur azenoj, ankaŭ vinon, vin-
berojn, figojn, kaj ĉiaspecan ŝarĝon, kaj veturigas tion en Jerusale-
mon en tago sabata. Kaj mi faris al ili riproĉon en la tago, kiam ili
vendis manĝaĵon. 16 Ankaŭ Tiranoj loĝis tie, kaj ili alveturigadis
fiŝojn kaj ĉiaspecajn komercaĵojn, kaj vendadis en sabato al la lo-

ĝantoj de Judujo kaj de Jerusalem. 17 Kaj mi faris mallaŭdon al la
eminentuloj de la Judoj, kaj diris al ili: Kial vi faras tian malbonon
kaj malsanktigas la tagon sabatan? 18 Tiel agis ja viaj patroj, kaj pro
tio nia Dio venigis sur nin kaj sur ĉi tiun urbon ĉi tiun tutan mal-
feliĉon! Kaj vi pligrandigas la koleron kontraŭ Izrael, malsanktigan-
te la sabaton! 19 Kiam ĉe la pordegoj de Jerusalem fariĝis krepusko,
antaŭ sabato, mi ordonis ŝlosi la pordojn kaj ne malfermi ilin ĝis
post sabato. Kaj kelkajn el miaj servantoj mi starigis ĉe la pordegoj,
por ke oni ne enportu ŝarĝon en la tago sabata. 20 Kaj la komercistoj
kaj vendistoj de ĉiaspeca vendeblaĵo noktis ekstere de Jerusalem
unu fojon kaj duan fojon. 21 Kaj mi faris al ili riproĉon, kaj diris al
ili: Kial vi noktas apud la murego? se vi faros tion duan fojon, mi
metos la manon sur vin. De tiu tempo ili ne venadis en sabato. 22
Kaj mi diris al la Levidoj, ke ili sin purigu, kaj venu stari garde ĉe la
pordegoj, por ke oni tenu sankte la tagon sabatan. Ankaŭ ĉi tion
memoru pri mi, ho mia Dio, kaj indulgu min laŭ Via granda favor-
koreco.

23 Ankaŭ en tiu tempo mi vidis Judojn, kiuj prenis al si edzinojn
Aŝdodaninojn, Amonidinojn, kaj Moabidinojn; 24 kaj iliaj infanoj
duone parolis Aŝdode, kaj ne povosciis paroli Jude, sed nur la ling-
von de tiu aŭ alia popolo. 25 Mi faris al ili severan riproĉon kaj mal-
benis ilin, kaj batis kelkajn virojn el ili kaj ŝiris al ili la harojn, kaj
devigis ilin ĵuri per Dio: Vi ne donos viajn filinojn al iliaj filoj kaj ne
prenos iliajn filinojn por viaj filoj aŭ por vi mem. 26 Per tio pekis ja
Salomono, reĝo de Izrael; inter la multaj nacioj ne estis reĝo sim-
ila al li, kaj li estis amata de sia Dio, kaj Dio faris lin reĝo super la
tuta Izrael; tamen eĉ lin pekigis la aligentaj edzinoj. 27 Kaj ĉu pri vi
oni povas aŭdi, ke vi faras ĉi tiun tutan grandan malbonon, pekante
kontraŭ nia Dio kaj prenante aligentajn edzinojn? 28 El la filoj de
Jojada, filo de la ĉefpastro Eljaŝib, unu estis bofilo de la Ĥoronano

Sanbalat. Mi forpelis lin de mi. 29 Memoru pri ili, ho mia Dio, ke ili
makulis la pastrecon kaj la interligon pastran kaj Levidan. 30 Tiama-
niere mi purigis ilin de ĉio aligenta, kaj mi restarigis la servore-
gulojn de la pastroj kaj Levidoj, de ĉiu en lia ofico, 31 kaj por la ofer-
liverado de ligno en difinitaj tempoj, kaj por la unuaaĵoj. Memoru
min, ho mia Dio, al bono.

Ester

Ĉapitro 1

1 Tio estis en la tempo de Aĥaŝveroŝ, de tiu Aĥaŝveroŝ, kiu reĝis de
Hindujo ĝis Etiopujo, super cent dudek sep landoj. 2 En tiu tempo,
kiam la reĝo Aĥaŝveroŝ sidis sur sia reĝa trono en la kastelurbo Ŝu-
ŝan, 3 en la tria jaro de lia reĝado, li faris festenon por ĉiuj siaj prin-
coj kaj siaj servantoj, por la potenculoj de Persujo kaj Medujo, por
la landestroj kaj regionestroj, kiuj estis ĉe li, 4 montrante la grandan
riĉecon de sia regno kaj la majestan belecon de sia grandeco, dum
multe da tagoj, dum cent okdek tagoj. 5 Kiam finiĝis tiuj tagoj, la
reĝo faris por la tuta popolo, kiu troviĝis en la kastelurbo Ŝuŝan, de
la grandaj ĝis la malgrandaj, festenon septagan sur la ĝardena korto
de la reĝa palaco. 6 Blankaj, ruĝaj, kaj bluaj ŝtofoj, fiksitaj per bisi-
naj kaj purpuraj ŝnuroj, pendis sur arĝentaj ringoj kaj marmoraj
kolonoj. Oraj kaj arĝentaj benkoj staris sur podio el verda, blanka,
flava, kaj nigra marmoro. 7 La trinkaĵon oni donadis en oraj vazoj
kaj en vazoj ne similaj unuj al la aliaj; kaj da reĝa vino estis multe,
kiel decis al la reĝo. 8 La trinkado estis en ordo, neniu devigis; ĉar
tiel la reĝo ordonis al ĉiuj administrantoj de sia domo, ke oni agu
laŭ la volo de ĉiu. 9 Ankaŭ la reĝino Vaŝti faris festenon por la viri-
noj de la reĝa domo de la reĝo Aĥaŝveroŝ. 10 En la sepa tago, kiam
la koro de la reĝo gajiĝis de vino, li diris al Mehuman, Bizta, Ĥar-
bona, Bigta, Abagta, Zetar, kaj Karkas, la sep eŭnukoj, kiuj servadis
antaŭ la reĝo Aĥaŝveroŝ, 11 ke ili alkonduku la reĝinon Vaŝti al la
reĝo en la reĝina krono, por montri al la popoloj kaj al la princoj

ŝian belecon; ĉar ŝi estis bela. 12 Sed la reĝino Vaŝti ne volis veni laŭ
la ordono, kiun la reĝo donis per la eŭnukoj. Tiam la reĝo forte
ekkoleris, kaj lia furiozo brulis en li. 13 Kaj la reĝo diris al la saĝuloj
kompetentaj pri la cirkonstancoj (ĉar la aferoj de la reĝo estis ordi-
nare farataj post konsiliĝo kun ĉiuj konantoj de leĝo kaj juro; 14 kaj
la plej proksimaj al li estis: Karŝena, Ŝetar, Admata, Tarŝiŝ, Meres,
Marsena, kaj Memuĥan, la sep princoj Persaj kaj Medaj, kiuj havis
la rajton rigardi la vizaĝon de la reĝo kaj okupis la unuan lokon en
la regno): 15 Kiel oni laŭ la leĝo devas agi kun la reĝino Vaŝti pro tio,
ke ŝi ne plenumis la ordonon de la reĝo Aĥaŝveroŝ, donitan per la
eŭnukoj? 16 Tiam diris Memuĥan antaŭ la reĝo kaj la princoj: La
reĝino Vaŝti estas kulpa, ne sole kontraŭ la reĝo, sed kontraŭ ĉiuj
princoj, kaj kontraŭ ĉiuj popoloj, kiuj troviĝas en ĉiuj landoj de la
reĝo Aĥaŝveroŝ; 17 ĉar la ago de la reĝino fariĝos konata al ĉiuj vi-
rinoj tiel, ke ili malrespektos siajn edzojn, dirante: La reĝo Aĥaŝ-
veroŝ ordonis venigi al li la reĝinon Vaŝti, kaj ŝi ne iris. 18 Nun la
Persaj kaj Medaj princedzinoj, kiuj aŭdis pri la ago de la reĝino,
parolos tiel same al ĉiuj princoj de la reĝo; kaj estos sufiĉe da mal-
honoro kaj da ĉagreno. 19 Se al la reĝo plaĉas, oni elirigu ordonon
de la reĝo, kaj oni enskribu ĝin kiel nemalobeeblan leĝon de Persujo
kaj Medujo, ke la reĝino Vaŝti ne venu plu antaŭ la reĝon Aĥaŝ-
veroŝ; kaj ŝian reĝinecon la reĝo transdonu al alia virino, kiu estas
pli bona ol ŝi. 20 Kiam la ordono, kiun la reĝo faris, estos aŭdita en
lia tuta regno, kiel ajn granda ĝi estas, tiam ĉiuj virinoj respektos
siajn edzojn, de la grandaj ĝis la malgrandaj. 21 La parolo plaĉis al
la reĝo kaj al la princoj, kaj la reĝo agis konforme al la parolo de
Memuĥan. 22 Kaj li sendis leterojn en ĉiujn landojn de la reĝo, en
ĉiun landon laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo, ke
ĉiu viro estu ĉefo en sia domo kaj postulu paroladon en la lingvo de
lia popolo.

Ĉapitro 2

1 Post tiu afero, kiam kvietiĝis la kolero de la reĝo Aĥaŝveroŝ, li re-
memoris pri Vaŝti, kaj pri tio, kion ŝi faris kaj kio estis dekretita pri
ŝi. 2 Kaj diris la junuloj de la reĝo, kiuj servadis al li: Oni serĉu por
la reĝo belajn junajn virgulinojn; 3 kaj la reĝo starigu en ĉiuj landoj
de sia regno oficistojn, kiuj kolektus ĉiujn belajn junajn virgulinojn
en la kastelurbon Ŝuŝan, en la virinejon, sub la inspektadon de He-
gaj, la reĝa eŭnuko, gardisto de la virinoj, kaj oni donu al ili iliajn
beligaĵojn; 4 kaj la junulino, kiu plaĉos al la okuloj de la reĝo, fariĝos
reĝino anstataŭ Vaŝti. Kaj la afero plaĉis al la reĝo, kaj li tiel faris. 5
En la kastelurbo Ŝuŝan estis Judo, kies nomo estis Mordeĥaj, filo de
Jair, filo de Ŝimei, filo de Kiŝ, Benjamenido; 6 kiu estis transloĝigita
el Jerusalem kune kun la transloĝigitoj, kiuj estis forkondukitaj kun
Jeĥonja, reĝo de Judujo, kaj kiujn transloĝigis Nebukadnecar, reĝo
de Babel. 7 Li estis prizorganto de Hadasa, kiu ankaŭ estis nomata
Ester, filino de lia onklo, ĉar ŝi ne havis patron nek patrinon. La ju-
nulino estis belstatura kaj belvizaĝa. Kiam mortis ŝiaj gepatroj,
Mordeĥaj prenis ŝin al si kiel filinon. 8 Kiam estis aŭdigita la ordo-
no de la reĝo kaj lia leĝo, kaj kiam oni kolektis multe da knabinoj
en la kastelurbon Ŝuŝan sub la inspekton de Hegaj, tiam ankaŭ Es-
ter estis prenita en la reĝan domon sub la inspekton de Hegaj, la
gardisto de la virinoj. 9 La knabino plaĉis al li kaj akiris lian favoron,
kaj li rapide donis al ŝi ŝiajn beligaĵojn kaj ŝian destinitaĵon, kaj sep
knabinojn elektitajn el la domo de la reĝo; kaj li transloĝigis ŝin kun
ŝiaj knabinoj en la plej bonan parton de la virinejo. 10 Ester ne di-
ris pri sia popolo nek pri sia patrujo, ĉar Mordeĥaj ordonis al ŝi, ke
ŝi ne diru. 11 Ĉiutage Mordeĥaj iradis antaŭ la korto de la virinejo,
por sciiĝi pri la farto de Ester, kaj pri tio, kio okazas al ŝi. 12 Kiam por
ĉiu knabino venis la vico iri al la reĝo Aĥaŝveroŝ, post kiam dum
dek du monatoj estis farata al ŝi la beligado destinita por la virinoj

(ĉar tiel longe daŭris la tempo de ilia beligado: ses monatoj per mir-
ha oleo, kaj ses monatoj per aromaĵoj kaj per aliaj ŝmiraĵoj), 13 tiam
la knabino eniris al la reĝo. Ĉion, kion ŝi diris, oni donis al ŝi, por
ke ŝi iru kun tio el la virinejo en la reĝan domon. 14 Vespere ŝi eni-
ris, kaj matene ŝi revenis en la virinejon duan, sub la inspekton de
Ŝaaŝgaz, reĝa eŭnuko, gardisto de la kromvirinoj; ŝi jam ne plu iris
al la reĝo, krom en la okazo, se la reĝo ŝin deziris kaj se ŝi estis vo-
kita laŭnome. 15 Kiam por Ester, filino de Abiĥail, onklo de Mor-
deĥaj, kiu prenis ŝin al si kiel filinon, venis la vico iri al la reĝo, ŝi
nenion petis, krom nur tio, kion diris Hegaj, la reĝa eŭnuko, gardi-
sto de la virinoj. Kaj Ester akiris la favoron de ĉiuj, kiuj ŝin vidis. 16
Ester estis prenita al la reĝo Aĥaŝveroŝ en lian reĝan domon en la
deka monato, tio estas en la monato Tebet, en la sepa jaro de lia
reĝado. 17 Kaj la reĝo ekamis Esteron pli ol ĉiujn edzinojn, kaj ŝi
akiris ĉe li simpation kaj favoron pli ol ĉiuj virgulinoj; kaj li metis
reĝan kronon sur ŝian kapon kaj faris ŝin reĝino anstataŭ Vaŝti. 18
Kaj la reĝo faris grandan festenon por ĉiuj siaj princoj kaj servan-
toj, festenon je la honoro de Ester; kaj li donis ripozon al la landoj
kaj disdonis reĝajn donacojn. 19 Kaj kiam oni la duan fojon kolek-
tis junulinojn, Mordeĥaj sidis ĉe la pordego de la reĝo. 20 Ester an-
koraŭ ne diris pri sia patrujo kaj pri sia popolo, kiel ordonis al ŝi
Mordeĥaj; kaj la dirojn de Mordeĥaj Ester plenumadis tiel same,
kiel tiam, kiam ŝi estis sub lia prizorgado. 21 En tiu tempo, kiam
Mordeĥaj sidadis ĉe la pordego de la reĝo, ekkoleris Bigtan kaj Te-
reŝ, du korteganoj de la reĝo el la sojlogardistoj, kaj ili intencis meti
manon sur la reĝon Aĥaŝveroŝ. 22 Pri tio eksciis Mordeĥaj, kaj li
diris al la reĝino Ester, kaj Ester diris tion al la reĝo en la nomo de
Mordeĥaj. 23 La afero estis esplorita kaj trovita vera, kaj oni pendigis
ambaŭ sur arbo. Kaj tio estis enskribita en la kroniko ĉe la reĝo.

Ĉapitro 3

1 Post tiuj okazintaĵoj la reĝo Aĥaŝveroŝ eminentigis Hamanon,
filon de Hamedata, la Agagidon, altigis lin kaj starigis lian seĝon
super ĉiuj princoj, kiuj estis ĉe li. 2 Kaj ĉiuj servantoj de la reĝo, kiuj
estis ĉe la pordego de la reĝo, klinadis sin kaj ĵetadis sin vizaĝaltere
antaŭ Haman, ĉar tiel ordonis pri li la reĝo. Sed Mordeĥaj sin ne kli-
nadis kaj ne ĵetadis sin vizaĝaltere. 3 La servantoj de la reĝo, kiuj
estis ĉe la pordego de la reĝo, diris al Mordeĥaj: Kial vi malobeas
la ordonon de la reĝo? 4 Ĉar ili diradis tion al li ĉiutage kaj li ne
obeis ilin, tial ili raportis tion al Haman, por vidi, ĉu la vortoj de
Mordeĥaj konservos sian forton; ĉar li diris al ili, ke li estas Judo. 5
Kiam Haman vidis, ke Mordeĥaj ne klinas sin kaj ne ĵetas sin vizaĝ-
altere antaŭ li, tiam Haman pleniĝis de kolero. 6 Sed li trovis nesufi-
ĉa meti la manon sur Mordeĥajon; ĉar oni diris al li, el kiu popolo
Mordeĥaj estas, tial Haman ekintencis ekstermi ĉiujn Judojn, kiuj
estis en la tuta regno de Aĥaŝveroŝ, la popolon de Mordeĥaj. 7 En
la unua monato, tio estas en la monato Nisan, en la dek-dua jaro de
la reĝado de Aĥaŝveroŝ, oni ĵetadis pur'on, tio estas loton, antaŭ
Haman, de tago al tago kaj de monato al monato, ĝis la dek-dua, tio
estas ĝis la monato Adar. 8 Kaj Haman diris al la reĝo Aĥaŝveroŝ:
Ekzistas unu popolo, disĵetita kaj dissemita inter la popoloj en ĉiuj
landoj de via regno; iliaj leĝoj estas malsimilaj al la leĝoj de ĉiuj
popoloj, kaj la leĝojn de la reĝo ili ne plenumas; ne decas al la reĝo
tiel restigi ilin. 9 Se al la reĝo plaĉas, oni preskribu ekstermi ilin; tiam
dek mil kikarojn da arĝento mi pesos en la manojn de la oficistoj,
por enporti en la kason de la reĝo. 10 Tiam la reĝo deprenis sian
ringon de sia mano, kaj donis ĝin al Haman, filo de Hamedata, la
Agagido, malamiko de la Judoj. 11 Kaj la reĝo diris al Haman: La
arĝento estas transdonata al vi, kaj ankaŭ la popolo, por fari al ĝi
tion, kio plaĉas al vi. 12 Kaj oni vokis la skribistojn de la reĝo en la

unua monato, en ĝia dek-tria tago, kaj oni skribis konforme al ĉiuj
ordonoj de Haman al la satrapoj de la reĝo, kaj al la regionestroj,
kiuj estis super ĉiu regiono, kaj al la princoj de ĉiu popolo, en ĉiun
landon laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo; en la
nomo de la reĝo Aĥaŝveroŝ tio estis skribita kaj sigelita per la ringo
de la reĝo. 13 Kaj oni sendis per kurieroj leterojn en ĉiujn landojn de
la reĝo, ke oni ekstermu, mortigu, kaj pereigu ĉiujn Judojn, de ju-
nulo ĝis maljunulo, la infanojn kaj la virinojn, en unu tago, en la
dek-tria tago de la dek-dua monato, tio estas de la monato Adar, kaj
ilian havaĵon oni disrabu. 14 Kopio de la letero estis transdonota kiel
leĝo en ĉiun landon kaj proklamota al ĉiuj popoloj, por ke ili estu
pretaj al tiu tago. 15 La kurieroj eliris rapide kun la ordono de la
reĝo. La leĝo estis donita en la kastelurbo Ŝuŝan. La reĝo kaj Haman
sidiĝis, por drinki, sed la urbo Ŝuŝan estis konsternita.

Ĉapitro 4

1 Kiam Mordeĥaj eksciis ĉion, kio fariĝis, tiam Mordeĥaj disŝiris
siajn vestojn, metis sur sin sakaĵon kaj cindron, eliris en la mezon
de la urbo, kaj kriis per laŭta kaj maldolĉa voĉo. 2 Kaj li venis ĝis an-
taŭ la pordego de la reĝo, ĉar estis malpermesite eniri en sakaĵo en
la pordegon de la reĝo. 3 Kaj en ĉiu lando, sur ĉiu loko, kien venis
la ordono de la reĝo kaj lia dekreto, estis granda malĝojo ĉe la Ju-
doj, fastado, plorado, kaj ĝemado; kaj multaj kuŝis en sakaĵo kaj
cindro. 4 Kaj venis la servistinoj de Ester kaj ŝiaj eŭnukoj, kaj rakon-
tis al ŝi. Kaj la reĝino forte konsterniĝis. Kaj ŝi sendis vestojn, por
vesti Mordeĥajon kaj depreni de li la sakaĵon; sed li ne akceptis. 5
Kaj Ester alvokis Hataĥon, unu el la eŭnukoj de la reĝo, kiun ĉi tiu
destinis por servado al ŝi, kaj ŝi sendis lin al Mordeĥaj, por ekscii,
kio kaj pro kio tio estas. 6 Hataĥ eliris al Mordeĥaj sur la urban pla-

con, kiu estis antaŭ la pordego de la reĝo. 7 Kaj Mordeĥaj rakontis
al li ĉion, kio okazis al li, kaj pri la difinita sumo da mono, kiun
Haman promesis doni pese en la kason de la reĝo pro la Judoj, por
ekstermi ilin. 8 Kaj kopion de la letera ordono, kiu estis donita en
Ŝuŝan, por ilin ekstermi, li donis al li, por montri al Ester kaj sciigi
al ŝi, ordonante al ŝi iri al la reĝo, por petegi lin pri ŝia popolo. 9
Hataĥ venis kaj transdonis al Ester la vortojn de Mordeĥaj. 10 Kaj
Ester diris al Hataĥ, ordonante, ke li diru al Mordeĥaj: 11 Ĉiuj ser-
vantoj de la reĝo kaj la popolo en la landoj de la reĝo scias, ke por
ĉiu viro aŭ virino, kiu eniris al la reĝo en la internan korton ne vo-
kite, ekzistas nur unu leĝo, nome la morto, krom nur en la okazo,
se la reĝo etendas al li sian oran sceptron—tiam li restas vivanta; kaj
mi ne estas vokita iri al la reĝo jam de tridek tagoj. 12 Kiam oni ra-
portis al Mordeĥaj la vortojn de Ester, 13 tiam Mordeĥaj sendis re-
spondon al Ester: Ne pensu en via animo, ke en la reĝa domo vi
saviĝos sola el ĉiuj Judoj. 14 Se vi silentos en ĉi tiu tempo, tiam libe-
rigo kaj savo venos al la Judoj de alia loko; sed vi kaj la domo de via
patro pereos. Kaj kiu scias, ĉu ne por tia tempo vi atingis reĝinecon?
15 Tiam Ester diris, ke oni respondu al Mordeĥaj: 16 Iru, kunvenigu
ĉiujn Judojn, kiuj troviĝas en Ŝuŝan, fastu por mi, ne manĝu kaj ne
trinku dum tri tagoj, tage kaj nokte; ankaŭ mi kaj miaj servistinoj
fastos tiel same; poste mi iros al la reĝo, kvankam tio estas kontraŭ-
leĝa; kaj se mi pereos, mi pereu. 17 Kaj Mordeĥaj iris, kaj faris ĉion,
kion komisiis al li Ester.

Ĉapitro 5

1 En la tria tago Ester vestis sin reĝe, kaj stariĝis sur la interna korto
de la reĝa domo, kontraŭ la domo de la reĝo. La reĝo sidis sur sia
reĝa trono en la reĝa domo, kontraŭ la enirejo de la domo. 2 Kiam

la reĝo ekvidis la reĝinon Ester, starantan sur la korto, ŝi trovis fa-
voron en liaj okuloj, kaj la reĝo etendis al Ester la oran sceptron, kiu
estis en lia mano; tiam Ester aliris, kaj ektuŝis la pinton de la scep-
tro. 3 Kaj la reĝo diris al ŝi: Kio estas al vi, ho reĝino Ester, kaj kia
estas via peto? se tio estas eĉ duono de la regno, ĝi estos donita al
vi. 4 Kaj Ester respondis: Se al la reĝo plaĉas, la reĝo kune kun Ha-
man venu hodiaŭ al la festeno, kiun mi faris por li. 5 Tiam la reĝo
diris: Venigu plej rapide Hamanon, por plenumi tion, kion diris
Ester. Kaj la reĝo kaj Haman venis al la festeno, kiun faris Ester. 6
Kaj la reĝo diris al Ester dum la trinkado de vino: Kion vi petas? tio
estos donita al vi; kaj kia estas via deziro? ĝis duono de la regno ĝi
estos plenumita. 7 Ester respondis kaj diris: Jen estas mia peto kaj
deziro: 8 se mi akiris favoron en la okuloj de la reĝo, kaj se al la reĝo
plaĉas plenumi mian peton kaj fari mian deziron, la reĝo kun Ha-
man venu al la festeno, kiun mi faros por ili; kaj morgaŭ mi faros,
kion la reĝo diris. 9 Haman eliris en tiu tago, gaja kaj bonhumora.
Sed kiam Haman ekvidis Mordeĥajon ĉe la reĝa pordego, kaj tiu ne
leviĝis kaj ne moviĝis antaŭ li, tiam Haman pleniĝis de kolero kon-
traŭ Mordeĥaj. 10 Tamen Haman detenis sin, kaj iris hejmen. Kaj li
sendis, kaj venigis al si siajn amikojn kaj sian edzinon Zereŝ. 11 Kaj
Haman rakontis al ili pri sia granda riĉeco, pri la multo de siaj filoj,
kaj pri ĉio, per kio la reĝo lin altigis kaj starigis lin super la princoj
kaj servantoj de la reĝo. 12 Kaj Haman diris: Eĉ la reĝino Ester in-
vitis kun la reĝo al la festeno, kiun ŝi faris, neniun krom mi; ankaŭ
por morgaŭ mi estas invitita al ŝi kun la reĝo. 13 Sed ĉio ĉi tio ne
kontentigas min tiel longe, kiel mi vidas, ke la Judo Mordeĥaj sidas
ĉe la pordego de la reĝo. 14 Tiam diris al li lia edzino Zereŝ kaj ĉiuj
liaj amikoj: Oni pretigu arbon, havantan la alton de kvindek ulnoj,
kaj matene diru al la reĝo, ke oni pendigu sur ĝi Mordeĥajon; kaj

poste iru gaje kun la reĝo al la festeno. Tio plaĉis al Haman, kaj li pretigis la arbon.

Ĉapitro 6

1 En tiu nokto la reĝo ne povis dormi; kaj li ordonis alporti la me-
moraĵan libron de la kronikoj, kaj oni legis ilin antaŭ la reĝo. 2 Kaj
tie troviĝis skribite, kiel Mordeĥaj raportis pri Bigtan kaj Tereŝ, la
du reĝaj korteganoj el la sojlogardistoj, kiuj intencis meti manon sur
la reĝon Aĥaŝveroŝ. 3 Tiam la reĝo diris: Kian honoron kaj distin-
gon oni faris pro tio al Mordeĥaj? Kaj la junuloj servistoj de la reĝo
respondis: Nenio estas farita al li. 4 La reĝo diris: Kiu estas sur la
korto? Dume Haman estis veninta sur la eksteran korton de la reĝa
domo, por diri al la reĝo, ke oni pendigu Mordeĥajon sur la arbo,
kiun li pretigis por li. 5 La junuloj de la reĝo diris al li: Jen Haman
staras sur la korto. Kaj la reĝo diris: Li eniru. 6 Haman eniris. Kaj la
reĝo diris al li: Kion oni faru al tiu homo, kiun la reĝo deziras ho-
nori? Haman pensis en sia koro: Al kiu la reĝo povas deziri fari hon-
oron krom mi? 7 Kaj Haman diris al la reĝo: Se al iu la reĝo volas fari
honoron, 8 oni alportu reĝan veston, kiun portis sur si la reĝo, kaj
ĉevalon, sur kiu rajdis la reĝo, kiam sur lian kapon estis metita la
reĝa krono; 9 oni donu la veston kaj la ĉevalon en la manon de unu
el la plej eminentaj reĝaj princoj, ke oni vestu la homon, kiun la
reĝo deziras honori, kaj rajdigu lin sur la ĉevalo sur la strato de la
urbo, kaj oni proklamadu antaŭ li: Tiele estas farate al la homo,
kiun la reĝo volas honori. 10 Tiam la reĝo diris al Haman: Rapide
prenu la veston kaj la ĉevalon, kiel vi diris, kaj agu tiel kun la Judo
Mordeĥaj, kiu sidas ĉe la pordego de la reĝo; mankigu nenion el ĉio,
kion vi diris. 11 Haman prenis la veston kaj la ĉevalon, kaj vestis
Mordeĥajon, kaj rajdigis lin tra la strato de la urbo, kaj proklama-

dis antaŭ li: Tiele estas farate al la homo, kiun la reĝo volas hono-
ri. 12 Poste Mordeĥaj revenis al la pordego de la reĝo; kaj Haman
rapidis hejmen, malĝoja kaj kun kovrita kapo. 13 Haman rakontis al
sia edzino Zereŝ kaj al ĉiuj siaj amikoj ĉion, kio okazis al li. Kaj di-
ris al li liaj saĝuloj kaj lia edzino Zereŝ: Se el la gento de la Judoj
estas Mordeĥaj, antaŭ kiu vi komencis fali, vi nenion povas fari
kontraŭ li, sed vi plue falos antaŭ li. 14 Dum ili ankoraŭ parolis kun
li, venis la eŭnukoj de la reĝo kaj rapidigis Hamanon iri al la feste-
no, kiun pretigis Ester.

Ĉapitro 7

1 La reĝo kaj Haman venis, por festeni ĉe la reĝino Ester. 2 Kaj an-
kaŭ en la dua tago, dum la trinkado de vino, la reĝo diris al Ester:
Kion vi petas, ho reĝino Ester? tio estos donita al vi; kaj kia estas via
deziro? ĝis duono de la regno ĝi estos plenumita. 3 Tiam la reĝino
Ester respondis kaj diris: Se mi trovis favoron en viaj okuloj, ho re-
ĝo, kaj se al la reĝo plaĉas, tiam mia vivo estu donacita al mi laŭ mia
peto, kaj mia popolo laŭ mia deziro; 4 ĉar ni estas venditaj, mi kaj
mia popolo, por ekstermo, mortigo, kaj pereigo. Se ni almenaŭ es-
tus venditaj nur por esti sklavoj kaj sklavinoj, mi silentus, kvankam
la malamiko ne kompensus la malprofiton de la reĝo. 5 Tiam la reĝo
Aĥaŝveroŝ diris al la reĝino Ester: Kiu li estas kaj kie li estas, tiu, kiu
prenis en sian koron la kuraĝon agi tiel? 6 Kaj Ester respondis: La
malamanto kaj malamiko estas ĉi tiu malbona Haman. Kaj Haman
ektremis antaŭ la reĝo kaj la reĝino. 7 La reĝo leviĝis kolere de la
vintrinkado, kaj iris en la ĝardenon de la palaco; sed Haman restis,
por peti pri sia vivo la reĝinon Ester, ĉar li vidis, ke la reĝo destinis
por li malbonan sorton. 8 Kiam la reĝo revenis el la palaca ĝarde-
no en la ĉambron de la festeno, Haman estis falinta sur la litbenkon,

sur kiu sidis Ester. Tiam la reĝo diris: Eĉ perforti la reĝinon li volas
ĉe mi en la domo! La vorto eliris el la buŝo de la reĝo, kaj oni kov-
ris al Haman la vizaĝon. 9 Ĥarbona, unu el la eŭnukoj antaŭ la reĝo,
diris: Jen eĉ la arbo, kiun Haman pretigis por Mordeĥaj, kiu paro-
lis bonon por la reĝo, staras en la domo de Haman; ĝi havas la al-
ton de kvindek ulnoj. Tiam la reĝo diris: Pendigu lin sur ĝi. 10 Kaj oni
pendigis Hamanon sur la arbo, kiun li pretigis por Mordeĥaj. Kaj la
kolero de la reĝo kvietiĝis.

Ĉapitro 8

1 En tiu tago la reĝo Aĥaŝveroŝ transdonis al la reĝino Ester la do-
mon de Haman, la malamiko de la Judoj; kaj Mordeĥaj venis antaŭ
la reĝon, ĉar Ester diris, kio li estas por ŝi. 2 Kaj la reĝo deprenis sian
ringon, kiun li forprenis de Haman, kaj donis ĝin al Mordeĥaj; kaj
Ester starigis Mordeĥajon super la domo de Haman. 3 Kaj Ester
plue parolis antaŭ la reĝo, kaj ĵetis sin antaŭ liajn piedojn, kaj plo-
ris kaj petegis lin, ke li neniigu la malbonaĵon de Haman, la Agagi-
do, kaj lian planon, kiun li entreprenis kontraŭ la Judoj. 4 La reĝo
etendis al Ester sian oran sceptron, kaj Ester leviĝis kaj stariĝis an-
taŭ la reĝo. 5 Kaj ŝi diris: Se al la reĝo plaĉas, kaj se mi trovis favo-
ron antaŭ li, se la afero ŝajnas al li ĝusta, kaj se li havas simpation
por mi: tiam estu skribate, ke oni revoku la leterojn, kiujn elpensis
Haman, filo de Hamedata, la Agagido, kaj kiujn li skribis, por eks-
termi la Judojn, kiuj troviĝas en ĉiuj landoj de la reĝo; 6 ĉar kiel mi
povus vidi la malfeliĉon, kiu trafas mian popolon? kaj kiel mi povus
vidi la pereon de miaj samgentanoj? 7 Tiam la reĝo Aĥaŝveroŝ di-
ris al la reĝino Ester kaj al la Judo Mordeĥaj: Jen la domon de Ha-
man mi transdonis al Ester, kaj lin mem oni pendigis sur arbo, pro
tio, ke li metis sian manon sur la Judojn; 8 skribu do pri la Judoj en

la nomo de la reĝo tion, kio plaĉas al vi, kaj sigelu per la reĝa ringo;
ĉar leteron, skribitan en la nomo de la reĝo kaj sigelitan per la reĝa
ringo, oni ne povas revoki. 9 Kaj oni vokis la skribistojn de la reĝo
en tiu tempo, en la tria monato, tio estas en la monato Sivan, en ĝia
dudek-tria tago; kaj oni skribis ĉion tiel, kiel ordonis Mordeĥaj, al
la Judoj, al la satrapoj, al la regionestroj, kaj al la princoj de la lan-
doj, kiuj estis de Hindujo ĝis Etiopujo, cent dudek sep landoj, al ĉiu
lando laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo, ankaŭ al
la Judoj laŭ ilia skribmaniero kaj en ilia lingvo. 10 Li skribigis en la
nomo de la reĝo Aĥaŝveroŝ, kaj sigelis per la reĝa ringo, kaj sendis
per rajdantaj kurieroj sur bone kurantaj bonrasaj ĉevaloj leterojn
pri tio, 11 ke la reĝo permesas al la Judoj en ĉiuj urboj kolektiĝi kaj
stariĝi, por defendi sian vivon, ekstermi, mortigi, kaj pereigi ĉiujn
fortulojn de la popolo kaj de la lando, kiuj atakos ilin, la infanojn,
kaj la virinojn, kaj disrabi ilian havaĵon, 12 en la daŭro de unu tago
en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, en la dek-tria tago de la dek-
dua monato, tio estas de la monato Adar; 13 ke oni donu kopion de
ĉi tiu ordonletero kiel leĝon, proklamotan al ĉiuj popoloj, kaj ke la
Judoj estu pretaj por tiu tago, por venĝi al siaj malamikoj. 14 La ku-
rieroj, rajdantaj sur bonrasaj ĉevaloj, elrajdis tuj kaj rapide kun la
ordono de la reĝo. La leĝo estis donita en la kastelurbo Ŝuŝan. 15
Mordeĥaj eliris de la reĝo en reĝa vesto el blua kaj blanka ŝtofo, kun
granda ora krono, kaj en mantelo bisina kaj purpura. Kaj la urbo
Ŝuŝan ĝojkriis kaj estis gaja. 16 Ĉe la Judoj estis lumo kaj ĝojo, ga-
jeco kaj triumfo. 17 Kaj en ĉiu lando kaj en ĉiu urbo, sur ĉiu loko,
kien atingis la ordono kaj dekreto de la reĝo, estis ĉe la Judoj ĝojo
kaj gajeco, festeno kaj festo. Kaj multaj homoj el la popoloj de la
lando fariĝis Judoj, ĉar falis sur ilin timo antaŭ la Judoj.

Ĉapitro 9

1 En la dek-dua monato, tio estas en la monato Adar, en ĝia dek-tria
tago, kiam venis la tempo de plenumo de la reĝa ordono kaj dekreto
—en la tago, kiam la malamikoj de la Judoj esperis superforti ilin—
la afero turniĝis, kaj la Judoj superfortis siajn malamikojn. 2 La Ju-
doj kolektiĝis en siaj urboj en ĉiuj landoj de la reĝo Aĥaŝveroŝ, por
etendi la manon kontraŭ siajn malbondezirantojn; kaj neniu povis
kontraŭstari al ili, ĉar timo antaŭ ili falis sur ĉiujn popolojn. 3 Kaj
ĉiuj landestroj, satrapoj, regionestroj, kaj oficistoj de la reĝo favo-
ris la Judojn, ĉar falis sur ilin timo antaŭ Mordeĥaj. 4 Ĉar Mordeĥaj
estis granda en la domo de la reĝo, kaj la famo pri li iris tra ĉiuj lan-
doj, ĉar la viro Mordeĥaj fariĝadis ĉiam pli kaj pli granda. 5 Kaj la
Judoj batis ĉiujn siajn malamikojn, frapante per glavo, mortigante
kaj ekstermante, kaj ili faris al siaj malamikoj, kion ili volis. 6 En la
kastelurbo Ŝuŝan la Judoj mortigis kaj pereigis kvincent homojn; 7
ankaŭ Parŝandatan, Dalfonon, Aspatan, 8 Poratan, Adaljan, Arida-
tan, 9 Parmaŝtan, Arisajon, Aridajon, kaj Vajzatan, 10 la dek filojn de
Haman, filo de Hamedata kaj persekutanto de la Judoj, ili mortigis;
sed sur la havaĵon ili ne metis sian manon. 11 En la sama tago la
nombro de la mortigitoj en la kastelurbo Ŝuŝan estis raportita al la
reĝo. 12 Kaj la reĝo diris al la reĝino Ester: En la kastelurbo Ŝuŝan
la Judoj mortigis kaj pereigis kvincent homojn kaj ankaŭ la dek
filojn de Haman; kion ili faris en la ceteraj regionoj de la reĝo? Kion
vi petas? tio estos donita al vi; kion vi ankoraŭ deziras? tio estos ple-
numita. 13 Ester respondis: Se al la reĝo plaĉas, estu permesite al la
Judoj en Ŝuŝan ankaŭ morgaŭ fari tion saman, kion hodiaŭ, kaj la
dek filojn de Haman oni pendigu. 14 Kaj la reĝo diris, ke oni faru tiel.
Kaj estis donita dekreto pri tio en Ŝuŝan, kaj la dek filojn de Haman
oni pendigis. 15 La Judoj, kiuj estis en Ŝuŝan, kolektiĝis ankaŭ en la
dek-kvara tago de la monato Adar, kaj mortigis en Ŝuŝan tricent

homojn; sed sur la havaĵon ili ne metis sian manon. 16 Ankaŭ la ce-
teraj Judoj, kiuj estis en la landoj de la reĝo, kolektiĝis kaj stariĝis,
por defendi sian vivon kaj por akiri trankvilecon antaŭ siaj malami-
koj, kaj ili mortigis el siaj malamikoj sepdek kvin mil, sed sur la ha-
vaĵon ili ne metis sian manon. 17 Tio estis en la dek-tria tago de la
monato Adar. Kaj en ĝia dek-kvara tago estis ripozo, kaj oni faris ĝin
tago de festeno kaj de gajeco. 18 Sed la Judoj, kiuj estis en Ŝuŝan,
kolektiĝis en la dek-tria kaj en la dek-kvara tagoj; ripozo estis en la
dek-kvina tago, kaj ili faris ĝin tago de festeno kaj de gajeco. 19 Tial
la Judoj, kiuj loĝas en loĝlokoj kaj urboj ne fortikigitaj, faras la dek-
kvaran tagon de la monato Adar tago de ĝojo kaj de festeno, festo-
tago, kaj ili sendas donacojn unuj al aliaj.

20 MordeĤaj priskribis ĉiujn tiujn okazintaĵojn, kaj sendis leterojn
al ĉiuj Judoj, kiuj estis en ĉiuj landoj de la reĝo AĤaŝveroŝ, la prok-
simaj kaj la malproksimaj, 21 ke ili akceptu por si, ke ili festados ĉi-
ujare la dek-kvaran tagon de la monato Adar kaj ĝian dek-kvinan
tagon, 22 kiel tagojn, en kiuj la Judoj ricevis trankvilecon kontraŭ siaj
malamikoj, kaj kiel monaton, kiu turnis por ili malĝojon en ĝojon,
funebron en feston; ke ili faradu ilin tagoj de festeno kaj de gajeco,
de sendado de donacoj unuj al aliaj kaj de donacado al malriĉuloj.
23 Kaj la Judoj akceptis tion, kion ili jam mem komencis fari kaj pri
kio skribis al ili MordeĤaj. 24 Ĉar Haman, filo de Hamedata, la Aga-
gido, kaj malamiko de ĉiuj Judoj, intencis pereigi la Judojn kaj ĵe-
tis pur'on, tio estas loton, por ekstermi kaj pereigi ilin; 25 sed kiam
ŝi venis antaŭ la reĝon, ĉi tiu ordonis skribe, ke lia malbona entre-
preno, kiun li preparis por la Judoj, turniĝu sur lian kapon; kaj ke
oni pendigu lin kaj liajn filojn sur arbo. 26 Pro tio oni donis al tiuj
tagoj la nomon Purim, laŭ la vorto _pur_. Tial, konforme al ĉiuj
vortoj de tiu letero, kaj al tio, kion ili mem vidis koncerne tion kaj
kio trafis ilin, 27 la Judoj decidis kaj akceptis por si, por sia idaro, kaj

por ĉiuj, kiuj aliĝos al ili, ke ili nepre festados tiujn du tagojn laŭ la
preskribo kaj en la difinita tempo ĉiujare. 28 Tiuj tagoj devas esti
memorataj kaj festataj en ĉiuj generacioj, en ĉiu familio, en ĉiu lan-
do, kaj en ĉiu urbo; kaj tiuj tagoj de Purim ne devas esti forigitaj ĉe
la Judoj, kaj la memoro pri ili ne devas malaperi inter ilia idaro. 29
Kaj la reĝino Ester, filino de Abiĥail, kaj la Judo Mordeĥaj skribis
kun plena insisto, ke oni plenumu tiun duan leteron pri Purim. 30
Kaj ili sendis leterojn al ĉiuj Judoj en la cent dudek sep landojn de
la regno de Aĥaŝveroŝ, kun vortoj de paco kaj de vero, 31 ke ili festa-
du tiujn tagojn de Purim en ilia tempo, kiel decidis pri ili la Judo
Mordeĥaj kaj la reĝino Ester, kaj kiel ili mem akceptis por si kaj por
sia idaro koncerne la fastadon kaj preĝadon. 32 Kaj laŭ la ordono de
Ester oni konfirmis tiun historion de Purim kaj enskribis en libron.

Ĉapitro 10

1 La reĝo Aĥaŝveroŝ metis sub tributon la teron kaj la insulojn de
la maro. 2 La tuta historio pri lia forto kaj lia potenco, kaj la deta-
loj pri la grandeco de Mordeĥaj, kiun la reĝo grandigis, estas pri-
skribitaj en la libro de kroniko de la reĝoj de Medujo kaj Persujo. 3
Ĉar la Judo Mordeĥaj estis la dua post la reĝo Aĥaŝveroŝ, granda
inter la Judoj kaj amata inter la multo de siaj fratoj, zorganta pri la
bono de sia popolo kaj donanta pacon al sia tuta idaro.

Ijob

Ĉapitro 1

1 Estis iu homo en la lando Uc, lia nomo estis Ijob. Tiu homo estis
honesta, justa, diotima, kaj li evitadis malbonon. 2 Al li naskiĝis sep
filoj kaj tri filinoj. 3 Lia brutaro konsistis el sep mil ŝafoj, tri mil ka-
meloj, kvincent paroj da bovoj, kvincent azeninoj, kaj li havis tre
multe da servistoj; kaj tiu homo estis pli eminenta, ol ĉiuj filoj de la
oriento. 4 Liaj filoj havis la kutimon faradi festenon en la domo de
ĉiu el ili, ĉiu en sia tago; kaj ili invitadis siajn tri fratinojn, por manĝi
kaj trinki kun ili. 5 Kaj ĉiufoje, kiam la rondo de la festenaj tagoj estis
finita, Ijob sendis, por sanktigi ilin, kaj li leviĝis frue matene kaj al-
portis bruloferojn laŭ la nombro de ili ĉiuj; ĉar, diris Ijob: Eble miaj
filoj pekis kaj blasfemis Dion en sia koro. Tiel agadis Ijob ĉiam.

6 Unu tagon, kiam la filoj de Dio venis, por stariĝi antaŭ la Eter-
nulo, venis inter ili ankaŭ Satano. 7 Kaj la Eternulo diris al Satano:
De kie vi venas? Kaj Satano respondis al la Eternulo, kaj diris: Mi
vagadis sur la tero kaj rondiradis sur ĝi. 8 Kaj la Eternulo diris al
Satano: Ĉu vi atentis Mian servanton Ijob? ne ekzistas ja sur la tero
homo simila al li, tiel honesta, justa, diotima, kaj evitanta malbo-
non. 9 Kaj Satano respondis al la Eternulo, kaj diris: Ĉu vane Ijob
timas Dion? 10 Vi ŝirmis ja ĉiuflanke lin kaj lian domon, kaj ĉion, kio
apartenas al li; la farojn de liaj manoj Vi benis, kaj liaj brutaroj dis-
vastiĝis sur la tero. 11 Sed etendu nur Vian manon, kaj ektuŝu ĉion,
kion li havas; Vi vidos, ĉu li ne blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo. 12
Tiam la Eternulo diris al Satano: Jen ĉio, kion li havas, estas trans-

donata en vian manon; nur sur lin mem ne etendu vian manon. Kaj
Satano foriris de antaŭ la Eternulo.
13 Unu tagon, kiam liaj filoj kaj liaj filinoj estis manĝantaj kaj trin-
kantaj vinon en la domo de ilia unuenaskita frato, 14 venis sendito
al Ijob, kaj diris: Dum la bovoj estis plugantaj kaj la azeninoj estis
paŝtiĝantaj apud ili, 15 superfalis ilin la Ŝebaanoj, kaj forprenis ilin;
kaj la servistojn ili mortigis per glavo; saviĝis nur mi sola, por rapor-
ti al vi. 16 Kiam ankoraŭ tiu parolis, venis alia, kaj diris: Fajro de Dio
falis el la ĉielo, bruligis la ŝafojn kaj la servistojn, kaj ekstermis ilin;
saviĝis nur mi sola, por raporti al vi. 17 Kiam tiu ankoraŭ parolis,
venis alia, kaj diris: La Ĥaldeoj aranĝis tri taĉmentojn, atakis la ka-
melojn kaj forprenis ilin, kaj la servistojn ili mortigis per glavo; sa-
viĝis nur mi sola, por raporti al vi. 18 Dum tiu ankoraŭ parolis, ve-
nis alia, kaj diris: Viaj filoj kaj viaj filinoj estis manĝantaj kaj trinkan-
taj vinon en la domo de ilia unuenaskita frato; 19 kaj jen granda ven-
to leviĝis de la flanko de la dezerto, puŝis la kvar angulojn de la do-
mo, kaj ĉi tiu falis sur la junulojn, kaj ili mortis; saviĝis nur mi sola,
por raporti al vi. 20 Tiam Ijob leviĝis, disŝiris sian veston, pritondis
sian kapon, ĵetis sin sur la teron, kaj adorkliniĝis; 21 kaj li diris: Nuda
mi eliris el la ventro de mia patrino, kaj nuda mi revenos tien; la
Eternulo donis, kaj la Eternulo prenis; la nomo de la Eternulo estu
benata. 22 Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob ne pekis, kaj ne eldiris blasfemon
kontraŭ Dio.

Ĉapitro 2

1 Unu tagon, kiam la filoj de Dio venis, por stariĝi antaŭ la Eternulo,
venis ankaŭ Satano inter ili, por stariĝi antaŭ la Eternulo. 2 Kaj la
Eternulo diris al Satano: De kie vi venas? Kaj Satano respondis al la
Eternulo, kaj diris: Mi vagadis sur la tero kaj rondiradis sur ĝi. 3 Kaj

la Eternulo diris al Satano: Ĉu vi atentis Mian servanton Ijob? ne
ekzistas sur la tero homo simila al li, tiel honesta, justa, diotima, kaj
evitanta malbonon; kaj li ĝis nun ankoraŭ estas firma en sia virte-
co, kvankam vi ekscitis Min kontraŭ li, por pereigi lin senkulpe. 4
Tiam Satano respondis al la Eternulo, kaj diris: Haŭto pro haŭto; kaj
ĉion, kion homo posedas, li fordonus pro sia vivo. 5 Sed etendu Vian
manon, kaj tuŝu liajn ostojn kaj lian karnon; tiam Vi vidos, ke li
blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo. 6 La Eternulo diris al Satano: Jen
li estas transdonata en vian manon; nur lian vivon konservu. 7 Sa-
tano foriris de antaŭ la vizaĝo de la Eternulo, kaj frapis Ijobon per
turmentaj abscesoj de la plando de lia piedo ĝis lia verto. 8 Li pre-
nis potpecon, por skrapadi sin per ĝi, sidante meze de cindro. 9 Kaj
lia edzino diris al li: Vi ĉiam ankoraŭ estas firma en via virteco! blas-
femu Dion, kaj mortu. 10 Sed li diris al ŝi: Vi parolas tiel, kiel paro-
las iu el la malsaĝulinoj; ĉu bonon ni akceptu de Dio, kaj malbonon
ni ne akceptu? Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob ne pekis per siaj lipoj.

11 Kiam la tri amikoj de Ijob aŭdis pri tiu tuta malfeliĉo, kiu trafis
lin, ili iris ĉiu de sia loko, Elifaz, la Temanano, Bildad, la Ŝuĥano, kaj
Cofar, la Naamano, kaj kunvenis kune, por iri plori kun li kaj kon-
soli lin. 12 Kiam ili levis siajn okulojn de malproksime, ili ne reko-
nis lin; kaj ili levis sian voĉon kaj ekploris; kaj ĉiu el ili disŝiris sian
veston, kaj ĵetis teron sur sian kapon, turnante sin al la ĉielo. 13 Kaj
ili sidis kun li sur la tero dum sep tagoj kaj sep noktoj, kaj ne parolis
al li eĉ unu vorton; ĉar ili vidis, ke la suferado estas tre granda.

Ĉapitro 3

1 Poste Ijob malfermis sian buŝon, kaj malbenis sian tagon. 2 Kaj
Ijob ekparolis, kaj diris:

3 Pereu la tago, en kiu mi naskiĝis,

Kaj la nokto, kiu diris: Embriiĝis homo.
4 Tiu tago estu malluma;
Dio de supre ne rigardu ĝin,
Neniu lumo ekbrilu super ĝi.
5 Mallumo kaj tomba ombro ekposedu ĝin;
Nubo ĝin kovru;
Eklipsoj de tago faru ĝin terura.
6 Tiun nokton prenu mallumego;
Ĝi ne alkalkuliĝu al la tagoj de la jaro,
Ĝi ne eniru en la kalkulon de la monatoj.
7 Ho, tiu nokto estu soleca;
Neniu ĝojkrio aŭdiĝu en ĝi.
8 Malbenu ĝin la malbenantoj de la tago,
Tiuj, kiuj estas pretaj eksciti levjatanon.
9 Mallumiĝu la steloj de ĝia krepusko;
Ĝi atendu lumon, kaj ĉi tiu ne aperu;
Kaj la palpebrojn de matenruĝo ĝi ne ekvidu;
10 Pro tio, ke ĝi ne fermis la pordon de la utero de mia patrino
Kaj ne kaŝis per tio la malfeliĉon antaŭ miaj okuloj.
11 Kial mi ne mortis tuj el la utero,
Ne senviviĝis post la eliro el la ventro?
12 Kial akceptis min la genuoj?
Por kio estis la mamoj, ke mi suĉu?
13 Mi nun kuŝus kaj estus trankvila;
Mi dormus kaj havus ripozon,
14 Kune kun la reĝoj kaj la konsilistoj sur la tero,
Kiuj konstruas al si izolejojn,
15 Aŭ kun la potenculoj, kiuj havas oron,
Kiuj plenigas siajn domojn per arĝento;
16 Aŭ kiel abortitaĵo kaŝita mi ne ekzistus,

Simile al la infanoj, kiuj ne vidis lumon.
17 Tie la malpiuloj ĉesas tumulti;
Kaj tie ripozas tiuj, kies fortoj konsumiĝis.
18 Tie la malliberuloj kune havas ripozon;
Ili ne aŭdas la voĉon de premanto.
19 Malgranduloj kaj granduloj, tie ili estas;
Kaj sklavo estas libera de sia sinjoro.
20 Por kio al suferanto estas donita la lumo,
Kaj la vivo al tiuj, kiuj havas maldolĉan animon,
21 Kiuj atendas la morton, kaj ĝi ne aperas,
Kiuj elfosus ĝin pli volonte ol trezorojn,
22 Kiuj ekĝojus kaj estus ravitaj,
Se ili trovus tombon?
23 Al la homo, kies vojo estas kaŝita,
Kaj antaŭ kiu Dio starigis barilon?
24 Antaŭ ol mi ekmanĝas panon, mi devas ĝemi,
Kaj mia plorkriado verŝiĝas kiel akvo;
25 Ĉar teruraĵo, kiun mi timis, trafis min,
Kaj tio, pri kio mi estis maltrankvila, venis al mi.
26 Mi ne havas trankvilon, mi ne havas kvieton, mi ne havas ripozon;
Trafis min kolero.

Ĉapitro 4

1 Kaj ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Se oni provos diri al vi vorton, tio eble estos por vi turmenta?
Sed kiu povas deteni sin de parolado?
3 Jen vi multajn instruis,
Kaj manojn senfortiĝintajn vi refortigis;

4 Falantojn restarigis viaj vortoj,
Kaj fleksiĝantajn genuojn vi fortigis;
5 Kaj nun, kiam tio trafis vin, vi perdis la forton;
Ĝi ektuŝis vin, kaj vi ektimis.
6 Ĉu ne via timo antaŭ Dio estas via konsolo?
Ĉu la virteco de viaj vojoj ne estas via espero?
7 Rememoru do, ĉu pereis iu senkulpa?
Kaj kie virtuloj estis ekstermitaj?
8 Kiel mi vidis, tiuj, kiuj plugis pekojn kaj semis malbonagojn,
Tiuj ilin rikoltas;
9 De la ekblovo de Dio ili pereas,
Kaj de la ekspiro de Lia kolero ili malaperas.
10 La kriado de leono kaj la voĉo de leopardo silentiĝis,
Kaj la dentoj de junaj leonoj rompiĝis;
11 Leono pereis pro manko de manĝaĵo,
Kaj idoj de leonino diskuris.
12 Kaj al mi kaŝe alvenis vorto,
Kaj mia orelo kaptis parteton de ĝi.
13 Dum meditado pri la vizioj de la nokto,
Kiam profunda dormo falas sur la homojn,
14 Atakis min teruro kaj tremo,
Kaj ĉiuj miaj ostoj eksentis timon.
15 Kaj spirito traflugis antaŭ mi,
Kaj la haroj sur mia korpo rigidiĝis.
16 Staris bildo antaŭ miaj okuloj, sed mi ne povis rekoni ĝian aspekton;
Estis silento, kaj mi ekaŭdis voĉon, dirantan:
17 Ĉu homo estas pli justa ol Dio?
Ĉu viro estas pli pura ol lia Kreinto?
18 Vidu, al Siaj servantoj Li ne konfidas,

Kaj Siajn anĝelojn Li trovas mallaŭdindaj:
19 Des pli koncerne tiujn,
Kiuj loĝas en argilaj dometoj,
Fonditaj sur tero,
Kaj kiujn formanĝas vermoj.
20 De la mateno ĝis la vespero ili disfalas,
Pereas por ĉiam, kaj neniu tion atentas.
21 La fadeno de ilia vivo estas distranĉita;
Ili mortas, kaj ne en saĝeco.

Ĉapitro 5

1 Voku do! ĉu iu respondos al vi?
Kaj al kiu el la sanktuloj vi vin turnos?
2 Malsaĝulon mortigas la kolero,
Kaj sensenculon pereigas la incitiĝemeco.
3 Mi vidis malsaĝulon, kiu enradikiĝis,
Kaj mi malbenis subite lian loĝejon.
4 Malproksimaj de savo estos liaj filoj;
Oni disbatos ilin ĉe la pordego,
Kaj neniu ilin savos.
5 Lian rikoltaĵon formanĝos malsatulo,
El inter la dornoj li ĝin prenos,
Kaj soifantoj englutos lian havaĵon.
6 Ne el la polvo eliras malpiaĵo,
Kaj ne el la tero elkreskas malbonago.
7 Sed homo naskiĝas por suferoj,
Kiel birdoj por flugado supren.
8 Sed mi min turnus al Dio,
Kaj al Li mi transdonus mian aferon;

9 Al Tiu, kiu faras grandaĵojn, kiujn neniu povas esplori,
Mirindaĵojn, kiujn neniu povas kalkuli;
10 Kiu donas pluvon sur la teron
Kaj sendas akvon sur la kampojn,
11 Por starigi malaltulojn alte,
Ke la afliktitoj leviĝu savite.
12 Li detruas la intencojn de ruzuloj,
Ke iliaj manoj ne plenumas sian entreprenon.
13 Li kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo;
Kaj la decido de maliculoj fariĝas senvalora.
14 En la tago ili renkontas mallumon,
Kaj en tagmezo ili palpas, kiel en nokto.
15 Li savas kontraŭ glavo,
Kontraŭ la buŝo kaj mano de potenculo Li savas malriĉulon.
16 Al la senhavulo aperas espero,
Kaj la malboneco fermas sian buŝon.
17 Feliĉa estas la homo, kiun punas Dio;
Kaj la moralinstruon de la Plejpotenculo ne malŝatu;
18 Ĉar li vundas, sed ankaŭ bandaĝas;
Li batas, sed Liaj manoj ankaŭ resanigas.
19 En ses malfeliĉoj Li vin savos;
En la sepa ne tuŝos vin la malbono.
20 En tempo de malsato Li savos vin de la morto,
Kaj en milito el la mano de glavo.
21 Kontraŭ la vipo de lango vi estos kaŝita;
Kaj vi ne timos ruinigon, kiam ĝi venos.
22 Dum ruinigo kaj malsato vi ridos;
Kaj la bestojn de la tero vi ne timos;
23 Ĉar kun la ŝtonoj de la kampo vi havos interligon,
Kaj la bestoj de la kampo havos pacon kun vi.

24 Kaj vi ekscios, ke paco estas en via tendo;
Vi esploros vian loĝejon, kaj nenio mankos.
25 Kaj vi ekscios, ke grandnombra estas via idaro
Kaj via naskitaro estas kiel la herbo de la tero.
26 En maljuneco vi iros en la tombon,
Kiel envenas garbaro en sia tempo.
27 Vidu, ni tion esploris, kaj tiel ĝi estas;
Atentu tion, kaj sciu tion.

Ĉapitro 6

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Se estus pesita mia ĉagreno,
Kaj samtempe estus metita sur la pesilon mia suferado,
3 Ĝi estus nun pli peza, ol la sablo ĉe la maroj;
Pro tio miaj vortoj estas plenaj de plendo.
4 Ĉar la sagoj de la Plejpotenculo estas en mi,
Ilian venenon trinkas mia spirito;
La teruraĵoj de Dio direktiĝis sur min.
5 Ĉu krias sovaĝa azeno sur herbo?
Ĉu bovo blekas kolere ĉe sia manĝaĵo?
6 Ĉu oni manĝas sengustaĵon sen salo?
Ĉu havas guston la albumeno de ovo?
7 Kion ne volis tuŝi mia animo,
Tio nun estas abomeninde mia manĝaĵo.
8 Ho, se mia peto plenumiĝus,
Kaj se Dio donus al mi tion, kion mi esperas!
9 Ho, se Dio komencus kaj disbatus min,
Donus liberecon al Sia mano kaj frakasus min!
10 Tio estus ankoraŭ konsolo por mi;

Kaj mi ĝojus, se en la turmento Li ne kompatus,
Ĉar mi ne forpuŝis ja la vortojn de la Sanktulo.
11 Kio estas mia forto, ke mi persistu?
Kaj kia estas mia fino, ke mi havu paciencon?
12 Ĉu mia forto estas forto de ŝtonoj?
Ĉu mia karno estas kupro?
13 Mi havas ja nenian helpon,
Kaj savo estas forpuŝita for de mi.
14 Al malfeliĉulo decas kompato de amiko,
Eĉ se li forlasas la timon antaŭ la Plejpotenculo.
15 Miaj fratoj trompas kiel torento,
Kiel akvaj fluegoj, kiuj pasas,
16 Kiuj estas malklaraj pro glacio,
En kiuj kaŝas sin neĝo;
17 En la tempo de degelo ili malaperas,
En la tempo de varmego ili forŝoviĝas de sia loko.
18 Ili forklinas la direkton de sia vojo,
Iras en la dezerton, kaj malaperas.
19 Serĉas ilin per sia rigardo la vojoj de Tema,
Esperas je ili la karavanoj el Ŝeba;
20 Sed ili hontas pro sia fido;
Ili aliras, kaj ruĝiĝas de honto.
21 Nun vi neniiĝis;
Vi ekvidis teruraĵon, kaj ektimis.
22 Ĉu mi diris: Donu al mi,
El via havaĵo donacu pro mi,
23 Savu min el la mano de premanto,
Aŭ liberigu min el la mano de turmentantoj?
24 Instruu min, kaj mi eksilentos;
Komprenigu al mi, per kio mi pekis.

25 Kial vi mallaŭdas pravajn vortojn?
Kaj kion povas instrui la moralinstruanto el vi?
26 Ĉu vi intencas riproĉi pro vortoj?
Sed paroloj de malesperanto iras al la vento.
27 Eĉ orfon vi atakus,
Kaj sub via amiko vi fosus.
28 Nun, ĉar vi komencis, rigardu min;
Ĉu mi mensogos antaŭ via vizaĝo?
29 Rigardu denove, vi ne trovos malpiaĵon;
Ripetu, vi trovos mian pravecon en la afero.
30 Ĉu estas peko sur mia lango?
Ĉu mia palato ne komprenas tion, kio estas malbona?

Ĉapitro 7

1 Difinita estas ja por la homo la limtempo sur la tero,
Kaj liaj tagoj estas kiel la tagoj de dungito.
2 Kiel sklavo, kiu sopiras al ombro,
Kaj kiel dungito, kiu atendas sian pagon,
3 Tiel mi ricevis sorte monatojn vantajn,
Kaj noktoj turmentaj estas nombritaj al mi.
4 Kiam mi kuŝiĝas, mi diras: Kiam mi leviĝos?
Sed la vespero fariĝas longa, kaj mi satiĝas de maltrankvileco ĝis la tagiĝo.
5 Mia korpo estas kovrita de vermoj kaj de pecoj da tero;
Mia haŭto krevis kaj putras.
6 Miaj tagoj forflugis pli facile, ol bobeno de teksisto,
Kaj pasis, lasinte nenian esperon.
7 Memoru, ke mia vivo estas bloveto,
Ke miaj okuloj ne plu revidos bonon;

8 Ne plu revidos min okulo de vidanto;
Vi volos ekrigardi min, sed mi jam ne ekzistos.
9 Nubo pasas kaj foriras;
Tiel ne plu revenas tiu, kiu iris en Ŝeolon;
10 Li ne plu revenas en sian domon;
Lia loko ne plu rekonos lin.
11 Tial mi ne detenos mian buŝon;
Mi parolos en la premiteco de mia spirito,
Mi plendos en la maldolĉeco de mia animo.
12 Ĉu mi estas maro aŭ mara monstro,
Ke Vi starigis gardon por mi?
13 Kiam mi pensas, ke mia lito min konsolos,
Ke mia kuŝejo plifaciligos mian suferadon,
14 Tiam Vi teruras min per sonĝoj,
Timigas min per vizioj;
15 Kaj mia animo deziras sufokiĝon,
Miaj ostoj la morton.
16 Tedis al mi; ne eterne mi vivu;
Forlasu min, ĉar miaj tagoj estas vantaĵo.
17 Kio estas homo, ke Vi faras lin granda,
Ke Vi zorgas pri li,
18 Ke Vi rememoras lin ĉiumatene,
Elprovas lin ĉiumomente?
19 Kial Vi ne deturnas Vin de mi,
Ne lasas min libera eĉ tiom, ke mi povu engluti mian salivon?
20 Se mi pekis, kion mi per tio faris al Vi, ho gardanto de la homoj?
Kial Vi faris min celo de Viaj atakoj,
Ke mi fariĝis ŝarĝo por mi mem?
21 Kaj kial Vi ne deprenas mian pekon, ne pardonas mian malbonagon?

Jen mi ja baldaŭ kuŝos en la tero;
Kaj kiam Vi morgaŭ serĉos min, mi ne ekzistos.

Ĉapitro 8

1 Kaj ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Kiel longe vi tiel parolos,
Kaj la vortoj de via buŝo estos kiel forta vento?
3 Ĉu Dio falsas la juĝon?
Ĉu la Plejpotenculo falsas la justecon?
4 Se viaj filoj pekis kontraŭ Li,
Li forpuŝis ilin pro ilia malbonago.
5 Se vi serĉas Dion
Kaj petegas la Plejpotenculon,
6 Se vi estas pura kaj pia,
Li maldormos super vi,
Kaj restarigos la bonstaton en via virta loĝejo.
7 Kaj se via komenco estis malgranda,
Via estonteco forte kreskos.
8 Ĉar demandu la antaŭajn generaciojn,
Kaj primeditu tion, kion esploris iliaj patroj;
9 Ĉar ni estas de hieraŭ, kaj ni nenion scias;
Nia vivo sur la tero estas nur ombro.
10 Ili instruos vin, diros al vi,
Kaj el sia koro eligos vortojn.
11 Ĉu povas kreski kano sen malsekeco?
Ĉu kreskas junko sen akvo?
12 En tia okazo ĝi velksekiĝas pli frue ol ĉiu herbo,
Kiam ĝi estas ankoraŭ en sia freŝeco,
Kiam ĝi ankoraŭ ne estas detranĉita.

13 Tiaj estas la vojoj de ĉiuj, kiuj forgesas Dion;
Kaj pereas la espero de hipokritulo,
14 Kies fido dehakiĝas,
Kaj kies espero estas araneaĵo.
15 Li apogas sin al sia domo, sed ne restos staranta;
Li ekkaptos ĝin, sed ne povos sin teni.
16 Li estis verda antaŭ la suno,
Kaj super lia ĝardeno etendiĝas liaj branĉoj;
17 Amase plektiĝas liaj radikoj,
Inter ŝtonoj ili tenas sin forte;
18 Sed kiam oni elŝiras lin el lia loko,
Ĝi malkonfesas lin: Mi vin ne vidis.
19 Tia estas la ĝojo de lia vivo;
Kaj el la tero kreskas aliaj.
20 Vidu, Dio ne forpuŝas virtulon
Kaj ne subtenas la manon de malpiuloj.
21 Li plenigos ankoraŭ vian buŝon per rido
Kaj viajn lipojn per ĝojkrioj.
22 Viaj malamantoj kovriĝos per honto;
Sed la tendo de malpiuloj malaperos.

Ĉapitro 9

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Certe, mi scias, ke tiel estas;
Kaj kiel povas homo esti prava koncerne Dion?
3 Se li volus havi kun Li juĝan disputon,
Li ne povus respondi al Li eĉ unu kontraŭ mil.
4 Li estas saĝa per Sia koro kaj potenca per Sia forto;
Kiu kuraĝus stari kontraŭ Li kaj restus sendifekta?

5 Li forŝovas montojn, kaj ili eĉ ne rimarkas,
Ke Li renversis ilin en Sia kolero;
6 Li skuas la teron de ĝia loko,
Ke ĝiaj kolonoj tremas;
7 Li diras al la suno, kaj ĝi ne leviĝas,
Kaj la stelojn Li sigelfermas;
8 Li sola etendas la ĉielon,
Kaj Li iras sur la altaĵoj de la maro;
9 Li kreis la Grandan Ursinon, Orionon, kaj Plejadojn,
Kaj la stelojn de la sudo;
10 Li faras neesploreblajn grandaĵojn,
Kaj nekalkuleblajn mirindaĵojn.
11 Jen Li preteriros preter mi, kaj mi tion eĉ ne vidos;
Li pasos, kaj mi eĉ ne rimarkos Lin.
12 Kiam Li kaptas, kiu malpermesus al Li?
Kiu dirus al Li: Kion Vi faras?
13 Li estas Dio, kaj Lian koleron oni ne povas haltigi;
Sub Li fleksiĝas la helpantoj de Rahab.
14 Des pli ĉu mi povus respondi al Li,
Ĉu mi povus elekti vortojn kontraŭ Li?
15 Eĉ se mi estus prava, mi ne respondus;
Sed mi nur petegus mian juĝanton.
16 Se mi vokus kaj Li respondus,
Mi ne kredus, ke Li aŭdis mian voĉon,
17 Li, kiu povas frakasi min per ventego
Kaj fari al mi senkulpe multe da vundoj.
18 Li ne permesas al mi trankviligi mian spiriton,
Sed Li satigas min per maldolĉo.
19 Se oni volas forton, Li estas potenca;
Se oni volas juĝon, kiu alvokos min?

20 Se mi montros mian pravecon, mia propra buŝo min
kondamnos;
Se mi montros min virtulo, Li montros min malbonagulo.
21 Mi estas senkulpa; mi ne zorgas pri mia animo,
Mi abomenas mian vivon.
22 Ĉio estas egala; tial mi diras:
Senkulpulon kaj malpiulon Li ambaŭ pereigas.
23 Kiam vipo subite ekbatas,
Li ridas ĉe la elprovado de senkulpuloj.
24 La tero estas transdonita en la manon de malpiulo;
La vizaĝon de ĝiaj juĝistoj Li kovras.
Se ne Li, tiam kiu?
25 Miaj tagoj estis pli rapidpiedaj ol kuristo;
Ili forkuris, ne vidis bonon;
26 Ili forkuris, kiel ŝipetoj el kano,
Kiel aglo flugas al manĝotaĵo.
27 Se mi ekpensas: Mi forgesos mian plendon,
Mi farlasos mian mienon, kaj mi min gajigos:
28 Tiam mi ektremas pro ĉiuj miaj suferoj;
Mi scias, ke Vi ne rigardos min kiel senkulpan.
29 Mi restos ja malprava;
Por kio do mi vane min turmentas?
30 Se mi lavus min per neĝa akvo
Kaj purigus miajn manojn per lesivo,
31 Eĉ tiam Vi trempus min en koto,
Kaj miaj vestoj min abomenus.
32 Ĉar Li ne estas homo simile al mi,
Ke mi povu respondi al Li,
Ke ni povu ambaŭ iri al juĝo.
33 Ne ekzistas inter ni arbitracianto,

Kiu povus meti sian manon sur nin ambaŭ.
34 Li forigu de mi Sian vergon,
Kaj Lia teruro ne timigu min;
35 Tiam mi ekparolos, kaj ne timos Lin,
Ĉar ne tia mi estas en mi mem.

Ĉapitro 10

1 Tedis al mia animo mia vivo;
Mi fordonos min al mia plendado;
Mi parolos en la malĝojeco de mia animo.
2 Mi diros al Dio: Ne kondamnu min,
Sciigu al mi, pro kio Vi malpacas kontraŭ mi.
3 Ĉu Vi trovas tion bona, ke Vi turmentas,
Ke Vi forpuŝas la laboritaĵon de Viaj manoj,
Sendas brilon sur la entreprenon de malpiuloj?
4 Ĉu Vi havas okulojn karnajn,
Kaj ĉu Vi rigardas, kiel homo rigardas?
5 Ĉu Viaj tagoj estas kiel la tagoj de homo,
Aŭ ĉu Viaj jaroj estas kiel la vivtempo de homo,
6 Ke Vi serĉas mian kulpon
Kaj penas trovi mian pekon,
7 Kvankam Vi scias, ke mi ne estas malbonagulo,
Sed el Via mano neniu povas savi?
8 Viaj manoj min formis kaj faris min tutan ĉirkaŭe,
Kaj tamen Vi min pereigas!
9 Rememoru, ke kiel argilon Vi min prilaboris;
Kaj Vi returne faros min polvo.
10 Vi elverŝis ja min kiel lakton,
Kaj kiel fromaĝon Vi min kundensigis.

11 Per haŭto kaj karno Vi min vestis,
Per ostoj kaj tendenoj Vi min plektis.
12 Vivon kaj bonon Vi donis al mi,
Kaj Via prizorgado gardis mian spiriton.
13 Sed ĉi tion Vi kaŝis en Via koro;
Mi scias, ke Vi tion intencis:
14 Se mi pekos, Vi tion rimarkos sur mi,
Kaj mian pekon Vi ne lasos senpuna.
15 Se mi agis malbone, ve al mi!
Se mi estas prava, mi ne povas tamen levi mian kapon,
Estante tute humiligita
Kaj vidante mian mizeron.
16 Se ĝi leviĝas, Vi ĉasas min kiel leono,
Kaj denove montras sur mi Vian mirindan potencon.
17 Vi elmetas kontraŭ mi novajn atestojn,
Plifortigas Vian koleron kontraŭ mi;
Nova armeo min atakas.
18 Por kio Vi elirigis min el la ventro?
Ho, se mi estus pereinta, ke nenies okulo min vidu!
19 Tiam mi estus kiel ne estinta;
El la ventro mi estus transportita en la tombon.
20 Mia vivo estas ja mallonga;
Ĉesu do, lasu min libera, por ke mi iom revigliĝu,
21 Antaŭ ol mi foriros senrevene
En la landon de mallumo kaj de morta ombro,
22 En la landon, kie la lumo estas kiel mallumo,
Kie estas morta ombro kaj senordeco,
Kie estas lume kiel en mallumego.

Ĉapitro 11

1 Kaj ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Ĉu kontraŭ multe da vortoj oni ne povas doni respondon?
Kaj ĉu tiu, kiu multe parolas, estas prava?
3 Ĉu via senenhava parolado devas silentigi la homojn,
Por ke vi mokinsultu kaj neniu vin hontigu?
4 Vi diras: Mia opinio estas ĝusta,
Kaj mi estas pura antaŭ Viaj okuloj.
5 Sed ho, se Dio ekparolus,
Kaj malfermus antaŭ vi Siajn lipojn,
6 Kaj malkaŝus antaŭ vi la sekretojn de la saĝo,
Kiu havas multoblan forton!
Sciu, ke ne ĉiujn viajn pekojn Dio rememoras.
7 Ĉu vi povas eltrovi la esencon de Dio?
Ĉu vi povas plene kompreni la perfektecon de la Plejpotenculo?
8 Tio estas pli alta ol la ĉielo;
Kion vi povas fari?
Tio estas pli profunda ol Ŝeol;
Kion vi povas ekscii?
9 Pli longa ol la tero estas ĝia mezuro,
Kaj pli larĝa ol la maro.
10 Se Li preteriros, kaj fermos, kaj faros juĝon,
Tiam kiu repuŝos Lin?
11 Ĉar Li konas la homojn malvirtajn;
Li vidas la malbonagojn, kiujn oni ne rimarkas.
12 Eĉ vanta homo devas kompreni,
Eĉ homo, kiu naskiĝis sovaĝulo.
13 Se vi aranĝas vian koron
Kaj etendas al Li viajn manojn;
14 Se vi forigas la malvirton, kiu estas en via mano,

Kaj vi ne permesos al malbonaĵoj resti en via tendo:
15 Tiam vi povos levi vian vizaĝon sen difekto;
Vi estos firma kaj ne timos.
16 Tiam vi forgesos mizeron;
Vi rememoros ĝin kiel forfluintan akvon.
17 Kaj via vivo leviĝos pli hele ol la tagmezo,
La mallumo fariĝos kiel mateno.
18 Kaj vi estos trankvila, ĉar ekzistas espero;
Vi rigardos ĉirkaŭen, kaj iros dormi en sendanĝereco.
19 Vi kuŝos, kaj neniu vin timigos;
Kaj multaj serĉos vian favoron.
20 Sed la okuloj de malpiuloj konsumiĝos,
Pereos por ili la rifuĝo,
Kaj ilia espero elspiros sian vivon.

Ĉapitro 12

1 Kaj Ijob respondis kaj diris:
2 Certe, vi solaj estas homoj,
Kaj kun vi mortos la saĝo.
3 Mi ankaŭ havas koron, kiel vi;
Mi ne estas malpli valora ol vi;
Kiu ne povas paroli tiele?
4 Mi fariĝis mokataĵo por mia amiko,
Mi, kiu vokadis al Dio kaj estis aŭskultata;
Virtulo kaj senkulpulo fariĝis mokataĵo;
5 Malestimata lucerneto li estas antaŭ la pensoj de feliĉuloj,
Pretigita por migrantoj.
6 Bonstataj estas la tendoj de rabistoj,
Kaj sendanĝerecon havas la incitantoj de Dio,

Tiuj, kiuj portas Dion en sia mano.
7 Vere, demandu la brutojn, kaj ili instruos vin;
La birdojn de la ĉielo, kaj ili diros al vi;
8 Aŭ parolu kun la tero, kaj ĝi klarigos al vi;
Kaj rakontos al vi la fiŝoj de la maro.
9 Kiu ne ekscius el ĉio ĉi tio,
Ke la mano de la Eternulo tion faris,
10 De Tiu, en kies mano estas la animo de ĉio vivanta
Kaj la spirito de ĉiu homa karno?
11 La orelo esploras ja la parolon,
Kaj la palato gustumas al si la manĝaĵon.
12 La maljunuloj posedas saĝon,
Kaj la grandaĝuloj kompetentecon.
13 Ĉe Li estas la saĝo kaj la forto;
Ĉe Li estas konsilo kaj kompetenteco.
14 Kion Li detruas, tio ne rekonstruiĝas;
Kiun Li enŝlosos, tiu ne liberiĝos.
15 Kiam Li digas la akvon, ĝi elsekiĝas;
Kiam Li fluigas ĝin, ĝi renversas la teron.
16 Ĉe Li estas potenco kaj forto;
Lia estas tiu, kiu eraras, kaj tiu, kiu erarigas.
17 Li irigas konsilistojn kiel erarvagantojn,
Kaj la juĝistojn Li faras malsaĝaj.
18 La ligilojn de reĝoj Li malligas,
Kaj Li ligas per zono iliajn lumbojn.
19 Li erarvagigas la pastrojn
Kaj faligas la potenculojn.
20 Li mutigas la lipojn de fidinduloj
Kaj forprenas de maljunuloj la prudenton.
21 Li verŝas honton sur eminentulojn

Kaj malfirmigas la zonon de potenculoj.
22 Li malkovras profundaĵon el meze de mallumo,
Kaj mortan ombron Li elirigas en la lumon.
23 Li grandigas naciojn kaj pereigas ilin,
Disvastigas naciojn kaj forpelas ilin.
24 Li senkuraĝigas la ĉefojn de la popolo de la lando
Kaj erarvagigas ilin en dezerto senvoja;
25 Ili palpas en mallumo, en senlumeco;
Kaj Li ŝanceliĝigas ilin kiel ebriuloj.

Ĉapitro 13

1 Ĉion ĉi tion mia okulo vidis,
Mia orelo aŭdis kaj komprenis.
2 Kion vi scias, mi ankaŭ scias;
Kaj mi ne estas malpli valora ol vi.
3 Sed mi volus paroli kun la Plejpotenculo,
Mi dezirus disputi kun Dio.
4 Tamen vi komentarias malvere,
Vi ĉiuj estas senutilaj kuracistoj.
5 Ho, se vi silentus,
Tio estus saĝeco de via flanko.
6 Aŭskultu do mian moralinstruon,
Kaj atentu la defendan parolon de mia buŝo.
7 Ĉu pro Dio vi volas paroli malveron,
Kaj pro Li paroli falsaĵon?
8 Ĉu vi volas esti personfavoraj al Li
Aŭ pro Dio vi volas disputi?
9 Ĉu estos bone, kiam Li esploros vin?
Ĉu vi volas trompi Lin, kiel oni trompas homon?

10 Li certe vin punos,
Se vi sekrete estos personfavoraj.
11 Ĉu Lia majesto ne konfuzas vin?
Ĉu ne falas sur vin timo antaŭ Li?
12 Viaj memorigoj estas sentencoj polvaj,
Via bastionoj estas amasoj da argilo.
13 Silentu antaŭ mi, kaj parolos mi,
Kio ajn trafos min.
14 Por kio mi portu mian karnon en miaj dentoj
Kaj metu mian animon en mian manon?
15 Li ja mortigos min, kaj mi ne havas esperon;
Sed pri mia konduto mi volas disputi antaŭ Li.
16 Tio jam estos savo por mi,
Ĉar ne hipokritulo venos antaŭ Lin.
17 Aŭskultu mian parolon
Kaj mian klarigon antaŭ viaj oreloj.
18 Jen mi pretigis juĝan aferon;
Mi scias, ke mi montriĝos prava.
19 Kiu povas procesi kontraŭ mi?
Tiam mi eksilentus kaj mortus.
20 Nur du aferojn ne faru al mi,
Tiam mi ne kaŝos min antaŭ Via vizaĝo:
21 Malproksimigu de mi Vian manon,
Kaj Via teruro ne timigu min.
22 Tiam voku, kaj mi respondos;
Aŭ mi parolos, kaj Vi respondu al mi.
23 Kiom da malbonagoj kaj pekoj estas sur mi?
Sciigu al mi miajn krimojn kaj pekojn.
24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon
Kaj rigardas min kiel Vian malamikon?

25 Ĉu Vi volas montri Vian forton kontraŭ deŝirita folio?
Kaj ĉu sekiĝintan pajleron Vi volas persekuti?
26 Ĉar Vi skribas kontraŭ mi maldolĉaĵon
Kaj venigas sur min la pekojn de mia juneco.
27 Vi metis miajn piedojn en ŝtipon,
Vi observas ĉiujn miajn vojojn,
Kaj Vi observas la plandojn de miaj piedoj;
28 Dum mi ja disfalas kiel putraĵo,
Kiel vesto dismanĝita de tineoj.

Ĉapitro 14

1 Homo, naskita de virino,
Havas mallongan vivon kaj abundon da afliktoj.
2 Kiel floro li elkreskas kaj velkas;
Li forkuras kiel ombro kaj ne restas.
3 Kaj kontraŭ tia Vi malfermas Viajn okulojn,
Kaj min Vi vokas al juĝo kun Vi!
4 Ĉu povas purulo deveni de malpurulo? Neniu.
5 Se liaj tagoj estas difinitaj, la nombro de liaj monatoj estas ĉe Vi;
Vi difinis lian limon, kiun li ne transpasos.
6 Deturnu do Vin de li, ke li estu trankvila,
Ĝis venos lia tempo, kiun li sopiras kiel dungito.
7 Arbo havas esperon, se ĝi estas dehakita, ke ĝi denove ŝanĝiĝos,
Kaj ĝi ne ĉesos kreskigi branĉojn.
8 Se ĝia radiko maljuniĝis en la tero,
Kaj ĝia trunko mortas en polvo,
9 Tamen, eksentinte la odoron de akvo, ĝi denove verdiĝas,
Kaj kreskas plue, kvazaŭ ĵus plantita.
10 Sed homo mortas kaj malaperas;

Kiam la homo finiĝis, kie li estas?
11 Forfluas la akvo el lago,
Kaj rivero elĉerpiĝas kaj elsekiĝas:
12 Tiel homo kuŝiĝas, kaj ne plu leviĝas;
Tiel longe, kiel la ĉielo ekzistas, ili ne plu vekiĝos,
Nek revigliĝos el sia dormado.
13 Ho, se Vi kaŝus min en Ŝeol,
Se Vi kaŝus min ĝis la momento, kiam pasos Via kolero,
Se Vi difinus por mi templimon kaj poste rememorus min!
14 Kiam homo mortas, ĉu li poste povas reviviĝi?
Dum la tuta tempo de mia batalado mi atendus,
Ĝi venos mia forŝanĝo.
15 Vi vokus, kaj mi respondus al Vi;
Vi ekdezirus la faritaĵon de Viaj manoj.
16 Nun Vi kalkulas miajn paŝojn;
Ne konservu mian pekon;
17 Sigelu en paketo miajn malbonagojn,
Kaj kovru mian kulpon.
18 Sed monto, kiu falas, malaperas;
Kaj roko forŝoviĝas de sia loko;
19 Ŝtonojn forlavas la akvo,
Kaj ĝia disverŝiĝo fordronigas la polvon de la tero:
Tiel Vi pereigas la esperon de homo.
20 Vi premas lin ĝis fino, kaj li foriras;
Li ŝanĝas sian vizaĝon, kaj Vi forigas lin.
21 Se liaj infanoj estas honorataj, li tion ne scias;
Se ili estas humiligataj, li tion ne rimarkas.
22 Nur lia propra korpo lin doloras,
Nur pri sia propra animo li suferas.

Ĉapitro 15

1 Ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Ĉu saĝulo povas respondi per ventaj opinioj,
Kaj plenigi sian ventron per sensencaĵoj?
3 Vi disputas per vortoj senutilaj,
Kaj per paroloj, kiuj nenion helpas.
4 Vi forigas la timon,
Kaj senvalorigas preĝon antaŭ Dio.
5 Ĉar via malbonago instigas vian buŝon,
Kaj vi elektis stilon de maliculoj.
6 Vin kondamnas via buŝo, ne mi;
Kaj viaj lipoj atestas kontraŭ vi.
7 Ĉu vi naskiĝis la unua homo?
Ĉu vi estas kreita pli frue ol la altaĵoj?
8 Ĉu vi aŭdis la sekretan decidon de Dio,
Kaj alkaptis al vi la saĝon?
9 Kion vi scias tian, kion ni ne scias?
Kion vi komprenas tian, kio al ni mankas?
10 Inter ni estas grizuloj kaj maljunuloj,
Kiuj vivis pli longe ol via patro.
11 Ĉu tiel malmulte valoras por vi la konsoloj de Dio
Kaj vorto kvieta?
12 Kial vin tiel levas via koro,
Kaj kial tiel palpebrumas viaj okuloj,
13 Ke vi direktas kontraŭ Dion vian koleron,
Kaj elirigis el via buŝo tiajn vortojn?
14 Kio estas homo, ke li povus esti pura
Kaj ke naskito de virino povus esti prava?
15 Vidu, inter Liaj sanktuloj ne ĉiuj estas fidindaj,
Kaj la ĉielo ne estas pura en Liaj okuloj:

16 Des pli homo, abomeninda kaj malbona,
Kiu trinkas malbonagojn kiel akvon.
17 Mi montros al vi, aŭskultu min;
Kaj kion mi vidis, tion mi rakontos,
18 Kion saĝuloj diris kaj ne kaŝis antaŭ siaj patroj,
19 Al kiuj, al ili solaj, estis donita la tero,
Kaj fremdulo ne trairis meze de ili:
20 Dum sia tuta vivo malpiulo estas maltrankvila,
Kaj la nombro de la jaroj de tirano estas kaŝita antaŭ li;
21 Teruroj sonas en liaj oreloj;
Meze de paco venas sur lin rabisto.
22 Li ne esperas, ke li saviĝos el mallumo;
Kaj li serĉas ĉirkaŭe glavon.
23 Li vagadas, serĉante panon;
Li scias, ke preta estas en lia mano la tago de mallumo.
24 Teruras lin mizero kaj premateco,
Venkobatas lin kiel reĝo, pretiĝinta por batalo;
25 Pro tio, ke li etendis sian manon kontraŭ Dion
Kaj kontraŭstaris al la Plejpotenculo,
26 Kuris kontraŭ Lin kun fiera kolo,
Kun dikaj dorsoj de siaj ŝildoj.
27 Li kovris sian vizaĝon per graso
Kaj metis sebon sur siajn lumbojn.
28 Li loĝas en urboj ruinigitaj,
En domoj ne loĝataj,
Destinitaj esti ŝtonamasoj.
29 Li ne restos riĉa, lia bonstato ne teniĝos,
Kaj lia havaĵo ne disvastiĝos sur la tero.
30 Li ne forkliniĝos de mallumo;
Flamo velksekigos liajn branĉojn,

Kaj Li forigos lin per la blovo de Sia buŝo.
31 La erarinto ne fidu vantaĵon,
Ĉar vanta estos lia rekompenco.
32 Antaŭtempe li finiĝos,
Kaj lia branĉo ne estos verda.
33 Lia nematura bero estos deŝirita, kiel ĉe vinbertrunko;
Kaj lia floro defalos, kiel ĉe olivarbo.
34 Ĉar la anaro de la hipokrituloj senhomiĝos;
Kaj fajro ekstermos la tendojn de tiuj, kiuj prenas subaĉeton.
35 Ili gravediĝis per malpiaĵo kaj naskis pekon,
Kaj ilia ventro pretigas malicaĵon.

Ĉapitro 16

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Mi aŭdis multe da similaj aferoj;
Tedaj konsolantoj vi ĉiuj estas.
3 Ĉu estos fino al la ventaj vortoj?
Kaj kio vin incitis, ke vi tiel parolas?
4 Mi ankaŭ povus paroli, kiel vi.
Se vi estus sur mia loko,
Mi konsolus vin per vortoj
Kaj balancus pri vi mian kapon.
5 Mi fortigus vin per mia buŝo
Kaj konsolus vin per paroloj de miaj lipoj.
6 Se mi parolos, mia doloro ne kvietiĝos;
Se mi ĉesos, kio foriros de mi?
7 Sed nun Li lacigis min,
Li detruis mian tutan esencon.
8 Vi faris al mi sulkojn, tio fariĝis atesto;

Mia senfortiĝo staras antaŭ mia vizaĝo, kaj parolas.
9 Lia kolero disŝiras;
Mia malamanto grincigas kontraŭ mi siajn dentojn;
Mia premanto briligas kontraŭ mi siajn okulojn.
10 Ili malfermegis kontraŭ mi sian buŝon, insulte batas min sur la vangojn;
Ĉiuj kune kontentigis sur mi sian koleron.
11 Dio transdonis min al maljustulo,
Ĵetis min en la manojn de malbonuloj.
12 Mi estis trankvila; sed Li frakasis min,
Li kaptis min je la kolo, disbatis min,
Kaj Li faris min por Si celo.
13 Liaj pafistoj min ĉirkaŭis;
Li dishakas miajn internaĵojn kaj ne kompatas,
Li elverŝas sur la teron mian galon.
14 Li faras en mi breĉon post breĉo,
Li kuras kontraŭ min kiel batalisto.
15 Sakaĵon mi kudris sur mian korpon,
Kaj en polvo mi kaŝis mian kornon.
16 Mia vizaĝo ŝvelis de plorado,
Kaj sur miaj palpebroj estas morta ombro;
17 Kvankam ne troviĝas perfortaĵo en miaj manoj,
Kaj mia preĝo estas pura.
18 Ho tero, ne kovru mian sangon,
Kaj mia kriado ne trovu haltejon.
19 Vidu, en la ĉielo estas mia atestanto,
Kaj mia konanto estas en la altaj sferoj.
20 Parolistoj estas por mi miaj amikoj;
Sed mia okulo larmas al Dio,
21 Ke Li decidu inter homo kaj Dio,

Inter homo kaj lia amiko.
22 Ĉar la nombro de la jaroj pasos,
Kaj mi iros sur vojon nereveneblan.

Ĉapitro 17

1 Mia spirito senfortiĝis, miaj tagoj mallongiĝis,
Tomboj estas antaŭ mi.
2 Mokado min ĉirkaŭas;
En aflikto pro tio restas mia okulo.
3 Estu Vi mem mia garantianto antaŭ Vi;
Alie kiu donos la manon pro mi?
4 Ĉar ilian koron Vi kovris kontraŭ prudento;
Tial Vi ne donos al ili triumfon.
5 Se iu fanfaronas antaŭ siaj amikoj pri sia parto,
La okuloj de liaj infanoj konsumiĝos.
6 Li faris min proverbo por la popoloj;
Kaj mi fariĝis homo, al kiu oni kraĉas en la vizaĝon.
7 Mia okulo mallumiĝis de ĉagreno,
Kaj ĉiuj miaj membroj fariĝis kiel ombro.
8 La justuloj eksentos teruron pro tio,
Kaj la senkulpulo ekscitiĝos kontraŭ la hipokritulo.
9 Tamen la virtulo forte konservos sian vojon,
Kaj la purmanulo pli firmiĝos.
10 Kaj kiom ajn vi ĉiuj revenos,
Mi ne trovos inter vi saĝulon.
11 Miaj tagoj forpasis, pereis miaj intencoj,
Kiujn havis mia koro.
12 La nokton ili volas fari tago,
La lumon alproksimigi al la mallumo.

13 Se mi atendas, tamen Ŝeol estas mia domo,
En la mallumo estas pretigita mia lito.
14 Al la kavo mi diras: Vi estas mia patro;
La vermojn mi nomas mia patrino kaj mia fratino.
15 Kion mi devas atendi?
Kiu atentos mian esperon?
16 En la profundon de Ŝeol ĝi malsupreniros,
Ni ambaŭ kune kuŝos en la polvo.

Ĉapitro 18

1 Ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Kiam vi ĉesos ĵetadi vortojn?
Pripensu, kaj poste ni parolos.
3 Kial ni estu rigardataj kiel brutoj,
Kaj ni estu malpuruloj en viaj okuloj?
4 Ho vi, kiu disŝiras sian animon en sia kolero,
Ĉu por vi estu forlasata la tero,
Kaj roko forŝoviĝu de sia loko?
5 La lumo de la malpiulo estingiĝos,
Kaj ne brilos la flamo de lia fajro.
6 La lumo mallumiĝos en lia tendo,
Kaj lia lucerno super li estingiĝos.
7 Mallongiĝos liaj fortaj paŝoj,
Kaj lia propra intenco lin faligos.
8 Ĉar li trafis per siaj piedoj en reton,
Kaj li moviĝas en kaptilo.
9 La maŝo enkroĉigos lian kalkanon,
Kaj pereo lin atakos.
10 Kaŝita en la tero estas lia falilo,

Kaj kaptiloj kontraŭ li estas sur la vojo.
11 De ĉiuj flankoj timigos lin teruroj
Kaj atakos liajn piedojn.
12 Malsato konsumos lian forton,
Kaj pereo estas preparita por liaj flankoj.
13 Konsumiĝos la membroj de lia korpo,
Liajn membrojn konsumos la unuenaskito de la morto.
14 Lia espero estos elŝirita el lia tendo,
Kaj ĝi pelos lin al la reĝo de teruroj.
15 Nenio restos en lia tendo;
Sur lian loĝejon ŝutiĝos sulfuro.
16 Malsupre sekiĝos liaj radikoj,
Kaj supre detranĉiĝos liaj branĉoj.
17 La memoro pri li malaperos de sur la tero,
Kaj sur la stratoj li ne havos nomon.
18 Li estos elpelita el lumo en mallumon,
Kaj el la mondo li estos elpuŝita.
19 Nek filon nek nepon li havos en sia popolo,
Kaj neniu restos ĉe li en lia loĝloko.
21 La posteuloj sentos teruron pri lia tago,
Kaj la antaŭulojn kaptos timo.
22 Tia estas la loĝejo de maljustulo,
Kaj tia estas la loko de tiu, kiu ne konas Dion.

Ĉapitro 19

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Ĝis kiam vi afliktados mian animon
Kaj turmentados min per paroloj?
3 Jen jam dek fojojn vi malhonoras min;

Vi ne hontas premi min.
4 Se mi efektive eraris,
Mia eraro restos ĉe mi.
5 Se efektive vi volas montri vin pli grandaj ol mi,
Kaj vi riproĉas al mi hontindaĵon,
6 Tiam sciu, ke Dio faris al mi maljustaĵon,
Kaj ĉirkaŭis min per Sia reto.
7 Jen mi krias pri maljusteco, sed mi ne ricevas respondon;
Mi vokas, sed mi ne ricevas juĝon.
8 Mian vojon Li baris, ke mi ne povas transiri,
Kaj sur mian irejon Li metis mallumon.
9 Mian honoron Li detiris de mi,
Kaj deprenis la kronon de mia kapo.
10 Li disbatis min ĉirkaŭe tiel, ke mi pereas;
Mian esperon Li elŝiris kiel arbon.
11 Ekflamis kontraŭ mi Lia kolero,
Kaj Li rigardas min kiel Lian malamikon.
12 Kune venis Liaj taĉmentoj, kaj ebenigis kontraŭ mi sian vojon
Kaj stariĝis sieĝe ĉirkaŭ mia tendo.
13 Miajn fratojn li malproksimigis de mi,
Kaj miaj konatoj forfremdiĝis de mi.
14 Miaj parencoj fortiriĝis,
Kaj miaj konantoj forgesis min.
15 La loĝantoj de mia domo kaj miaj servistinoj rigardas min
kiel fremdulon;
En iliaj okuloj mi fariĝis aligentulo.
16 Mian sklavon mi vokas, kaj li ne respondas;
Per mia buŝo mi devas petegi lin.
17 Mia spiro fariĝis abomenata por mia edzino,
Kaj mia petado por la filoj de mia ventro.

18 Eĉ la malgrandaj infanoj malestimas min;
Kiam mi leviĝas, ili parolas kontraŭ mi.
19 Abomenas min ĉiuj miaj intimuloj;
Kaj tiuj, kiujn mi amis, turnis sin kontraŭ mi.
20 Kun mia haŭto kaj kun mia karno kunkreskis miaj ostoj,
Mi restis nur kun haŭto sur miaj dentoj.
21 Kompatu min, kompatu min, miaj amikoj;
Ĉar la mano de Dio frapis min.
22 Kial vi persekutas min, kiel Dio,
Kaj ne povas satiĝi de mia karno?
23 Ho, se miaj vortoj estus enskribitaj,
Ho, se ili estus gravuritaj en libro,
24 Per fera skribilo kun plumbo,
Gravuritaj por eterne sur roko!
25 Sed mi scias, ke mia Liberigonto vivas,
Kaj fine Li leviĝos super la polvo.
26 Kaj post kiam mia haŭto estos tiel detruita
Kaj mi estos senkorpa, mi vidos Dion;
27 Lin vidos mi, kaj miaj okuloj vidos, ne fremdaj;
Pri tio sopiregas mia interno en mia brusto.
28 Se vi diros: Kiel ni lin persekutu,
Kaj ni trovu kontraŭ li la radikon de la afero,
29 Tiam timu glavon;
Ĉar furioza estas la glavo kontraŭ malbonagoj,
Por ke vi sciu, ke ekzistas juĝo.

Ĉapitro 20

1 Ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Pro tio miaj pensoj devigas min respondi,

Pro tio, kion mi sentas.
3 Hontindan riproĉon mi aŭdis,
Kaj la spirito de mia prudento respondos por mi.
4 Ĉu vi scias, ke tiel estis de eterne,
De post la apero de homo sur la tero,
5 Ke la triumfado de malvirtuloj estas mallongatempa,
Kaj la ĝojo de hipokritulo estas nur momenta?
6 Se lia grandeco eĉ atingus ĝis la ĉielo,
Kaj lia kapo tuŝus la nubon,
7 Li tamen pereos por ĉiam, kiel lia sterko;
Tiuj, kiuj lin vidis, diros: Kie li estas?
8 Kiel sonĝo li forflugos, kaj oni lin ne trovos;
Li malaperos, kiel nokta vizio.
9 Okulo, kiu rigardis lin, ne plu vidos lin;
Lia loko lin ne plu vidos.
10 Liaj filoj kurados almozpetante,
Kaj liaj manoj redonos lian havaĵon.
11 Liaj ostoj estos punitaj pro la pekoj de lia juneco,
Kaj tio kuŝiĝos kune kun li en la polvo.
12 Se la malbono estas dolĉa en lia buŝo,
Li kaŝas ĝin sub sia lango,
13 Li flegas ĝin kaj ne forlasas ĝin,
Kaj retenas ĝin sur sia palato:
14 Tiam lia manĝaĵo renversiĝos en liaj internaĵoj,
Fariĝos galo de aspidoj interne de li.
15 Li englutis havaĵon, sed li ĝin elvomos;
El lia ventro Dio ĝin elpelos.
16 Venenon de aspidoj li suĉos;
Lango de vipuro lin mortigos.
17 Li ne vidos fluojn nek riverojn,

Torentojn de mielo kaj de butero.
18 Li redonos tion, kion li pene akiris, kaj li tion ne englutos;
Kiel ajn granda estas lia havaĵo, li ĝin fordonos kaj ne ĝuos ĝin.
19 Ĉar li premis kaj forlasis la senhavulojn,
Li rabis al si domon, kiun li ne konstruis.
20 Ĉar lia interno ne estis trankvila,
Tial li ne savos tion, kio estis por li kara.
21 Nenion restigis lia manĝemeco;
Tial lia bonstato ne estos longedaŭra.
22 Malgraŭ lia abundeco, li estos premata;
Ĉiaspecaj suferoj trafos lin.
23 Por plenigi lian ventron,
Li sendos sur lin la flamon de Sia kolero,
Kaj pluvigos sur lin Sian furiozon.
24 Se li forkuros de batalilo fera,
Trafos lin pafarko kupra.
25 Nudigita glavo trairos lian korpon,
Kaj la fulmo de lia turmentilo venos sur lin kun teruro.
26 Nenia mallumo povos kaŝi liajn trezorojn;
Lin konsumos fajro ne disblovata;
Malbone estos al tiu, kiu restos en lia tendo.
27 La ĉielo malkovros liajn malbonagojn,
Kaj la tero leviĝos kontraŭ lin.
28 Malaperos la greno el lia domo,
Disŝutita ĝi estos en la tago de Lia kolero.
29 Tia estas de Dio la sorto de homo malpia,
Kaj la heredaĵo destinita por li de Dio.

Ĉapitro 21

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Aŭskultu mian parolon;
Kaj ĝi estu anstataŭ viaj konsoloj.
3 Toleru, ke mi parolu;
Kaj kiam mi finos mian paroladon, tiam moku.
4 Ĉu kontraŭ homo mi disputas?
Kaj kial mi ne estu malpacienca?
5 Turnu vin al mi, kaj vi eksentos teruron,
Kaj vi metos la manon sur la buŝon.
6 Kiam mi ekpensas pri tio, min atakas teruro,
Kaj tremo kaptas mian korpon.
7 Kial malpiuloj vivas,
Atingas maljunecon, akiras grandan havaĵon?
8 Ilia idaro estas bone aranĝita antaŭ ili, kune kun ili,
Kaj ilia devenantaro estas antaŭ iliaj okuloj.
9 Iliaj domoj estas en paco, sen timo;
Kaj la vergo de Dio ne estas sur ili.
10 Ilia bovo naskigas kaj ne estas forpuŝata;
Ilia bovino gravediĝas kaj ne abortas.
11 Siajn malgrandajn infanojn ili elirigas kiel ŝafaron,
Kaj iliaj knaboj saltas.
12 Ili ĝojkrias sub la sonoj de tamburino kaj harpo,
Ili estas gajaj sub la sonoj de fluto.
13 Ili pasigas siajn tagojn en bonstato,
Kaj iras en Ŝeolon momente.
14 Kaj tamen ili diras al Dio: Foriru de ni,
Ni ne deziras koni Viajn vojojn;
15 Kio estas la Plejpotenculo, ke ni servu al Li?
Kaj kian utilon ni havos, se ni turnos nin al Li?

16 Sed ne de ili dependas ilia bonstato;
La pensmaniero de la malpiuloj estas malproksima de mi.
17 Ĝis kiam? La lumilo de la de la malpiuloj estingiĝu,
Kaj ilia pereo venu sur ilin;
Suferojn Li partodonu al ili en Sia kolero.
18 Ili estu kiel pajlero antaŭ vento,
Kaj kiel grenventumaĵo, kiun forportas ventego.
19 Dio konservas lian malfeliĉon por liaj infanoj;
Li repagu al li mem, ke li sciu;
20 Liaj propraj okuloj vidu lian malfeliĉon,
Kaj el la kolero de la Plejpotenculo li trinku.
21 Ĉar kiom interesas lin lia domo post li,
Kiam la nombro de liaj monatoj finiĝis?
22 Ĉu oni povas instrui scion al Dio,
Kiu juĝas ja plej altajn?
23 Unu mortas meze de sia abundeco,
Tute trankvila kaj kontenta;
24 Lia brusto estas plena de lakto,
Kaj liaj ostoj estas saturitaj de medolo.
25 Alia mortas kun animo suferanta,
Kaj li ne ĝuis bonon.
26 Sed ambaŭ kune ili kuŝas en la tero,
Kaj vermoj ilin kovras.
27 Vidu, mi scias viajn pensojn,
Kaj la argumentojn, kiujn vi malice kolektas kontraŭ mi;
28 Vi diros: Kie estas la domo de la nobelo?
Kaj kie estas la tendo, en kiu loĝis la malpiuloj?
29 Sed demandu la vojaĝantojn,
Kaj ne malatentu iliajn atestojn:
30 En tago de malfeliĉo la malpiulo estas ŝirmata,

En tago de kolero li estas metata flanken.
31 Kiu montros antaŭ lia vizaĝo lian konduton?
Kiu repagos al li, se li ion faris?
32 Kaj li estas akompanata al la tomboj,
Kaj sur la tomba altaĵeto estas starigataj gardistoj.
33 Dolĉaj estas por li la terbuloj de la valo,
Kaj post li treniĝas ĉiuj homoj,
Kaj sennombraj estas tiuj, kiuj iris antaŭ li.
34 Kiel do vi volas konsoli min per vantaĵo,
Kaj viaj respondoj enhavas nur malĝustaĵojn?

Ĉapitro 22

1 Ekparolis Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Ĉu Dion povas instrui homo?
Ĉu povas Lin instrui eĉ saĝulo?
3 Ĉu por la Plejpotenculo tio estas utila, se vi estas virta?
Kaj ĉu Li havas profiton de tio, se via konduto estas pia?
4 Ĉu pro timo antaŭ vi Li disputos kun vi,
Iros kun vi al juĝo?
5 Via malvirteco estas ja granda,
Kaj viaj malbonagoj ne havas finon.
6 Vi prenis de viaj fratoj garantiaĵon vane,
De preskaŭ-nuduloj vi deprenis la vestojn;
7 Al laculo vi ne donis akvon por trinki,
Kaj al malsatulo vi rifuzis panon;
8 Per forta brako vi akiris teron,
Kaj dank' al eminenteco vi loĝis sur ĝi;
9 Vidvinojn vi foririgis kun nenio,
Kaj la brakojn de orfoj vi frakasis.

10 Pro tio ĉirkaŭe de vi estas kaptiloj,
Kaj subita teruro vin timigas.
11 Aŭ pro mallumo vi nenion vidas,
Kaj multego da akvo vin kovris?
12 Ĉu ne estas Dio tie alte en la ĉielo?
Rigardu la stelojn, kiel alte ili estas.
13 Kaj vi diras: Kion scias Dio?
Ĉu Li povas juĝi en mallumo?
14 La nuboj kovras Lin, kaj Li ne vidas;
Kaj Li nur rondiras en la rondo de la ĉielo.
15 Ĉu vi konservas la vojon antikvan,
Kiun iradis homoj malpiaj,
16 Kiuj estis kaptitaj antaŭtempe,
Kaj kies grundo disverŝiĝis kiel rivero,
17 Kiuj parolis al Dio: Foriru de ni!
Kion povas fari al ni la Plejpotenculo?
18 Kvankam Li plenigis iliajn domojn per bonaĵo.
Sed la pensmaniero de malvirtuloj estas malproksima de mi.
19 La virtuloj vidos kaj ĝojos;
La senkulpulo mokos ilin:
20 Certe malaperis nia kontraŭulo,
Kaj kio restis, tion ekstermis fajro.
21 Interkonsentu do kun Li, kaj vi havos pacon;
Per tio venos al vi bono.
22 Prenu el Lia buŝo instruon,
Kaj metu Liajn vortojn en vian koron.
23 Se vi revenos al la Plejpotenculo, vi estos konstruita;
Forigu malpiaĵon el via tendo.
24 Ĵetu en la polvon la multekostan metalon,
Kaj la Ofiran oron sur la ŝtonojn de la torentoj;

25 Tiam la Plejpotenculo estos via oro kaj via brilanta arĝento;
26 Ĉar tiam vi havos vian plezuron en la Plejpotenculo,
Kaj vi levos al Dio vian vizaĝon;
27 Vi preĝos al Li, kaj Li vin aŭskultos;
Kaj viajn sanktajn promesojn vi plenumos;
28 Se vi ion decidos, ĝi plenumiĝos ĉe vi;
Kaj super viaj vojoj brilos lumo.
29 Ĉar tiujn, kiuj humiliĝis, Li altigos;
Kaj kiu mallevas la okulojn, tiu estos savita.
30 Ankaŭ tiun, kiu ne estis senkulpa, Li savos;
Tia estos savita pro la pureco de viaj manoj.

Ĉapitro 23

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Eĉ hodiaŭ mia parolado restas maldolĉa;
Mia suferado estas pli peza, ol miaj ĝemoj.
3 Ho, se mi scius, kiamaniere mi povas Lin trovi,
Veni al Lia trono!
4 Mi prezentus al Li juĝan aferon,
Kaj mian buŝon mi plenigus per argumentoj.
5 Mi ekscius la vortojn, kiujn Li respondus al mi;
Mi komprenus, kion Li dirus al mi.
6 Ĉu en la grandeco de Sia forto Li luktus kontraŭ mi?
Ne, Li nur atentu min;
7 Tiam pravulo procesus kun Li,
Kaj mi liberiĝus por ĉiam de mia Juĝanto.
8 Sed jen mi iras antaŭen, kaj Li tie ne estas;
Mi iras malantaŭen, kaj mi Lin ne rimarkas;
9 Se Li faras ion maldekstre, mi Lin ne trovas;

Se Li kaŝas Sin dekstre, mi Lin ne vidas.
10 Sed mian vojon Li konas;
Se Li min elprovos, mi eliros kiel oro.
11 Sur Lia irejo forte teniĝas mia piedo;
Lian vojon mi konservis, kaj ne forkliniĝis.
12 Mi ne deturnas min de la ordonoj de Liaj lipoj;
Pli ol mian propran leĝon mi konservis la dirojn de Lia buŝo.
13 Sed Li estas sola: kiu kontraŭstaros al Li?
Kion Lia animo deziras, tion Li faras.
14 Kio estas destinita por mi, tion Li plenumos;
Kaj Li havas multe da similaj aferoj.
15 Tial mi tremas antaŭ Lia vizaĝo,
Mi primeditas, kaj mi timas Lin.
16 Dio senkuraĝigis mian koron,
Kaj la Plejpotenculo min konfuzis.
17 Ĉar mi ne estas neniigita antaŭ la mallumo,
Kaj antaŭ mia vizaĝo Li ne kovris la mallumon.

Ĉapitro 24

1 Kial la Plejpotenculo ne destinis tempojn,
Kaj Liaj konantoj ne vidas Liajn tagojn?
2 Oni forŝovas la limojn;
Oni rabas la ŝafaron kaj paŝtas ĝin.
3 Oni forkondukas la azenon de orfoj,
Oni prenas kiel garantiaĵon la bovon de vidvino.
4 Oni forpuŝas malriĉulojn de la vojo;
La suferantoj sur la tero devas sin kaŝi.
5 Jen kiel sovaĝaj azenoj ili eliras al sia laboro, por serĉi kaptaĵon;
La stepo donas al ili panon por iliaj infanoj.

6 Sur fremda kampo ili rikoltas,
Kaj en vinberĝardeno de malpiulo ili kolektas berojn.
7 Nudaj ili tradormas la nokton, ĉar ili ne havas veston,
Kaj dum la frosto ili havas nenion, por sin kovri.
8 De la pluvego de la montoj ili malsekiĝas,
Kaj pro nehavado de rifuĝejo ili ĉirkaŭprenas rokon.
9 Oni forŝiras orfon de la mamoj,
Kaj oni ruinigas malriĉulon.
10 Ili iras nudaj, sen vestoj,
Kaj malsataj ili portas garbojn;
11 Inter iliaj muroj oni pretigas oleon;
Oni devigas ilin treti en vinpremejoj, dum ili mem estas soifantaj.
12 El la urbo aŭdiĝas ĝemoj de homoj,
Kaj la animoj de mortigatoj krias;
Sed Dio ne atentas tiun blasfemadon.
13 Tiuj homoj estas kontraŭuloj de la lumo;
Ili ne konas Liajn vojojn,
Ne revenas al Lia irejo.
14 Antaŭ tagiĝo leviĝas la mortigisto,
Mortigas malriĉulon kaj senhavulon,
Kaj en la nokto li estas kiel ŝtelisto.
15 La okulo de adultulo atendas la krepuskon,
Dirante: Neniu okulo min vidu;
Kaj li kovras sian vizaĝon.
16 En mallumo oni faras subfoson sub domoj;
Dum la tago oni kaŝas sin ĉe si, ne konante lumon.
17 Ĉar la mallumo estas mateno por ili ĉiuj,
Ĉar ili interkonatiĝis kun la teruroj de la mallumo.
18 Tia homo estas malpeza sur la supraĵo de akvo;

Malgranda estas lia parto sur la tero;
Li ne iras laŭ la vojo de vinberĝardenoj.
19 Kiel seka tero kaj varmego englutas neĝan akvon,
Tiel Ŝeol englutas la pekulojn.
20 Forgesu lin la interno de lia patrino;
La vermoj frandu lin;
Oni lin ne plu rememoru;
Li rompiĝu kiel malbona arbo—
21 Li, kiu premas seninfanulinon, kiu ne naskis,
Kaj kiu ne faras bonon al vidvino.
22 Kiu eĉ potenculojn maltrankviligas per sia forto,
Tiel ke oni ne estas certa pri sia vivo, kiam li leviĝis.
23 Dio donas al ili sendanĝerecon kaj apogon,
Kaj Liaj okuloj estas super iliaj vojoj.
24 Ili leviĝis alte; sed subite ili ne plu ekzistas;
Ili falas kaj estas forkaptataj kiel ĉiuj,
Kaj kiel la kapo de spiko ili dehakiĝas.
25 Ĉu ne estas tiel?
Kiu pruvos, ke mi mensogas, kaj senvalorigos mian parolon?

Ĉapitro 25

1 Ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Regado kaj timigo estas ĉe Li,
Kiu faras pacon en Siaj altaj sferoj.
3 Ĉu oni povas kalkuli Liajn taĉmentojn?
Kaj super kiu ne leviĝas Lia lumo?
4 Kiel povas homo esti prava antaŭ Dio?
Kaj kiel naskito de virino povas esti pura?
5 Vidu, eĉ la luno ne estas hela

Kaj la steloj ne estas puraj antaŭ Liaj okuloj:
6 Des pli homo, la vermo!
Kaj homido, la tineo!

Ĉapitro 26

1 Ijob respondis kaj diris:
2 Kiel vi helpas al tiu, kiu ne havas forton!
Kiel vi subtenas tiun, kies brako estas senforta!
3 Kian konsilon vi donas al tiu, kiu ne havas saĝon,
Kaj kiel grandan prudenton vi montras!
4 Al kiu vi parolas vortojn?
Kaj kies spirito eliras el vi?
5 La mortintoj tremas sub la akvo,
Kaj ankaŭ tiuj, kiuj vivas en ĝi.
6 Ŝeol estas malkovrita antaŭ Li,
Kaj la abismo ne havas kovron.
7 Li etendis la nordon super la malpleno,
Li pendigis la teron sur nenio.
8 Li ligas la akvon en Siaj nuboj,
Kaj nubo ne krevas sub tio.
9 Li kovras la tronon
Kaj etendas ĉirkaŭ ĝi Sian nubon.
10 Li faris limon sur la akvo,
Ĝis la loko, kie finiĝas la lumo kaj la mallumo.
11 La kolonoj de la ĉielo ŝanceliĝas
Kaj tremas de Lia krio.
12 Per Sia forto Li kvietigas la maron,
Kaj per Sia saĝo Li frakasas Rahabon.
13 Per Lia spirito belegiĝas la ĉielo;

Lia mano trapikas la tordiĝantan serpenton.
14 Jen tio estas parto de Liaj vojoj;
Kaj nur iometon ni aŭdis pri Li.
Kiu povas kompreni la tondron de Lia potenco?

Ĉapitro 27

1 Kaj Ijob daŭrigis siajn sentencojn, kaj diris:
2 Kiel vivas Dio, kiu rifuzis al mi miajn rajtojn,
Kaj la Plejpotenculo, kiu afliktas mian animon:
3 Tiel longe, kiel mia animo estas en mi
Kaj la spiro de Dio en mia nazo,
4 Miaj lipoj ne eldiros malĝustaĵon,
Kaj mia lango ne diros malveraĵon.
5 Malproksime estas de mi,
Rigardi vin kiel pravajn;
Ĝis mia morto mi ne ĉesos rigardi min kiel senkulpan.
6 Mian pravecon mi tenas forte, kaj mi ne ellasos ĝin;
Dum mia tuta vivo mia koro ne faros al mi riproĉon pri tio.
7 Mia malamiko estu rigardata kiel malvirtulo,
Kaj mia kontraŭulo kiel malpiulo.
8 Ĉar kio estas la espero de hipokritulo,
Kiam Dio faras al li finon, elŝiras lian animon?
9 Ĉu lian kriadon Dio aŭskultos,
Kiam trafos lin malfeliĉo?
10 Ĉu li povas havi ĝuon de la Plejpotenculo,
Voki al Dio en ĉiu tempo?
11 Mi instruos vin pri la mano de Dio;
Mi ne kaŝos antaŭ vi tion, kio estas ĉe la Plejpotenculo.
12 Jen vi ĉiuj mem vidis;

Kial do vi parolas senenhavaĵon?
13 Tia estas la sorto de malbona homo ĉe Dio,
Kaj la parto, kiun tiranoj ricevas de la Plejpotenculo:
14 Se li havos multe da filoj, ili iros sub la glavon;
Kaj lia devenantaro ne havos sate panon.
15 Tiujn, kiuj restos ĉe li, enterigos la morto;
Kaj liaj vidvinoj ne ploros.
16 Se li kolektos arĝenton kiel polvon
Kaj pretigos al si vestojn kiel argilon,
17 Tiam li pretigos, sed justulo metos sur sin la vestojn,
Kaj senkulpulo dividos la arĝenton.
18 Li konstruas sian domon kiel tineo,
Kaj kiel gardisto, kiu faras al si laŭbon.
19 Li kuŝiĝas riĉa, kaj nenion kunportas;
Li malfermas la okulojn, kaj jam nenio ekzistas.
20 Teruro superfalos lin kiel akvo;
En la nokto forportos lin ventego.
21 Levos lin vento orienta, kaj foriros,
Kaj forblovos lin de lia loko.
22 Li tion ĵetos sur lin senkompate;
De Lia mano li kuros kaj kuros.
23 Oni kunfrapos pri li la manojn,
Kaj oni fajfos pri li sur lia loko.

Ĉapitro 28

1 La arĝento havas lokon, kie oni ĝin elakiras;
Kaj la oro havas lokon, kie oni ĝin fandas.
2 La fero estas ricevata el polvo,
Kaj el ŝtono oni fandas la kupron.

3 Oni faras finon al la mallumo,
Kaj rezulte oni trovas la ŝtonojn el grandega mallumo.
4 Oni fosas kavon tie, kie oni loĝas;
Kaj tie, kie paŝas neniu piedo, ili laboras pendante, forgesitaj de homoj.
5 La tero, el kiu devenas pano,
Estas trafosata sube kvazaŭ per fajro.
6 Ĝiaj ŝtonoj estas loko de safiroj,
Kaj terbuloj enhavas oron.
7 La vojon ne konas rabobirdo,
Kaj la okulo de falko ĝin ne vidis.
8 Ne paŝis sur ĝi sovaĝaj bestoj,
Ne iris sur ĝi leono.
9 Sur rokon oni metas sian manon,
Oni renversas montojn de ilia bazo.
10 En rokoj oni elhakas riverojn,
Kaj ĉion grandvaloran vidis la okulo de homo.
11 Oni haltigas la fluon de riveroj,
Kaj kaŝitaĵon oni eltiras al la lumo.
12 Sed kie oni trovas la saĝon?
Kaj kie estas la loko de prudento?
13 La homo ne scias ĝian prezon;
Kaj ĝi ne estas trovata sur la tero de vivantoj.
14 La abismo diras: Ne en mi ĝi estas;
La maro diras: Ĝi ne troviĝas ĉe mi.
15 Oni ne povas doni por ĝi plej bonan oron,
Oni ne pesas arĝenton page por ĝi.
16 Oni ne taksas ĝin per oro Ofira,
Nek per multekosta onikso kaj safiro.
17 Ne valoregalas al ĝi oro kaj vitro;

Kaj oni ne povas ŝanĝi ĝin kontraŭ vazoj el pura oro.
18 Koraloj kaj kristalo ne estas atentataj;
Kaj posedo de saĝo estas pli valora ol perloj.
19 Ne valoregalas al ĝi topazo el Etiopujo;
Pura oro ne povas esti ĝia prezo.
20 De kie venas la saĝo?
Kaj kie estas la loko de prudento?
21 Kaŝita ĝi estas antaŭ la okuloj de ĉio vivanta,
Nevidebla por la birdoj de la ĉielo.
22 La abismo kaj la morto diras:
Per niaj oreloj ni aŭdis nur famon pri ĝi.
23 Dio komprenas ĝian vojon,
Kaj Li scias ĝian lokon;
24 Ĉar Li rigardas ĝis la fino de la tero,
Li vidas sub la tuta ĉielo.
25 Kiam Li donis pezon al la vento
Kaj aranĝis la akvon laŭmezure,
26 Kiam Li starigis leĝon por la pluvo
Kaj vojon por la fulmo kaj tondro:
27 Tiam Li vidis ĝin kaj anoncis ĝin,
Pretigis ĝin kaj esploris ĝin;
28 Kaj Li diris al la homoj:
Vidu, timo antaŭ Dio estas saĝo,
Kaj evitado de malbono estas prudento.

Ĉapitro 29

1 Kaj plue Ijob parolis siajn sentencojn, kaj diris:
2 Ho, se estus al mi tiel, kiel en la antaŭaj monatoj,
Kiel en la tempo, kiam Dio min gardis;

3 Kiam Lia lumilo lumis super mia kapo;
Kaj sub Lia lumo mi povis iri en mallumo;
4 Kiel estis al mi en la tagoj de mia juneco,
Kiam la ŝirmado de Dio estis super mia tendo;
5 Kiam la Plejpotenculo estis ankoraŭ kun mi,
Kaj ĉirkaŭ mi estis miaj infanoj;
6 Kiam miaj paŝoj laviĝadis en butero,
Kaj la roko verŝadis al mi fluojn da oleo!
7 Kiam mi eliris el la pordego al la urbo
Kaj aranĝis al mi sidon sur la placo,
8 Vidis min junuloj kaj kaŝis sin,
Kaj maljunuloj leviĝis kaj staris;
9 Eminentuloj ĉesis paroli
Kaj metis la manon sur sian buŝon;
10 La voĉo de altranguloj sin kaŝis,
Kaj ilia lango algluiĝis al ilia palato.
11 Kiam orelo aŭdis, ĝi nomis min feliĉa;
Kiam okulo vidis, ĝi gloris min;
12 Ĉar mi savadis kriantan malriĉulon,
Kaj orfon, kiu ne havis helpanton.
13 Beno de pereanto venadis sur min,
Kaj la koro de vidvino estis ĝojigata de mi.
14 Virteco estis mia vesto,
Kaj mia justeco vestis min kiel mantelo kaj kapornamo.
15 Mi estis okuloj por la blindulo,
Kaj piedoj por la lamulo;
16 Mi estis patro por la malriĉuloj,
Kaj juĝan aferon de homoj nekonataj mi esploradis;
17 Mi rompadis la makzelojn al maljustulo,
Kaj el liaj dentoj mi elŝiradis la kaptitaĵon.

18 Kaj mi pensis: En mia nesto mi mortos,
Kaj grandnombraj kiel sablo estos miaj tagoj;
19 Mia radiko estas malkovrita por la akvo,
Kaj roso noktas sur miaj branĉoj.
20 Mia gloro estas ĉiam nova,
Kaj mia pafarko ĉiam refortiĝas en mia mano.
21 Oni aŭskultadis min kaj atendadis,
Kaj silentadis, kiam mi donadis konsilojn.
22 Post miaj vortoj oni ne plu parolis;
Kaj miaj vortoj gutadis sur ilin.
23 Oni atendadis min kiel la pluvon,
Kaj malfermadis sian buŝon, kiel por malfrua pluvo.
24 Se mi iam ridis al ili, ili ne kredis tion;
Kaj la lumo de mia vizaĝo ne falis.
25 Kiam mi iris al ili, mi sidis sur la ĉefa loko;
Mi loĝis kiel reĝo inter taĉmentoj,
Kiel konsolanto de funebruloj.

Ĉapitro 30

1 Sed nun ridas pri mi homoj pli junaj ol mi,
Kies patrojn mi ne volus starigi kun la hundoj de miaj ŝafaroj;
2 Kies forto de la manoj estis senbezona por mi,
Kaj kiuj ne povis atingi maljunecon;
3 Kiuj pro malriĉeco kaj malsato solece kuris
En la dezerton mizeran kaj senvivan;
4 Kiuj elŝiras atriplon apud la arbetaĵoj,
Kaj kies pano estas la radiko de genisto.
5 El meze de la homoj oni elpelas ilin;

Oni krias sur ilin, kiel sur ŝteliston;
6 En terfendoj ĉe la valoj ili loĝas,
En truoj de la tero kaj de rokoj;
7 Inter la arbetaĵoj ili krias,
Sub la kardoj ili kolektiĝas;
8 Kiel infanoj de sentaŭguloj kaj sennomuloj,
Ili estas elpelitaj el la lando.
9 Kaj nun mi fariĝis objekto de ilia mokokanto,
Mi fariĝis por ili objekto de babilado.
10 Ili abomenas min, malproksimiĝas de mi,
Ne timas kraĉi sur mian vizaĝon.
11 Li malligis mian ŝnuron kaj turmentas min,
Kaj ili forĵetis antaŭ mi la bridon.
12 Dekstre buboj stariĝis, kaj puŝas miajn piedojn;
Ili ebenigis kontraŭ mi siajn pereigajn vojojn;
13 Ili disfosis mian vojon, facile pereigas min,
Ne bezonante helpanton;
14 Ili venas kiel tra larĝa breĉo,
Ĵetas sin tumulte.
15 Teruroj turnis sin kontraŭ min,
Forpelis mian majeston kiel vento;
Kiel nubo foriris mia feliĉo.
16 Kaj nun elverŝiĝas mia animo;
Kaptis min tagoj de mizero.
17 En la nokto miaj ostoj traboriĝas en mi,
Kaj miaj mordetantoj ne dormas.
18 Kun granda malfeliĉo demetiĝas mia vesto;
Premas min la rando de mia ĉemizo.
19 Oni komparas min kun koto;
Mi similiĝis al polvo kaj cindro.

20 Mi krias al Vi, sed Vi ne respondas al mi;
Mi staras, ke Vi atentu min.
21 Vi fariĝis kruelulo por mi;
Per la forto de Via mano Vi montras al mi Vian malamon.
22 Vi levis min en la venton,
Lasis min kaj neniigis min en la ventego.
23 Mi scias, ke Vi transdonos min al la morto,
En la kunvenejon de ĉio vivanta.
24 Sed ĉu oni povas ne deziri eltiri manon,
Kaj krii en sia malfeliĉo?
25 Ĉu mi ne ploris pri tiu, kiu havis malfeliĉan tempon?
Ĉu mia animo ne afliktiĝis pri malriĉulo?
26 Mi atendis bonon, sed venis malbono;
Mi esperis lumon, sed venis mallumo.
27 Miaj internaĵoj bolas kaj ne ĉesas;
Atakis min tempo de mizero.
28 Mi estas nigra, sed ne de la suno;
Mi leviĝas en la komunumo kaj krias.
29 Mi fariĝis frato al la ŝakaloj
Kaj kamarado al la strutoj.
30 Mia haŭto nigriĝis sur mi,
Kaj miaj ostoj sekiĝis de varmego.
31 Mia harpo fariĝis plendilo,
Kaj mia fluto fariĝis voĉo de plorantoj.

Ĉapitro 31

1 Mi faris interligon kun miaj okuloj,
Ke mi ne atentu virgulinon.
2 Kia estas la parto, kiun donas Dio de supre?

Kaj kion destinas la Plejpotenculo el la altaj sferoj?
3 Ĉu ne malfeliĉon al malpiulo,
Kaj forpuŝon de malbonagantoj?
4 Ĉu Li ne vidas mian konduton,
Ne kalkulas ĉiujn miajn paŝojn?
5 Ĉu mi iradis en malvero,
Kaj miaj piedoj rapidis al trompo?
6 Li pesu min per justa pesilo,
Kaj tiam Dio konvinkiĝos pri mia senkulpeco.
7 Se mia paŝo forkliniĝis de la vojo,
Se mia koro sekvis miajn okulojn,
Kaj se al mia mano algluiĝis makulo:
8 Tiam mi semu kaj alia manĝu,
Kaj mia idaro elradikiĝu.
9 Se mia koro forlogiĝis al virino,
Kaj mi kaŝe atendis ĉe la pordo de mia amiko:
10 Tiam mia edzino estu adultigata de aliulo,
Kaj aliuloj kliniĝu super ŝi.
11 Ĉar tio estus malvirto,
Tio estus krimo, kiun devas puni juĝistoj.
12 Tio estas fajro, kiu ekstermas ĝis la abismo,
Kaj mian tutan akiritaĵon ĝi elradikigus.
13 Ĉu mi malŝatis la rajton de mia servisto aŭ de mia servistino,
Kiam ili havis juĝan aferon kun mi?
14 Tiam kion mi farus, kiam Dio leviĝus?
Kaj kion mi respondus al Li, kiam li esplordemandus?
15 Lin kreis ja Tiu sama, kiu kreis min en la ventro,
Kaj Tiu sama pretigis en la ventro ankaŭ lin.
16 Ĉu mi rifuzis la deziron de senhavuloj?
Aŭ ĉu mi turmentis la okulojn de vidvino?

17 Ĉu mian panpecon mi manĝis sola?
Ĉu ne manĝis de ĝi ankaŭ orfo?
18 Ĉar detempe de mia juneco mi estis kiel patro,
Kaj de post la eliro el la ventro de mia patrino mi estis gvidisto.
19 Kiam mi vidis malfeliĉulon sen vesto,
Kaj malriĉulon sen kovro,
20 Ĉu tiam ne benis min liaj lumboj,
Ĉu li ne estis varmigata per la lano de miaj ŝafoj?
21 Se mi levis mian manon kontraŭ orfon,
Ĉar mi vidis en la pordego helpon al mi,
22 En tia okazo mia ŝultro defalu de la dorso,
Kaj mia brako rompiĝu de kano.
23 Ĉar mi timas la punon de Dio,
Kaj ĝian pezon mi ne povus elteni.
24 Ĉu mi faris la oron mia espero,
Kaj la orbulon mi nomis mia fido?
25 Ĉu mi ĝojis, ke mia riĉeco estas granda
Kaj ke mia mano multe akiris?
26 Kiam mi vidis la lumon brilantan
Kaj la lunon majeste irantan,
27 Ĉu tiam sekrete forlogiĝis mia koro
Kaj mi sendis kisojn per mia mano?
28 Ankaŭ tio estus krimo juĝinda,
Ĉar mi forneus per tio Dion en la alto.
29 Ĉu mi ĝojis pri malfeliĉo de mia malamiko?
Aŭ ĉu mi estis ravita, se lin trafis malbono?
30 Mi ne permesis al mia gorĝo peki
Per eldiro de malbeno kontraŭ lia animo.
31 Ĉu la homoj de mia tendo ne diris:
Ho, se oni ne satiĝus de lia karno!

32 Ne noktis fremdulo sur la strato;
Miajn pordojn mi malfermadis al migrantoj.
33 Ĉu mi hommaniere kovradis miajn kulpojn,
Por kaŝi en mia brusto miajn pekojn?
34 En tia okazo mi timus grandan homamason,
Kaj malestimo de familioj min timigus;
Mi silentus, kaj ne elirus ekster la pordon.
35 Ho, se iu aŭskultus min!
Jen estas mia signo; la Plejpotenculo respondu al mi.
Se mia akuzanto skribus libron,
36 Mi portus ĝin sur mia ŝultro,
Mi metus ĝin sur min kiel kronon,
37 Mi raportus al li pri la nombro de miaj paŝoj;
Mi alproksimiĝus al li kiel al princo.
38 Se mia lando kriis kontraŭ mi,
Kaj ĝiaj sulkoj ploris,
39 Se ĝiajn fruktojn mi manĝis senpage,
Kaj mi afliktis la animon de ĝiaj mastroj:
40 Tiam anstataŭ tritiko kresku por mi kardo,
Kaj anstataŭ hordeo dornoj.
Finiĝis la paroloj de Ijob.

Ĉapitro 32

1 Kaj tiuj tri viroj ĉesis respondi al Ijob, ĉar li opiniis sin prava. 2
Tiam ekflamis la kolero de Elihu, filo de Baraĥel, Buzano, el la fa-
milio de Ram. Kontraŭ Ijob ekflamis lia kolero pro tio, ke li opiniis
sin pli prava ol Dio; 3 kaj kontraŭ liaj tri amikoj ekflamis lia kolero
pro tio, ke ili ne trovis respondon kaj akuzis Ijobon. 4 Elihu atendis,
dum ili parolis kun Ijob, ĉar ili estis pli aĝaj ol li. 5 Sed kiam Elihu

vidis, ke ne troviĝas respondo en la buŝo de la tri viroj, ekflamis lia
kolero.

6 Kaj ekparolis Elihu, filo de Baraĥel, la Buzano, kaj diris:
Mi estas juna, kaj vi estas maljunuloj;
Tial mi hezitis kaj timis eldiri al vi mian opinion.
7 Mi pensis: La aĝo parolu,
Kaj la jarmulto montru saĝon.
8 Sed la spirito en la homoj kaj la spiro de la Plejpotenculo
Donas al ili prudenton.
9 Ne la grandaj estas la plej prudentaj,
Kaj ne la maljunuloj sole scias juĝi,
10 Tial mi diras: Aŭskultu min;
Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
11 Jen mi atendis viajn vortojn,
Mi atentis vian kompetentecon,
Ĝis vi trovos la ĝustan parolon.
12 Sed atentante vin, mi vidis,
Ke neniu el vi donas al Ijob moralinstruon,
Respondante al liaj paroloj.
13 Ne diru: Ni trovis la saĝon.
Dio instruu lin, ne homo.
14 Li ne direktis al mi siajn vortojn,
Kaj per viaj diroj mi ne respondos al li.
15 Ili perdis la kuraĝon, ili ne plu respondis;
Mankas al ili vortoj.
16 Mi atendis, ĝis ili ĉesos paroli;
Sed ĉar ili haltis kaj ne plu respondis,
17 Tial ankaŭ mi de mia flanko respondos,
Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
18 Ĉar mi estas plena de vortoj;

La spirito de mia interno min premas.
19 Mia interno estas kiel vino ŝtopfermita,
Kiu krevigas novan felsakon.
20 Mi ekparolos, kaj tiam fariĝos al mi pli facile;
Mi malfermos mian buŝon, kaj mi respondos.
21 Mi ne atentos la vizaĝon de persono,
Kaj mi ne flatos al homo;
22 Ĉar mi ne povoscias flati;
Aliokaze pereigu min mia Kreinto.

Ĉapitro 33

1 Aŭskultu do, Ijob, miajn parolojn,
Kaj atentu ĉiujn miajn vortojn.
2 Jen mi malfermis mian buŝon,
Parolas mia lango en mia gorĝo.
3 Ĝuste el mia koro estas miaj paroloj,
Kaj puran scion eldiros miaj lipoj.
4 La spirito de Dio min kreis,
Kaj la spiro de la Plejpotenculo min vivigas.
5 Se vi povas, respondu al mi;
Armu vin kontraŭ mi, kaj stariĝu.
6 Jen mi simile al vi estas de Dio;
Mi ankaŭ estas farita el argilo.
7 Vidu, vi ne bezonas timi min,
Kaj mia ŝarĝo ne pezos sur vi.
8 Vi parolis antaŭ miaj oreloj,
Kaj mi aŭdis la sonon de tiaj vortoj:
9 Mi estas pura, sen malbonagoj;
Senkulpa, mi ne havas pekon;

10 Jen Li trovis ion riproĉindan en mi,
Li rigardas min kiel Lian malamikon;
11 Li metis miajn piedojn en ŝtipon;
Li observas ĉiujn miajn vojojn.
12 Sed en tio vi ne estas prava, mi respondas al vi;
Ĉar Dio estas pli granda ol homo.
13 Kial vi havas pretendon kontraŭ Li pro tio,
Ke Li ne donas al vi kalkulraporton pri ĉiuj Siaj faroj?
14 Cetere Dio parolas en unu maniero kaj en alia maniero,
Sed oni tion ne rimarkas.
15 En sonĝo, en nokta vizio,
Kiam sur la homojn falis dormo,
Kiam ili dormas sur la lito,
16 Tiam Li malfermas la orelon de la homoj,
Kaj, doninte instruon, sigelas ĝin,
17 Por deturni homon de la faro
Kaj gardi viron kontraŭ fiereco,
18 Por ŝirmi lian animon kontraŭ pereo
Kaj lian vivon kontraŭ falo sub glavon.
19 Ankaŭ per malsano sur lia lito Li avertas lin,
Kiam ĉiuj liaj ostoj estas ankoraŭ fortaj.
20 Kaj abomenata fariĝas por li en lia vivo la manĝaĵo,
Kaj por lia animo la frandaĵo.
21 Lia karno konsumiĝas tiel, ke oni ĝin jam ne vidas;
Kaj elstaras liaj ostoj, kiuj antaŭe estis nevideblaj.
22 Kaj lia animo alproksimiĝas al la pereo,
Kaj lia vivo al la mortigo.
23 Sed se li havas por si anĝelon proparolanton,
Kvankam unu el mil,
Kiu elmontrus pri la homo lian pravecon,

24 Tiam Li indulgas lin, kaj diras:
Liberigu lin, ke li ne malsupreniru en la tombon,
Ĉar Mi trovis pardonigon.
25 Tiam lia korpo fariĝas denove freŝa, kiel en la juneco;
Li revenas al la tagoj de sia knabeco.
26 Li preĝas al Dio,
Kaj ĉi Tiu favorkoras lin,
Kaj montras al li Sian vizaĝon kun ĝojo,
Kaj rekompencas la homon laŭ lia virteco.
27 Li rigardas la homojn, kaj diras:
Mi pekis, la veron mi kripligis,
Kaj Li ne repagis al mi;
28 Li liberigis mian animon, ke ĝi ne iru en pereon,
Kaj mia vivo vidas la lumon.
29 Ĉion ĉi tion Dio faras
Du aŭ tri fojojn kun homo,
30 Por deturni lian animon de pereo
Kaj prilumi lin per la lumo de vivo.
31 Atentu, Ijob, aŭskultu min;
Silentu, kaj mi parolos.
32 Se vi havas, kion diri, respondu al mi;
Parolu, ĉar mi dezirus, ke vi montriĝu prava.
33 Se ne, tiam aŭskultu min;
Silentu, kaj mi instruos al vi saĝon.

Ĉapitro 34

1 Elihu parolis plue, kaj diris:
2 Aŭskultu, saĝuloj, miajn vortojn;
Kaj vi, kompetentuloj, atentu min.

3 Ĉar la orelo esploras la parolon,
Kiel la palato gustumas la manĝaĵon.
4 Decidon ni elektu al ni;
Ni esploru inter ni, kio estas bona.
5 Ĉar Ijob diris: Mi estas prava,
Sed Dio forigis mian rajton;
6 En mia juĝa afero mi estas refutata;
Turmentas min mia sago, kvankam mi estas senkulpa.
7 Kiu homo estas simila al Ijob,
Kiu trinkas mokojn kiel akvon?
8 Kaj li estas preta aliĝi al malbonaguloj
Kaj iri kun malpiuloj;
9 Ĉar li diras: Homo ne havas utilon,
Se li serĉas favoron de Dio.
10 Tial aŭskultu min, ho saĝaj homoj:
Dio estas malproksima de malbonagoj,
Kaj la Plejpotenculo estas malproksima de maljusteco;
11 Sed Li repagas al homo laŭ liaj agoj,
Kaj laŭ la vojo de ĉiu Li renkontas lin.
12 Vere, Dio ne malbonagas,
Kaj la Plejpotenculo ne kurbigas la veron.
13 Kiu komisiis al Li la teron?
Kaj kiu starigis Lin super la tuta mondo?
14 Se Li pensus nur pri Si,
Se Li prenus al Si Sian spiriton kaj spiron,
15 Tiam pereus absolute ĉiu karno,
Kaj homo refariĝus polvo.
16 Se vi havas prudenton, aŭskultu ĉi tion;
Atentu la voĉon de miaj paroloj.
17 Ĉu povas regi malamanto de justeco?

Ĉu vi povas akuzi la Plejjustulon?
18 Ĉu oni povas diris al reĝo: Sentaŭgulo;
Aŭ al altranguloj: Malpiulo?
19 Sed Li ne atentas la vizaĝon de princoj,
Kaj ne preferas riĉulon antaŭ malriĉulo;
Ĉar ĉiuj estas faritaĵo de Liaj manoj.
20 Momente ili mortas, noktomeze ili tumultiĝas kaj malaperas;
Ne de homa mano estas forigataj la potenculoj.
21 Ĉar Liaj okuloj estas super la vojoj de homo,
Kaj ĉiujn liajn paŝojn Li vidas.
22 Ne ekzistas mallumo nek ombrego,
Kie povus sin kaŝi malbonaguloj.
23 Li ne bezonas multe klopodi kun homo,
Ke li iru al Dio por juĝo.
24 Li pereigas la fortulojn sennombre
Kaj starigas sur ilia loko aliajn;
25 Ĉar Li scias iliajn farojn;
Li renversas ilin en la nokto, kaj ili frakasiĝas.
26 Kiel malpiulojn Li frapas ilin sur loko, kie ĉiuj vidas;
27 Pro tio, ke ili forturniĝis de Li
Kaj ne penis kompreni ĉiujn Liajn vojojn,
28 Sed venigis al Li la kriadon de malriĉulo,
Kaj Li aŭdis la kriadon de mizeruloj.
29 Se Li kvietigas, tiam kiu povas ribeligi?
Se Li kaŝas Sian vizaĝon, tiam kiu povas Lin vidi?
Tiel estas egale kun nacio kaj kun aparta homo,
30 Por ke ne regu homo hipokrita,
El la pekigantoj de popolo.
31 Al Dio oni devas diri:
Mi fieriĝis, mi ne plu faros malbonon;

32 Kion mi ne vidas, pri tio instruu min;
Se mi faris maljustaĵon, mi ne plu faros.
33 Ĉu konforme al via opinio Li devas repagi?
Al vi ja ne plaĉis. Vi elektu, ne mi;
Kaj kion vi scias, tion diru.
34 Saĝaj homoj diros al mi,
Kaj prudenta homo, kiu min aŭskultas:
35 Ijob parolas malsaĝe,
Kaj liaj vortoj estas malprudentaj.
36 Ho, se Ijob estus elprovita ĝis la fino,
Pro tio, ke li aliĝas al homoj pekaj;
37 Ĉar al sia peko li aldonas blasfemon;
Inter ni li mokas, kaj multe parolas kontraŭ Dio.

Ĉapitro 35

1 Elihu parolis plue, kaj diris:
2 Ĉu tion vi opinias justa, ke vi diras:
Mi estas pli prava ol Dio?
3 Ĉar vi diras: Kiom tio utilas al vi?
Kian profiton mi havas kompare kun tiu okazo, se mi pekus?
4 Mi respondos al vi,
Kaj kune ankaŭ al viaj amikoj:
5 Rigardu la ĉielon, kaj vidu;
Rigardu la nubojn, kiel tro alte ili estas por vi.
6 Se vi pekas, kiom vi malutilas al Li?
Kaj se viaj malbonagoj estas multaj, kion vi faras al Li?
7 Se vi estas virta, kion vi donas al Li?
Aŭ kion Li prenas el via mano?
8 Al homo, simila al vi, povas ion fari via malbonago,

Kaj via virteco havas signifon nur por homido.
9 Pro multe da premado oni krias;
Oni ĝemas pro la brako de potenculoj.
10 Sed oni ne diras: Kie estas Dio, kiu min kreis,
Kiu donas kantojn en la nokto,
11 Kiu instruas nin pli ol la brutojn sur la tero,
Prudentigas nin pli ol la birdojn de la ĉielo?
12 Tie ili krias pri la fiereco de la malbonuloj,
Sed Li ne respondas.
13 Tamen malvere estas, ke Dio ne aŭdas
Kaj la Plejpotenculo ne vidas.
14 Kvankam vi diras, ke vi Lin ne vidas,
Ekzistas tamen juĝo ĉe Li;
Kaj vi atendu Lin.
15 Sed ĉar Li nun ne montras Sian koleron
Kaj ne atentas la tro grandan malvirtecon,
16 Tial Ijob vante malfermis sian buŝon
Kaj tre multe parolas malprudente.

Ĉapitro 36

1 Kaj plue parolis Elihu, kaj diris:
2 Atendu ankoraŭ iom; mi montros al vi,
Ĉar mi havas ankoraŭ kion paroli pro Dio.
3 Mi prenos mian scion de malproksime,
Kaj mi montros, ke mia Kreinto estas prava.
4 Ĉar vere miaj vortoj ne estas mensogaj;
Homo sincera estas antaŭ vi.
5 Vidu, Dio estas potenca, kaj tamen Li neniun malŝatas;
Li estas potenca per la forto de la koro.

6 Al malpiulo Li ne permesas vivi,
Kaj al mizeruloj Li donas justecon.
7 Li ne forturnas de virtuloj Siajn okulojn,
Sed kun reĝoj sur trono Li sidigas ilin por ĉiam,
Por ke ili estu altaj.
8 Kaj se ili estas ligitaj per ĉenoj,
Malliberigitaj mizere per ŝnuroj,
9 Tiam Li montras al ili iliajn farojn kaj kulpojn,
Kiel grandaj ili estas.
10 Li malfermas ilian orelon por la moralinstruo,
Kaj diras, ke ili deturnu sin de malbonagoj.
11 Se ili obeas kaj servas al Li,
Tiam ili finas siajn tagojn en bono
Kaj siajn jarojn en stato agrabla;
12 Sed se ili ne obeas,
Tiam ili pereas per glavo
Kaj mortas en malprudento.
13 La hipokrituloj portas en si koleron;
Ili ne vokas, kiam Li ilin ligis;
14 Ilia animo mortas en juneco,
Kaj ilia vivo pereas inter la malĉastuloj.
15 Li savas la suferanton en lia mizero,
Kaj per la sufero Li malfermas ilian orelon.
16 Ankaŭ vin Li elkondukus el la suferoj
En spacon vastan, kie ne ekzistas premateco;
Kaj vi havus pacon ĉe via tablo, plena de grasaĵoj.
17 Sed vi fariĝis plena de kulpoj de malvirtulo;
Kulpo kaj juĝo tenas sin kune.
18 Via kolero ne forlogu vin al mokado,
Kaj grandeco de elaĉeto ne deklinu vin.

19 Ĉu Li atentos vian riĉecon?
Ne, nek oron, nek forton aŭ potencon.
20 Ne strebu al tiu nokto,
Kiu forigas popolojn de ilia loko.
21 Gardu vin, ne kliniĝu al malpieco;
Ĉar tion vi komencis pro la mizero.
22 Vidu, Dio estas alta en Sia forto.
Kiu estas tia instruanto, kiel Li?
23 Kiu povas preskribi al Li vojon?
Kaj kiu povas diri: Vi agis maljuste?
24 Memoru, ke vi honoru Liajn farojn,
Pri kiuj kantas la homoj.
25 Ĉiuj homoj ilin vidas;
Homo rigardas ilin de malproksime.
26 Vidu, Dio estas granda kaj nekonata;
La nombro de Liaj jaroj estas neesplorebla.
27 Kiam Li malgrandigas la gutojn de akvo,
Ili verŝiĝas pluve el la nebulo;
28 Verŝiĝas la nuboj
Kaj gutas sur multe da homoj.
29 Kaj kiam Li intencas etendi la nubojn
Kiel tapiŝojn de Sia tendo,
30 Tiam Li etendas sur ilin Sian lumon
Kaj kovras la radikojn de la maro.
31 Ĉar per ili Li juĝas la popolojn
Kaj donas ankaŭ manĝaĵon abunde.
32 Per la manoj Li kovras la lumon
Kaj ordonas al ĝi aperi denove.
33 Antaŭdiras pri ĝi ĝia bruo,
Kaj eĉ la brutaroj, kiam ĝi alproksimiĝas.

Ĉapitro 37

1 Pri tio tremas mia koro
Kaj saltas de sia loko.
2 Aŭskultu atente en la bruo Lian voĉon,
Kaj la sonojn, kiuj eliras el Lia buŝo.
3 Sub la tutan ĉielon Li kurigas tion,
Kaj Sian lumon al la randoj de la tero.
4 Post ĝi ekbruas la tondro;
Li tondras per Sia majesta voĉo,
Kaj oni ne povas tion haltigi, kiam aŭdiĝas Lia voĉo.
5 Mirinde tondras Dio per Sia voĉo;
Li faras ion grandan, sed ne konatan.
6 Al la neĝo Li diras: Falu sur la teron;
Ankaŭ al la pluvego, al Siaj fortaj pluvegoj.
7 Sur la manon de ĉiu homo Li metas sigelon,
Por ke ĉiuj homoj sciu Lian faron.
8 La sovaĝa besto iras en sian kavon
Kaj restas en sia loĝejo.
9 El la sudo venas ventego,
Kaj de la nordo venas malvarmo.
10 De la spiro de Dio venas frosto,
Kaj vasta akvo fariĝas kvazaŭ fandaĵo.
11 La nubojn Li pezigas per akvo,
Kaj nubo disŝutas Lian lumon.
12 Li direktas ilin ĉirkaŭen, kien Li volas,
Por ke ili plenumu ĉion, kion Li ordonas al ili, sur la tero:
13 Ĉu por puno de ia lando,
Ĉu por favorkoraĵo Li ilin direktas.
14 Atentu tion, Ijob;
Staru, kaj konsideru la miraklojn de Dio.

15 Ĉu vi scias, kiamaniere Dio agigas ilin
Kaj aperigas lumon el Sia nubo?
16 Ĉu vi komprenas, ĉe la distiro de nubo,
La miraklojn de Tiu, kiu estas la plej perfekta en la sciado?
17 Kiamaniere viaj vestoj varmiĝas,
Kiam la tero kvietiĝas de sude?
18 Ĉu vi povas etendi kun Li la ĉielon,
Firman kiel fandita spegulo?
19 Sciigu al ni, kion ni devas diri al Li;
Mi nenion povas elkonjekti pro mallumo.
20 Ĉu estos rakontita al Li tio, kion mi parolas?
Se iu parolos, li pereos.
21 Nun oni ne povas rigardi la lumon, kiu hele lumas en la ĉielo,
Kiam la vento pasas kaj purigas ĝin.
22 De norde venas oro;
Ĉirkaŭ Dio estas terura brilo.
23 La Plejpotenculon ni ne povas kompreni.
Li estas granda en forto, justo, kaj vero;
Li neniun premas.
24 Tial respektegas Lin la homoj;
Kaj Li atentas neniun el la saĝuloj.

Ĉapitro 38

1 La Eternulo el ventego ekparolis al Ijob, kaj diris:
2 Kiu estas tiu, kiu mallumigas la plej altan decidon
Per vortoj sensencaj?
3 Zonu kiel viro viajn lumbojn;
Mi vin demandos, kaj vi sciigu al Mi.
4 Kie vi estis, kiam Mi fondis la teron?

Diru, se vi havas scion.
5 Kiu starigis ĝiajn mezurojn, se vi tion scias?
Aŭ kiu etendis super ĝi rektoŝnuron?
6 Sur kio estas enfortikigitaj ĝiaj bazoj,
Aŭ kiu kuŝigis ĝian angulŝtonon,
7 Dum komuna glorkantado de la matenaj steloj
Kaj ĝojkriado de ĉiuj filoj de Dio?
8 Kiu fermis la maron per pordoj,
Kiam ĝi elpuŝiĝis kvazaŭ el la ventro de patrino;
9 Kiam Mi faris la nubon ĝia vesto
Kaj mallumon ĝiaj vindaĵoj,
10 Kaj starigis al ĝi limon
Kaj faris riglilojn kaj pordojn,
11 Kaj diris: Ĝis ĉi tie aliru, sed ne plu,
Kaj ĉi tie rompiĝados viaj majestaj ondoj?
12 Ĉu vi en via vivo iam ordonis al la mateno,
Montris al la matenruĝo ĝian lokon,
13 Ke ĝi kaptu la randojn de la tero,
Kaj ke la malpiuloj deskuiĝu el ĝi;
14 Ke ilia internaĵo renversiĝu kiel koto,
Kaj ke ili tute konfuziĝu;
15 Ke de la malpiuloj forpreniĝu ilia lumo,
Kaj ilia malhumila brako estu rompita?
16 Ĉu vi venis ĝis la fontoj de la maro?
Kaj ĉu vi iradis sur la fundo de la abismo?
17 Ĉu malfermiĝis antaŭ vi la pordego de la morto?
Kaj ĉu vi vidis la pordegon de la mallumego?
18 Ĉu vi pririgardis la larĝon de la tero?
Diru, ĉu vi scias ĉion ĉi tion?
19 Kie estas la vojo al la loĝejo de la lumo,

Kaj kie estas la loko de la mallumo,
20 Ke vi konduku ĝin al ĝia limo,
Kaj ke vi rimarku la vojeton al ĝia domo?
21 Ĉu vi sciis, kiam vi naskiĝos
Kaj kiel granda estos la nombro de viaj tagoj?
22 Ĉu vi venis al la devenejo de la neĝo,
Kaj ĉu vi vidis la devenejon de la hajlo,
23 Kiujn Mi konservas por la tempo de suferado,
Por la tago de batalo kaj milito?
24 Kie estas la vojo, laŭ kiu dividiĝas la lumo,
Diskuras la orienta vento super la teron?
25 Kiu destinis direkton por la fluo
Kaj vojon por la tondra fulmo,
26 Por doni pluvon sur teron, kie neniu troviĝas,
Sur dezerton senhoman,
27 Por nutri dezerton kaj stepon
Kaj kreskigi verdan herbon?
28 Ĉu la pluvo havas patron?
Aŭ kiu naskigis la gutojn de roso?
29 El kies ventro eliris la glacio?
Kaj kiu naskis la prujnon sub la ĉielo?
30 Simile al ŝtono malmoliĝas la akvo,
Kaj la supraĵo de la abismo kunfirmiĝas.
31 Ĉu vi povas ligi la ligilon de la Plejadoj?
Aŭ ĉu vi povas malligi la ligon de Oriono?
32 Ĉu vi povas elirigi iliatempe la planedojn,
Kaj konduki la Ursinon kun ĝiaj infanoj?
33 Ĉu vi konas la leĝojn de la ĉielo?
Aŭ ĉu vi povas aranĝi ĝian regadon super la tero?
34 Ĉu vi povas levi al la nubo vian voĉon,

Ke abundo da akvo vin kovru?
35 Ĉu vi povas sendi fulmojn,
Ke ili iru kaj diru al vi: Jen ni estas?
36 Kiu metis en la internon la saĝon?
Kaj kiu donis al la koro la prudenton?
37 Kiu estas tiel saĝa, ke li povu kalkuli la nubojn?
Kaj kiu elverŝas la felsakojn de la ĉielo,
38 Kiam la polvo kunfandiĝas
Kaj la terbuloj kungluiĝas?
39 Ĉu vi ĉasas kaptaĵon por la leonino,
Kaj satigas la leonidojn,
40 Kiam ili kuŝas en la nestegoj,
Sidas embuske en la laŭbo?
41 Kiu pretigas al la korvo ĝian manĝaĵon,
Kiam ĝiaj idoj krias al Dio,
Vagflugas, ne havante, kion manĝi?

Ĉapitro 39

1 Ĉu vi scias la tempon, en kiu naskas la ibeksoj sur la rokoj?
Ĉu vi observis la akuŝiĝon de la cervinoj?
2 Ĉu vi kalkulis la monatojn de ilia gravedeco?
Aŭ ĉu vi scias la tempon, kiam ili devas naski?
3 Ili fleksiĝas, elĵetas siajn idojn,
Liberiĝas de siaj doloroj.
4 Iliaj infanoj fortiĝas, kreskas en libereco,
Foriras, ke ne revenas al ili.
5 Kiu donis liberecon al la sovaĝa azeno?
Kaj kiu malligis ĝiajn ligilojn?
6 La dezerton Mi faris ĝia domo,

Kaj stepon ĝia loĝejo;
7 Ĝi ridas pri la bruo de la urbo,
La kriojn de pelanto ĝi ne aŭdas;
8 La produktaĵoj de la montoj estas ĝia manĝaĵo,
Kaj ĝi serĉas ĉian verdaĵon.
9 Ĉu bubalo volos servi al vi?
Ĉu ĝi volos nokti ĉe via manĝujo?
10 Ĉu vi povas alligi bubalon per ŝnuro al bedo?
Ĉu ĝi erpos post vi valojn?
11 Ĉu vi fidos ĝin pro ĝia granda forto?
Kaj ĉu vi komisios al ĝi vian laboron?
12 Ĉu vi havos konfidon al ĝi, ke ĝi reportos viajn semojn
Kaj kolektos en vian grenejon?
13 La flugilo de struto leviĝas gaje,
Simile al la flugilo de cikonio kaj de akcipitro;
14 Ĉar ĝi lasas sur la tero siajn ovojn
Kaj varmigas ilin en la sablo;
15 Ĝi forgesas, ke piedo povas ilin dispremi
Kaj sovaĝa besto povas ilin disbati.
16 Ĝi estas kruela por siaj idoj, kvazaŭ ili ne estus ĝiaj;
Ĝi ne zorgas pri tio, ke ĝia laboro estas vana;
17 Ĉar Dio senigis ĝin je saĝo
Kaj ne donis al ĝi prudenton.
18 Kiam ĝi leviĝas alten,
Ĝi mokas ĉevalon kaj ĝian rajdanton.
19 Ĉu vi donas forton al la ĉevalo?
Ĉu vi vestas ĝian kolon per kolharoj?
20 Ĉu vi povas saltigi ĝin kiel akrido?
Terura estas la beleco de ĝia ronkado.
21 Ĝi fosas en la valo kaj estas gaja pro forteco;

Ĝi eliras kontraŭ armiton;
22 Ĝi ridas pri timo kaj ne senkuraĝiĝas,
Kaj ne retiras sin de glavo.
23 Super ĝi sonoras la sagujo,
Brilas lanco kaj ponardego.
24 Kun bruo kaj kolero ĝi glutas teron,
Kaj ne povas stari trankvile ĉe sonado de trumpeto.
25 Kiam eksonas la trumpeto, ĝi ekkrias: Ho, ho!
Kaj de malproksime ĝi flarsentas la batalon,
Kriadon de la kondukantoj, kaj bruon.
26 Ĉu pro via saĝo flugas la akcipitro
Kaj etendas siajn flugilojn al sudo?
27 Ĉu pro via ordono leviĝas la aglo
Kaj faras alte sian neston?
28 Sur roko ĝi loĝas,
Noktas sur dento de roko kaj de monta pinto.
29 De tie ĝi elrigardas por si manĝaĵon;
Malproksime vidas ĝiaj okuloj.
30 Ĝiaj idoj trinkas sangon;
Kaj kie estas mortigitoj, tie ĝi estas.

Ĉapitro 40

1 Kaj la Eternulo plue parolis al Ijob, kaj diris:
2 Ĉu povas blasfemanto disputi kun la Plejpotenculo?
La mallaŭdanto de Dio tion respondu.
3 Kaj Ijob respondis al la Eternulo, kaj diris:
4 Jen mi estis facilanima; kion mi povas respondi al Vi?
Mi metas mian manon sur mian buŝon.
5 Unu fojon mi parolis, kaj mi ne respondos;

Tion mi ne faros duan fojon.
6 Kaj la Eternulo respondis al Ijob el la ventego, kaj diris:
7 Zonu kiel viro viajn lumbojn;
Mi vin demandos, kaj vi sciigu al Mi.
8 Ĉu vi volas senvalorigi Mian verdikton,
Akuzi Min, por ke vi montriĝu prava?
9 Se vi havas tian brakon, kiel Dio,
Kaj se vi povas tondri per voĉo simile al Li,
10 Tiam ornamu vin per majesto, kaj altiĝu,
Vestu vin per gloro kaj belegeco;
11 Elverŝu la furiozon de via kolero;
Ekrigardu ĉion fieran kaj humiligu ĝin;
12 Ekrigardu ĉiun fierulon kaj konfuzu lin;
Kaj frakasu la malpiulojn sur ilia loko;
13 Kaŝu ilin ĉiujn en la tero;
Ilian vizaĝon kovru per mallumo.
14 Tiam Mi gloros vin,
Se via dekstra mano vin helpos.
15 Vidu la hipopotamon, kiun Mi kreis apud vi;
Herbon ĝi manĝas, kiel bovo.
16 Vidu, ĝia forto estas en ĝiaj lumboj,
Kaj ĝia fortikeco estas en la muskoloj de ĝia ventro.
17 Ĝi streĉas sian voston kiel cedron,
La tendenoj de ĝiaj femuroj estas interplektitaj.
18 Ĝiaj ostoj estas kiel kupraj tuboj,
Ĝiaj ostoj estas kiel feraj stangoj.
19 Ĝi estas la komenco de la vojoj de Dio;
Ĝia Kreinto donis al ĝi ĝian glavon.
20 La montoj alportas al ĝi manĝaĵon,
Kaj ĉiuj bestoj de la kampo tie ludas.

21 Sub ombroriĉaj arboj ĝi kuŝas,
Sub kovro de kanoj kaj en ŝlimo.
22 Ombroriĉaj arboj ŝirmas ĝin per sia ombro,
Ĉirkaŭas ĝin salikoj apud torentoj.
23 Se la rivero tumultas, ĝi ne konfuziĝas;
Ĝi staras trankvile, se eĉ Jordan enverŝiĝus en ĝian buŝon.
24 Ĉu iu povas preni ĝin antaŭ ĝiaj okuloj,
Ĉu iu povas trabori per ŝnuroj ĝian nazon?

Ĉapitro 41

1 Ĉu vi povas eltiri levjatanon per fiŝhoko,
Aŭ ligi per ŝnuro ĝian langon?
2 Ĉu vi povas trameti kanon tra ĝia nazo
Kaj trapiki ĝian vangon per pikilo?
3 Ĉu ĝi multe petegos vin,
Aŭ parolos al vi flataĵojn?
4 Ĉu ĝi faros interligon kun vi?
Ĉu vi povas preni ĝin kiel porĉiaman sklavon?
5 Ĉu vi amuziĝos kun ĝi kiel kun birdo?
Aŭ ĉu vi ligos ĝin por viaj knabinoj?
6 Ĉu kamaradoj ĝin dishakos,
Kaj dividos inter komercistoj?
7 Ĉu vi povas plenigi per pikiloj ĝian haŭton
Kaj per fiŝistaj hokoj ĝian kapon?
8 Metu sur ĝin vian manon;
Tiam vi bone memoros la batalon, kaj ĝin ne plu entreprenos.
9 Vidu, la espero ĉiun trompos;
Jam ekvidinte ĝin, li falos.
10 Neniu estas tiel kuraĝa, por inciti ĝin;

Kiu do povas stari antaŭ Mi?
11 Kiu antaŭe ion donis al Mi, ke Mi redonu al li?
Sub la tuta ĉielo ĉio estas Mia.
12 Mi ne silentos pri ĝiaj membroj,
Pri ĝia forto kaj bela staturo.
13 Kiu povas levi ĝian veston?
Kiu aliros al ĝia paro da makzeloj?
14 Kiu povas malfermi la pordon de ĝia vizaĝo?
Teruro ĉirkaŭas ĝiajn dentojn.
15 Ĝiaj fieraj skvamoj estas kiel ŝildoj,
Interligitaj per fortika sigelo;
16 Unu kuntuŝiĝas kun la alia tiel,
Ke aero ne povas trairi tra ili;
17 Unu alfortikiĝis al la alia,
Interkuniĝis kaj ne disiĝas.
18 Ĝia terno briligas lumon,
Kaj ĝiaj okuloj estas kiel la palpebroj de la ĉielruĝo.
19 El ĝia buŝo eliras torĉoj,
Elkuras flamaj fajreroj.
20 El ĝiaj nazotruoj eliras fumo,
Kiel el bolanta poto aŭ kaldrono.
21 Ĝia spiro ekbruligas karbojn,
Kaj flamo eliras el ĝia buŝo.
22 Sur ĝia kolo loĝas forto,
Kaj antaŭ ĝi kuras teruro.
23 La partoj de ĝia karno estas firme kunligitaj inter si,
Tenas sin fortike sur ĝi, kaj ne ŝanceliĝas.
24 Ĝia koro estas malmola kiel ŝtono,
Kaj fortika kiel suba muelŝtono.
25 Kiam ĝi sin levas, ektremas fortuloj,

Konsterniĝas de teruro.
26 Glavo, kiu alproksimiĝas al ĝi, ne povas sin teni,
Nek lanco, sago, aŭ kiraso.
27 Feron ĝi rigardas kiel pajlon,
Kupron kiel putran lignon.
28 Ne forpelos ĝin sago;
Ŝtonoj el ŝtonĵetilo fariĝas pajleroj antaŭ ĝi.
29 Bastonegon ĝi rigardas kiel pajlon,
Kaj ĝi mokas la sonon de lanco.
30 Sube ĝi havas akrajn pecetojn;
Kiel draŝrulo ĝi kuŝas sur la ŝlimo.
31 Kiel kaldronon ĝi ondigas la profundon;
La maron ĝi kirlas kiel ŝmiraĵon.
32 La vojo post ĝi lumas;
La abismo aperas kiel grizaĵo.
33 Ne ekzistas sur la tero io simila al ĝi;
Ĝi estas kreita sentima.
34 Ĝi rigardas malestime ĉion altan;
Ĝi estas reĝo super ĉiuj sovaĝaj bestoj.

Ĉapitro 42

1 Ijob respondis al la Eternulo, kaj diris:
2 Mi scias, ke Vi ĉion povas fari,
Kaj ke nenio, kion Vi entreprenas, estas malfacila por Vi.
3 Kiu estas tiu, kiu kovras malkompetente la plej altan decidon?
Jes, mi parolis sen komprenado pri aferoj,
Kiuj estas tro misteraj por mi, kaj kiujn mi ne konas.
4 Aŭskultu, kaj mi parolos;
Mi demandos Vin, kaj Vi sciigu al mi.

5 Nur per la oreloj mi aŭdis pri Vi;
Sed nun mia okulo Vin vidis.
6 Tial mi faras al mi riproĉon,
Kaj mi pentas en polvo kaj cindro.

7 Post kiam la Eternulo parolis tiujn vortojn al Ijob, la Eternulo
diris al Elifaz, la Temanano: Mia kolero ekflamis kontraŭ vi kaj kon-
traŭ viaj du amikoj, pro tio, ke vi ne parolis antaŭ Mi tiel ĝuste, kiel
Mia servanto Ijob. 8 Prenu do nun al vi sep bovojn kaj sep ŝafojn,
kaj iru al Mia servanto Ijob, kaj alportu bruloferon pro vi; kaj Mia
servanto Ijob preĝos por vi; ĉar nur lin Mi atentos, por ne fari al vi
punon pro tio, ke vi ne parolis antaŭ Mi tiel ĝuste, kiel Mia servanto
Ijob. 9 Kaj iris Elifaz, la Temanano, kaj Bildad, la Ŝuĥano, kaj Cofar,
la Naamano, kaj faris tion, kion diris al ili la Eternulo. Kaj la Eter-
nulo atentis Ijobon. 10 Kaj la Eternulo redonis la forprenitaĵon al
Ijob, kiam li preĝis por siaj amikoj. Kaj la Eternulo donis al Ijob du-
oble pli ol ĉio, kion li havis antaŭe. 11 Kaj venis al li ĉiuj liaj fratoj kaj
ĉiuj liaj fratinoj kaj ĉiuj liaj antaŭaj konatoj, kaj ili manĝis kun li en
lia domo, kaj esprimis al li sian kunsenton, kaj konsolis lin pri la
tuta malbono, kiun la Eternulo venigis sur lin; kaj ĉiu el ili donis al
li po unu kesito, kaj ĉiu po unu ora ringo. 12 Kaj la Eternulo benis
la lastajn jarojn de Ijob pli ol la komencajn; kaj li havis dek kvar mil
ŝafojn kaj ses mil kamelojn kaj mil parojn da bovoj kaj mil azeni-
nojn. 13 Kaj li havis sep filojn kaj tri filinojn. 14 Al unu el ĉi tiuj li
donis al nomon Jemima, al la dua la nomon Kecia, kaj al la tria la
nomon Keren-Hapuĥ. 15 Kaj en la tuta lando ne troviĝis virinoj tiel
belaj, kiel la filinoj de Ijob; kaj ilia patro donis al ili heredan pose-
daĵon inter iliaj fratoj. 16 Kaj post tio Ijob vivis cent kvardek jarojn,
kaj li vidis siajn filojn kaj nepojn ĝis la kvara generacio. 17 Kaj Ijob
mortis, maljuna kaj satiĝinta de la vivo.

La psalmaro – Libro unua

Psalmo 1

1 Feliĉa estas la homo, kiu ne iras laŭ konsilo de malpiuloj,
Nek staras sur vojo de pekuloj,
Nek sidas en kunsido de blasfemantoj;
2 Sed li nur havas deziron por la leĝo de la Eternulo,
Kaj pri Lia leĝo li pensas tage kaj nokte.
3 Kaj li estos kiel arbo, plantita apud akvaj torentoj,
Donanta sian frukton en sia tempo,
Kaj kies folio ne velkas;
Kaj en ĉio, kion li faras, li sukcesos.
4 Ne tiel estas la malpiuloj;
Sed ili estas kiel grenventumaĵo, kiun disblovas la vento.
5 Tial ne staros fortike la malpiuloj ĉe la juĝo,
Nek la pekuloj en societo de piuloj.
6 Ĉar la Eternulo konas la vojon de piuloj;
Sed la vojo de malpiuloj pereos.

Psalmo 2

1 Kial tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon?
2 Leviĝas reĝoj de la tero,
Kaj eminentuloj konsiliĝas kune,
Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ Lia sanktoleito, dirante:

3 Ni disŝiru iliajn ligilojn,
Kaj ni deĵetu de ni iliajn ŝnurojn!
4 La loĝanta en la ĉielo ridas,
La Sinjoro mokas ilin.
5 Tiam Li parolos al ili en Sia kolero,
Kaj per Sia furiozo li ilin ektimigos, dirante:
6 Mi starigis ja Mian reĝon
Super Cion, Mia sankta monto.
7 Mi raportos pri la decido:
La Eternulo diris al mi: Vi estas Mia filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis.
8 Petu Min, kaj Mi donos al vi popolojn por heredo,
Kaj por posedo limojn de tero.
9 Vi disbatos ilin per fera sceptro,
Kiel potan vazon vi ilin dispecigos.
10 Kaj nun, ho reĝoj, prudentiĝu;
Instruiĝu, juĝistoj de la tero!
11 Servu al la Eternulo kun timo,
Kaj ĝoju kun tremo.
12 Kisu la filon, ke Li ne koleru, kaj vi ne pereu sur la vojo,
Ĉar baldaŭ ekbrulos Lia kolero.
Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas Lin.

Psalmo 3

Psalmo de David, kiam li forkuris de sia filo Abŝalom.

1 Ho Eternulo, kiel multaj estas miaj premantoj,
Multaj leviĝis kontraŭ mi!
2 Multaj diradas pri mia animo:
Ne ekzistas por li savo de Dio.

Sela.
3 Sed Vi, ho Eternulo, estas ŝildo por mi,
Mia honoro kaj levanto de mia kapo.
4 Per mia voĉo mi vokas al la Eternulo,
Kaj Li respondas al mi de Sia sankta monto.
Sela.
5 Mi kuŝiĝas kaj endormiĝas,
Kaj mi vekiĝas, ĉar la Eternulo min subtenas.
6 Mi ne timas miriadojn da kontraŭuloj,
Kiuj estas ĉirkaŭ mi.
7 Leviĝu, ho Eternulo, savu min, mia Dio;
Ĉar Vi frapis al ĉiuj miaj malamikoj la vangojn,
La dentojn de la malpiuloj Vi frakasis.
8 Ĉe la Eternulo estas la savo;
Super Via popolo estu Via beno.
Sela.

Psalmo 4

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de David.
1 Kiam mi vokas, respondu al mi, justa mia Dio!
En premo Vi liberigas min;
Korfavoru min, kaj aŭskultu mian preĝon.
2 Homidoj, ĝis kiam mia honoro estos malhonorata?
Ĝis kiam vi amos vantaĵon kaj celos malveron?
Sela.
3 Sciu do, ke la Eternulo apartigis la piulon por Si;
La Eternulo aŭdas, kiam mi vokas al Li.
4 Tremu, kaj ne peku;
Meditu en viaj koroj, sur viaj kuŝejoj, kaj estu fortikanimaj.

Sela.
5 Oferdonu oferojn piajn,
Kaj fidu la Eternulon.
6 Multaj diradas: Kiu montros al ni bonon?
Direktu sur nin la lumon de Via vizaĝo, ho Eternulo!
7 Vi metis ĝojon en mian koron, pli ol dum ilia greno kaj ilia mosto plimultiĝas.
8 Pace mi kuŝiĝas kaj tuj endormiĝas;
Ĉar Vi, ho Eternulo, loĝigas min sola en sendanĝereco.

Psalmo 5

Al la ĥorestro. Por blovaj instrumentoj. Psalmo de David.
1 Miajn vortojn aŭskultu, ho Eternulo.
Trapenetru miajn pensojn.
2 Aŭdu la voĉon de mia krio, mia Reĝo kaj mia Dio;
Ĉar al Vi mi preĝas.
3 Ho Eternulo, matene Vi aŭdas mian voĉon;
Matene mi eldiras mian preĝon al Vi, kaj mi atendas.
4 Ĉar Vi ne estas tia Dio, kiu amas malpiaĵon;
Malbonulo ne povas gasti ĉe Vi.
5 Fanfaronuloj ne staros antaŭ Vi;
Vi malamas ĉiujn, kiuj faras malbonon.
6 Vi pereigas tiujn, kiuj parolas malveron;
Sangavidan kaj malican la Eternulo abomenas.
7 Kaj mi, pro Via granda favoro, eniros en Vian domon;
Mi kliniĝos en Via sankta templo kun respektego al Vi.
8 Ho Eternulo, gvidu min laŭ Via justeco;
Pro miaj insidantoj ebenigu antaŭ mi Vian vojon.
9 Ĉar ne ekzistas vero en ilia buŝo;

En ilia interno estas malvirteco;
Malfermita tombo estas ilia gorĝo;
Per sia lango ili hipokritas.
10 Montru ilian kulpon, ho Dio,
Ke ili falu per siaj intencoj;
Pro iliaj multaj krimoj ĵetu ilin malsupren,
Ĉar ili ribelis kontraŭ Vi.
11 Kaj ekĝojos ĉiuj, kiuj fidas Vin;
Ili eterne estos gajaj, kaj Vi ilin favoros;
Kaj triumfos pri Vi tiuj, kiuj amas Vian nomon.
12 Ĉar Vi, ho Eternulo, benas piulon;
Kiel per ŝildo Vi ĉirkaŭdefendas lin per favoro.

Psalmo 6

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj, por basuloj.
Psalmo de David.
1 Ho Eternulo, ne en Via kolero min riproĉu,
Kaj ne en Via furiozo min punu.
2 Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi senfortiĝis;
Sanigu min, ho Eternulo, ĉar ektremis miaj ostoj.
3 Kaj mia animo forte ektremis;
Kaj Vi, ho Eternulo, ĝis kiam?
4 Returnu Vin, ho Eternulo, savu mian animon;
Helpu min pro Via favorkoreco.
5 Ĉar en la morto ne ekzistas memoro pri Vi;
En Ŝeol, kiu gloros Vin?
6 Mi laciĝis de mia ĝemado;
Ĉiun nokton mi priverŝas mian liton;
Per miaj larmoj mi malsekigas mian kuŝejon.

7 Sekiĝis de malĝojo mia vizaĝo,
Maljuniĝis de ĉiuj miaj premantoj.
8 Foriĝu de mi, ĉiuj, kiuj faras malbonon;
Ĉar aŭdis la Eternulo la voĉon de mia ploro.
9 Aŭdis la Eternulo mian peton;
La Eternulo akceptos mian preĝon.
10 Hontigitaj kaj tre teruritaj estos ĉiuj miaj malamikoj;
Ili forturniĝos kaj tuj estos hontigitaj.

Psalmo 7

Senkulpiĝo de David, kiun li kantis al la Eternulo pri Kuŝ,
la Benjamenido.

1 Ho Eternulo, mia Dio, ĉe Vi mi rifuĝas; helpu min kontraŭ
ĉiuj miaj persekutantoj, kaj savu min,
2 Por ke oni ne elŝiru, kiel leono, mian animon,
Ĝin disŝirante, dum neniu savas.
3 Ho Eternulo, mia Dio! se mi faris ĉi tion,
Se ekzistas maljusteco en miaj manoj,
4 Se al mia amiko mi pagis per malbono,
Aŭ se mi difektis tiun, kiu premis min senkaŭze:
5 Tiam malamiko persekutu mian animon,
Li atingu kaj enpremu mian vivon en la teron,
Kaj mian honoron li metu en la polvon.
Sela.
6 Stariĝu, ho Eternulo, en Via kolero,
Leviĝu super la furiozon de miaj premantoj;
Kaj vekiĝu por mi, Vi, kiu ordonis fari juĝon.
7 Kaj amaso da popoloj Vin ĉirkaŭos;
Kaj super ili reiru supren.

8 La Eternulo juĝas popolojn.
Juĝu min, ho Eternulo, laŭ mia justeco kaj laŭ mia pieco.
9 Finiĝu la malboneco de malpiuloj, kaj Vi subtenu justulon,
Vi, kiu esploras korojn kaj internaĵojn, justa Dio!
10 Mia ŝildo estas ĉe Dio,
Kiu savas piajn korojn.
11 Dio estas juĝanto justa,
Kaj Dio minacanta ĉiutage.
12 Se oni ne reĝustigas, Li akrigas Sian glavon,
Streĉas Sian pafarkon kaj direktas ĝin.
13 Kaj Li pretigas por ĝi mortigilojn,
Siajn sagojn Li faras bruligaj.
14 Jen tiu gravediĝis per malbono,
Portis en si malicon, kaj naskis mensogon.
15 Li fosis kavon kaj profundigis ĝin,
Kaj li falis en la kavon, kiun li pretigis.
16 Lia malico refalos sur lian kapon,
Kaj sur lian verton falos lia krimo.
17 Mi gloros la Eternulon pro Lia justeco,
Kaj kantos la nomon de la Eternulo Plejalta.

Psalmo 8

Al la ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de David.

1 Ho Eternulo, nia Sinjoro,
Kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!
Vi levis Vian gloron super la ĉielon.
2 Per la buŝo de junaj infanoj kaj suĉinfanoj
Vi fondis al Vi potencon kontraŭ Viaj malamikoj,
Por kvietigi la malamikon kaj la venĝemulon.

3 Kiam mi rigardas Vian ĉielon, la faron de Viaj fingroj,
La lunon kaj la stelojn, kiujn Vi estigis:
4 Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
5 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ Dio;
Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.
6 Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
Ĉion Vi metis sub liajn piedojn:
7 Ŝafojn kaj bovojn ĉiujn
Kaj ankaŭ la sovaĝajn bestojn,
8 La birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de la maro,
Ĉion, kio iras la vojojn de la maroj.
9 Ho Eternulo, nia Sinjoro,
Kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!

Psalmo 9

Al la ĥorestro. Por mut-labeno. Psalmo de David.

1 Mi gloros Vin, ho Eternulo, per mia tuta koro;
Mi rakontos ĉiujn Viajn mirindaĵojn.
2 Mi ĝojos kaj triumfos pro Vi;
Mi kantos Vian nomon, ho Vi Plejalta.
3 Ĉar miaj malamikoj turniĝas malantaŭen,
Ili falas kaj pereas antaŭ Vi.
4 Ĉar Vi faris por mi juĝon kaj plenumon de leĝo;
Vi sidiĝis sur la trono, Vi justa juĝanto.
5 Vi indignis kontraŭ la popoloj, Vi pereigis malpiulojn,
Ilian nomon Vi ekstermis por ĉiam kaj eterne.
6 La malamikoj malaperis, ruiniĝis por ĉiam;
Iliajn urbojn Vi renversis,

La memoro pri ili pereis kune kun ili.
7 Sed la Eternulo restas eterne,
Li pretigis Sian tronon por juĝo.
8 Kaj Li juĝos la mondon kun justeco,
Li plenumos leĝojn inter la popoloj kun senpartieco.
9 Kaj la Eternulo estos rifuĝo por la premato,
Rifuĝo en la tempo de mizero.
10 Kaj esperos al Vi tiuj, kiuj konas Vian nomon,
Ĉar Vi ne forlasas tiujn, kiuj serĉas Vin, ho Eternulo.
11 Kantu al la Eternulo, kiu loĝas sur Cion,
Rakontu inter la popoloj Liajn farojn.
12 Ĉar venĝante por la sango, Li memoras pri ili,
Li ne forgesas la krion de malfeliĉuloj.
13 Estu favora al Mi, ho Eternulo;
Vidu, kion mi suferas de miaj malamikoj,
Vi, kiu suprenlevas min el la pordegoj de la morto,
14 Por ke mi rakontu Vian tutan gloron
En la pordegoj de la filino de Cion
Kaj mi ĝoju pri Via savo.
15 Eniĝis la popoloj en la kavon, kiun ili elfosis;
En la reton, kiun ili metis, enkaptiĝis ilia piedo.
16 Oni ekkonas la Eternulon laŭ la juĝo, kiun Li faris;
Per la faroj de siaj manoj estas kaptita la malpiulo.
Higajon. Sela.
17 La malbonuloj reiru en Ŝeolon,
Ĉiuj popoloj, kiuj forgesas Dion.
18 Ĉar ne por ĉiam malriĉulo estos forgesita,
Kaj la espero de mizeruloj ne pereos por eterne.
19 Leviĝu, ho Eternulo, ke homoj ne tro fortiĝu;
La popoloj estu juĝataj antaŭ Via vizaĝo.

20 Metu, ho Eternulo, timon sur ilin,
La popoloj sciu, ke ili estas homoj.
Sela.

Psalmo 10

1 Kial, ho Eternulo, Vi staras malproksime?
Kial Vi kaŝas Vin en la tempo de la mizero?
2 Pro la malhumileco de malbonulo suferas malriĉulo;
Ili kaptiĝu per la artifikoj, kiujn ili elpensis.
3 Ĉar malbonulo fanfaronas pri la kapricoj de sia animo;
Rabanto forlasas, malŝatas la Eternulon.
4 Malpiulo en sia malhumileco ne esploras;
En ĉiuj liaj pensoj Dio ne ekzistas.
5 Li ĉiam iras forte laŭ siaj vojoj;
Viaj juĝoj estas tro alte super li;
Ĉiujn siajn malamikojn li forspitas.
6 Li diris en sia koro: Mi ne ŝanceliĝos,
De generacio al generacio neniam estos al mi malbone.
7 Lia buŝo estas plena de malbenado, trompo, kaj malico;
Sub lia lango estas suferigo kaj malvero.
8 Inside li sidas en la vilaĝoj;
Kaŝe li mortigas senkulpulon;
Liaj okuloj spionas malriĉulon.
9 Li sidas inside en kaŝita loko, kiel leono en la kaverno;
Li insidas, por kapti malriĉulon;
Kaj li kaptas malriĉulon, tirante lin en sian reton.
10 Li insidas, alpremiĝas,
Kaj la malriĉulo falas en liajn fortajn ungegojn.
11 Li diras en sia koro: Dio forgesis,

Li kovras Sian vizaĝon, Li neniam vidos.
12 Leviĝu, ho Eternulo; ho Dio, levu Vian manon;
Ne forgesu mizerulojn.
13 Por kio malpiulo malŝatas Dion,
Kaj diras en sia koro, ke Vi ne postulos respondon?
14 Vi vidas ja, ĉar mizerojn kaj suferojn Vi rigardas, por redoni laŭ Via forto.
Al Vi fordonas sin malriĉulo;
Por orfo Vi estas helpanto.
15 Rompu la brakon de malpiulo kaj malbonulo,
Por ke eĉ serĉante lian malbonon, oni ĝin ne trovu.
16 La Eternulo estas Reĝo por eterne kaj ĉiam,
Pereis la idolistoj de Lia tero.
17 Deziron de humiluloj Vi aŭdas, ho Eternulo;
Vi fortigas ilian koron, Vi atentigas Vian orelon,
18 Por doni juĝon al orfo kaj premato,
Por ke oni ĉesu peli homon de la tero.

Psalmo 11

Al la ĥorestro. De David.
1 Ĉe la Eternulo mi rifuĝas.
Kial vi diras al mia animo:
Flugu kiel birdo sur vian monton?
2 Ĉar jen la malbonuloj streĉis pafarkon,
Almetis sagon sian al la tendeno,
Por pafi kaŝe kontraŭ la honestajn korojn.
3 Kiam la fundamentoj estas detruitaj,
Kion povas fari la justulo?
4 La Eternulo estas en Sia sankta templo;

La trono de la Eternulo estas en la ĉielo;
Liaj okuloj vidas, Liaj palpebroj esploras la homidojn.
5 La Eternulo elprovas justulon;
Sed malpiulon kaj perfortemulon Lia animo malamas.
6 Sur la malpiulon Li pluvigos brulantajn karbojn, fajron kaj sulfuron;
Brula vento estos kaliko, destinita por ili.
7 Ĉar la Eternulo estas justa, Li amas justecon;
La piulo vidos Lian vizaĝon.

Psalmo 12

Al la ĥorestro. Por basuloj. Psalmo de David.
1 Helpu, ho Eternulo, ĉar malaperis piuloj
Kaj maloftiĝis fideluloj inter la homidoj.
2 Malveron ili parolas unuj al aliaj,
Vortojn flatajn el koro hipokrita.
3 La Eternulo ekstermu ĉiun flatan buŝon
Kaj langon fanfaronantan,
4 Tiujn, kiuj diras: Per nia lango ni venkos,
Nia buŝo estas kun ni; kiu estas sinjoro super ni?
5 Ĉar prematoj estas ruinigataj kaj malfeliĉuloj ĝemas,
Tial nun Mi Min levos, diras la Eternulo;
Mi donos savon al tiuj, kiuj sopiras pri ĝi.
6 La paroloj de la Eternulo estas paroloj puraj,
Arĝento, purigita en tera fandujo kaj sepfoje refandita.
7 Vi, ho Eternulo, konservos ilin,
Vi gardos nin kontraŭ ĉi tiu generacio por eterne.
8 Ĉirkaŭe aperas multe da malpiuloj,
Kiam malnobleco altiĝas inter la homidoj.

Psalmo 13

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi tute forgesos pri mi?
Ĝis kiam Vi kaŝos Vian vizaĝon antaŭ mi?
2 Ĝis kiam mi havos zorgojn en mia animo
Kaj sopirojn en mia koro ĉiutage?
Ĝis kiam mia malamiko estos supre super mi?
3 Rigardu kaj aŭdu min, ho Eternulo, mia Dio;
Lumigu miajn okulojn, ke mi ne ekdormu per morto;
4 Ke ne diru mia malamiko: Mi lin venkis;
Ke ne ĝoju miaj premantoj, se mi falos.
5 Sed mi esperas al Via favorkoreco;
Mia koro ĝojas pro Via savo.
6 Mi kantos al la Eternulo,
Ĉar Li faris al mi bonon.

Psalmo 14

Al la ĥorestro. De David.

1 La sensaĝulo diris en sia koro: Dio ne ekzistas.
Ili sentaŭgiĝis, ili abomeniĝis pro siaj faroj;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon.
2 La Eternulo el la ĉielo ekrigardis la homidojn,
Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.
3 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos ĉiuj, kiuj faras malbonon,
Kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon,
Kaj kiuj ne vokas al la Eternulo?
5 Tie ili forte ektimis,

Ĉar Dio estas en la generacio de la justuloj.
6 Vi malhonoris la konsilon de malriĉulo,
Sed la Eternulo estas lia rifuĝejo.
7 Ho, ke venu el Cion savo al Izrael!
Kiam la Eternulo revenigos Sian forkaptitan popolon,
Tiam triumfos Jakob kaj ĝojos Izrael.

Psalmo 15

Psalmo de David.
1 Ho Eternulo, kiu povas gasti en Via tendo?
Kiu povas loĝi sur Via sankta monto?
2 Tiu, kiu vivas honeste, agas juste,
Kaj parolas veron el sia koro;
3 Kiu ne kalumnias per sia lango,
Ne faras malbonon al sia kunulo,
Kaj ne ĵetas malhonoron sur sian proksimulon;
4 Kiu abomenas malnoblulon
Kaj estimas la respektantojn de la Eternulo,
Kiu faris ĵuron malprofite por si kaj ĝin ne rompas;
5 Kiu sian monon ne donas procentege,
Kaj subaĉetajn donacojn kontraŭ senkulpulo ne akceptas.
Kiu tiel agas, tiu neniam falos.

Psalmo 16

Verko de David.
1 Gardu min, ho Dio, ĉar mi rifuĝas ĉe Vi.
2 Mi diris al la Eternulo: Vi estas mia Sinjoro;
Mi ne havas alian bonon krom Vi.

3 Al la sanktuloj, kiuj estas sur la tero,
Kaj al la majestuloj iras mia tuta deziro.
4 Multiĝos la malĝojoj de tiuj, kiuj sekvis alian;
Mi ne verŝos iliajn sangajn verŝoferojn
Kaj ne metos iliajn nomojn en mian buŝon.
5 La Eternulo estas mia sorta parto kaj kaliko;
Vi subtenas mian sorton.
6 Loto agrabla trafis min,
Ĉarma estas mia heredo.
7 Mi gloras la Eternulon, kiu konsilas min;
Eĉ en la nokto instruas min mia internaĵo.
8 Ĉiam mi vidas la Eternulon antaŭ mi;
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, mi ne falos.
9 Tial ĝojas mia koro, raviĝas mia animo;
Eĉ mia karno ripozas senzorge.
10 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol;
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.
11 Vi konigos al mi la vojon de la vivo;
Multe da ĝojoj estas antaŭ Vi,
Ĉarmoj estas en Via dekstra mano eterne.

Psalmo 17

Preĝo de David.

1 Aŭskultu, ho Eternulo, la justulon, atentu mian krion,
Donu orelon al mia preĝo el ne malsincera buŝo.
2 De Vi venos mia juĝo;
Viaj okuloj rigardos la veremecon.
3 Vi esploras mian koron, ekzamenas ĝin en la nokto;
Vi elprovas min,

Kaj Vi trovas nenion, kion mi intencus,
Sed kio ne volus eliri el mia buŝo.
4 Pri homaj faroj, konforme al la vortoj el Via buŝo,
Mi gardis min de vojoj kontraŭleĝaj.
5 Miaj paŝoj tuj sekvas en Viaj postesignoj, miaj piedoj
ne ŝanceliĝas.
6 Mi vokas al Vi, ĉar Vi respondos al mi, ho Dio;
Klinu al mi Vian orelon kaj aŭdu mian parolon.
7 Montru Vian mirindan favorkorecon,
Vi, kiu per Via dekstra mano helpas la fidantojn kontraŭ
la atakantoj.
8 Gardu min kiel la pupilon de la okulo,
Per la ombro de Viaj flugiloj kaŝu min
9 De la malbonuloj, kiuj atakas min,
De miaj malamikoj, kiuj ĉirkaŭe insidas kontraŭ mia animo.
10 Sian koron ili fermis,
Per sia buŝo ili parolas fiere.
11 Kien ni iras, ili nin ĉirkaŭas;
Siajn okulojn ili direktas, por ĵeti nin sur la teron.
12 Li similas leonon, kiu avidas akiron,
Kaj leonidon, kiu sidas en kaŝita loko.
13 Leviĝu, ho Eternulo, antaŭvenu kaj renversu lin;
Savu mian animon kontraŭ la malbonulo per Via glavo,
14 Kontraŭ la homoj, ho Eternulo, per Via mano,
Kontraŭ la homoj de ĉi tiu mondo, kiuj havas sian parton
en la nuna vivo,
Kaj kies ventron Vi plenigis per Viaj trezoroj,
Ke iliaj filoj estos sataj kaj ili lasos restaĵon por siaj infanoj.
15 Kaj mi en pieco rigardos Vian vizaĝon;
Vekiĝante, mi satiĝos per Via bildo.

Psalmo 18

Al la ĥorestro. De la sklavo de la Eternulo, David, kiu eldiris
al la Eternulo la vortojn de ĉi tiu kanto, kiam la Eternulo lin savis
el la manoj de ĉiuj liaj malamikoj kaj el la mano de Saul.
Kaj li diris:

1 Mi varmege Vin amas, ho Eternulo, mia forteco!
2 La Eternulo estas mia Roko, kaj mia fortikaĵo, kaj mia Savanto,
Mia Dio, mia forta Roko, kiun mi fidas,
Mia ŝildo kaj la korno de mia savo, mia rifuĝejo.
3 Mi vokas al la Eternulo, la glorinda;
Kaj mi saviĝas de miaj malamikoj.
4 Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Kaj torentoj pereigaj min teruris;
5 La ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis,
La retoj de la morto min atingis.
6 En mia premiteco mi vokis la Eternulon,
Kaj al mia Dio mi kriis:
El Sia templo Li aŭdis mian voĉon,
Kaj mia krio al Li atingis Liajn orelojn.
7 Ektremis kaj ekskuiĝis la tero,
La fundamentoj de la montoj ekmoviĝis
Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris.
8 Leviĝis fumo el Lia nazo,
Kaj ekstermanta fajro el Lia buŝo;
Karboj ekflamis de ĝi.
9 Li klinis la ĉielon kaj iris malsupren;
Kaj densa mallumo estis sub Liaj piedoj.
10 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la vento.
11 El la mallumo Li faris al Si kovron,

Tendon Li faris ĉirkaŭ Si el la mallumo de la akvo, densaj nuboj.
12 De la brilo antaŭ Li, tra Liaj densaj nuboj,
Flugis hajlo kaj brulantaj karboj.
13 Kaj la Eternulo ektondris en la ĉielo,
Kaj la Plejaltulo aŭdigis Sian voĉon;
Hajlon kaj brulantajn karbojn.
14 Li ĵetis Siajn sagojn, kaj dispelis ilin;
Ĵetis multajn fulmojn, kaj konfuzis ilin.
15 Kaj malkovriĝis la kuŝujoj de la akvoj,
Kaj nudiĝis la fundamentoj de la universo,
De Via minaca voĉo, ho Eternulo,
De la kolera spirado de Via nazo.
16 Li etendas el supre la brakon, kaj prenas min;
Li eltiras min el grandaj akvoj;
17 Li savas min de mia potenca malamiko,
Kaj de miaj malamantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
18 Ili atingis min en la tago de mia malfeliĉo;
Sed la Eternulo fariĝis mia subteno.
19 Kaj Li elkondukis min en vastan lokon;
Li liberigis min, ĉar Li estas favora al mi.
20 La Eternulo rekompencas min laŭ mia justeco;
Laŭ la pureco de miaj manoj Li repagas al mi.
21 Ĉar mi min tenis je la vojoj de la Eternulo,
Kaj mi ne faris malbonon antaŭ mia Dio.
22 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis antaŭ mi,
Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi.
23 Mi estis senkulpa antaŭ Li,
Kaj mi gardis min, ke mi ne peku.
24 Kaj la Eternulo rekompencis min laŭ mia justeco,
Laŭ la pureco de miaj manoj antaŭ Liaj okuloj.

25 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia,
26 Kun purulo Vi agas laŭ lia pureco,
Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco.
27 Ĉar humilan popolon Vi helpas,
Sed altajn okulojn Vi malaltigas.
28 Ĉar Vi lumigas mian lumilon;
La Eternulo, mia Dio, lumigas mian mallumon.
29 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron,
Kaj kun mia Dio mi transsaltas muron.
30 La vojo de Dio estas perfekta;
La parolo de la Eternulo estas tute pura;
Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin fidas.
31 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo?
Kaj kiu estas Roko, krom nia Dio?
32 Tiu Dio, kiu ĉirkaŭzonas min per forto
Kaj perfektigas mian vojon;
33 Kiu similigas miajn piedojn al cervaj,
Kaj starigas min sur altaj altaĵoj;
34 Kiu instruas mian manon militi,
Kaj miajn brakojn streĉi kupran pafarkon.
35 Vi donis al mi la ŝildon de Via savo;
Kaj Via dekstra mano subtenas min,
Kaj Via favoro min grandigas.
36 Vi larĝigas mian paŝon sub mi,
Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj.
37 Mi persekutas miajn malamikojn, kaj mi atingas ilin;
Kaj mi ne revenas, ĝis mi ilin pereigas.
38 Mi ilin frakasas, ke ili ne povas plu leviĝi;
Ili falas sub miajn piedojn.

39 Vi ĉirkaŭzonas min per forto por la milito;
Miajn atakintojn Vi ĵetas sub min.
40 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn,
Kaj miajn malamantojn mi ekstermas.
41 Ili krias, sed ne venas helpanto;
Al la Eternulo, sed Li ne respondas al ili.
42 Mi disflugigas ilin, kiel polvon laŭ la vento;
Kiel stratan koton mi ilin forĵetas.
43 Vi savas min de popola tumulto;
Vi faras min ĉefo de la nacioj;
Popolo, kiun mi ne konas, servas min.
44 Per atentaj oreloj ili obeas min;
Aligentuloj respektegas min.
45 Aligentuloj senfortiĝas,
Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
46 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Kaj alte glorata estu la Dio de mia savo:
47 Tiu Dio, kiu donas al mi venĝon
Kaj submetas al mi popolojn,
48 Kiu savas min de miaj malamikoj,
Altigas min super miaj atakintoj,
Kaj savas min de perfortulo.
49 Tial mi gloras Vin, ho Eternulo, inter la popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantas.
50 Li donas grandan helpon al Sia reĝo,
Kaj faras favoraĵon al Sia sanktoleito,
Al David kaj al lia idaro, por eterne.

Psalmo 19

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 La ĉieloj rakontas la gloron de Dio,
Kaj la farojn de Liaj manoj raportas la ĉiela firmaĵo.
2 Tago al tago transdonas diron,
Kaj nokto al nokto faras sciigon.
3 Sen parolo kaj sen vortoj;
Oni ne aŭdas ilian voĉon.
4 Tra la tuta mondo iras ilia ordono,
Kaj ĝis la fino de la universo iras iliaj vortoj;
Por la suno Li aranĝis tendon inter ili.
5 Kaj ĝi eliras kiel fianĉo el sia baldakeno,
Ĝojas kiel heroo, trakuranta sian vojon.
6 Sur unu rando de la ĉielo estas ĝia leviĝo,
Kaj ĝia rondiro estas ĝis aliaj randoj;
Kaj nenio kaŝiĝas antaŭ ĝia varmego.
7 La instruo de la Eternulo estas perfekta, ĝojigas la animon;
La atesto de la Eternulo estas certa, ĝi saĝigas sensaĝulon.
8 La ordonoj de la Eternulo estas justaj, ĝojigas la koron;
La ordondiro de la Eternulo estas klara, faras lumon
antaŭ la okuloj.
9 La timo antaŭ la Eternulo estas pura, restas eterne;
La juĝoj de la Eternulo estas veraj, kaj ĉiuj estas justaj.
10 Ili estas pli dezirindaj, ol oro kaj ol multe da plej pura oro;
Ili estas pli dolĉaj, ol mielo kaj ĉelaraj mielgutoj.
11 Ankaŭ Via sklavo instruiĝis per ili;
Kiu ilin observas, tiu havas grandan rekompencon.
12 Kiu scias siajn erarojn? Purigu min de eraroj kaŝitaj.
13 Ankaŭ de intencaj eraroj detenu Vian sklavon,
Ke ili ne regu super mi.

Tiam mi estos perfekta, kaj pura de granda peko.
14 Akceptu kore la vortojn el mia buŝo kaj la parolon de mia koro antaŭ Vi,
Ho Eternulo, mia Roko kaj mia Liberiganto.

Psalmo 20

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 La Eternulo aŭskultu vin en tago de mizero;
Defendu vin la nomo de Dio de Jakob.
2 Li sendu al vi helpon el la sanktejo,
Kaj el Cion Li vin fortigu.
3 Li rememoru ĉiujn viajn oferdonojn,
Kaj via brulofero aperu grasa antaŭ Li.
Sela.
4 Li donu al vi tion, kion deziras via koro;
Kaj ĉiujn viajn intencojn Li plenumu.
5 Ni estos gajaj pro Via venko,
Kaj pro la nomo de nia Dio ni levos standardon.
La Eternulo plenumu ĉiujn viajn petojn.
6 Nun mi ekscias, ke la Eternulo savas Sian sanktoleiton;
Li aŭskultas lin el Sia sankta ĉielo,
Forte savas lin per Sia desktra mano.
7 Unuj fidas veturilojn, aliaj ĉevalojn;
Sed ni alvokas la nomon de la Eternulo, nia Dio.
8 Ili ŝanceliĝas kaj falas,
Kaj ni staras kaj tenas nin forte.
9 Ho Eternulo, savu;
La Reĝo respondu al ni, kiam ni vokas al Li.

Psalmo 21

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Ho Eternulo, pro Via forto ĝojas la reĝo,
Kaj pro Via helpo kiel forte li triumfas!
2 Kion lia koro deziris, tion Vi donis al li;
Kaj la peton de lia buŝo Vi ne rifuzis.
Sela.
3 Vi antaŭvenas al li kun beno de bono;
Vi metis sur lian kapon kronon el pura oro.
4 Vivon li petis de Vi;
Kaj Vi donis al li longan vivon por ĉiam kaj eterne.
5 Granda estas lia honoro pro Via helpo;
Gloron kaj majeston Vi metis sur lin.
6 Vi donas al li eternajn benojn;
Vi gajigas lin per ĝojo antaŭ Via vizaĝo.
7 Ĉar la reĝo fidas la Eternulon,
Kaj pro favoro de la Plejaltulo li ne falos.
8 Trovos Via mano ĉiujn Viajn malamikojn,
Via dekstra trovos Viajn malamantojn.
9 Vi similigos ilin al brulanta forno, kiam Vi koleros;
La Eternulo englutos ilin per Sia kolero,
Kaj fajro ilin formanĝos.
10 Ilian naskitaron Vi ekstermos de sur la tero,
Kaj ilian semon el inter la homidoj.
11 Ĉar ili preparis malbonon por Vi,
Pripensis atencon, sed ne povis ĝin plenumi.
12 Vi devigos ilin turni al Vi la dorson,
Viajn tendenojn Vi direktos kontraŭ iliajn vizaĝojn.
13 Leviĝu, ho Eternulo, en Via forto;
Ni kantos kaj gloros Vian potencon.

Psalmo 22

Al la ĥorestro. Por ario: Matenkrepuska Cervino.
Psalmo de David.

1 Mia Dio, mia Dio, kial vi forlasis min,
Kaj estas malproksima de mia savo, de miaj plendaj paroloj?
2 Mia Dio, mi vokas en la tago, kaj Vi ne respondas;
En la nokto, kaj mi ne trovas trankvilon.
3 Sed Vi estas sankta,
Ho Vi, kiu loĝas inter la glorado de Izrael.
4 Vin fidis niaj patroj;
Ili fidis, kaj Vi ilin helpis.
5 Al Vi ili kriadis kaj estis savataj;
Vin ili fidis, kaj ili ne devis honti.
6 Sed mi estas vermo kaj ne homo;
Mokata de la homoj, malestimata de la popolo.
7 Ĉiuj, kiuj min vidas, insultas min,
Malfermegas la buŝon, balancas la kapon, dirante:
8 Li apogis sin al la Eternulo: Tiu helpu lin;
Tiu savu lin, se Li amas lin.
9 Vi eltiris ja min el la ventro,
Vi zorgis pri mi sur la brusto de mia patrino.
10 Al Vi mi estis ĵetita de post la momento de mia naskiĝo;
De la ventro de mia patrino Vi estas mia Dio.
11 Ne malproksimiĝu de mi,
Ĉar malfeliĉo estas proksima, kaj helpanton mi ne havas.
12 Ĉirkaŭis min multaj bovoj,
Fortaj bovoj Baŝanaj stariĝis ĉirkaŭ mi.
13 Ili malfermegis kontraŭ mi siajn buŝojn,
Kiel leono ŝiranta kaj krieganta.
14 Kiel akvo mi disverŝiĝis,

Kaj disiĝis ĉiuj miaj ostoj;
Mia koro fariĝis kiel vakso,
Fandiĝis en mia interno.
15 Mia forto elsekiĝis kiel peco da poto;
Mia lango algluiĝis al mia palato;
Kaj Vi metas min en tomban polvon.
16 Ĉar ĉirkaŭis min hundoj;
Amaso da malbonuloj staras ĉirkaŭ mi;
Ili mordas miajn manojn kaj piedojn.
17 Mi povas kalkuli ĉiujn miajn ostojn;
Ili rigardas kaj konstante rigardas.
18 Ili dividas miajn vestojn inter si,
Pri mia tuniko ili lotas.
19 Sed Vi, ho Eternulo, ne malproksimiĝu;
Mia forto, rapidu, por helpi min.
20 Savu de la glavo mian animon,
Mian solan savu de la hundo.
21 Savu min de buŝo de leono,
Kaj helpu min kontraŭ kornoj de bubaloj.
22 Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj;
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.
23 Respektantoj de la Eternulo, gloru Lin;
Tuta semo de Jakob, honoru Lin;
Tuta semo de Izrael, estimegu Lin.
24 Ĉar Li ne malŝatis kaj ne malestimis la suferojn de premato,
Kaj ne kaŝis antaŭ li Sian vizaĝon;
Sed aŭskultis lin, kiam tiu kriis al Li.
25 Vin mi gloros en granda komunumo;
Mi plenumos miajn promesojn antaŭ Liaj respektantoj.
26 La humiluloj manĝu kaj satiĝu,

Gloru la Eternulon Liaj serĉantoj;
Via koro vivu eterne.
27 Rememoros kaj revenos al la Eternulo ĉiuj finoj de la mondo;
Kaj kliniĝos antaŭ Vi ĉiuj popolaj familioj.
28 Ĉar al la Eternulo apartenas la reĝado;
Li reĝas super la popoloj.
29 Manĝos kaj kliniĝos ĉiuj grasuloj de la tero;
Antaŭ Li genufleksos ĉiuj forirantaj al la tombo
Kaj nepovantaj konservi sian animon viva.
30 Naskotaro Lin servos;
Oni predikos pri mia Sinjoro al la estonta generacio.
31 Al naskota popolo oni venos kaj predikos
Pri Lia justeco kaj pri Liaj faroj.

Psalmo 23

Psalmo de David.
1 La Eternulo estas mia paŝtisto; mi mankon ne havos.
2 Sur verdaj herbejoj Li ripozigas min,
Apud trankvilaj akvoj Li kondukas min.
3 Li kvietigas mian animon;
Li kondukas min laŭ vojo de la vero, pro Sia nomo.
4 Eĉ kiam mi iros tra valo de densa mallumo,
Mi ne timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi;
Via bastono kaj apogiĝilo trankviligos min.
5 Vi kovras por mi tablon antaŭ miaj malamikoj;
Vi ŝmiris per oleo mian kapon, mia pokalo estas plenigita.
6 Nur bono kaj favoro sekvos min en la daŭro de mia tuta vivo;
Kaj mi restos en la domo de la Eternulo eterne.

Psalmo 24

Psalmo de David.

1 Al la Eternulo apartenas la tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
La mondo kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj.
2 Ĉar Li sur la maroj ĝin fondis
Kaj sur la akvoj ĝin fortikigis.
3 Kiu supreniros sur la monton de la Eternulo?
Kaj kiu staros ĉe Lia sankta loko?
4 Tiu, kiu havas purajn manojn kaj senmakulan koron,
Kiu ne fordonis sian animon al malvero
Kaj ne ĵuras trompe.
5 Li ricevos benon de la Eternulo,
Kaj bonfarojn de Dio, lia savanto.
6 Tio estas la gento de Liaj adorantoj,
De la serĉantoj de Via vizaĝo, ho Dio de Jakob.
Sela.
7 Levu, pordegoj, viajn kapojn;
Kaj leviĝu, pordoj antikvaj,
Por ke eniru la Reĝo de gloro.
8 Kiu estas tiu Reĝo de gloro?
La Eternulo forta kaj potenca,
La Eternulo, la potenculo de milito.
9 Levu, pordegoj, viajn kapojn;
Kaj leviĝu, pordoj antikvaj,
Por ke eniru la Reĝo de gloro.
10 Kiu estas tiu Reĝo de gloro?
La Eternulo Cebaot,
Li estas la Reĝo de gloro.
Sela.

Psalmo 25

De David.

1 Al Vi, ho Eternulo, mi levas mian animon.
2 Ho mia Dio, Vin mi fidas;
Ne lasu min hontiĝi;
Ne lasu, ke miaj malamikoj moku pri mi.
3 Ĉar neniu el tiuj, kiuj esperas al Vi, hontiĝos;
Nur tiuj hontiĝos, kiuj forlasas Vin senpripense.
4 Viajn vojojn, ho Eternulo, montru al mi:
Instruu min sekvi Vian iradon.
5 Gvidu min en Via vero kaj lernigu min,
Ĉar Vi estas la Dio, kiu min helpas;
Al Vi mi esperas ĉiun tagon.
6 Rememoru, ho Eternulo, Vian kompatemecon kaj Vian favorkorecon,
Ĉar ili estis de ĉiam.
7 La pekojn de mia juneco kaj miajn krimojn ne rememoru;
Laŭ Via favorkoreco rememoru min,
Pro Via boneco, ho Eternulo!
8 Bona kaj justa estas la Eternulo,
Tial Li montras al pekantoj la vojon.
9 Li gvidas la humilulojn en justeco,
Kaj instruas al la humiluloj Siajn vojojn.
10 Ĉiuj vojoj de la Eternulo estas favorkoreco kaj fideleco al tiuj,
Kiuj observas Lian interligon kaj Liajn leĝojn.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, pardonu al mi mian pekon,
Ĉar ĝi estas granda.
12 Al ĉiu homo, kiu timas la Eternulon,
Li montras la vojon, kiun tiu devas elekti.
13 Lia animo ĝuos bonon,

Kaj liaj idoj posedos la teron.
14 Konfidon de la Eternulo havas Liaj timantoj;
Kaj Sian aranĝon Li sciigas al ili.
15 Miaj okuloj estas ĉiam direktitaj al la Eternulo,
Ĉar Li eltiras el reto miajn piedojn.
16 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Ĉar mi estas soleca kaj mizera.
17 La suferoj de mia koro estas grandaj;
El mia premateco elkonduku min.
18 Rigardu mian suferon kaj mizeron,
Kaj pardonu ĉiujn miajn pekojn.
19 Rigardu, kiel multaj estas miaj malamikoj
Kaj per kia kruela malamo ili min malamas.
20 Gardu mian animon kaj savu min;
Ne lasu min hontiĝi, ĉar Vin mi fidas.
21 Senkulpeco kaj justeco defendu min,
Ĉar al Vi mi esperas.
22 Liberigu, ho Dio,
Izraelon el ĉiuj liaj suferoj.

Psalmo 26

De David.
1 Juĝu min, ho Eternulo, ĉar mi iris en sincereco kaj la
Eternulon mi fidis;
Mi ne ŝanceliĝos.
2 Esploru min, ho Eternulo, kaj elprovu min;
Refandu mian internaĵon kaj mian koron.
3 Ĉar Via favorkoreco estas antaŭ miaj okuloj;
Kaj mi marŝas en Via vero.

4 Mi ne sidas kun homoj malveremaj,
Kaj kun falsemuloj mi ne iros.
5 Mi malamas societon de malbonfarantoj,
Kaj kun malpiuloj mi ne sidos.
6 Mi lavas miajn manojn per senkulpeco;
Kaj mi moviĝas ĉirkaŭ Via altaro, ho Eternulo,
7 Por aŭdigi laŭte gloradon
Kaj famigi ĉiujn Viajn miraklojn.
8 Ho Eternulo, mi amas la ejon de Via domo,
Kaj la lokon, en kiu loĝas Via gloro.
9 Ne pereigu mian animon kune kun la pekuloj,
Nek mian vivon kun la sangaviduloj,
10 En kies manoj estas krimo
Kaj kies dekstra mano estas plena de subaĉetaj donacoj.
11 Kaj mi iras en senkulpeco;
Liberigu min kaj korfavoru min.
12 Mia piedo staras sur ebena loko;
En kunvenoj mi benos la Eternulon.

Psalmo 27

De David.

1 La Eternulo estas mia lumo kaj mia savo; kiun mi devas timi?
La Eternulo estas la forto de mia vivo; kiu povas min teruri?
2 Kiam alproksimiĝos al mi malbonfarantoj, por manĝi mian karnon,
Miaj kontraŭuloj kaj malamikoj, ili surpuŝiĝos kaj falos.
3 Se elpaŝos kontraŭ min armeo,
Mia koro ne ektimos;
Se leviĝos kontraŭ min milito,

Ankaŭ tiam mi havos fidon.
4 Nur unu aferon mi petas de la Eternulo, nur tion mi deziras:
Ke mi restu en la domo de la Eternulo en la daŭro de mia
tuta vivo,
Por rigardi la ĉarmon de la Eternulo, admiri Lian templon.
5 Ĉar Li kovros min en Sia kabano en la tago de malbono;
Li kaŝos min en sekreta loko de Sia tendo;
Sur rokon Li levos min.
6 Kaj nun leviĝos mia kapo super miajn malamikojn, kiuj min
ĉirkaŭas;
Kaj mi oferfaros en Lia tendo oferojn de danko;
Mi kantos kaj gloros la Eternulon.
7 Aŭskultu, ho Eternulo, mian voĉon, kiam mi vokas;
Korfavoru min, kaj respondu al mi.
8 De Vi diris al mi mia koro:
Serĉu Mian vizaĝon.
Vian vizaĝon, ho Eternulo, mi serĉas.
9 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ne forpuŝu en kolero Vian sklavon;
Vi estis mia helpo,
Ne forpuŝu kaj ne forlasu min, ho Dio de mia savo.
10 Ĉar mia patro kaj mia patrino min forlasis,
Sed la Eternulo min akceptis.
11 Instruu al mi, ho Eternulo, Vian vojon,
Kaj konduku min sur ĝusta irejo, spite miajn insidantojn.
12 Ne fordonu min al la volo de miaj premantoj;
Ĉar stariĝis kontraŭ mi falsaj atestantoj, plenaj de rabemeco.
13 Se mi ne esperus vidi la bonecon de la Eternulo
En la lando de vivantoj!
14 Esperu al la Eternulo;

Tenu vin forte, forta estu via koro;
Jes, esperu al la Eternulo.

Psalmo 28

De David.

1 Al Vi, ho Eternulo, mi vokas;
Mia Roko, ne silentu al mi;
Se Vi silentos al mi, mi similiĝos al tiuj,
Kiuj iras en la tombon.
2 Aŭskultu la voĉon de mia petego, kiam mi krias al Vi,
Kiam mi levas miajn manojn al Via plejsanktejo.
3 Ne kunpereigu min kune kun malpiuloj, kaj kun krimfarantoj,
Kiu parolas pace kun siaj proksimuloj,
Dum malbono estas en ilia koro.
4 Redonu al ili laŭ iliaj faroj kaj laŭ iliaj malbonaj agoj;
Laŭ la faroj de iliaj manoj redonu al ili;
Redonu al ili, kion ili meritas.
5 Ĉar ili ne atentas la agojn de la Eternulo
Kaj la farojn de Liaj manoj,
Li disbatos ilin kaj ne rekonstruos.
6 Glorata estu la Eternulo,
Ĉar Li aŭskultis la voĉon de mia petego.
7 La Eternulo estas mia forto kaj mia ŝildo;
Lin fidis mia koro, kaj Li helpis min;
Tial ekĝojas mia koro,
Kaj per mia kanto mi Lin gloros.
8 La Eternulo estas ilia forto,
Li estas savanta forto por Sia sanktoleito.

9 Helpu Vian popolon kaj benu Vian heredon,
Kaj paŝtu kaj altigu ilin eterne.

Psalmo 29

Psalmo de David.

1 Tributu al la Eternulo, vi potenculoj,
Tributu al la Eternulo honoron kaj forton.
2 Tributu al la Eternulo la honoron de Lia nomo;
Kliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta ornamo.
3 La voĉo de la Eternulo iras super la akvoj;
La Dio de gloro tondras,
La Eternulo super grandaj akvoj.
4 La voĉo de la Eternulo iras kun forto,
La voĉo de la Eternulo iras kun majesto.
5 La voĉo de la Eternulo rompas cedrojn,
La Eternulo rompas la cedrojn de Lebanon.
6 Li saltigas ilin kiel bovidon,
Lebanonon kaj Sirjonon kiel bubalidon.
7 La voĉo de la Eternulo elhakas fajran flamon.
8 La voĉo de la Eternulo skuas dezerton,
La Eternulo skuas la dezerton Kadeŝ.
9 La voĉo de la Eternulo igas cervinojn naski, kaj nudigas arbarojn;
Kaj en Lia templo ĉio parolas pri Lia gloro.
10 La Eternulo regis en la tempo de la diluvo,
La Eternulo restos Reĝo eterne.
11 La Eternulo donos forton al Sia popolo,
La Eternulo benos Sian popolon per paco.

Psalmo 30

Psalmo-kanto ĉe inaŭguro de la Domo; de David.

1 Mi gloros Vin alte, ho Eternulo,
Ĉar Vi levis min kaj Vi ne lasis miajn malamikojn triumfi super mi.
2 Ho Eternulo, mia Dio, mi vokis al Vi,
Kaj Vi min sanigis.
3 Ho Eternulo, Vi ellevis el Ŝeol mian animon;
Vi vivigis min, ke mi ne iru en la tombon.
4 Kantu al la Eternulo, ho Liaj piuloj,
Kaj gloru Lian sanktan nomon.
5 Ĉar nur momenton daŭras Lia kolero,
Sed tutan vivon daŭras Lia favoro;
Vespere povas esti ploro,
Sed matene venos ĝojego.
6 Kaj mi diris en la tempo de mia feliĉo:
Mi neniam falos.
7 Ho Eternulo, per Via favoro Vi starigis mian monton fortike;
Sed kiam Vi kaŝis Vian vizaĝon, mi konfuziĝis.
8 Al Vi, ho Eternulo, mi vokis,
Kaj al la Eternulo mi preĝis:
9 Kion utilos mia sango, se mi iros en la tombon?
Ĉu gloros Vin polvo? ĉu ĝi aŭdigos Vian veron?
10 Aŭskultu, ho Eternulo, kaj korfavoru min;
Ho Eternulo, estu helpanto al mi.
11 Vi anstataŭigis al mi mian plendon per danco;
Vi deprenis de mi mian sakaĵon kaj zonis min per ĝojo,
12 Por ke mia animo kantu al Vi kaj ne silentiĝu.
Ho Eternulo, mia Dio, eterne mi Vin gloros.

Psalmo 31

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Vin, ho Eternulo, mi fidas, ke mi neniam estu hontigita;
Per Via justeco savu min.
2 Klinu al mi Vian orelon, rapide savu min!
Estu por mi forta roko, fortika kastelo, por helpi min.
3 Ĉar Vi estas mia roko kaj mia kastelo;
Kaj pro Via nomo gvidu min kaj konduku min.
4 Eligu min el la reto, kiun ili metis kontraŭ mi;
Ĉar Vi estas mia fortikaĵo.
5 En Vian manon mi transdonas mian spiriton;
Vi savas min, ho Eternulo, Dio de la vero.
6 Mi malamas la adorantojn de vantaj idoloj,
Sed mi fidas la Eternulon.
7 Mi gajas kaj ĝojas pro Via favoro;
Ĉar Vi vidis min mizeron,
Vi eksciis la suferojn de mia animo,
8 Kaj Vi ne transdonis min en la manon de malamiko,
Vi starigis miajn piedojn sur vasta loko.
9 Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi suferas;
Malfortiĝis de malĝojo mia okulo, mia animo, kaj mia korpo.
10 Ĉar mia vivo konsumiĝis de malĝojo kaj miaj jaroj de ĝemado;
Mia forto malaperis per mia kulpo, kaj miaj ostoj malfortiĝis.
11 Per ĉiuj miaj malamikoj mi fariĝis granda hontindaĵo por miaj najbaroj
Kaj teruraĵo por miaj konatoj;
Kiuj vidas min sur la strato, tiuj forkuras de mi.
12 Oni forgesis pri mi en la koro, kiel pri mortinto;
Mi fariĝis kiel rompita vazo.
13 Ĉar mi aŭdas la insultojn de multaj;

Ĉirkaŭe estas minacoj;
Ili kune konspiras kontraŭ mi,
Ili intencas pereigi mian vivon.
14 Sed mi—mi fidas Vin, ho Eternulo;
Mi diras: Vi estas mia Dio.
15 En Via mano estas mia sorto;
Savu min de la mano de miaj malamikoj kaj persekutantoj.
16 Lumu per Via vizaĝo al Via sklavo,
Helpu min per Via boneco.
17 Ho Eternulo, ne hontigu min, ĉar mi vokis al Vi;
Hontigitaj estu la malpiuloj, ili silentiĝu por Ŝeol.
18 Mutiĝu la mensogaj buŝoj,
Kiuj parolas arogante kontraŭ piulo,
Kun fiero kaj malestimo.
19 Kiel granda estas Via boneco, kiun Vi konservis por tiuj,
kiuj Vin timas,
Kaj kiun Vi faris antaŭ la homoj por tiuj, kiuj Vin fidas!
20 Vi kovras ilin per la kovro de Via vizaĝo kontraŭ homaj atencoj,
Vi kaŝas ilin en tendo kontraŭ malamikaj langoj.
21 Glorata estu la Eternulo,
Kiu aperigis al mi mirindan favoron en fortikigita urbo.
22 Kaj mi diris en mia konfuziĝo:
Mi estas forpuŝita for de Viaj okuloj;
Tamen Vi aŭskultis la voĉon de mia preĝo, kiam mi vokis al Vi.
23 Amu la Eternulon, ĉiuj Liaj piuloj;
La fidelulojn la Eternulo gardas,
Kaj Li repagas sufiĉege al tiuj, kiuj agas malhumile.
24 Estu kuraĝaj, kaj forta estu via koro,
Vi ĉiuj, kiuj esperas al la Eternulo!

Psalmo 32

Instruo de David.

1 Feliĉa estas tiu, kies krimo estas pardonita, kies peko estas kovrita.

2 Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas lian kulpon
Kaj en kies spirito estas nenia malvero.

3 Kiam mi silentis, miaj ostoj senfortiĝis
De mia ĉiutaga ploregado.

4 Ĉar tage kaj nokte pezis sur mi Via mano;
La freŝecon de mia sukoj anstataŭis sekeco de somero.Sela.

5 Mian pekon mi konfesis al Vi, kaj mian kulpon mi ne kaŝis;
Mi diris: Mi konfesos miajn krimojn al la Eternulo;
Kaj Vi deprenis la kulpon de mia peko.
Sela.

6 Pro tio preĝu antaŭ Vi ĉiu piulo en favora tempo,
Por ke ĉe la disverŝiĝo de grandaj akvoj ili lin ne atingu.

7 Vi estas mia ŝirmo;
Kontraŭ sufero Vi min gardos,
Per kantoj de savo Vi min ĉirkaŭos.
Sela.

8 Mi prudentigos vin, kaj montros al vi la vojon, kiun vi devas iri;
Kun konsiloj Mi direktos sur vin Mian okulon.

9 Ne estu kiel ĉevalo, kiel senprudenta mulo,
Al kiuj oni devas kateni la buŝon per brido kaj buŝpeco,
Alie ili ne venos al vi.

10 Multajn frapojn havas la malpiulo;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiun ĉirkaŭas favoro.

11 Ĝoju pro la Eternulo, kaj gaju, ho justuloj;
Kaj triumfu ĉiuj, kiuj havas pian koron!

Psalmo 33

1 Ĝoje kantu, ho piuloj, antaŭ la Eternulo;
Al la justuloj konvenas glorado.
2 Gloru la Eternulon per harpo,
Per dekkorda psaltero ludu al Li.
3 Kantu al Li novan kanton,
Bone ludu al Li kun trumpetado.
4 Ĉar ĝusta estas la vorto de la Eternulo,
Kaj ĉiu Lia faro estas fidinda.
5 Li amas justecon kaj juĝon;
La tero estas plena de la boneco de la Eternulo.
6 Per la vorto de la Eternulo estiĝis la ĉielo;
Kaj per la spiro de Lia buŝo estiĝis ĝia tuta ekzistantaro.
7 Li kolektis kiel en tenujon la akvon de la maro,
Li metis la abismojn en konservejojn.
8 Timu la Eternulon la tuta tero;
Tremu antaŭ Li ĉiuj loĝantoj de la mondo.
9 Ĉar Li diris, kaj tio fariĝis;
Li ordonis, kaj tio aperis.
10 La Eternulo neniigas la interkonsenton de la popoloj,
Li detruas la intencojn de la nacioj.
11 La decido de la Eternulo restas eterne,
La pensoj de Lia koro restas de generacio al generacio.
12 Felica estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo;
La gento, kiun Li elektis al Si kiel heredon.
13 El la ĉielo la Eternulo rigardas,
Li vidas ĉiujn homidojn.
14 De la trono, sur kiu Li sidas,
Li rigardas ĉiujn, kiuj loĝas sur la tero,
15 Li, kiu kreis la korojn de ili ĉiuj,

Kiu rimarkas ĉiujn iliajn farojn.
16 La reĝon ne helpos granda armeo,
Fortulon ne savos granda forto.
17 Vana estas la ĉevalo por helpo,
Kaj per sia granda forto ĝi ne savos.
18 Jen la okulo de la Eternulo estas sur tiuj, kiuj Lin timas,
Kiuj esperas Lian favoron,
19 Ke Li savu de morto ilian animon
Kaj nutru ilin en tempo de malsato.
20 Nia animo fidas la Eternulon;
Li estas nia helpo kaj nia ŝildo.
21 Ĉar pro Li ĝojas nia koro,
Ĉar ni fidas Lian sanktan nomon.
22 Via favoro, ho Eternulo, estu super ni,
Kiel ni esperas al Vi.

Psalmo 34

De David, kiam li ŝajnigis sin freneza antaŭ Abimeleĥ,
kaj tiu lin forpelis kaj li foriris.

1 Mi gloros la Eternulon en ĉiu tempo;
Ĉiam laŭdo por Li estos en mia buŝo.
2 Per la Eternulo gloriĝas mia animo;
La humiluloj aŭdu kaj ĝoju.
3 Gloru la Eternulon kun mi,
Kaj ni altigu kune Lian nomon.
4 Mi serĉis la Eternulon, kaj Li respondis al mi,
Kaj de ĉiuj miaj danĝeroj Li savis min.
5 Kiuj rigardas al Li, ricevas lumon,
Kaj ilia vizaĝo ne kovriĝos per honto.

6 Jen ĉi tiu mizerulo vokis, kaj la Eternulo aŭdis,
Kaj de ĉiuj liaj mizeroj Li savis lin.
7 Anĝelo de la Eternulo postenas ĉirkaŭ tiuj, kiuj Lin timas,
Kaj Li ilin savas.
8 Provu kaj vidu, kiel bona estas la Eternulo;
Feliĉa estas la homo, kiu Lin fidas.
9 Timu la Eternulon, Liaj sanktuloj;
Ĉar nenio mankas al tiuj, kiuj Lin timas.
10 Leonidoj estas senhavaj kaj malsataj;
Sed kiuj serĉas la Eternulon, tiuj havas mankon en nenia bono.
11 Venu, infanoj, aŭskultu min;
Pri timo antaŭ la Eternulo mi vin instruos.
12 Kiu ajn vi estas, homo,
Kiu deziras vivon kaj amas multajn kaj bonajn tagojn:
13 Gardu vian langon kontraŭ malbono,
Kaj vian buŝon kontraŭ mensoga parolo;
14 Dekliniĝu de malbono kaj faru bonon,
Serĉu pacon kaj ĉasu ĝin.
15 La okuloj de la Eternulo estas turnitaj al la piuloj,
Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj.
16 La vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon,
Por ekstermi de la tero la memoron pri ili.
17 Oni krias, kaj la Eternulo aŭdas,
Kaj de ĉiuj iliaj mizeroj Li ilin savas.
18 Proksima estas la Eternulo al tiuj, kies koro estas rompita,
Kaj la spirite suferantajn Li helpas.
19 Multaj estas la suferoj de piulo;
Sed de ĉiuj la Eternulo lin savas.
20 Li gardas ĉiujn liajn ostojn;
Eĉ unu el ili ne rompiĝos.

21 La malbonulon mortigos la malbono;
Kaj la malamantoj de piulo pereos.
22 La Eternulo liberigas la animon de Siaj sklavoj;
Kaj ne pereos ĉiuj, kiuj Lin fidas.

Psalmo 35

De David.

1 Batalu, ho Eternulo, kontraŭ tiuj, kiuj batalas kontraŭ mi;
Militu kontraŭ tiuj, kiuj militas kontraŭ mi.
2 Prenu ŝildon kaj armilojn,
Kaj stariĝu, por helpi min.
3 Kaj nudigu ponardegon, kaj stariĝu kontraŭ miaj persekutantoj;
Diru al mia animo: Via helpo Mi estas.
4 Hontigitaj kaj malhonoritaj estu tiuj, kiuj celas kontraŭ mia animo;
Turniĝu reen kaj estu hontigitaj tiuj, kiuj intencas malbonon kontraŭ mi.
5 Ili estu kiel grenventumaĵo antaŭ vento,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin forpelu.
6 Ilia vojo estu malluma kaj glitiga,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin persekutu.
7 Ĉar sen mia kulpo ili submetis por mi sian reton,
Sen mia kulpo ili fosis sub mia animo.
8 Venu sur lin pereo neatendite,
Kaj lia reto, kiun li kaŝis, kaptu lin;
Por pereo li falu en ĝin.
9 Kaj mia animo ĝojos pro la Eternulo,
Triumfos pro Lia helpo.
10 Ĉiuj miaj ostoj diros: Ho Eternulo, kiu egalas Vin,

Kiu liberigas mizerulon de lia perfortanto,
Mizerulon kaj malriĉulon de lia rabanto?
11 Stariĝas kontraŭ mi krimaj atestantoj;
Kion mi ne scias, pri tio ili min demandas.
12 Ili pagas al mi malbonon por bono,
Atencon kontraŭ mia animo.
13 Kaj mi dum ilia malsano metis sur min sakaĵon,
Mi turmentis mian animon per fasto,
Kaj mi preĝis sincere, kiel pri mi mem.
14 Mi kondutis, kvazaŭ ili estus miaj amikoj, miaj fratoj;
Kiel homo, kiu funebras pri sia patrino, mi profunde malĝojis.
15 Sed kiam mi difektiĝis, ili ĝojis, kaj ili kuniĝis;
Kuniĝis kontraŭ mi la senkoruloj, kiam mi ne atendis:
Ili ŝiris kaj ne ĉesis.
16 Laŭ la maniero de malpiaj parazitoj,
Ili kunfrapis kontraŭ mi siajn dentojn.
17 Mia Sinjoro! kiel longe Vi tion rigardos?
Deturnu mian animon de iliaj atakoj,
Mian solan de la leonoj.
18 Mi gloros Vin en granda kunveno,
Meze de multe da popolo mi Vin laŭdos.
19 Ne ĝoju pri mi miaj maljustaj malamikoj;
Kaj tiuj, kiuj malamas min sen mia kulpo, ne moku per la okuloj.
20 Ĉar ne pri paco ili parolas,
Kaj kontraŭ la kvietuloj sur la tero ili pripensas malicajn intencojn.
21 Ili larĝe malfermis kontraŭ mi sian buŝon,
Kaj diris: Ha, ha! nia okulo vidis.
22 Vi vidis, ho Eternulo; ne silentu!

Mia Sinjoro, ne malproksimiĝu de mi.
23 Vekiĝu kaj leviĝu, por fari al mi juĝon,
Mia Dio kaj mia Sinjoro, pri mia disputo.
24 Juĝu min laŭ Via justeco, ho Eternulo, mia Dio;
Kaj ili ne ĝoju pri mi.
25 Ili ne diru en sia koro: Ha, ha! tio estas laŭ nia deziro;
Ili ne diru: Ni lin englutis.
26 Ili estu hontigitaj kaj malhonoritaj ĉiuj, kiuj ĝojas pro mia malfeliĉo;
Vestiĝu per honto kaj malhonoro tiuj, kiuj fanfaronas kontraŭ mi.
27 Triumfu kaj ĝoju tiuj, kiuj deziras justecon por mi;
Kaj ili diru ĉiam: Granda estas la Eternulo,
Kiu deziras bonstaton por Sia sklavo.
28 Kaj mia lango rakontados pri Via justeco
Kaj ĉiutage pri Via gloro.

Psalmo 36

Al la ĥorestro. De David, sklavo de la Eternulo.

1 La pekado de malpiulo parolas al lia koro;
Antaŭ liaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio.
2 Ĉar ĝi flatas al li en liaj okuloj,
Ĝis lia pekado eltroviĝos kaj li malamiĝos.
3 La paroloj de lia buŝo estas krimo kaj malvero;
Li ne volas kompreni, por fari bonon.
4 Krimon li pripensas sur sia kuŝejo;
Li staras sur vojo ne bona;
Malbonon li ne abomenas.
5 Ho Eternulo, ĝis la ĉielo atingas Via boneco,

Via vereco ĝis la nuboj.
6 Via justeco estas kiel la montoj de Dio,
Viaj juĝoj estas granda abismo;
Homon kaj bruton Vi helpas, ho Eternulo.
7 Kiel grandvalora estas Via favoro, ho Dio!
Kaj la homidoj ricevas rifuĝon en la ombro de Viaj flugiloj.
8 Ili satiĝas per la riĉa havo de Via domo,
Kaj el la rivero de Viaj bonaĵoj Vi ilin trinkigas.
9 Ĉar ĉe Vi estas la fonto de vivo,
Kaj en Via lumo ni vidas lumon.
10 Venigu Vian favoron sur tiujn, kiuj Vin konas,
Kaj Vian bonecon sur la honestulojn.
11 Ne paŝu sur min piedo de fiereco,
Kaj mano de malpiuloj ne renversu min.
12 Tie falu la farantoj de malbono;
Ili estu renversitaj kaj ne povu sin levi.

Psalmo 37

De David.
1 Ne incitiĝu pro la malvirtuloj;
Ne enviu tiujn, kiuj agas maljuste.
2 Ĉar simile al herbo ili rapide dehakiĝas,
Kaj kiel verda vegetaĵo ili forvelkas.
3 Fidu la Eternulon kaj faru bonon;
Loĝu sur la tero kaj konservu honestecon.
4 Serĉu plezuron ĉe la Eternulo,
Kaj Li plenumos la dezirojn de via koro.
5 Transdonu al la Eternulo vian vojon kaj fidu Lin,
Kaj Li faros.

6 Kaj Li aperigos vian pravecon kiel lumon,
Kaj vian justecon kiel tagmezon.
7 Silentu antaŭ la Eternulo kaj esperu al Li;
Ne incitiĝu, kiam sukcesas homo,
Kiu plenumas malbonajn intencojn.
8 Detenu vin de kolero kaj forlasu furiozon;
Ne incitiĝu, ke vi ne faru malbonon.
9 Ĉar malbonfarantoj ekstermiĝos,
Kaj la esperantaj al la Eternulo heredos la teron.
10 Ankoraŭ malmulte da tempo pasos, kaj la malpiulo jam ne ekzistos;
Vi rigardos lian lokon, kaj li ne estos.
11 Kaj la humiluloj heredos la teron
Kaj ĝuos grandan pacon.
12 Malvirtulo malbonintencas kontraŭ virtulo
Kaj frapas kontraŭ li per siaj dentoj.
13 Sed mia Sinjoro ridas pri li;
Ĉar Li vidas, ke venas lia tago.
14 Glavon nudigas la malvirtuloj kaj streĉas sian pafarkon,
Por faligi mizerulon kaj malriĉulon kaj buĉi virtulon.
15 Ilia glavo trafos en ilian koron,
Kaj iliaj pafarkoj rompiĝos.
16 Pli bona estas la malmulto, kiun havas virtulo,
Ol la granda havo de multaj malpiuloj.
17 Ĉar la brakoj de malpiuloj rompiĝas;
Sed la virtulojn la Eternulo subtenas.
18 La Eternulo scias la tagojn de la virtuloj;
Kaj ilia havo restos eterne.
19 Ili ne estos hontigitaj en tempo malbona,
Kaj en tagoj de malsato ili estos sataj.

20 Ĉar la malvirtuloj pereos,
Kaj la malamikoj de la Eternulo malaperos kiel beleco de
la herbejoj,
Ili malaperos kiel fumo.
21 Malpiulo prunteprenas kaj ne pagas;
Sed piulo korfavoras kaj donas.
22 Ĉar Liaj benitoj heredos la teron,
Kaj Liaj malbenitoj ekstermiĝos.
23 De la Eternulo fortikiĝas la paŝoj de virta homo,
Kaj lia vojo plaĉas al Li.
24 Falante, li ne estos forĵetita;
Ĉar la Eternulo subtenos lian manon.
25 Mi estis juna kaj mi maljuniĝis,
Kaj mi ne vidis virtulon forlasita,
Nek liajn infanojn petantaj panon.
26 Ĉiutage li korfavoras kaj pruntedonas,
Kaj liaj infanoj estos benitaj.
27 Forturniĝu de malbono kaj faru bonon,
Kaj vi vivos eterne.
28 Ĉar la Eternulo amas justecon,
Kaj ne forlasas Siajn fidelulojn;
Ĉiam ili estos gardataj;
Sed la semo de la malpiuloj estos ekstermita.
29 La virtuloj heredos la teron
Kaj loĝos sur ĝi eterne.
30 La buŝo de virtulo parolas saĝon,
Kaj lia lango diras justecon.
31 La ordonoj de lia Dio estas en lia koro;
Liaj paŝoj ne ŝanceliĝas.
32 Malvirtulo subrigardas virtulon

Kaj celas mortigi lin.
33 Sed la Eternulo ne lasos lin en liaj manoj,
Kaj ne kondamnos lin, kiam li estos juĝata.
34 Esperu al la Eternulo kaj tenu vin je Lia vojo,
Kaj Li altigos vin, ke vi heredu la teron;
Vi vidos la ekstermon de la malvirtuloj.
35 Mi vidis malpiulon, kiu estis spitema,
Kaj tenis sin larĝe, kiel sukplena multebranĉa arbo;
36 Sed apenaŭ mi preterpasis, li jam ne ekzistis;
Mi serĉis lin, kaj li jam ne estis trovebla.
37 Konservu senkulpecon kaj celu veron,
Ĉar estontecon havas homo pacema;
38 Sed la krimuloj ĉiuj estos ekstermitaj;
La estonteco de la malpiuloj pereos.
39 La virtuloj havas helpon de la Eternulo;
Li estas ilia forto en tempo de mizero.
40 Kaj la Eternulo ilin helpos kaj savos;
Li savos ilin de malbonuloj kaj helpos ilin,
Ĉar ili fidas Lin.

Psalmo 38

Psalmo de David. Pro memoro.
1 Ho Eternulo, ne en Via kolero min riproĉu,
Kaj ne en Via furiozo min punu.
2 Ĉar Viaj sagoj penetris en min,
Kaj pezas sur mi Via mano.
3 Ekzistas neniu sana loko en mia korpo pro Via kolero,
Nenio sendifekta ekzistas en miaj ostoj pro mia peko.
4 Ĉar miaj krimoj superas mian kapon;

Kiel peza ŝarĝo, ili estas tro pezaj por mi.
5 Malbonodoras kaj pusas miaj ulceroj
Pro mia malsaĝeco.
6 Mi kurbiĝis kaj kliniĝis treege,
La tutan tagon mi iras malgaja.
7 Ĉar miaj internaĵoj estas plenaj de brulumo,
Kaj ne ekzistas sana loko en mia korpo.
8 Mi tute senfortiĝis kaj kadukiĝis,
Mi kriegas pro malkvieteco de mia koro.
9 Mia Sinjoro, antaŭ Vi estas ĉiuj miaj deziroj,
Kaj mia ĝemo ne estas kaŝita antaŭ Vi.
10 Mia koro tremegas, forlasis min mia forto;
Kaj eĉ la lumo de miaj okuloj ne estas ĉe mi.
11 Miaj amikoj kaj kamaradoj repaŝis pro mia pesto,
Kaj miaj proksimuloj stariĝis malproksime.
12 Kaj insidis kontraŭ mi tiuj, kiuj celas mian vivon,
Kaj miaj malbondezirantoj parolas pri mia pereo,
Kaj malicojn ili pripensas ĉiutage.
13 Kaj mi estas kiel surdulo kaj ne aŭdas;
Kiel mutulo, kiu ne malfermas sian buŝon.
14 Mi estas kiel homo, kiu ne aŭdas
Kaj kiu ne havas en sia buŝo reparolon.
15 Sed al Vi, ho Eternulo, mi esperas;
Vi aŭskultos, mia Sinjoro, mia Dio.
16 Ĉar mi diris: Ili povus ĝoji pri mi;
Ili fanfaronus pri mi, kiam mia piedo ekŝanceliĝus.
17 Ĉar mi estas preta fali,
Kaj mia sufero estas ĉiam antaŭ mi.
18 Ĉar mi konfesas mian kulpon;
Kaj min ĉagrenas mia peko.

19 Kaj la malamikoj de mia vivo estas fortaj,
Kaj multaj estas miaj senkaŭzaj malamantoj.
20 Kaj tiuj, kiuj pagas al mi malbonon por bono,
Atakas min pro tio, ke mi celas bonon.
21 Ne forlasu min, ho Eternulo;
Mia Dio, ne malproksimiĝu de mi.
22 Rapidu, por helpi min,
Mia Sinjoro, mia helpo!

Psalmo 39

Al la ĥorestro Jedutun. Psalmo de David.

1 Mi diris: Mi gardos min sur miaj vojoj, ke mi ne peku per mia lango;
Mi bridos mian buŝon, kiam malpiulo staras kontraŭ mi.
2 Mi estis muta kaj silenta, mi silentis eĉ pri bono;
Kaj mia sufero estis mordanta.
3 Ekbrulis mia koro en mia interno,
En miaj pensoj ekflamis fajro,
Mi ekparolis per mia lango:
4 Sciigu al mi, ho Eternulo, mian finon,
Kaj kia estos la daŭro de miaj tagoj,
Por ke mi sciu, kiel neniiĝa mi estas.
5 Jen Vi donis al mi tagojn larĝajn kiel manplato,
Kaj la daŭro de mia vivo estas antaŭ Vi kiel nenio;
Absoluta vantaĵo estas ĉiu homo, kiel ajn forte li starus. Sela.
6 Nur kiel fantomo iras la homo, nur vante li klopodas;
Li kolektas, kaj ne scias, kiu ĝin ricevos.
7 Kaj nun kion mi devas esperi, mia Sinjoro?

Mia espero estas al Vi.
8 De ĉiuj miaj pekoj liberigu min,
Ne lasu min fariĝi mokindaĵo por sensaĝulo.
9 Mi mutiĝis, mi ne malfermos mian buŝon,
Ĉar Vi tion faris.
10 Deturnu de mi Vian frapon;
De Via batanta mano mi pereas.
11 Se Vi punas homon pro lia krimo,
Tiam lia beleco konsumiĝas kiel de tineoj.
Nur vantaĵo estas ĉiu homo.
Sela.
12 Aŭskultu mian preĝon, ho Eternulo, kaj atentu mian krion;
Al miaj larmoj ne silentu;
Ĉar migranto mi estas ĉe Vi,
Enmigrinto, kiel ĉiuj miaj patroj.
13 Lasu min, ke mi vigliĝu,
Antaŭ ol mi foriros kaj ĉesos ekzisti.

Psalmo 40

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Mi atende esperis al la Eternulo,
Kaj Li kliniĝis al mi kaj aŭskultis mian krion.
2 Kaj Li eltiris min el la pereiga foso, el la ŝlima marĉo,
Kaj Li starigis sur roko mian piedon kaj fortikigis miajn paŝojn.
3 Kaj Li metis en mian buŝon novan kanton, laŭdon al nia Dio.
Multaj tion vidos kaj ektimos,
Kaj ili esperos al la Eternulo.
4 Feliĉa estas la homo, kiu metis sian esperon sur la Eternulon
Kaj ne turnis sin al la fieruloj kaj al la mensogemuloj.

5 Multon Vi faris, ho Eternulo, mia Dio!
Viaj mirakloj kaj pensoj estas pri ni.
Neniu egalas Vin.
Mi rakontos kaj parolos,
Sed ili estas super ĉiu kalkulo.
6 Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras;
La orelojn Vi malfermis al mi;
Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne postulas.
7 Tiam mi diris: Jen mi venas;
En la skribrulaĵo estas skribite pri mi.
8 Plenumi Vian volon, mia Dio, mi deziras,
Kaj Viaj ordonoj estas en mia koro.
9 Mi predikas justecon en granda kunveno;
Jen mi ne fermas mian buŝon, ho Eternulo, Vi tion scias.
10 Vian justecon mi ne kaŝis en mia koro,
Pri Via fideleco kaj Via helpo mi parolis;
Mi ne kaŝis Vian favorkorecon kaj Vian verecon antaŭ la granda kunveno.
11 Vi, ho Eternulo, ne fermu Vian favorkorecon antaŭ mi,
Via boneco kaj Via vereco ĉiam min gardu.
12 Ĉar ĉirkaŭis min suferoj sennombraj,
Atingis min miaj kulpoj, ke mi ne povas vidi;
Ili estas pli multenombraj, ol la haroj sur mia kapo, kaj mia koro min forlasis.
13 Volu, ho Eternulo, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min.
14 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj volas pereigi mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
15 Teruritaj estu de sia honto tiuj,
Kiuj diras al mi: Ha, ha!

16 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj;
La amantoj de Via helpo diru ĉiam:
Granda estas la Eternulo.
17 Kaj mi estas mizera kaj malriĉa;
Mia Sinjoro pensu pri mi.
Vi estas mia helpo kaj mia savanto;
Ho mia Dio, ne malrapidu.

Psalmo 41

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1 Feliĉa estas tiu, kiu atentas senhavulon:
En tago de mizero savos lin la Eternulo.
2 La Eternulo lin gardos kaj vivigos;
Li estos feliĉa sur la tero,
Kaj Vi ne transdonos lin al la volo de liaj malamikoj.
3 La Eternulo fortigos lin sur la lito de malsano;
Lian tutan kuŝejon Vi aliigas en la tempo de lia malsano.
4 Mi diris: Ho Eternulo, kompatu min;
Sanigu mian animon, ĉar mi pekis antaŭ Vi.
5 Miaj malamikoj parolas malbonon pri mi, dirante:
Kiam li mortos kaj lia nomo pereos?
6 Kaj se iu venas, por vidi min, li parolas malsincere;
Lia koro serĉas malbonon;
Kaj, elirinte eksteren, li ĝin disparolas.
7 Mallaŭte parolas inter si pri mi ĉiuj miaj malamikoj;
Ili pensas malbonon pri mi, dirante:
8 Afero pereiga atakis lin;
Kaj ĉar li kuŝiĝis, li jam ne plu leviĝos.
9 Eĉ mia konfidato, kiun mi fidis, kiu manĝis mian panon,

Levis kontraŭ min la piedon.
10 Sed Vi, ho Eternulo, korfavoru min kaj restarigu min,
Por ke mi povu repagi al ili.
11 Per tio mi scios, ke Vi favoras min,
Se mia malamiko ne triumfos super mi.
12 Kaj min Vi subtenos pro mia senkulpeco,
Kaj Vi starigos min antaŭ Via vizaĝo por ĉiam.
13 Glorata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
De eterne ĝis eterne.
Amen, kaj amen!

La psalmaro – Libro dua

Psalmo 42

Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.

1 Kiel cervo sopiras al fluanta akvo,
Tiel mia animo sopiras al vi, ho Dio
2 Mia animo soifas Dion, la vivantan Dion;
Kiam mi venos kaj aperos antaŭ la vizaĝo de Dio?
3 Miaj larmoj fariĝis mia pano tage kaj nokte,
Ĉar oni diras al mi ĉiutage: Kie estas via Dio?
4 Elverŝiĝas mia animo, kiam mi rememoras,
Kiel mi iradis kun la granda homamaso, kaj kondukis ĝin en la domon de Dio,
Ĉe laŭta kantado kaj glorado de festanta amaso.
5 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.
6 Malĝojas en mi mia animo;
Tial mi rememoras pri Vi en la lando de Jordan kaj Ĥermon,
Sur la monto Micar.
7 Abismo resonas al abismo per la bruo de Viaj falakvoj;
Ĉiuj Viaj akvoj kaj ondoj pasis super mi.
8 En la tago la Eternulo aperigas al mi Sian bonecon,
Kaj en la nokto mi havas kanton al Li,

Preĝon al la Dio de mia vivo.
9 Mi diras al Dio, mia Roko: Kial Vi min forgesis?
Kial mi iradas malgaja pro la premado de la malamiko?
10 Kvazaŭ dispremante miajn ostojn, mokas min miaj malamikoj,
Dirante al mi ĉiutage: Kie estas via Dio?
11 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

Psalmo 43

1 Juĝu min, ho Dio, kaj defendu mian aferon kontraŭ popolo nepia;
De homo malverema kaj maljusta savu min.
2 Ĉar Vi estas la Dio de mia forto; kial Vi forpuŝis min?
Kial mi iradas malĝoja pro la premado de la malamiko?
3 Sendu Vian lumon kaj Vian veron, ke ili min gvidu,
Ke ili alvenigu min al Via sankta monto kaj al Via loĝejo.
4 Kaj mi venos al la altaro de Dio,
Al la Dio de mia ĝojo kaj ĝuo;
Kaj mi gloros Vin per harpo, ho Dio, mia Dio.
5 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

Psalmo 44

Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.

1 Ho Dio, per niaj oreloj ni aŭdis, niaj patroj rakontis al ni,
Kion Vi faris en iliaj tagoj, en tempo antikva.
2 Vi per Via mano forpelis popolojn, kaj ilin Vi enloĝigis;
Popolojn Vi pereigis, kaj ilin Vi vastigis.
3 Ĉar ne per sia glavo ili akiris la teron,
Kaj ne ilia brako helpis ilin;
Sed nur Via dekstra mano kaj Via brako kaj la lumo
de Via vizaĝo,
Ĉar Vi ilin favoris.
4 Vi estas mia Reĝo, ho Dio;
Disponu helpon al Jakob.
5 Per Vi ni disbatos niajn malamikojn;
Per Via nomo ni piedpremos niajn kontraŭbatalantojn.
6 Ĉar ne mian pafarkon mi fidas,
Mia glavo min ne helpos.
7 Sed Vi helpas nin kontraŭ niaj malamikoj,
Kaj niajn malamantojn Vi kovras per honto.
8 Dion ni gloros ĉiutage,
Kaj Vian nomon ni dankos eterne.
Sela.
9 Tamen Vi nin forlasis kaj hontigis,
Kaj Vi ne eliras kun nia militistaro.
10 Vi devigas nin forkuri de nia malamiko,
Ke niaj malamantoj nin prirabu;
11 Vi fordonas nin por formanĝo, kiel ŝafojn,
Kaj inter la popolojn Vi disĵetis nin;
12 Vi vendis Vian popolon por nenio,
Kaj prenis por ili nenian prezon;

13 Vi faris nin malestimataĵo por niaj najbaroj,
Mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj;
14 Vi faris nin instrua ekzemplo por la popoloj,
Ke la nacioj balancas pri ni la kapon.
15 Ĉiutage mia malhonoro estas antaŭ mi,
Kaj honto kovras mian vizaĝon,
16 Pro la voĉo de mokanto kaj insultanto,
Antaŭ la vizaĝo de malamiko kaj venĝanto.
17 Ĉio tio trafis nin, sed ni Vin ne forgesis,
Kaj ni ne perfidiĝis al Via interligo.
18 Ne retiriĝis nia koro,
Kaj niaj paŝoj ne deflankiĝis de Via vojo.
19 Kiam Vi batis nin sur loko de ŝakaloj
Kaj kovris nin per ombro de morto,
20 Tiam se ni forgesus la nomon de nia Dio
Kaj ni etendus niajn manojn al fremda dio:
21 Ĉu Dio tion ne trovus?
Li ja scias la sekretojn de la koro.
22 Pro Vi ni ja estas mortigataj ĉiutage;
Oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.
23 Leviĝu, kial Vi dormas, mia Sinjoro?
Vekiĝu, ne forpuŝu por ĉiam.
24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon,
Forgesas nian mizeron kaj nian suferon?
25 Nia animo estas ja ĵetita en la polvon;
Nia korpo kliniĝis al la tero.
26 Leviĝu; helpu kaj savu nin pro Via boneco.

Psalmo 45

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Instrua ama kanto de la Koraĥidoj.

1 Mia koro pleniĝis per bona temo;
Mi kantos pri reĝo;
Mia lango estas kiel plumo de lerta skribisto.
2 Vi estas la plej bela el la homidoj;
Ĉarmo estas sur viaj lipoj;
Tial Dio benis vin por ĉiam.
3 Zonu vian lumbon per glavo,
Vi, forta per via majesteco kaj beleco.
4 Kaj en via beleco prosperu, forrajdu por la vero,
Por justeco al la humiluloj;
Kaj via dekstra mano montros miraklojn.
5 Viaj sagoj estas akraj;
Kaj, faligante antaŭ vi la popolojn,
Ili penetros en la koron de la malamikoj de la reĝo.
6 Via trono estas Dia trono por ĉiam kaj eterne;
La sceptro de via regno estas sceptro de justeco.
7 Vi amas virton kaj malamas malvirton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn
kamaradojn.
8 De mirho, aloo, kaj kasio odoras ĉiuj viaj vestoj;
En palacoj eburaj ĝojigas vin muziko.
9 Reĝidinoj estas inter viaj karulinoj;
Ĉe via dekstra flanko staras edzino en Ofira oro.
10 Aŭdu, filino, rigardu, kaj klinu vian orelon,
Kaj forgesu vian popolon kaj la domon de via patro;
11 Kaj kiam la reĝo deziros vian belecon,
Ĉar li estas via sinjoro, tiam vi kliniĝu antaŭ li.
12 Kaj la filino de Tiro venos al vi kun donacoj;

Petegos antaŭ vi la riĉuloj de la popolo.
13 En sia plena ornamo estas interne la reĝidino;
El ora teksaĵo estas ŝia vesto.
14 En broditaj vestoj ŝi estas kondukata al la reĝo;
Post ŝi estas kondukataj al vi knabinoj, ŝiaj koleginoj.
15 Ili estas kondukataj kun ĝojo kaj kantoj;
Ili eniras en la palacon de la reĝo.
16 Anstataŭ viaj patroj estos viaj filoj;
Vi faros ilin princoj sur la tuta tero.
17 Mi memorigos vian nomon de generacio al generacio;
Tial gloros vin popoloj ĉiam kaj eterne.

Psalmo 46

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Por sopranuloj. Kanto.
1 Dio estas por ni rifuĝejo kaj forto,
Helpo en mizeroj, rapide trovata.
2 Tial ni ne timas, eĉ se pereus la tero
Kaj la montoj falus en la internon de la maroj.
3 Bruu, bolu Liaj akvoj,
Tremu la montoj de ilia fiera ondado.
Sela.
4 Estas rivero, kies torentoj ĝojigas la urbon de Dio,
La sanktan loĝejon de la Plejaltulo.
5 Dio estas en ĝia mezo, ĝi ne ŝanceliĝos;
Dio ĝin helpas en frua mateno.
6 Ekbruis popoloj, ekŝanceliĝis regnoj;
Li sonigis Sian voĉon, kaj la tero fandiĝis.
7 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob.

Sela.
8 Iru, rigardu la farojn de la Eternulo,
Kiu faris detruojn sur la tero,
9 Kiu ĉesigas militojn ĝis la fino de la tero,
Rompas pafarkon, rompas ponardegon,
Forbruligas veturilojn per fajro.
10 Cedu, kaj sciu, ke Mi estas Dio;
Mi estas glora inter la popoloj, Mi estas glora sur la tero.
11 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob.
Sela.

Psalmo 47

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.
1 Ĉiuj popoloj, plaŭdu per la manoj,
Kriu al Dio per voĉo de kanto.
2 Ĉar la Eternulo Plejalta estas timinda;
Li estas granda Reĝo super la tuta tero.
3 Li subigas al ni popolojn
Kaj metas gentojn sub niajn piedojn.
4 Li elektas por ni nian heredon,
La majeston de Jakob, kiun Li amas.
Sela.
5 Dio supreniras ĉe sonoj de ĝojo,
La Eternulo ĉe trumpetado.
6 Kantu al Dio, kantu!
Kantu al nia Reĝo, kantu!
7 Ĉar Dio estas la Reĝo de la tuta tero:
Kantu edifan kanton!

8 Dio reĝas super la popoloj;
Dio sidas sur Sia sankta trono.
9 La princoj de la popoloj kolektiĝis,
La popolo de la Dio de Abraham;
Ĉar al Dio apartenas la ŝildoj de la tero;
Li estas tre alta.

Psalmo 48

Kanto-psalmo de la Koraĥidoj.
1 Granda estas la Eternulo,
Kaj tre glora en la urbo de nia Dio,
Sur Lia sankta monto.
2 Bela altaĵo, ĝojiga por la tuta tero
Estas la monto Cion, en la norda regiono,
La urbo de la granda Reĝo.
3 Dio estas konata en ĝiaj palacoj, kiel rifuĝejo.
4 Jen kolektiĝis la reĝoj,
Sed ĉiuj kune foriris.
5 Ili vidis kaj ekmiris,
Konfuziĝis kaj forkuris.
6 Teruro ilin atakis,
Tremo, kiel ĉe akuŝantino.
7 Per orienta vento
Vi ruinigis la ŝipojn de Tarŝiŝ.
8 Kion ni aŭdis, tion ni vidis
En la urbo de la Eternulo Cebaot, en la urbo de nia Dio;
Dio fortikigu ĝin por ĉiam!
Sela.
9 Ni meditis, ho Dio, pri Via boneco,

Interne de Via templo,
10 Kiel Via nomo, ho Dio,
Tiel Via gloro estas en la finoj de la tero;
Plena de justeco estas Via dekstra mano.
11 Ĝoju la monto Cion,
Ĝoju la filinoj de Jehuda,
Pro Via juĝoj.
12 Iru ĉirkaŭ Cion kaj ĉirkaŭrigardu ĝin,
Kalkulu ĝiajn turojn.
13 Atentu ĝiajn fortikaĵojn,
Vizitu ĝiajn palacojn,
Por ke vi rakontu al estonta generacio.
14 Ĉar jen estas Dio, nia Dio, por ĉiam kaj eterne;
Li estos nia kondukanto ĝis la morto.

Psalmo 49

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.
1 Aŭskultu ĉi tion, ĉiuj popoloj;
Atentu, ĉiuj loĝantoj de la mondo,
2 Kaj altrangulo kaj malaltrangulo,
Riĉulo kaj malriĉulo kune.
3 Mia buŝo diros saĝaĵon,
Kaj la penso de mia koro prudentaĵon.
4 Mi klinos mian orelon al sentenco;
Sur harpo mi esprimos mian enigmon.
5 Kial mi devus timi en tagoj de malbono,
Kiam min ĉirkaŭas la malboneco de miaj persekutantoj,
6 Kiuj fidas sian potencon
Kaj fanfaronas per sia granda riĉeco?

7 Fraton tute ne liberigos homo,
Nek donos al Dio elaĉeton por li
8 (Multekosta estus la elaĉeto de ilia animo,
Kaj neniam tio estos),
9 Ke li restu viva eterne,
Ke li ne vidu la tombon.
10 Oni ja vidas, ke saĝuloj mortas,
Kaj ankaŭ malsaĝulo kaj sensciulo pereas
Kaj lasas al aliaj sian havon.
11 Ilia deziro estas, ke iliaj domoj ekzistu por ĉiam,
Kaj iliaj loĝejoj de generacio al generacio;
Ili nomas siajn bienojn laŭ siaj nomoj.
12 Sed homo ne restas longe en honoro;
Li egaliĝas al bruto buĉota.
13 Tia estas ilia vojo, ilia espero,
Kaj iliaj posteuloj aprobas ilian opinion.
Sela.
14 Kiel ŝafoj ili estos metataj en Ŝeolon;
La morto ilin paŝtos;
Kaj matene virtuloj ilin ekposedos,
Kaj ilia bildo pereos en Ŝeol, perdinte loĝejon.
15 Sed Dio liberigos mian animon el la mano de Ŝeol,
Ĉar Li prenos min.
Sela.
16 Ne timu, kiam homo riĉiĝas,
Kiam grandiĝas la gloro de lia domo.
17 Ĉar mortante li nenion prenos;
Ne iros post li malsupren lia honoro.
18 Ĉar kvankam li ĝuigas sian animon dum sia vivado,
Kaj oni vin laŭdas por tio, ke vi faras al vi bone,

19 Tamen li iros al la generacio de siaj patroj,
Kiuj neniam vidos lumon.
20 Homo, kiu estas en honoro, sed ne havas prudenton,
Estas egala al bruto buĉota.

Psalmo 50

Psalmo de Asaf.
1 Dio de la dioj, la Eternulo, ekparolis,
Kaj vokis la teron de la sunleviĝo ĝis la sunsubiro.
2 El Cion, la perfektaĵo de beleco,
Dio ekbrilis.
3 Nia Dio venas kaj ne silentas;
Fajro ekstermanta estas antaŭ Li,
Ĉirkaŭ Li estas granda ventego.
4 Li vokas la ĉielon supre kaj la teron,
Por juĝi Sian popolon:
5 Kolektu al Mi Miajn fidelulojn,
Kiuj faris kun Mi interligon ĉe oferdono.
6 Kaj la ĉielo proklamis Lian justecon,
Ĉar Dio estas tiu juĝanto.
Sela.
7 Aŭskultu, ho Mia popolo, kaj Mi parolos;
Ho Izrael, Mi atestos pri vi;
Mi estas Dio, via Dio.
8 Ne pro viaj oferdonoj Mi vin riproĉos,
Ĉar viaj bruloferoj estas ĉiam antaŭ Mi.
9 Mi ne prenos el via domo bovidon,
Nek el viaj kortoj kaprojn:
10 Ĉar al Mi apartenas ĉiuj bestoj en la arbaroj,

Miloj da brutoj sur la montoj;
11 Mi konas ĉiujn birdojn sur la montoj,
Kaj ĉiuj bestoj de la kampoj estas antaŭ Mi.
12 Se Mi farîĝus malsata, Mi ne dirus al vi,
Ĉar al Mi apartenas la mondo, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.
13 Ĉu Mi manĝas viandon de bovoj,
Kaj ĉu Mi trinkas sangon de kaproj?
14 Oferdonu al Dio dankon,
Kaj plenumu antaŭ la Plejaltulo viajn promesojn.
15 Voku Min en la tago de mizero;
Mi vin liberigos, kaj vi Min gloros.
16 Sed al la malpiulo Dio diris:
Por kio vi parolas pri Miaj leĝoj
Kaj portas Mian interligon en via buŝo,
17 Dum vi malamas moralinstruon
Kaj ĵetas Miajn vortojn malantaŭen de vi?
18 Kiam vi vidas ŝteliston, vi aliĝas al li,
Kaj kun adultuloj vi estas partoprenanto;
19 Vian buŝon vi uzas por malbono,
Kaj via lango plektas falsaĵon;
20 Vi sidas kaj parolas kontraŭ via frato,
Pri la filo de via patrino vi kalumnias.
21 Tion vi faris, kaj Mi silentis;
Kaj vi pensis, ke Mi estas tia, kiel vi.
Mi punos vin, kaj Mi metos ĉion antaŭ viajn okulojn.
22 Komprenu ĉi tion, vi, kiuj forgesas Dion;
Alie Mi disŝiros, kaj neniu savos.
23 Kiu oferdonas dankon, tiu Min honoras;
Kaj kiu estas singarda en la vojo,
Al tiu Mi aperigos Dian helpon.

Psalmo 51

Al la ĥorestro. Psalmo de David, kiam venis al li la profeto Natan post lia aliĝo al Bat-Ŝeba.

1 Korfavoru min, ho Dio, laŭ Via boneco;
Laŭ Via granda kompatemeco elstreku miajn pekojn.
2 Lavu min tute pure de mia krimo,
Kaj purigu min de mia peko.
3 Ĉar miajn kulpojn mi konsciadas;
Kaj mia peko estas ĉiam antaŭ mi.
4 Antaŭ Vi sola mi pekis,
Kaj mi faris tion, kio estas malbona antaŭ Viaj okuloj;
Tial Vi estas justa en Via vorto
Kaj pura en Via juĝo.
5 Mi estas ja naskita en krimo;
Kaj en peko gravediĝis per mi mia patrino.
6 Vi amas ja veron en la koro,
Kaj en kaŝiteco Vi aperigas al mi saĝon.
7 Senpekigu min per hisopo, kaj mi fariĝos pura;
Lavu min, kaj mi estos pli blanka ol neĝo.
8 Aŭdigu al mi ĝojon kaj gajecon,
Kaj regajiĝos la ostoj, kiujn Vi batis.
9 Kaŝu Vian vizaĝon de miaj pekoj,
Kaj ĉiujn miajn krimojn elstreku.
10 Koron puran kreu al mi, ho Dio,
Kaj spiriton fidelan novigu en mi.
11 Ne forpuŝu min de Via vizaĝo,
Kaj Vian sanktan spiriton ne forprenu de mi.
12 Redonu al mi la ĝojon de Via helpo;
Kaj spirito bonfara fortikigu min.
13 Mi instruos al la krimuloj Vian vojon;

Kaj pekuloj revenos al Vi.
14 Liberigu min de sango, ho Dio, Dio de mia savo;
Mia lango kantos Vian justecon.
15 Ho, mia Sinjoro, malfermu miajn lipojn;
Kaj mia buŝo rakontos Vian gloron.
16 Ĉar Vi ne deziras oferdonon, alie mi ĝin donus;
Brulofero ne plaĉas al Vi.
17 Oferdonoj al Dio estas spirito suferanta;
Koron suferantan kaj humilan Vi, ho Dio, ne malŝatas.
18 Bonfaru al Cion laŭ Via favoro,
Konstruu la murojn de Jerusalem;
19 Tiam plaĉos al Vi oferdonoj de pieco, brulofero kaj plenofero;
Tiam oni metos sur Vian altaron junajn bovojn.

Psalmo 52

Al la ĥorestro. Instruo de David, kiam venis Doeg, la Edomido, kaj raportis al Saul, kaj diris al li: David venis en la domon de Aĥimeleĥ.

1 Kial vi fanfaronas pro malbono, ho tirano?
La boneco de Dio estas ĉiama.
2 Pereon intencas via lango,
Kiel akrigita razilo ĝi tranĉas malicon.
3 Vi pli amas malbonon, ol bonon;
Pli mensogi, ol diri veron.
Sela.
4 Vi amas ĉian parolon pereigan,
Parolon malican.
5 Tial Dio pereigos vin por ĉiam,
Elŝiros vin el via tendo,

Kaj elĵetos vin el la lando de la vivantoj.
Sela.
6 Kaj virtuloj vidos kaj ektimos,
Kaj pri li ili ridos, dirante:
7 Jen estas la viro, kiu ne en Dio vidis sian forton,
Sed fidis sian grandan riĉecon,
Sentis sin forta per sia malbonpovado.
8 Kaj mi, kiel verda olivarbo en la domo de Dio,
Fidas la bonecon de Dio ĉiam kaj eterne.
9 Mi dankos Vin eterne por tio, kion Vi faris,
Kaj mi esperos al Via nomo, ĉar Vi estas bona por Viaj fideluloj.

Psalmo 53

Al la ĥorestro. Por maĥalato. Instruo de David.
1 La sensaĝulo diris en sia koro: Dio ne ekzistas.
Ili sentaŭgiĝis, kaj abomeniĝis en la malvirto;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon.
2 Dio el la ĉielo ekrigardis la homidojn,
Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.
3 Ĉiu devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos tiuj, kiuj faras malbonon,
Kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon,
Kaj kiuj ne vokas al Dio?
5 Tie ili forte ektimis, kie timindaĵo ne ekzistis;
Ĉar Dio disĵetis la ostojn de tiuj, kiuj vin sieĝas;
Vi hontigis ilin, ĉar Dio ilin forpuŝis.
6 Ho, ke venu el Cion savo al Izrael!

Kiam Dio revenigos Sian forkaptitan popolon,
Tiam triumfos Jakob kaj ĝojos Izrael.

Psalmo 54

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de David, kiam venis la Zifanoj, kaj diris al Saul: Jen David kaŝiĝas ĉe ni.

1 Ho Dio, per Via nomo helpu min,
Kaj per Via forto donu al mi justecon.
2 Ho Dio, aŭskultu mian preĝon,
Atentu la vortojn de mia buŝo.
3 Ĉar fremduloj leviĝis kontraŭ mi,
Kaj fortuloj serĉas mian animon;
Ili ne havas Dion antaŭ si.
Sela.
4 Jen Dio estas mia helpanto,
Mia Sinjoro estas subtenanto de mia animo.
5 Li returnos la malbonon al miaj malamikoj:
Laŭ Via vereco ekstermu ilin.
6 Kun volonteco mi faros al Vi oferdonon,
Mi gloros Vian nomon, ho Eternulo, ĉar ĝi estas bona;
7 Ĉar de ĉiuj suferoj Li savis min,
Kaj venĝon sur miaj malamikoj vidas mia okulo.

Psalmo 55

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de David.

1 Aŭskultu, ho Dio, mian preĝon,
Kaj ne kaŝu Vin de mia petego.
2 Atentu min, kaj respondu al mi;

Mi ĝemas en mia malĝojo, kaj mi ploregas,
3 Pro la kriado de la malamiko,
Pro la premado de la malbonulo,
Ĉar ili preparas kontraŭ mi malicon
Kaj kolere min malamas.
4 Mia koro tremas en mi;
Kaj teruroj de morto min atakis;
5 Timo kaj tremo venis sur min,
Kaj konsternego min kovris.
6 Kaj mi diris: Ho, se mi havus flugilojn de kolombo!
Mi forflugus kaj mi ie ekloĝus;
7 Malproksimen mi foriĝus,
Mi ekloĝus en dezerto.
Sela.
8 Mi rapidus al rifuĝejo
For de ventego kaj fulmotondro.
9 Pereigu, ho mia Sinjoro, disigu ilian langon;
Ĉar mi vidas rabadon kaj malpacon en la urbo.
10 Tage kaj nokte ili ĉirkaŭas ĝiajn murojn;
Kaj malbonfaroj estas interne de ĝi;
11 Pereigemo estas interne de ĝi,
Kaj trompo kaj falso ne forlasas ĝian straton.
12 Ne malamiko min ja insultas—mi tion tolerus;
Ne mia malamanto tenas sin grande kontraŭ mi—mi kaŝus
min de li;
13 Sed vi, kiu estas tia sama homo, kiel mi,
Mia amiko, mia kamarado,
14 Vi, kun kiu ni kune intime paroladis,
Iradis en la domon de Dio en la homamaso.
15 La morto ilin kaptu,

Ili iru vivaj en Ŝeolon;
Ĉar malbonagado estas en iliaj loĝejoj, en ilia mezo.
16 Mi vokas al Dio,
Kaj la Eternulo min savos.
17 Vespere kaj matene kaj tagmeze mi plendas kaj ĝemas;
Kaj Li aŭskultas mian voĉon.
18 Li liberigis pace mian animon de atako kontraŭ mi,
Kiam ili grandanombre estis kontraŭ mi.
19 Dio aŭskultos, kaj Li humiligos ilin,
La vivanto de eterne;
Sela.
Ĉar ili ne ŝanĝiĝas
Kaj ili ne timas Dion.
20 Li metis sian manon sur siajn amikojn,
Li rompis sian interligon;
21 Pli glata ol butero estas lia buŝo,
Sed milito estas en lia koro;
Liaj vortoj estas pli delikataj ol oleo,
Sed ili estas nudigitaj glavoj.
22 Metu vian ŝarĝon sur la Eternulon,
Kaj Li vin subtenos;
Neniam Li lasos fali piulon.
23 Vi, ho Dio, malsuprenigos ilin en la foson de pereo;
La homoj de sango kaj falso ne atingos la duonon de siaj tagoj;
Sed mi fidas Vin.

Psalmo 56

Al la ĥorestro. Por Jonatelem-reĥokim. Verko de David, kiam kaptis lin la Filiŝtoj en Gat.

1 Korfavoru min, ho Dio, ĉar homo volas min engluti,
Dum la tuta tago malamiko min premas.
2 Miaj malamikoj volas min engluti ĉiutage,
Ĉar multaj militas kontraŭ mi fiere.
3 En la tago, kiam mi timas,
Mi fidas Vin.
4 Dion, kies vorton mi gloras,
Tiun Dion mi fidas; mi ne timas:
Kion karno faros al mi?
5 Dum la tuta tago ili atakas miajn vortojn;
Ĉiuj iliaj pensoj pri mi estas por malbono.
6 Ili kolektiĝas, embuskas, observas miajn paŝojn,
Penante kapti mian animon.
7 Por ilia malbonago repagu al ili,
En kolero faligu la popolojn, ho Dio!
8 Mian vagadon Vi kalkulis;
Metu miajn larmojn en Vian felsakon,
Ili estas ja en Via libro.
9 Tiam miaj malamikoj returniĝos malantaŭen en la tago, kiam mi vokos;
Tion mi scias, ke Dio estas kun mi.
10 Mi gloros vorton de Dio;
Mi gloros vorton de la Eternulo.
11 Dion mi fidas, mi ne timas:
Kion faros al mi homo?
12 Mi faris al Vi, ho Dio, promesojn,
Mi plenumos al Vi dankoferojn.

13 Ĉar Vi savis mian animon de la morto,
Kaj miajn piedojn de falpuŝiĝo,
Por ke mi iradu antaŭ Dio
En la lumo de la vivo.

Psalmo 57

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David, kiam li forkuris de Saul en la kavernon.

1 Korfavoru min, ho Dio, korfavoru min;
Ĉar ĉe Vi rifuĝas mia animo,
Kaj sub la ombro de Viaj flugiloj mi min kaŝas,
Ĝis pasos la mizeroj.
2 Mi vokas al Dio Plejalta,
Al Dio, kiu decidas pri mi.
3 Li sendu el la ĉielo kaj helpu min,
Li, kiu hontigas miajn persekutanton;
Sela.
Dio sendu Sian favoron kaj Sian veron.
4 Mia animo estas inter leonoj;
Mi kuŝas inter homidoj avidaj, kies dentoj estas ponardegoj kaj sagoj,
Kaj kies lango estas akra glavo.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero.
6 Reton ili metis antaŭ miaj piedoj;
Ili premis mian animon;
Ili fosis antaŭ mi foson,
Sed ili mem falis en ĝin.
Sela.

7 Fortika estas mia koro, ho Dio, fortika estas mia koro;
Mi kantos kaj gloros.
8 Vekiĝu, mia honoro, vekiĝu, psaltero kaj harpo;
Mi vekos la matenan ĉielruĝon.
9 Mi gloros Vin, ho mia Sinjoro, inter la popoloj;
Mi prikantos Vin inter la gentoj.
10 Ĉar granda ĝis la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
11 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero.

Psalmo 58

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David.

1 Ĉu efektive vi parolas veron, vi potenculoj?
Ĉu vi juste juĝas, homidoj?
2 Kontraŭe, en la koro vi faras krimaĵojn,
Sur la tero vi pesas per manoj rabemaj.
3 De la momento de sia naskiĝo la malvirtuloj devojiĝis;
De el la ventro de sia patrino la mensogantoj ekeraris.
4 Ilia veneno estas simila al la veneno de serpento,
De surda aspido, kiu ŝtopas sian orelon,
5 Kiu ne aŭskultas la vortojn de sorĉistoj,
Kiel ajn lertaj en sia arto.
6 Ho Dio, frakasu iliajn dentojn en ilia buŝo;
Frakasu la makzelojn de la junaj leonoj, ho Eternulo!
7 Ili forverŝiĝu kiel akvo, kiu malaperas;
Kiam Li ĵetos Siajn sagojn, ili estu kiel buĉitaj.
8 Kiel limako konsumiĝanta ili malaperu,
Kiel abortaĵo virina, kiu ne vidis la sunon;

9 Antaŭ ol viaj kaldronoj eksentos la dornojn,
Ilin vivajn kaj freŝajn pereigu la ventego.
10 Ĝojos la virtulo, kiam li vidos venĝon;
Li lavos siajn piedojn en la sango de la malvirtulo.
11 Kaj la homoj diros: Ekzistas rekompenco por la virtulo,
Ekzistas Dio, juĝanto sur la tero.

Psalmo 59

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David, kiam Saul sendis, ke oni gardu la domon, por lin mortigi.

1 Savu min de miaj malamikoj, mia Dio;
Defendu min kontraŭ tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ mi.
2 Savu min de la krimuloj,
Kaj kontraŭ la sangaviduloj helpu min.
3 Ĉar jen ili embuskas kontraŭ mia animo,
Fortuloj kolektiĝas kontraŭ mi,
Ne por mia krimo kaj ne por mia peko, ho Eternulo.
4 Sen kulpo de mia flanko ili kunkuras kaj armiĝas;
Rapidu renkonte al mi, kaj rigardu.
5 Vi, ho Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael,
Vekiĝu, por punviziti ĉiujn popolojn;
Ne indulgu ĉiujn krimajn malbonfarantojn.
Sela.
6 Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj,
Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
7 Jen ili parolaĉas per siaj buŝoj;
Glavoj estas sur iliaj lipoj; ĉar kiu, ili diras, aŭdas?
8 Sed Vi, ho Eternulo, ridos pri ili;
Vi mokos ĉiujn popolojn.

9 Ho mia forto, al Vi mi min turnas;
Ĉar Dio estas mia rifuĝo.
10 Mia bona Dio rapidos al mi;
Dio vidigos al mi venĝon sur miaj malamikoj.
11 Ne mortigu ilin, por ke ne forgesu mia popolo;
Disbatu ilin per Via forto kaj faligu ilin,
Ho Sinjoro, nia ŝildo.
12 La parolo de iliaj lipoj estas peko de iliaj buŝoj;
Ili kaptiĝu per sia malhumileco,
Ĉar ili parolas nur pri ĵurrompo kaj mensogo.
13 Ekstermu ilin en koleregо, ekstermu, ke ili ne plu ekzistu;
Kaj ili eksciu, ke Dio regas ĉe Jakob,
Ĝis la limoj de la mondo.
Sela.
14 Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj,
Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
15 Ili vagas pro manĝo,
Kaj sen satiĝo pasigas la nokton.
16 Sed mi kantos Vian forton,
Kaj matene mi gloros Vian bonecon;
Ĉar Vi estis por mi defendo kaj rifuĝo
En la tago de mia malfeliĉo.
17 Ho mia forto, al Vi mi kantos;
Ĉar Dio estas mia defendo, la Dio de mia favoro.

Psalmo 60

Al la ĥorestro. Por ŝuŝan-eduto. Instrua verko de David, kiam li militis kun Sirio Mezopotamia kaj kun Sirio Coba, kaj kiam Joab, revenante, batis dek du mil Edomidojn en la Valo de Salo.

1 Ho Dio, Vi forlasis nin, Vi disbatis nin;
Vi koleris; rekonsolu nin.
2 Vi ekskuis la teron kaj fendis ĝin;
Resanigu ĝiajn vundojn, ĉar ĝi ŝanceliĝas.
3 Vi sentigis al Via popolo pezan sorton;
Vi trinkigis al ni vinon senkonsciigan.
4 Sed Vi donis standardon al tiuj, kiuj Vin timas,
Por ke ili ĝin levu pro la vero.
Sela.
5 Por ke liberiĝu Viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min.
6 Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos;
Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros.
7 Al Mi apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase;
Efraim estas la forto de Mia kapo,
Jehuda estas Mia sceptro.
8 Moab estas Mia lavopelvo;
Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon;
Super Filiŝtujo Mi triumfe krios.
9 Kiu enkondukos min en fortikigitan urbon?
Kiu alkondukos min ĝis Edom?
10 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin?
Vi ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj.
11 Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko;
Vanta estas helpo de homo.

12 Kun Dio ni faros heroaĵojn;
Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

Psalmo 61

Al la ĥorestro. Por korda instrumento. De David.

1 Aŭskultu, ho Dio, mian krion;
Atentu mian preĝon.
2 De la fino de la tero mi vokas al Vi en la malĝojo de mia koro:
Sur rokon tro altan por mi suprenkonduku min.
3 Ĉar Vi estis mia rifuĝejo,
Fortika turo kontraŭ malamiko.
4 Lasu min loĝi eterne en Via tendo,
Havi rifuĝon sub la kovro de Viaj flugiloj.
Sela.
5 Ĉar Vi, ho Dio, aŭdis miajn promesojn;
Vi donis al mi la heredon de tiuj, kiuj timas Vian nomon.
6 Aldonu tagojn al la tagoj de la reĝo,
Ke liaj jaroj daŭru multajn generaciojn.
7 Li restu eterne antaŭ Dio;
Boneco kaj vero laŭ Via volo lin gardu.
8 Tiel mi prikantos Vian nomon eterne,
Plenumante miajn promesojn ĉiutage.

Psalmo 62

Al la ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de David.

1 Nur al Dio esperas mia animo;
De Li venas mia savo.
2 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;

Mi ne tute renversiĝos.
3 Ĝis kiam vi insidos kontraŭ viro kaj ĉiuj vi penos faligi lin,
Kiel kliniĝintan muron, kiel barilon kadukan?
4 Ili meditas nur pri tio, ke ili deĵetu lin de lia altaĵo;
Plaĉas al ili malvero;
Per la buŝo ili benas, kaj interne ili malbenas.
Sela.
5 Nur Dion fidu, mia animo;
Ĉar Li estas mia espero.
6 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;
Mi ne renversiĝos.
7 En Dio estas mia savo kaj mia honoro;
Mia forta roko, mia ŝirmo estas en Dio.
8 Fidu Lin en ĉiu tempo, ho popolo;
Elverŝu antaŭ Li vian koron:
Dio estas nia defendo.
Sela.
9 Nur vantaĵo estas la malaltranguloj, malveraĵo estas la altranguloj;
Metitaj sur pesilon, ili ĉiuj estas malpli ol vantaĵo.
10 Ne fidu perfortaĵon, kaj rabitaĵon ne fidu vane;
Kiam kreskos riĉeco, ne atentu ĝin per via koro.
11 Unu vorton diris Dio,
Dufoje mi ĝin aŭdis,
Ke la forto estas ĉe Dio.
12 Kaj Vi, ho mia Sinjoro, havas favorkorecon;
Ĉar Vi redonas al homo laŭ liaj faroj.

Psalmo 63

Psalmo de David, kiam li estis en la dezerto de Judujo.

1 Ho Dio, mia Dio, Vin mi fervore serĉas;
Soifas pri Vi mia animo, sopiras pri Vi mia karno,
En lando seka, sensuka, kaj senakva.
2 Mi volus vidi Vin en Via sanktejo,
Vidi Vian forton kaj gloron.
3 Ĉar Via favoro estas pli bona ol vivo;
Miaj lipoj Vin gloras.
4 Tiel mi Vin gloradus en la daŭro de mia vivo,
Levadus miajn manojn pro Via nomo.
5 Kvazaŭ de graso kaj oleo satiĝus mia animo,
Kaj per vortoj de kanto Vin gloradus mia buŝo.
6 Kiam mi rememoras Vin sur mia lito,
En ĉiuj partoj de la nokto mi meditas pri Vi.
7 Ĉar Vi estis por mi helpo,
Kaj en la ombro de Viaj flugiloj mi ĝojas.
8 Mia animo algluiĝis al Vi;
Min subtenas Via dekstra mano.
9 Kaj tiuj, kiuj penas pereigi mian animon,
Iros en la profundon subteran.
10 Ili estos mortigitaj per glavo,
Fariĝos akiro de vulpoj.
11 Kaj la reĝo ĝojos per Dio;
Triumfos ĉiu, kiu ĵuras al Li;
Ĉar ŝtopiĝos la buŝo de tiuj, kiuj parolas malveron.

Psalmo 64

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Aŭdu, ho Dio, mian krion en mia malĝojo;
De la teruro pri malamiko gardu mian vivon.
2 Ŝirmu min kontraŭ la konspiro de maliculoj,
Kontraŭ la amaso de krimuloj,
3 Kiuj akrigis sian langon kiel glavon,
Direktis vortojn maldolĉajn, kvazaŭ siajn sagojn,
4 Por pafi kaŝe kontraŭ senkulpulon;
Subite ili pafas kontraŭ lin kaj ne timas.
5 Ili fortikigas sin en malbona intenco,
Ili konsiliĝas, por meti sekrete retojn;
Ili diras: Kiu ilin vidos?
6 Ili elpensas krimojn, kaŝas ilin tre zorge interne en si,
En la profundeco de la koro.
7 Sed Dio pafos kontraŭ ilin;
Per sago subita ili estos frapitaj.
8 Kaj ili falos per sia propra lango;
Ĉiuj, kiuj ilin vidos, balancos la kapon.
9 Kaj ektimos ĉiuj homoj,
Kaj ili rakontos la agon de Dio
Kaj komprenos Liajn farojn.
10 La virtulo ĝojos per la Eternulo, kaj fidos Lin;
Kaj triumfos ĉiuj, kiuj havas pian koron.

Psalmo 65

Al la ĥorestro. Psalmo de David. Kanto.

1 Vin oni fidas kaj gloras, ho Dio, en Cion;
Kaj al Vi oni plenumas promesojn.

2 Al Vi, kiu aŭskultas preĝon,
Venas ĉiu karno.
3 Krimaĵoj min premas;
Niajn pekojn Vi pardonos.
4 Feliĉa estas tiu, kiun Vi elektas kaj alproksimigas al Vi,
Ke li loĝu en Viaj kortoj.
Ni satiĝu per la bonaĵoj de Via domo,
De Via sankta templo.
5 Per timindaĵoj Vi respondas al ni en justeco,
Ho Dio de nia savo,
Espero de ĉiuj finoj de la tero kaj de malproksimaj maroj,
6 Vi, kiu fortigas montojn per Sia forto,
Kiu estas zonita per potenco,
7 Kiu kvietigas la bruadon de maroj, la bruadon de iliaj ondoj,
Kaj la tumulton de popoloj.
8 Kaj ektimos pro Viaj mirakloj la loĝantoj de la limoj;
La lokojn de la sunleviĝo kaj sunsubiro Vi ĝojigas.
9 Vi memoras pri la tero,
Kaj Vi donas al ĝi akvon, kaj Vi forte ĝin riĉigas;
La torento de Dio estas plena de akvo;
Vi pretigas ĝian panon, ĉar tiel Vi ĝin aranĝis.
10 Vi donas trinkon al ĝiaj sulkoj,
Vi ebenigas ĝiajn bulojn;
Per pluvego Vi ĝin moligas,
Vi benas ĝiajn kreskaĵojn.
11 Vi kronas la jaron per Via bono;
Kaj la signoj de Viaj piedoj gutas per graso.
12 La stepoj de dezerto grasiĝas,
Kaj la montetoj zoniĝas per ĝojo.
13 La herbejoj kovriĝas per brutaroj,

Kaj la kampoj vestiĝas per greno;
Ili ĝojas kaj kantas.

Psalmo 66

Al la ĥorestro. Kanto-psalmo.

1 Ĝoje kriu al Dio tuta la tero.
2 Muziku la gloron de Lia nomo,
Faru honoron al Lia gloro.
3 Diru al Dio: Kiel timindaj estas Viaj faroj!
Pro Via granda forto kaŝiĝas antaŭ Vi Viaj malamikoj.
4 La tuta tero kliniĝas antaŭ Vi kaj kantas al Vi,
Kantas Vian nomon.
Sela.
5 Venu, kaj rigardu la farojn de Dio,
Kiu estas timinda pro Siaj faroj inter la homidoj.
6 Li faris el maro sekan teron;
Riveron oni transpaŝis piede;
Tie ni ĝojis pro Li.
7 Li regas per Sia potenco eterne;
Liaj okuloj rigardas la popolojn;
La ribelantoj ne leviĝu.
Sela.
8 Laŭdu, ho popoloj, nian Dion,
Kaj laŭte aŭdigu Lian gloron.
9 Li donis vivon al nia animo,
Kaj ne lasis falŝanceliĝi nian piedon.
10 Ĉar Vi esploris nin, ho Dio;
Vi refandis nin, kiel oni refandas arĝenton.
11 Vi enirigis nin en kaptilon,

Vi metis ŝarĝon sur niajn lumbojn;
12 Vi rajdigis homojn sur niaj kapoj;
Ni trapasis fajron kaj akvon,
Sed Vi elirigis nin en bonstaton.
13 Mi eniros en Vian domon kun bruloferoj;
Mi plenumos al Vi miajn promesojn,
14 Kiujn eligis miaj lipoj kaj elparolis mia buŝo,
Kiam mi estis en premo.
15 Grasajn bruloferojn mi alportos al Vi kun fumo de virŝafoj;
Mi oferos bovidojn kaj kaprojn.
Sela.
16 Venu, aŭskultu, ĉiuj, kiuj timas Dion;
Kaj mi rakontos, kion Li faris por mia animo.
17 Al Li mi vokis per mia buŝo,
Kaj Lia glorado estis sub mia lango.
18 Se mi vidus maljustaĵon en mia koro,
Mia Sinjoro min ne aŭskultus;
19 Sed Dio aŭskultis,
Li atentis la voĉon de mia preĝo.
20 Glorata estu Dio,
Kiu ne forpuŝis mian preĝon kaj ne rifuzis al mi Sian bonecon.

Psalmo 67

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo-kanto.

1 Dio nin korfavoru kaj benu;
Li aperigu al ni Sian luman vizaĝon.
Sela.
2 Oni ekkonu sur la tero Vian vojon,
En ĉiuj popoloj Vian savon.

3 Danku Vin popoloj, ho Dio,
Danku Vin ĉiuj popoloj.
4 Ĝoju kaj kantu gentoj,
Ĉar Vi juĝas popolojn juste,
Kaj gentojn sur la tero Vi regas.
Sela.
5 Danku Vin popoloj, ho Dio,
Danku Vin ĉiuj popoloj.
6 La tero donis sian frukton;
Benos nin Dio, nia Dio.
7 Benos nin Dio;
Kaj respektu Lin ĉiuj limoj de la tero.

Psalmo 68

Al la ĥorestro. De David. Psalmo-kanto.
1 Leviĝu Dio, disĵetiĝu Liaj malamikoj,
Kaj forkuru Liaj malamantoj for de Li.
2 Kiel dispeliĝas fumo, tiel Vi ilin dispelu;
Kiel vakso fandiĝas de fajro, tiel pereu la malvirtuloj antaŭ Dio.
3 Sed la virtuloj ĝojos, gajos antaŭ Dio,
Kaj triumfos ĝojege.
4 Kantu al Dio, muziku al Lia nomo,
Gloru la veturantan sur la nuboj;
Lia nomo estas JAH; ĝoju antaŭ Li.
5 Patro de la orfoj kaj juĝanto de la vidvinoj
Estas Dio en Sia sankta loĝejo.
6 Dio donas domon al soluloj,
Elirigas malliberulojn en liberecon;
Nur la ribeluloj restas en dezerto.

7 Ho Dio, kiam Vi iris antaŭ Via popolo,
Kiam Vi paŝis en la dezerto,
Sela.
8 La tero tremis kaj la ĉielo fandiĝis de la vizaĝo de Dio,
Tiu Sinaj tremis de la vizaĝo de Dio, Dio de Izrael.
9 Bonfaran pluvon Vi verŝis, ho Dio, sur Vian heredon,
Kaj kiam ĝi perdis la fortojn, Vi ĝin vigligis.
10 Via gento ekloĝis tie;
Vi pretigis per Via boneco ĉion por la malriĉulo, ho Dio.
11 Mia Sinjoro elparolas vorton;
Kaj grandega estas la nombro de la anoncantinoj.
12 Reĝoj de armeoj forkuras, forkuras;
Kaj la hejmesidantino dividas akiron.
13 Kiam vi kuŝas inter brutejoj,
La flugiloj de kolombo estas kovritaj de arĝento,
Kaj ĝiaj plumoj de brilanta oro.
14 Kiam la Plejpotenculo dismetis reĝojn sur la tero,
Ĝi brilis kiel neĝo sur Calmon.
15 Monto de Dio estas la monto Baŝana,
Monto multepinta estas la monto Baŝana.
16 Kial vi, montoj multepintaj, envie rigardas la monton,
Kiun Dio elektis, por sidi sur ĝi,
Kaj sur kiu la Eternulo loĝos eterne?
17 Da veturiloj de Dio ekzistas multaj miloj da miloj;
Inter ili estas mia Sinjoro sur la sankta Sinaj.
18 Vi supreniris alten, alkondukis kaptitojn,
Prenis donacojn de homoj,
Kaj eĉ ribeluloj povas loĝi ĉe la Eternulo, la Dio.
19 Glorata estu mia Sinjoro, ĉiutage Li zorgas pri ni;
Dio estas nia savo.

Sela.
20 Dio estas por ni Dio de savo,
Kaj la Eternulo, mia Sinjoro, savas de la morto.
21 Jes, Dio frakasas la kapon de Siaj malamikoj,
La multeharan kranion de tiuj, kiuj obstinas en siaj pekoj.
22 Mia Sinjoro diris: El Baŝan Mi alkondukos,
Mi alkondukos el la profundeco de la maro;
23 Por ke vi trempu vian piedon en sango,
Kaj la lango de viaj hundoj ĝuu de viaj malamikoj.
24 Oni vidis Vian iron, ho Dio,
La iron de mia Dio, mia Reĝo, en la sanktejo.
25 Antaŭe iris kantistoj, poste kordinstrumentistoj,
En la mezo de knabinoj tamburinistinoj.
26 En la kunvenoj gloru Dion, mian Sinjoron,
Vi, devenantoj de Izrael.
27 Tie estas Benjamen, la plej juna, ilia reganto;
La princoj de Jehuda kaj iliaj amasoj;
La princoj de Zebulun kaj de Naftali.
28 Via Dio destinis vian forton.
Fortikigu, ho Dio, tion, kion Vi faris por ni.
29 Pro Via templo en Jerusalem
La reĝoj alportos al Vi donacojn.
30 Kvietigu la beston en la kanoj,
La aron da bovoj kun la bovidoj,
Popoloj, kiuj humiliĝas pro pecoj da arĝento.
Li dispelas la popolojn, kiuj deziras batalojn.
31 Venos eminentuloj el Egiptujo;
Etiopujo rapidos, por etendi siajn manojn al Dio.
32 Regnoj de la tero, kantu al Dio,
Muziku al mia Sinjoro,

Sela.

33 Kiu regas en la ĉielo de la eternaj ĉieloj.
Jen Li tondras per Sia voĉo, forta voĉo.

34 Gloru la forton de Dio!
Super Izrael estas Lia majesto,
Kaj Lia potenco estas en la nuboj.

35 Timinda Vi estas, ho Dio, en Via sanktejo.
Li estas la Dio de Izrael,
Li donas forton kaj potencon al la popolo.
Glorata estu Dio.

Psalmo 69

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. De David.

1 Savu min, ho Dio;
Ĉar la akvoj venis ĝis mia animo.

2 Mi profundiĝis en profundan marĉon, kaj mi ne havas, sur kio stari;
Mi enfalis en la profundon de la akvo, kaj la fluo min forportas.

3 Mi senfortiĝis de mia kriado, sekiĝis mia gorĝo;
Laciĝis miaj okuloj de la atendado de mia Dio.

4 Pli multaj ol la haroj de mia kapo estas miaj senkaŭzaj malamantoj;
Fortiĝis miaj premantoj, miaj maljustaj malamikoj;
Kion mi ne rabis, tion mi devas fordoni.

5 Ho Dio, Vi scias mian malsaĝecon;
Kaj miaj kulpoj ne estas kaŝitaj por Vi.

6 Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj esperas al Vi, ho mia Sinjoro,
Eternulo Cebaot!
Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj Vin serĉas, ho Dio de Izrael!

7 Ĉar pro Vi mi portas malhonoron,
Honto kovras mian vizaĝon.
8 Mi fariĝis fremda por miaj fratoj,
Nekonato por la filoj de mia patrino.
9 Ĉar fervoro pri Via domo min konsumis,
Kaj la insultoj de Viaj insultantoj falis sur min.
10 Kaj mi ploras, mia animo estas en fasto,
Kaj pri tio oni min hontigas.
11 Kiel veston mi metis sur min sakon,
Kaj mi fariĝis moka ekzemplo por ili.
12 Parolas pri mi la sidantoj ĉe la pordego,
Kaj la drinkantoj kantas pri mi.
13 Kaj mi preĝas al Vi, ho Eternulo, en favora tempo;
Ho Dio, pro Via granda boneco respondu al mi per Via vera helpo.
14 Eligu min el la ŝlimo, ke mi ne dronu;
Mi estu savita kontraŭ miaj malamantoj kaj el profunda akvo.
15 Ne fortiru min fluo de la akvo,
Ne englutu min profundo,
Kaj abismo ne fermu super mi sian buŝon.
16 Aŭskultu min, ho Eternulo, ĉar bona estas Via favorkoreco;
Laŭ Via kompatemeco turnu Vin al mi.
17 Kaj ne kaŝu antaŭ Via sklavo Vian vizaĝon, ĉar mi suferas;
Rapidu, aŭskultu min.
18 Alproksimiĝu al mia animo, savu ĝin;
Spite miajn malamikojn liberigu min.
19 Vi scias mian malhonoron kaj mian honton kaj mian mokatecon;
Antaŭ Vi estas ĉiuj miaj premantoj.
20 Honto rompis mian koron, kaj mi senfortiĝis;
Mi atendis kompatantojn, sed ili forestis;

Konsolantojn, sed mi ne trovis.
21 Kaj ili donis al mi por manĝo galon,
Kaj en mia soifo ili trinkigis al mi vinagron.
22 Ilia tablo antaŭ ili fariĝu reto,
Kaj ilia prospero fariĝu kaptilo.
23 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu;
Kaj iliajn lumbojn malfortigu por ĉiam.
24 Verŝu sur ilin Vian furiozon,
Kaj la flamo de Via kolero ilin ataku.
25 Ilia loĝejo dezertiĝu,
En iliaj tendoj ne ekzistu loĝanto.
26 Ĉar tiun, kiun Vi frapis, ili persekutas,
Kaj la suferojn de Viaj batitoj ili rakontas.
27 Aldonu kulpon al ilia kulpo,
Ke ili ne atingu Vian bonecon.
28 Ili estu elstrekitaj el la libro de vivantoj,
Kaj ili ne estu skribitaj kune kun virtuloj.
29 Sed mi estas malriĉa kaj suferanta;
Via helpo min defendu, ho Dio.
30 Mi gloros la nomon de Dio per kanto,
Kaj mi rakontos en danko Lian grandecon.
31 Kaj ĝi estos pli agrabla al la Eternulo,
Ol bovo aŭ bovido kun kornoj kaj fendohavaj hufoj.
32 Vidos humiluloj kaj ĝojos!
Ho serĉantoj de Dio, via koro reviviĝu.
33 Ĉar la Eternulo aŭskultas humilulojn,
Kaj Siajn malliberulojn Li ne malŝatas.
34 Gloru Lin la ĉielo kaj la tero,
La maroj, kaj ĉio, kio en ili moviĝas.
35 Ĉar Dio helpos Cionon kaj konstruos la urbojn de Judujo,

Ke oni tie loĝos kaj ilin heredos.
36 Kaj la idaro de Liaj sklavoj ĝin heredos,
Kaj la amantoj de Lia nomo loĝos en ĝi.

Psalmo 70

Al la ĥorestro. De David. Pro memoro.
1 Volu, ho Dio, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min.
2 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj serĉas mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
3 Kun honto iru returne tiuj,
Kiuj diras al mi: Ha, ha!
4 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj;
Kaj la amantoj de Via savo diru ĉiam:
Granda estas Dio.
5 Kaj mi estas mizera kaj malriĉa;
Ho Dio, rapidu al mi.
Vi estas mia helpo kaj mia savanto;
Ho Eternulo, ne malrapidu.

Psalmo 71

1 Vin, ho Eternulo, mi fidas:
Mi neniam estu hontigita.
2 Per Via justeco savu min kaj liberigu min;
Klinu al mi Vian orelon, kaj helpu min.
3 Estu por mi fortika roko, kien mi povus ĉiam veni,
Kiun Vi destinis por mia savo;

Ĉar Vi estas mia roko kaj mia fortikaĵo.
4 Ho mia Dio, liberigu min el la mano de malbonulo,
El la mano de krimulo kaj premanto.
5 Ĉar Vi estas mia espero, ho mia Sinjoro;
La Eternulo estas mia fido de post mia juneco.
6 Vin mi fidis de la embrieco,
De la ventro de mia patrino Vi estas mia protektanto;
Vin mi ĉiam gloros.
7 Mirindaĵo mi estis por multaj;
Kaj Vi estas mia forta rifuĝejo.
8 Mia buŝo estas plena de glorado por Vi,
Ĉiutage de Via majesto.
9 Ne forpuŝu min en la tempo de maljuneco;
Kiam konsumiĝos miaj fortoj, tiam ne forlasu min.
10 Ĉar miaj malamikoj parolas pri mi,
Kaj tiuj, kiuj insidas kontraŭ mia animo, konsiliĝas inter si,
11 Dirante: Dio lin forlasis;
Persekutu kaj kaptu lin, ĉar neniu lin savos.
12 Ho Dio, ne malproksimiĝu de mi;
Ho mia Dio, rapidu, por helpi min.
13 Estu hontigitaj kaj malaperu la persekutantoj de mia animo;
De honto kaj malhonoro estu kovritaj tiuj, kiuj deziras
al mi malbonon.
14 Kaj mi ĉiam fidos
Kaj ĉiam pligrandigos Vian gloron.
15 Mia buŝo rakontos Vian justecon,
Ĉiutage Vian helpon,
Ĉar mi ne povus ĉion elkalkuli.
16 Mi gloros la fortojn de mia Sinjoro, la Eternulo;
Mi rakontos nur Vian justecon.

17 Ho Dio, Vi instruis min detempe de mia juneco;
Kaj ĝis nun mi predikas pri Viaj mirakloj.
18 Ankaŭ ĝis la maljuneco kaj grizeco ne forlasu min, ho Dio,
Ĝis mi rakontos pri Via brako al la estonta generacio,
Pri Via forto al ĉiuj venontoj.
19 Via justeco, ho Dio, estas tre alta;
En la grandaj faroj, kiujn Vi plenumis,
Ho Dio, kiu Vin egalas?
20 Vi vidigis al mi grandajn kaj kruelajn suferojn,
Sed Vi denove min vivigis,
Kaj el la abismoj de la tero Vi denove min eligis.
21 Vi pliigas mian grandecon
Kaj denove min konsolas.
22 Kaj mi gloros Vin per psaltero por Via fideleco, ho mia Dio;
Mi kantos al Vi per harpo,
Ho Sanktulo de Izrael!
23 Ĝojas miaj lipoj, kiam mi kantas al Vi;
Kaj mia animo, kiun Vi savis.
24 Kaj mia lango ĉiutage rakontas Vian justecon;
Ĉar hontigitaj kaj malhonoritaj estas tiuj, kiuj deziras
al mi malbonon.

Psalmo 72

Pri Salomono.

1 Ho Dio, Vian juĝon donu al la reĝo
Kaj Vian justecon al la reĝido.
2 Li juĝu Vian popolon kun vero
Kaj Viajn prematojn kun justeco.
3 La montoj alportu al la popolo pacon,

Ankaŭ la montetoj, per justeco.
4 Li juĝu la prematojn en la popolo,
Li savu la filojn de senhavulo,
Kaj li dispremu la premanton.
5 Oni timu Vin tiel longe, kiel ekzistos la suno kaj la luno,
De generacioj al generacioj.
6 Li malleviĝu, kiel pluvo sur falĉitan herbejon;
Kiel gutoj, kiuj malsekigas la teron.
7 En liaj tagoj floru virtulo kaj granda paco,
Ĝis ne plu ekzistos la luno.
8 Li regu de maro ĝis maro
Kaj de la Rivero ĝis la finoj de la tero.
9 Kliniĝu antaŭ li la dezertanoj,
Kaj liaj malamikoj leku polvon.
10 La reĝoj de Tarŝiŝ kaj de la insuloj alportu donacojn;
La reĝoj de Ŝeba kaj Seba venigu donojn.
11 Kliniĝu antaŭ li ĉiuj reĝoj;
Ĉiuj popoloj lin servu.
12 Ĉar li savos ploregantan malriĉulon
Kaj senhelpan mizerulon.
13 Li estos favorkora por malriĉulo kaj senhavulo,
Kaj li savos la animojn de mizeruloj.
14 De malico kaj krimo li savos iliajn animojn;
Kaj kara estos ilia sango en liaj okuloj.
15 Kaj li vivu, kaj oni donu al li el la oro de Ŝeba;
Kaj oni ĉiam preĝu por li, kaj ĉiutage oni lin benu.
16 Estu multe da greno en la lando;
Sur la supro de la montoj ĝiaj spikoj ondiĝu kiel Lebanon;
Kaj en la urboj ĉio floru, kiel herbo sur la tero.
17 Lia nomo estu eterna;

Tiel longe, kiel ekzistas la suno, kresku lia nomo;
Ĉiuj popoloj sin benu per li kaj gloru lin.
18 Glorata estu Dio la Eternulo, Dio de Izrael,
Kiu sola faras miraklojn.
19 Kaj laŭdata estu Lia glora nomo eterne;
Kaj Lia gloro plenigu la tutan teron.
Amen, kaj amen!
20 Finiĝis la preĝoj de David, filo de Jiŝaj.

La psalmaro – Libro tria

Psalmo 73

Psalmo de Asaf.

1 Jes, bona estas Dio por Izrael,
Por tiuj, kiuj havas puran koron.
2 Sed mi—apenaŭ ne falŝanceliĝis miaj piedoj,
Preskaŭ elglitis miaj paŝoj.
3 Ĉar mi ĉagreniĝis pro la fanfaronuloj,
Vidante la bonstaton de la malvirtuloj.
4 Ĉar ili ne havas suferojn de morto,
Kaj iliaj fortoj estas fortikaj.
5 Ili ne partoprenas en la zorgoj de homoj,
Kaj ili ne suferas kun aliaj homoj.
6 Tial ilian kolon ĉirkaŭvolvis fiereco,
Kaj perforteco ilin vestas kiel ornamo.
7 Pro graso elmetiĝis iliaj okuloj,
Superbordiĝis en ilia koro la intencoj.
8 Ili mokas, ili parolas malbonintence pri premado;
Ili parolas de alte.
9 Kontraŭ la ĉielon ili levas sian buŝon,
Kaj ilia lango promenas sur la tero.
10 Tial tien ankaŭ iras Lia popolo,
Kaj ili akvon ĉerpas abunde.
11 Kaj ili diras: Kiel Dio scias?
Kaj ĉu la Plejaltulo komprenas?

12 Jen tiuj estas malvirtuloj,
Kaj ili estas feliĉuloj de la mondo kaj atingis riĉecon!
13 Nur vane mi purigis mian koron
Kaj lavis per senkulpeco miajn manojn,
14 Kaj mi turmentiĝadis ĉiutage
Kaj mi suferas punon ĉiumatene!
15 Se mi intencus paroli kiel ili,
Tiam mi fariĝus perfida al la generacio de Viaj filoj.
16 Mi meditis, por kompreni ĉi tion;
Sed ĝi estis malfacila en miaj okuloj,
17 Ĝis mi venis en la sanktejon de Dio
Kaj ekkomprenis la finon de tio.
18 Vi starigas ilin sur glitiga loko;
Kaj Vi ĵetas ilin en pereon.
19 Kiel momente ili ruiniĝis!
Pereis, malaperis de subita teruro!
20 Simile al sonĝo post la vekiĝo,
Vi, ho mia Sinjoro, en kolero tute sensignifigas ilian bildon.
21 Kiam bolis mia koro
Kaj turmentiĝis mia internaĵo,
22 Tiam mi estis senklerulo kaj mi ne komprenis;
Mi estis kiel bruto antaŭ Vi.
23 Sed mi ĉiam estas apud Vi;
Vi tenas min je la dekstra mano.
24 Per Via konsilo Vi min kondukas,
Kaj poste Vi akceptas min kun honoro.
25 Kiu estas por mi en la ĉielo?
Kaj krom Vi mi nenion volas sur la tero.
26 Konsumiĝas mia karno kaj mia koro;
Sed la fortikaĵo de mia koro kaj mia parto estas Dio por eterne.

27 Jen tiuj, kiuj malproksimiĝas de Vi, pereas;
Vi ekstermas ĉiun, kiu perfidiĝis al Vi.
28 Sed al mi estas bone, ke mi estas proksima al Dio;
Sur mian Sinjoron, sur la Eternulon, mi metis mian fidon,
Por rakonti ĉiujn Viajn farojn.

Psalmo 74

Instruo de Asaf.

1 Kial, ho Dio, Vi forpuŝis nin por ĉiam?
Kial fumas Via kolero kontraŭ la ŝafoj de Via paŝtejo?
2 Rememoru Vian komunumon, kiun Vi aĉetis en la tempo antikva,
La genton de Via heredo, kiun Vi liberigis,
Ĉi tiun monton Cion, sur kiu Vi loĝiĝis.
3 Direktu Viajn paŝojn al la eternaj ruinoj,
Al ĉio, kion detruis malamiko en la sanktejo.
4 Krias Viaj malamikoj en Via domo,
Metis tie siajn signojn.
5 Oni vidas, kiel ili levas la hakilojn
Kontraŭ la lignajn plektaĵojn.
6 Kaj nun ĉiujn ĝiajn skulptaĵojn
Ili dishakas per hakilo kaj marteloj.
7 Ili bruligis per fajro Vian sanktejon,
Malhonore alterigis la loĝejon de Via nomo.
8 Ili diris en sia koro: Ni ruinigos ilin tute;
Ili forbruligis ĉiujn domojn de Dio en la lando.
9 Niajn signojn ni ne vidis;
Jam ne ekzistas profeto,
Kaj neniu ĉe ni scias, kiel longe tio daŭros.

10 Kiel longe, ho Dio, mokos la premanto?
Ĉu eterne la malamiko insultos Vian nomon?
11 Kial Vi retenas Vian brakon kaj Vian dekstran manon?
Ekstermu ilin el Via basko.
12 Dio estas ja mia Reĝo de antikve,
Li faras savon sur la tero.
13 Vi disŝiris per Via forto la maron,
Vi rompis la kapojn de balenoj en la akvo;
14 Vi disbatis la kapojn de la levjatano,
Vi donis ĝin por manĝo al la bestoj de la dezerto;
15 Vi elfendis fonton kaj torenton,
Vi elsekigis potencajn riverojn.
16 Al Vi apartenas la tago, kaj al Vi apartenas la nokto;
Vi aranĝis lumon kaj sunon;
17 Vi difinis ĉiujn limojn de la tero;
La someron kaj la vintron Vi aranĝis.
18 Rememoru tion, ke malamiko insultas la Eternulon
Kaj popolo malsaĝa malhonoras Vian nomon.
19 Ne fordonu al sovaĝa besto la animon de Via turto;
La anaron de Viaj mizeruloj ne forgesu por ĉiam.
20 Rememoru la interligon,
Ĉar ĉiuj mallumaj lokoj de la tero estas plenaj de rabejoj.
21 La suferanto ne reiru hontigita;
Malriĉulo kaj mizerulo gloru Vian nomon.
22 Leviĝu, ho Dio, defendu Vian aferon;
Rememoru la malhonoron, kiun malsaĝulo faras al Vi ĉiutage.
23 Ne forgesu la krion de Viaj malamikoj;
La bruo de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ Vi, konstante kreskas.

Psalmo 75

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Psalmo de Asaf. Kanto.

1 Ni gloras Vin, ho Dio, ni gloras Vin;
Proksima estas Via nomo;
Oni rakontas Viajn miraklojn.
2 Kiam Mi elektos tempon,
Mi faros justan juĝon.
3 Tremas la tero kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj;
Mi fortikigis ĝiajn kolonojn.
Sela.
4 Mi diras al la fanfaronuloj: Ne fanfaronu;
Kaj al la malvirtuloj: Ne levu kornon;
5 Ne levu supren vian kornon,
Ne parolu kun nefleksebla kolo;
6 Ĉar ne de oriento kaj ne de okcidento
Kaj ne de la dezerto venas alteco.
7 Nur Dio estas juĝanto;
Unu homon Li malaltigas, kaj alian Li altigas.
8 Ĉar la pokalo estas en la mano de la Eternulo,
Kaj la vino ŝaŭmas, plena de aromaĵo, kaj Li verŝas el ĝi;
Sed nur ĝian feĉon elsuĉos kaj trinkos ĉiuj malvirtuloj de la tero.
9 Kaj mi eterne predikos,
Mi kantos al la Dio de Jakob.
10 Kaj ĉiujn kornojn de la malvirtuloj mi rompos;
Altiĝos la kornoj de virtulo.

Psalmo 76

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de Asaf. Kanto.

1 Dio estas konata en Judujo;
Granda estas Lia nomo en Izrael.
2 En Salem estas Lia tendo,
Kaj Lia loĝejo sur Cion.
3 Tie Li rompis la sagojn de pafarko,
Ŝildon, glavon, kaj militon.
Sela.
4 Vi estas majesta kaj potenca sur la sovaĝbestaj montoj.
5 Senarmiĝis la fortkoruloj, endormiĝis;
Kaj ĉiuj militistoj restis kvazaŭ sen manoj.
6 De Via minaco, ho Dio de Jakob,
Paraliziĝis rajdisto kaj ĉevalo.
7 Vi, Vi estas timinda;
Kaj kiu restos staranta antaŭ Vi, kiam ekflamas Via kolero?
8 El la ĉielo Vi aŭdigis juĝon;
La tero ektimis kaj eksilentis,
9 Kiam Dio leviĝis, por juĝi,
Por savi ĉiujn humilulojn sur la tero.
Sela.
10 Ĉar la kolero de homo fariĝas Via gloro,
Kiam Vi zonas Vin per la resto de Via kolero.
11 Faru kaj plenumu promesojn al la Eternulo, via Dio;
Vi ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas, alportu donacojn al la
Timindulo.
12 Li humiligis la spiriton de potenculoj;
Li estas timinda por la reĝoj de la tero.

Psalmo 77

Al la ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de Asaf.

1 Mia voĉo iras al Dio, kaj mi krias;
Mia voĉo iras al Dio, ke Li aŭskultu min.
2 En la tago de mia suferado mi serĉas mian Sinjoron;
En la nokto mia mano estas etendita kaj ne malleviĝas;
Mia animo ne volas konsoliĝi.
3 Mi rememoras Dion, kaj mi ĝemas;
Mi meditas, kaj mia spirito malĝojas.
4 Vi retenas la palpebrojn de miaj okuloj;
Mi estas frapita, mi ne povas paroli.
5 Mi meditas pri la tagoj antikvaj,
Pri la jaroj antaŭlonge pasintaj.
6 Mi rememoras en la nokto mian kanton;
Mi parolas kun mia koro,
Kaj mia spirito esploras.
7 Ĉu por eterne mia Sinjoro forpuŝis?
Kaj ĉu Li ne plu favoros?
8 Ĉu por eterne ĉesiĝis Lia boneco?
Ĉu Lia promeso ne plenumiĝos por ĉiuj generacioj?
9 Ĉu Dio forgesis indulgi?
Ĉu Li fermis en kolero Sian favorkorecon?
Sela.
10 Kaj mi diris: Tio estas mia aflikto,
Ke aliiĝis la dekstra mano de la Plejaltulo.
11 Mi rememoros la farojn de la Eternulo;
Jes, mi rememoros Viajn antikvajn miraklojn.
12 Mi meditos pri ĉiuj Viaj faroj,
Kaj pri Viaj agoj mi parolos.
13 Ho Dio, en sankteco estas Via vojo;

Kiu estas tiel granda dio, kiel nia Dio?
14 Vi estas tiu Dio, kiu faras miraklojn;
Vi montris Vian forton inter la popoloj.
15 Vi liberigis per Via brako Vian popolon,
La filojn de Jakob kaj Jozef.
Sela.
16 Vidis Vin akvoj, ho Dio,
Vidis Vin akvoj, kaj ili ektremis,
Kaj abismoj skuiĝis.
17 Nubegoj verŝis akvon,
La ĉielo eligis bruon,
Kaj Viaj sagoj ekflugis.
18 La voĉo de Via tondro estis en la turnovento,
Fulmoj lumigis la mondon;
Tremis kaj ŝanceliĝis la tero.
19 Sur la maro estis Via vojo,
Kaj Via irejo sur grandaj akvoj,
Sed Viaj paŝosignoj ne estis videblaj.
20 Vi kondukis Vian popolon kiel ŝafojn,
Per la mano de Moseo kaj Aaron.

Psalmo 78

Instruo de Asaf.
1 Atentu, ho mia popolo, mian instruon;
Klinu vian orelon al la paroloj de mia buŝo.
2 Mi malfermos per sentenco mian buŝon;
Mi eldiros enigmojn el tempo antikva.
3 Kion ni aŭdis kaj sciiĝis,
Kion rakontis al ni niaj patroj,

4 Tion ni ne kaŝos antaŭ iliaj infanoj,
Rakontante al venonta generacio la gloron de la Eternulo,
Kaj Lian potencon, kaj Liajn miraklojn, kiujn Li faris.
5 Li starigis ateston en Jakob,
Kaj en Izrael Li fiksis leĝon,
Pri kiu Li ordonis al niaj patroj,
Ke ili sciigu ĝin al siaj infanoj,
6 Por ke sciu estonta generacio, la infanoj, kiuj naskiĝos,
Ili leviĝu kaj rakontu al siaj infanoj.
7 Ili metu sian fidon sur Dion,
Kaj ili ne forgesu la farojn de Dio,
Kaj ili plenumu Liajn ordonojn;
8 Kaj ili ne estu, kiel iliaj patroj,
Generacio ribela kaj perfida,
Generacio, kiu ne estis firma per sia koro,
Nek fidela al Dio per sia spirito.
9 La filoj de Efraim, armitaj, portantaj pafarkon,
Turniĝis malantaŭen en tago de batalo;
10 Ili ne plenumis la interkonsenton de Dio,
Kaj rifuzis sekvi Lian instruon;
11 Kaj ili forgesis Liajn farojn,
Kaj Liajn miraklojn, kiujn Li aperigis al ili.
12 Antaŭ iliaj patroj Li faris miraklojn
En la lando Egipta, sur la kampo Coan.
13 Li fendis la maron kaj pasigis ilin,
Kaj starigis la akvon kvazaŭ muron;
14 Kaj Li kondukis ilin tage en nubo
Kaj la tutan nokton en la lumo de fajro;
15 Li fendis ŝtonojn en la dezerto,
Kaj trinkigis ilin kvazaŭ el granda abismo;

16 Li eligis riveretojn el roko,
Kaj fluigis akvon kiel riverojn.
17 Sed ili plue pekis antaŭ Li,
Ĉagrenis la Plejaltulon en la dezerto;
18 Kaj ili incitis Dion en sia koro,
Petante manĝon pro sia kaprico;
19 Kaj ili parolis kontraŭ Dio,
Kaj diris: Ĉu Dio povas kovri tablon en la dezerto?
20 Jen Li frapis rokon,
Kaj verŝiĝis akvo kaj ekfluis riveroj:
Ĉu Li povas ankaŭ panon doni?
Ĉu Li pretigos ankaŭ viandon por Sia popolo?
21 Tial la Eternulo, aŭdinte, flamiĝis;
Kaj fajro ekbrulis kontraŭ Jakob,
Kaj leviĝis kolero kontraŭ Izrael;
22 Ĉar ili ne kredis je Dio
Kaj ne fidis Lian savon.
23 Kaj Li ordonis el supre al la nuboj,
kaj Li malfermis la pordojn de la ĉielo;
24 Kaj Li pluvigis al ili manaon, por manĝi,
Kaj Li donis al ili ĉielan grenon.
25 Panon de potenculoj ĉiu manĝis;
Li sendis al ili manĝon satege.
26 Li kurigis tra la ĉielo venton orientan,
Kaj per Sia forto Li aperigis venton sudan;
27 Kaj Li pluvigis sur ilin viandon kiel polvon,
Kaj flugilajn birdojn kiel apudmaran sablon;
28 Kaj Li faligis ĉion mezen de ilia tendaro,
Ĉirkaŭe de iliaj loĝejoj.
29 Kaj ili manĝis kaj tre satiĝis;

Kaj Li venigis al ili tion, kion ili deziris.
30 Sed kiam ili ankoraŭ ne forlasis sian deziron
Kaj ilia manĝaĵo estis ankoraŭ en ilia buŝo,
31 La kolero de Dio venis sur ilin
Kaj mortigis la plej eminentajn el ili,
Kaj la junulojn de Izrael ĝi faligis.
32 Malgraŭ ĉio ĉi tio ili plue ankoraŭ pekis
Kaj ne kredis je Liaj mirakloj.
33 Kaj Li finigis iliajn tagojn en vanteco
Kaj iliajn jarojn en teruro.
34 Kiam Li estis mortiganta ilin, tiam ili Lin ekserĉis,
Returniĝis kaj fervore vokis Dion;
35 Kaj ili rememoris, ke Dio estas ilia fortikaĵo
Kaj Dio la Plejalta estas ilia Liberiganto.
36 Sed ili flatis al Li per sia buŝo,
Kaj per sia lango ili mensogis al Li;
37 Ĉar ilia koro ne estis firma al Li,
Kaj ili ne estis fidelaj en Lia interligo.
38 Tamen Li, favorkora, pardonas pekon, kaj Li ne pereigas,
Kaj Li ofte forklinis Sian koleron,
Kaj Li ne eligis Sian tutan furiozon.
39 Kaj Li rememoris, ke ili estas karno,
Vento, kiu iras kaj ne revenas.
40 Kiom da fojoj ili ĉagrenis Lin en la dezerto
Kaj indignigis Lin en la stepo!
41 Ripete ili incitadis Dion
Kaj provokis la Sanktulon de Izrael.
42 Ili ne rememoris Lian manon,
La tagon, en kiu Li liberigis ilin de premanto,
43 Kiam Li faris en Egiptujo Siajn signojn

Kaj Siajn miraklojn sur la kampo Coan;
44 Kiam Li ŝanĝis en sangon iliajn riverojn kaj torentojn,
Ke ili ne povis trinki.
45 Li sendis sur ilin insektojn, kiuj ilin manĝis,
Kaj ranojn, kiuj ilin pereigis;
46 Iliajn produktojn de la tero Li fordonis al vermoj
Kaj ilian laboron al akridoj;
47 Per hajlo Li batis iliajn vinberojn,
Kaj iliajn sikomorojn per frosto;
48 Li elmetis al hajlo iliajn brutojn,
Kaj iliajn paŝtatarojn al fulmo;
49 Li sendis sur ilin Sian flamantan koleron,
Furiozon, malbenon, kaj mizeron,
Taĉmenton da malbonaj anĝeloj.
50 Li donis liberan vojon al Sia kolero,
Ne ŝirmis kontraŭ la morto ilian animon,
Kaj ilian vivon Li transdonis al pesto;
51 Li mortigis ĉiun unuenaskiton en Egiptujo,
La komencajn fortojn en la tendoj de Ĥam.
52 Kaj Li kondukis kiel ŝafojn Sian popolon,
Kaj Li kondukis ilin kiel paŝtataron tra la dezerto;
53 Li kondukis ilin en sendanĝereco, kaj ili ne timis,
Kaj iliajn malamikojn kovris la maro;
54 Kaj Li venigis ilin al Sia sankta limo,
Al tiu monto, kiun akiris Lia dekstra mano;
55 Li forpelis antaŭ ili popolojn,
Lote disdonis ilian heredon,
Kaj loĝigis en iliaj tendoj la tribojn de Izrael.
56 Sed ili incitis kaj ĉagrenis Dion la Plejaltan,
Kaj Liajn leĝojn ili ne observis;

57 Ili defalis kaj perfidiĝis, kiel iliaj patroj,
Returniĝis, kiel malfidinda pafarko;
58 Ili kolerigis Lin per siaj altaĵoj,
Kaj per siaj idoloj ili Lin incitis.
59 Dio aŭdis kaj flamiĝis,
Kaj forte ekindignis kontraŭ Izrael;
60 Li forlasis Sian loĝejon en Ŝilo,
La tendon, en kiu Li loĝis inter la homoj;
61 Kaj Li fordonis en malliberecon Sian forton,
Kaj Sian majeston en la manon de malamiko;
62 Kaj Li elmetis al glavo Sian popolon,
Kaj kontraŭ Sia heredo Li flamiĝis.
63 Ĝiajn junulojn formanĝis fajro,
Kaj ĝiaj junulinoj ne estis prikantataj;
64 Ĝiaj pastroj falis de glavo,
Kaj ĝiaj vidvinoj ne ploris.
65 Sed mia Sinjoro vekiĝis kiel dormanto,
Kiel fortulo, vigligita de vino.
66 Kaj Li batis ĝiajn malamikojn malantaŭen:
Eternan malhonoron Li donis al ili.
67 Kaj Li malŝatis la tendon de Jozef,
Kaj la tribon de Efraim Li ne elektis;
68 Sed Li elektis la tribon de Jehuda,
La monton Cion, kiun Li ekamis;
69 Kaj Li konstruis Sian sanktejon kiel monton,
Kaj kiel la teron Li fortikigis ĝin por ĉiam.
70 Kaj Li elektis Davidon, Sian sklavon,
Kaj Li prenis lin el la staloj de ŝafoj.
71 De apud la ŝafinoj Li venigis lin,
Por paŝti Lian popolon Jakob kaj Lian heredon Izrael.

72 Kaj li paŝtis ilin laŭ la fideleco de sia koro,
Kaj per lertaj manoj li ilin kondukis.

Psalmo 79

Psalmo de Asaf.

1 Ho Dio! venis idolanoj en Vian heredon,
Malpurigis Vian sanktan templon,
Faris el Jerusalem ruinojn.
2 La kadavrojn de Viaj sklavoj ili donis kiel manĝon al la birdoj de la ĉielo,
La karnon de Viaj fideluloj al la bestoj de la tero;
3 Ili verŝis ilian sangon kiel akvon, ĉirkaŭ Jerusalem,
Kaj estis neniu, kiu ilin enterigus.
4 Ni fariĝis hontindaĵo por niaj najbaroj,
Mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj.
5 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi koleros senĉese?
Kaj Via indigno brulos, kiel fajro?
6 Elverŝu Vian koleron sur tiujn naciojn, kiuj Vin ne konas,
Kaj sur la regnojn, kiuj ne vokas Vian nomon;
7 Ĉar ili formanĝis Jakobon
Kaj dezertigis lian loĝejon.
8 Ne memoru niajn antaŭajn krimojn,
Rapide atingu nin Via favorkoreco;
Ĉar ni tre konsumiĝis.
9 Helpu nin, ho Dio de nia savo, pro la gloro de Via nomo;
Kaj savu nin kaj pardonu al ni niajn pekojn pro Via nomo.
10 Kial devas diri la popoloj: Kie estas ilia Dio?
Fariĝu konata inter la popoloj antaŭ niaj okuloj
La venĝo por la verŝita sango de Viaj sklavoj.

11 Venu al Vi la ĝemoj de la malliberuloj;
Per la grandeco de Via brako liberigu tiujn, kiuj estas kondamnitaj al morto;
12 Kaj redonu al niaj najbaroj sepoble en ilian sinon la malhonoron,
Per kiu ili malhonoris Vin, ho mia Sinjoro!
13 Kaj ni, Via popolo kaj la ŝafoj de Via paŝtataro,
Eterne Vin dankos,
De generacio al generacio ni rakontos Vian gloron.

Psalmo 80

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Atesto de Asaf. Psalmo.

1 Ho Paŝtisto de Izrael, aŭskultu;
Vi, kiu kondukas Jozefon, kiel ŝafojn,
Vi, kiu sidas sur keruboj, aperu!
2 Antaŭ Efraim kaj Benjamen kaj Manase veku Vian forton,
Kaj venu, por savi nin.
3 Ho Dio, revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.
4 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Ĝis kiam Vi kolere repuŝos la preĝon de Via popolo?
5 Vi manĝigis al ili panon larman,
Kaj Vi trinkigis al ili larmojn per granda mezuro.
6 Vi faris nin objekto de disputo por niaj najbaroj;
Kaj niaj malamikoj nin mokas.
7 Ho Dio Cebaot! revenigu nin kaj lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.
8 Vinberbranĉon el Egiptujo Vi elportis,
Vi forpelis popolojn kaj ĝin plantis;

9 Vi purigis lokon por ĝi;
Kaj ĝi profundigis siajn radikojn kaj plenigis la tutan landon;
10 Montojn kovris ĝia ombro,
Kaj ĝiaj branĉoj fariĝis kiel cedroj de Dio.
11 Ĝi etendis siajn branĉojn ĝis la maro
Kaj siajn branĉetojn ĝis la Rivero.
12 Kial Vi detruis ĝiajn barilojn,
Ke ĉiuj pasantoj ĝin ŝiras?
13 Subfosas ĝin arbara apro,
Kaj kampa besto ĝin mordas.
14 Ho Dio Cebaot, returniĝu;
Rigardu el la ĉielo kaj vidu, kaj rememoru tiun vinbertrunkon,
15 Kaj ŝirmu tion, kion plantis Via dekstra mano,
Kaj la kreskaĵidon, kiun Vi fortikigis por Vi.
16 Ĝi estas bruligita de fajro, krevinta;
De Via minaca vizaĝo ili pereis.
17 Via brako estu super la viro de Via dekstra mano,
Super la homido, kiun Vi fortikigis por Vi.
18 Kaj ni ne foriros de Vi;
Vivigu nin, kaj ni vokos Vian nomon.
19 Ho Eternulo, Dio Cebaot! revenigu nin, lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.

Psalmo 81

Al la ĥorestro. Por la gitito. De Asaf.

1 Laŭte kantu al Dio, nia forto;
Ĝoje kriu al la Dio de Jakob.
2 Sonigu kanton, donu tamburinon,
Ĉarman harpon, kaj psalteron.

3 Muziku per korno en novmonato,
Je la plenluno, en la tago de nia festo.
4 Ĉar ĝi estas leĝo por Izrael
Kaj ordono de la Dio de Jakob.
5 Li aranĝis ĝin kiel ateston por Jozef,
Kiam Li eliris kontraŭ la landon Egiptan.
Lingvon, kiun mi ne konas, mi aŭdis:
6 Mi liberigis lian dorson de ŝarĝo,
Liaj manoj liberiĝis de korboj.
7 En la mizero vi vokis, kaj Mi vin helpis;
Mi respondis al vi en mistera loko de tondro;
Mi esploris vin ĉe la akvo de Malpaco.
Sela.
8 Aŭdu, ho Mia popolo, Mi atestos al vi;
Ho Izrael, se vi Min aŭskultus!
9 Ne estu ĉe vi alia dio;
Kaj ne adoru fremdan dion.
10 Mi estas la Eternulo, via Dio,
Kiu elkondukis vin el la lando Egipta;
Malfermu larĝe vian buŝon, kaj Mi ĝin plenigos.
11 Sed Mia popolo ne aŭskultis Mian voĉon,
Izrael ne obeis Min.
12 Kaj Mi lasis ilin al la kaprico de ilia koro,
Ke ili iru laŭ siaj intencoj.
13 Ho, se Mia popolo aŭskultus Min,
Se Izrael irus per Miaj vojoj!
14 Rapide Mi faligus iliajn malamikojn,
Kaj kontraŭ iliajn premantojn Mi direktus Mian manon.
15 La malamantoj de la Eternulo humiliĝus antaŭ Li,
Kaj ilia bonstato estus eterna.

16 Kaj Mi manĝigus al ili grason de tritiko,
Kaj Mi satigus vin per mielo el roko.

Psalmo 82

Psalmo de Asaf.

1 Dio stariĝis en Dia anaro;
Inter la dioj Li juĝas.
2 Ĝis kiam vi juĝos maljuste,
Kaj privilegios la personojn de malvirtuloj?
Sela.
3 Estu justaj al malriĉulo kaj orfo;
Rilate afliktiton kaj senhavulon estu virtaj.
4 Liberigu malriĉulon kaj mizerulon;
El la mano de malvirtulo ilin savu.
5 Ili ne scias kaj ne komprenas,
En mallumo ili marŝas;
Ekŝanceliĝis ĉiuj fundamentoj de la tero.
6 Mi diris: Vi estas dioj,
Kaj ĉiuj vi estas filoj de la Plejaltulo;
7 Sed vi mortos, kiel homoj,
Kaj vi falos, kiel ĉiu el la potenculoj.
8 Leviĝu, ho Dio, juĝu la teron;
Ĉar Vi heredas ĉiujn popolojn.

Psalmo 83

Kanto-Psalmo de Asaf.

1 Ho Dio, ne silentu;
Ne estu senparola kaj ne restu trankvila, ho Dio!

2 Ĉar jen Viaj malamikoj ekbruis,
Kaj Viaj malamantoj levis la kapon.
3 Kontraŭ Via popolo ili sekrete konspiras,
Kaj ili konsiliĝas kontraŭ Viaj gardatoj.
4 Ili diris: Ni iru, kaj ni ekstermu ilin el inter la popoloj,
Ke oni ne plu rememoru la nomon de Izrael.
5 Ĉar ili unuanime interkonsentis,
Ili faris interligon kontraŭ Vi:
6 La tendoj de Edom kaj la Iŝmaelidoj,
Moab kaj la Hagaridoj,
7 Gebal kaj Amon kaj Amalek,
La Filiŝtoj kun la loĝantoj de Tiro;
8 Ankaŭ Asirio aliĝis al ili
Kaj fariĝis helpo al la idoj de Lot.
Sela.
9 Faru al ili, kiel al Midjan,
Kiel al Sisera, kiel al Jabin ĉe la torento Kiŝon,
10 Kiuj estis ekstermitaj en En-Dor
Kaj fariĝis sterko por la tero.
11 Agu kun iliaj princoj kiel kun Oreb kaj Zeeb,
Kaj kun ĉiuj iliaj estroj kiel kun Zebaĥ kaj Calmuna,
12 Kiuj diris: Ni ekposedu la loĝejon de Dio!
13 Ho mia Dio, similigu ilin al turniĝanta polvo,
Al pajlrestaĵo antaŭ vento.
14 Kiel fajro bruligas arbaron,
Kaj kiel flamo bruldezertigas montojn,
15 Tiel pelu ilin per Via ventego,
Kaj per Via fulmotondro ilin timigu.
16 Plenigu ilian vizaĝon per malhonoro,
Por ke ili turniĝu al Via nomo, ho Eternulo.

17 Ili estu hontigitaj kaj timigitaj por ĉiam,
Ili malhonoriĝu kaj pereu.
18 Kaj ili eksciu, ke Vi, kies nomo estas ETERNULO,
Estas sola Plejaltulo super la tuta tero.

Psalmo 84

Al la ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de la Koraĥidoj.
1 Kiel ĉarmaj estas Viaj loĝejoj, ho Eternulo Cebaot!
2 Mia animo deziras kaj sopiras al la kortoj de la Eternulo;
Mia koro kaj mia korpo sentas ravon pri la viva Dio.
3 Eĉ birdo trovas domon kaj hirundo neston por si,
En kiu ĝi tenas siajn idojn:
Viajn altarojn, ho Eternulo Cebaot, mia Reĝo kaj mia Dio.
4 Feliĉaj estas tiuj, kiuj loĝas en Via domo:
Ili laŭdas vin konstante.
Sela.
5 Feliĉaj estas la homoj, kies forto estas en Vi,
Kaj en kies koro estas Viaj vojoj;
6 Kiuj pasas tra la Valo de Ploro kaj faras tie fontojn,
Kaj la printempa pluvo ĝin kovras per benoj;
7 Ili iras de forto al forto,
Aperas antaŭ Dio sur Cion.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot, aŭdu mian preĝon;
Aŭskultu, ho Dio de Jakob!
Sela.
9 Nia ŝildo, vidu, ho Dio,
Kaj rigardu la vizaĝon de Via sanktoleito.
10 Ĉar tago en Viaj kortoj estas pli bona, ol mil aliaj:
Mi preferas stari sur la sojlo de la domo de mia Dio,

Ol loĝi en tendoj de malvirto.
11 Ĉar Dio, la Eternulo, estas suno kaj ŝildo;
Favoron kaj honoron donas la Eternulo;
Li ne domaĝas bonon al tiuj, kiuj iras en virto.
12 Ho Eternulo Cebaot, bone estas al la homo, kiu Vin fidas.

Psalmo 85

Al la ĥorestro. Psalmo de la Koraĥidoj.

1 Vi korfavoris, ho Eternulo, Vian landon,
Vi revenigis la forkaptitojn de Jakob;
2 Vi pardonis la kulpon de Via popolo,
Vi kovris ĉiujn ĝiajn pekojn.
Sela.
3 Vi retenis Vian tutan koleron,
Forlasis Vian furiozon.
4 Turnu Vin al ni, ho Dio de nia savo,
Kaj ĉesigu Vian koleron kontraŭ ni.
5 Ĉu eterne Vi nin koleros,
Daŭrigos Vian koleron de generacio al generacio?
6 Ĉu Vi ne revivigos nin denove,
Ke Via popolo ĝoju per Vi?
7 Aperigu al ni, ho Eternulo, Vian favoron,
Kaj Vian helpon donu al ni.
8 Mi aŭdu, kion diras Dio, la Eternulo;
Ĉar Li deklaros pacon al Sia popolo kaj al Siaj fideluloj,
Ke ili ne reiru al malsaĝeco.
9 Jam proksima estas Lia helpo al tiuj, kiuj Lin timas,
Por ke ekregu honoro en nia lando.
10 Bono kaj vero renkontiĝas,

Justeco kaj paco sin kisas.
11 Vero elkreskas el la tero,
Kaj justeco rigardas el la ĉielo.
12 Kaj la Eternulo donos bonon,
Kaj nia tero donos siajn produktojn.
13 Justeco iros antaŭ Li
Kaj faros vojon por Liaj paŝoj.

Psalmo 86

Preĝo de David.

1 Klinu, ho Eternulo, Vian orelon, aŭskultu min;
Ĉar mi estas mizera kaj malriĉa.
2 Konservu mian animon, ĉar mi estas fidela;
Ho Vi, mia Dio, helpu Vian sklavon, kiu fidas Vin.
3 Korfavoru min, ho mia Sinjoro,
Ĉar mi vokas al Vi la tutan tagon.
4 Ĝojigu la animon de Via sklavo,
Ĉar al Vi, ho mia Sinjoro, mi levas mian animon.
5 Ĉar Vi, mia Sinjoro, estas bona kaj pardonema
Kaj tre favora por ĉiuj, kiuj Vin vokas.
6 Aŭskultu, ho Eternulo, mian preĝon,
Kaj atentu la voĉon de mia petego.
7 En tago de mia sufero mi Vin vokas,
Por ke Vi aŭskultu min.
8 Ne ekzistas simila al Vi inter la dioj, ho mia Sinjoro,
Kaj ne ekzistas faroj kiel Viaj.
9 Ĉiuj popoloj, kiujn Vi kreis, venos kaj kliniĝos antaŭ
Via vizaĝo, ho mia Sinjoro,
Kaj honoros Vian nomon.

10 Ĉar Vi estas granda kaj Vi faras miraklojn;
Vi sola estas Dio.
11 Montru al mi, ho Eternulo, Vian vojon, por ke mi iru en Via vero;
Dediĉu mian koron al la respektado de Via nomo.
12 Mi dankos Vin, ho mia Sinjoro, mia Dio, per mia tuta koro,
Kaj mi honoros Vian nomon eterne.
13 Ĉar granda estas Via boneco al mi;
Kaj Vi savis mian animon el la profundo de Ŝeol.
14 Ho Dio, fieruloj leviĝis kontraŭ mi,
Kaj anaro da premantoj serĉas mian animon
Kaj ne havas Vin antaŭ si.
15 Sed Vi, mia Sinjoro, estas Dio kompatema kaj favorkora,
Longetolerema kaj tre bona kaj verama.
16 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Donu Vian forton al Via sklavo,
Kaj helpu la filon de Via sklavino.
17 Faru super mi signon por bono,
Por ke miaj malamantoj vidu kaj hontiĝu,
Ĉar Vi, ho Eternulo, min helpos kaj konsolos.

Psalmo 87

De la Koraĥidoj. Psalmo-kanto.

1 Lia fundamento estas sur la sanktaj montoj.
2 La Eternulo amas la pordegojn de Cion
Pli ol ĉiujn loĝejojn de Jakob.
3 Glorаĵojn Li rakontas pri vi, ho urbo de Dio.
Sela.
4 Mi parolas al miaj konatoj pri Egiptujo kaj Babel,
Ankaŭ pri Filiŝtujo kaj Tiro kun Etiopujo:

Jen tiu tie naskiĝis.
5 Sed pri Cion oni diras: Tiu kaj tiu tie naskiĝis,
Kaj Li, la Plejaltulo, ĝin fortikigas.
6 La Eternulo notos, enskribante la popolojn:
Ĉi tiu tie naskiĝis.
Sela.
7 Kaj la kantistoj kaj muzikistoj:
Ĉiuj miaj fontoj estas en Vi.

Psalmo 88

Kanto-psalmo de la Koraĥidoj. Al la ĥorestro.
Por maĥalat-leanoto. Instruo de Heman, la Ezraĥido.
1 Ho Eternulo, Dio de mia savo!
Tage kaj nokte mi krias antaŭ Vi.
2 Mia preĝo venu antaŭ Vian vizaĝon;
Klinu Vian orelon al mia ploro.
3 Ĉar mia animo trosatiĝis de malbonoj
Kaj mia vivo atingis Ŝeolon.
4 Mi similiĝis al la forirantoj en la tombon;
Mi fariĝis kiel viro sen fortoj,
5 Etendita inter mortintoj;
Kiel mortigitoj, kuŝantaj en la tombo,
Kiujn Vi jam ne rememoras
Kaj kiuj estas forigitaj for de Via mano.
6 Vi metis min en la plej profundan foson,
En mallumon, en abismon.
7 Pezas sur mi Via furiozo,
Kaj per ĉiuj Viaj ondoj Vi min premas.
Sela.

8 Vi malproksimigis de mi miajn konatojn,
Vi faris min abomenaĵo por ili;
Mi estas enŝlosita, kaj mi ne povas eliri.
9 Mia okulo mallumiĝis de malĝojo;
Mi vokas Vin, ho Eternulo, ĉiutage,
Mi etendas al Vi miajn manojn.
10 Ĉu por mortintoj Vi faros miraklojn?
Ĉu malvivuloj leviĝos kaj gloros Vin?
Sela.
11 Ĉu en la tombo estos rakontata Via boneco,
Kaj fidindeco en la abismo?
12 Ĉu en la mallumo estos konataj Viaj mirakloj,
Kaj Via justeco en la lando de forgeso?
13 Sed mi vokas al Vi, ho Eternulo,
Kaj matene mia preĝo Vin renkontas.
14 Kial, ho Eternulo, Vi forpuŝas mian animon?
Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon de mi?
15 Mi estas mizera kaj senforta detempe de la juneco;
Mi portas Viajn terurojn, mi konsumiĝas.
16 Venis sur min Via furiozo,
Viaj timigoj min dispremas.
17 Ili ĉirkaŭas min, kiel akvo, ĉiutage;
Ili tute min ĉirkaŭsieĝas.
18 Vi malproksimigis de mi amanton kaj amikon;
Miaj konatoj estas en mallumo.

Psalmo 89

Instruo de Etan, la Ezraĥido.

1 La favorfarojn de la Eternulo mi kantos eterne;
De generacio al generacio mi sciigos Vian fidelecon per mia buŝo.
2 Ĉar mi diris: Por eterne estas fundamentita la boneco,
En la ĉielo estas fortikigita Via fideleco.
3 Mi faris interligon kun Mia elektito.
Mi ĵuris al David, Mia sklavo:
4 Por eterne Mi fortikigos vian semon,
Kaj Mi konstruis vian tronon por ĉiuj generacioj. Sela.
5 Kaj la ĉielo gloras Viajn miraklojn, ho Eternulo,
Kaj Vian fidelecon en la anaro de la sanktuloj.
6 Ĉar kiu en la ĉielo estas egala al la Eternulo?
Kiu estas simila al la Eternulo inter la potenculoj?
7 Dio estas potenca en la anaro de la sanktuloj,
Kaj timinda por ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Kiu estas potenca kiel Vi, ho Eternulo?
Kaj Via fideleco estas en ĉio, kio Vin ĉirkaŭas.
9 Vi regas la malkvietecon de la maro;
Kiam leviĝas ĝiaj ondoj, Vi ilin kvietigas.
10 Vi faligis Rahabon, kiel mortigiton;
Per Via forta brako Vi diskurigis Viajn malamikojn.
11 Al Vi apartenas la ĉielo, kaj ankaŭ al Vi apartenas la tero;
La universon, kaj ĉion, kio ĝin plenigas, Vi fondis.
12 La nordon kaj la sudon Vi kreis;
Tabor kaj Ĥermon prikantas Vian nomon.
13 Vi havas brakon kun forto;
Potenca estas Via mano, alta estas Via dekstra.

14 Virto kaj justeco estas la fundamento de Via trono;
Boneco kaj vero iras antaŭ Via vizaĝo.
15 Feliĉa estas la popolo, kiu konas trumpetadon;
Ho Eternulo, en la lumo de Via vizaĝo ili marŝas;
16 Pro Via nomo ili ĝojas la tutan tagon,
Kaj ili fieras pro Via justeco.
17 Ĉar Vi estas la beleco de ilia forto;
Kaj pro Via favoro altiĝas nia korno.
18 Ĉar de la Eternulo estas nia ŝildo,
Kaj de la Sanktulo de Izrael estas nia reĝo.
19 Tiam Vi parolis en vizio al Viaj fideluloj,
Kaj Vi diris: Mi sendis helpon al heroo,
Mi altigis elektiton el la popolo.
20 Mi trovis Davidon, Mian sklavon,
Per Mia sankta oleo Mi lin ŝmiris.
21 Mia mano lin subtenos,
Kaj Mia brako lin fortikigos.
22 Ne venkos lin malamiko,
Kaj malbonagulo lin ne premos.
23 Kaj Mi disbatos antaŭ lia vizaĝo liajn malamikojn,
Kaj liajn malamantojn Mi frapos.
24 Kaj Mia fideleco kaj Mia favoro estas kun li;
Kaj per Mia nomo altiĝos lia korno.
25 Kaj Mi etendos super la maron lian brakon
Kaj super la riverojn lian dekstran manon.
26 Li vokos Min: Vi estas mia patro,
Mia Dio, kaj la roko de mia savo.
27 Kaj Mi faros lin unuenaskito,
Ĉefo super la reĝoj de la tero.
28 Por ĉiam Mi konservos al li Mian favoron;

Kaj Mia interligo kun li estos fidela.
29 Kaj lian semon Mi faros eterna,
Kaj lian tronon longedaŭra kiel la ĉielo.
30 Se liaj filoj forlasos Mian instruon
Kaj ne iros laŭ Miaj leĝoj;
31 Se Miajn decidojn ili malplenumos
Kaj Miajn ordonojn ili ne observos:
32 Tiam Mi per bastono punos ilian pekon
Kaj per batoj ilian krimon;
33 Sed Mian favoron Mi ne forprenos de li,
Kaj Mian fidelecon Mi ne perfidos;
34 Mi ne malplenumos Mian interligon,
Kaj tion, kio eliris el Mia buŝo, Mi ne ŝanĝos.
35 Unu aferon Mi ĵuris per Mia sankteco:
Mi ne perfidos al David:
36 Lia semo estos eterna,
Kaj lia trono estos kiel la suno antaŭ Mi.
37 Kiel la luno, ĝi staros eterne,
Kaj kiel la atestulo en la ĉielo ĝi estos fidinda. Sela.
38 Sed nun Vi forpuŝis kaj malestimis,
Vi koleris Vian sanktoleiton.
39 Vi disigis la interligon kun Via sklavo,
Ĵetis sur la teron lian kronon.
40 Vi detruis ĉiujn liajn barilojn,
Ruinigis liajn fortikaĵojn.
41 Prirabas lin ĉiuj pasantoj;
Li fariĝis mokataĵo por siaj najbaroj.
42 Vi altigis la dekstran manon de liaj malamikoj,
Vi ĝojigis ĉiujn liajn kontraŭulojn.
43 Vi returnis la tranĉon de lia glavo,

Kaj ne subtenis lin en la milito.
44 Vi forigis lian brilon,
Kaj lian tronon Vi ĵetis sur la teron.
45 Vi mallongigis la tagojn de lia juneco,
Vi kovris lin per honto.
Sela.
46 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi kaŝos Vin senĉese
Kaj Via kolerego brulos kiel fajro?
47 Ho, rememoru, kia estas la daŭro de mia vivo,
Por kia vantaĵo Vi kreis ĉiujn homidojn.
48 Kiu homo vivas kaj neniam vidos morton,
Savos sian animon de la mano de Ŝeol?
Sela.
49 Kie estas Viaj antaŭaj favorfaroj, mia Sinjoro,
Pri kiuj Vi ĵuris al David per Via fideleco?
50 Rememoru, mia Sinjoro, la malhonoron de Viaj sklavoj,
Kiun mi portas en mia brusto de ĉiuj multaj popoloj,
51 Kaj per kiu malhonoras Viaj malamikoj, ho Eternulo,
Per kiu ili malhonoras la paŝosignojn de Via sanktoleito.
52 Glorata estu la Eternulo eterne.
Amen, kaj Amen!

La psalmaro – Libro kvara

Psalmo 90

Preĝo de Moseo, homo de Dio.

1 Mia Sinjoro, Vi estis por ni loĝejo
De generacio al generacio.
2 Antaŭ ol la montoj naskiĝis
Kaj Vi kreis la teron kaj la mondon,
Kaj de eterne ĝis eterne, Vi estas Dio.
3 Vi venigas homon al polvo;
Kaj Vi diras: Revenu, homidoj.
4 Ĉar mil jaroj estas en Viaj okuloj
Kiel la hieraŭa tago, kiu pasis,
Kaj kiel nokta gardoparto.
5 Vi forfluigas ilin torente, ili estas kiel sonĝo;
Matene ili renoviĝas kiel herbo:
6 Matene ĝi floras kaj ĝermas,
Vespere ĝi dehakiĝas kaj sekiĝas.
7 Jes, ni pereas de Via kolero,
Kaj de Via koleregо ni neniiĝas.
8 Vi metis niajn malbonagojn antaŭ Vin,
Nian kaŝitaĵon antaŭ la lumon de Via vizaĝo.
9 Ĉar ĉiuj niaj tagoj pasis sub Via kolero,
Malaperis niaj jaroj, kiel sono.
10 La daŭro de nia vivo estas sepdek jaroj,
Kaj ĉe forteco okdek jaroj;

Kaj ilia tuta majesto estas penado kaj suferado,
Ĉar ĝi forkuras rapide kaj ni forflugas.
11 Kiu scias la forton de Via kolero,
Vian timindecon kaj Vian indignon?
12 Instruu nin kalkuli niajn tagojn,
Por ke ni akiru saĝan koron.
13 Returnu Vin, ho Eternulo! Kiel longe?
Kaj kompatu Viajn sklavojn.
14 Satigu nin matene per Via boneco;
Kaj ni kantos kaj ĝojos en la daŭro de nia tuta vivo.
15 Ĝojigu nin tiel longe, kiel Vi nin premis,
Tiom da jaroj, kiom ni vidis mizeron.
16 Al Viaj sklavoj aperu Viaj faroj,
Kaj Via beleco al iliaj infanoj.
17 Kaj la favoro de la Eternulo, nia Dio, estu super ni;
Kaj la faron de niaj manoj fortikigu al ni,
Kaj fortikigu la faron de niaj manoj.

Psalmo 91

1 Kiu loĝas sub la ŝirmo de la Plejaltulo,
Tiu ripozas en la ombro de la Plejpotenculo.
2 Mi diras al la Eternulo: Mia rifuĝejo kaj mia fortikaĵo
Estas Dio, kiun mi fidas.
3 Ĉar Li savos vin de la reto de kaptisto,
De la pereiga pesto.
4 Per Siaj plumoj Li ŝirmos vin,
Kaj sub Liaj flugiloj vi rifuĝos;
Lia fideleco estas ŝildo kaj kiraso.
5 Ne timu la teruron de nokto,

Nek sagon, kiu flugas tage,
6 Nek peston, kiu iras en mallumo,
Nek epidemion, kiu ekstermas tagmeze.
7 Ĉe via flanko falos milo,
Kaj dek miloj ĉe via dekstra flanko;
Sed vin ĝi ne tuŝos.
8 Vi nur rigardos per viaj okuloj,
Kaj vi vidos la redonon al la malvirtuloj.
9 Ĉar Vi, ho Eternulo, estas mia defendo!
La Plejaltulon vi elektis kiel vian rifuĝejon.
10 Ne trafos vin malbono,
Kaj frapo ne atingos vian tendon.
11 Ĉar al Siaj anĝeloj Li ordonis pri vi,
Ke ili vin gardu sur ĉiuj viaj vojoj.
12 Sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.
13 Sur leonon kaj aspidon vi paŝos,
Vi piedpremos leonidon kaj drakon.
14 Ĉar li ekamis Min, tial Mi lin savos;
Mi defendos lin, ĉar li konas Mian nomon.
15 Li vokos Min, kaj Mi lin aŭskultos;
Mi estos kun li en mizero;
Mi lin liberigos kaj honoratigos.
16 Mi satigos lin per longa vivo,
Kaj aperigos al li Mian helpon.

Psalmo 92

Psalmo-kanto por la tago sabata.

1 Bone estas glori la Eternulon
Kaj prikanti Vian nomon, ho Plejaltulo;
2 Rakonti matene pri Via boneco
Kaj nokte pri Via fideleco,
3 Sur dekkorda instrumento kaj sur psaltero,
Per solenaj sonoj de harpo.
4 Ĉar Vi ĝojigis min, ho Eternulo, per Viaj agoj;
La farojn de Viaj manoj mi prikantos.
5 Kiel grandaj estas Viaj faroj, ho Eternulo!
Tre profundaj estas Viaj pensoj.
6 Malklerulo ne scias,
Kaj malsaĝulo tion ne komprenas.
7 Kiam malvirtuloj verdestas kiel herbo
Kaj ĉiuj malbonaguloj floras,
Tio kondukas al ilia ekstermiĝo por eterne.
8 Kaj Vi estas alta eterne, ho Eternulo.
9 Ĉar jen Viaj malamikoj, ho Eternulo,
Jen Viaj malalmikoj pereas,
Diskuras ĉiuj malbonaguloj.
10 Sed mian kornon Vi altigas kiel la kornon de bubalo;
Mi estas oleita per freŝa oleo.
11 Kaj mia okulo rigardas miajn malamikojn;
Pri la malbonaguloj, miaj kontraŭuloj, aŭdas miaj oreloj.
12 Virtulo verdestas, kiel palmo,
Staras alte, kiel cedro sur Lebanon.
13 Plantitaj en la domo de la Eternulo,
Ili verdestas en la kortoj de nia Dio.
14 Ili floras ankoraŭ en la maljuneco,

Estas sukplenaj kaj freŝaj,
15 Por sciigi, ke la Eternulo estas justa,
Mia fortikaĵo, kaj ne ekzistas en Li maljusteco.

Psalmo 93

1 La Eternulo reĝas; Li estas vestita de majesto;
La Eternulo estas vestita kaj zonita de potenco;
Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne ŝanceliĝu.
2 De antikve estas fortika Via trono;
Vi estas de eterne.
3 Levas la riveroj, ho Eternulo, levas la riveroj sian voĉon,
Levas la riveroj sian bruon;
4 Pli ol la bruo de multego da akvo,
Ol la potencaj ondoj de la maro,
Potenca estas la Eternulo en la altaĵo.
5 Viaj leĝoj estas tre fidindaj;
Via domo estas ornamita de sankteco,
Ho Eternulo, por eterne.

Psalmo 94

1 Dio de venĝo, ho Eternulo,
Dio de venĝo, aperu!
2 Leviĝu, Juĝanto de la tero;
Redonu la meritaĵon al la fieruloj.
3 Kiel longe la malvirtuloj, ho Eternulo,
Kiel longe la malvirtuloj triumfos?
4 Ili estas malhumilaj, parolas arogantaĵon;
Fanfaronas ĉiuj malbonaguloj.

5 Vian popolon, ho Eternulo, ili premas,
Kaj Vian heredon ili turmentas.
6 Vidvinon kaj fremdulon ili mortigas,
Kaj orfojn ili buĉas.
7 Kaj ili diras: La Eternulo ne vidas,
Kaj la Dio de Jakob ne scias.
8 Komprenu, senprudentuloj en la popolo;
Kaj vi, malsaĝuloj, kiam vi saĝiĝos?
9 Ĉu ne aŭdas Tiu, kiu aranĝis orelon?
Ĉu ne vidas Tiu, kiu kreis okulon?
10 Ĉu ne punas la ĝustiganto de la popoloj,
Kiu instruas al homo scion?
11 La Eternulo scias la pensojn de homo,
Ke ili estas vantaj.
12 Bone estas al la homo, kiun Vi, ho Eternulo, ĝustigas,
Kaj al kiu Vi instruas Vian leĝon,
13 Por trankviligi lin en la malbonaj tagoj,
Ĝis estos pretigita la foso por la malvirtulo.
14 Ĉar la Eternulo ne forpuŝos Sian popolon,
Kaj Sian heredon Li ne forlasos.
15 Ĉar juĝo revenos al vero,
Kaj ĝin sekvos ĉiuj virtkoruloj.
16 Kiu helpas min kontraŭ malbonuloj?
Kiu staras apud mi kontraŭ malbonaguloj?
17 Se la Eternulo ne estus mia helpanto,
Mia animo preskaŭ kuŝus jam silenta.
18 Kiam mi diris, ke mia piedo ŝanceliĝas,
Via boneco, ho Eternulo, min subtenis.
19 Kiam mi havas interne multe da maltrankvilaj pensoj,
Viaj konsoloj karesas mian animon.

20 Ĉu aliĝos al Vi trono de maljusteco,
Kiu aranĝas maljustaĵon en la nomo de la leĝo?
21 Ili sin armas kontraŭ la animo de virtulo,
Kaj sangon senkulpan ili akuzas.
22 Sed la Eternulo estos mia rifuĝejo;
Kaj mia Dio estos la roko de mia ŝirmo.
23 Kaj Li redonos al ili por iliaj malbonagoj,
Kaj por ilia malboneco Li ilin ekstermos;
Ilin ekstermos la Eternulo, nia Dio.

Psalmo 95

1 Venu, ni kantu al la Eternulo;
Ni ĝoje kriu al la rifuĝejo de nia helpo.
2 Ni venu antaŭ Lian vizaĝon kun glorado,
Per psalmoj ni ĝoje kriu al Li.
3 Ĉar granda Dio estas la Eternulo
Kaj granda Reĝo super ĉiuj dioj,
4 Kiu havas en Sia mano la profundaĵojn de la tero,
Kaj al kiu apartenas la altaĵoj de la montoj;
5 Al kiu apartenas la maro, kaj Li ĝin faris,
Kaj la sekteron Liaj manoj kreis.
6 Venu, ni kliniĝu, ni ĵetu nin teren,
Ni genuu antaŭ la Eternulo, nia Kreinto.
7 Ĉar Li estas nia Dio,
Kaj ni estas la popolo de Lia paŝtejo kaj la ŝafoj de Lia mano.
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en Meriba,
Kiel en la tago de Masa en la dezerto,
9 Kiam viaj patroj Min incitis,

Esploris kaj vidis Mian faron.
10 Kvardek jarojn Mi indignis kontraŭ tiu generacio,
Kaj Mi diris: Ili estas popolo kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

Psalmo 96

1 Kantu al la Eternulo novan kanton;
Kantu al la Eternulo la tuta tero.
2 Kantu al la Eternulo, gloru Lian nomon,
Proklamu de tago al tago Lian savon.
3 Rakontu inter la popoloj Lian gloron,
Inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.
4 Ĉar la Eternulo estas granda kaj tre glorinda,
Li estas timinda pli ol ĉiuj dioj.
5 Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas nur idoloj;
Sed la Eternulo kreis la ĉielon.
6 Gloro kaj majesto estas antaŭ Li,
Forto kaj beleco estas en Lia sanktejo.
7 Tributu al la Eternulo, familioj de la popoloj;
Tributu al la Eternulo gloron kaj potencon.
8 Tributu al la Eternulo la honoron de Lia nomo;
Alportu donacon kaj venu en Liajn kortojn.
9 Kliniĝu al la Eternulo en sankta ornamo;
Tremu antaŭ Li la tuta tero.
10 Diru inter la popoloj: La Eternulo reĝas,
Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne ŝanceliĝu;
Li juĝas la popolojn en justeco.

11 Ĝoju la ĉielo, kaj estu gaja la tero,
Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.
12 Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio estas sur ĝi;
Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro
13 Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas,
Ĉar Li venas, por juĝi la teron;
Li juĝos la mondon kun justeco
Kaj la popolojn kun Sia fideleco.

Psalmo 97

1 La Eternulo reĝas; ĝoju la tero;
Estu gajaj la multaj insuloj.
2 Nubo kaj mallumo estas ĉirkaŭ Li;
Vero kaj justeco estas la fundamento de Lia trono.
3 Fajro iras antaŭ Li,
Kaj bruligas ĉirkaŭe Liajn malamikojn.
4 Liaj fulmoj lumigas la mondon;
La tero vidas, kaj tremas.
5 Montoj fandiĝas kiel vakso antaŭ la vizaĝo de la Eternulo,
Antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la tuta tero.
6 La ĉielo rakontas Lian veron,
Kaj ĉiuj popoloj vidas Lian gloron.
7 Hontiĝu ĉiuj, kiuj servas al idoloj,
Kiuj laŭdas sin pro diaĉoj.
Kliniĝu antaŭ Li ĉiuj dioj.
8 Aŭdis kaj ekĝojis Cion,
Kaj ektriumfis la filinoj de Jehuda
Pro Viaj juĝoj, ho Eternulo.
9 Ĉar Vi, ho Eternulo, estas Plejalta super la tuta tero,

Vi tre alte leviĝis super ĉiuj dioj.
10 Amantoj de la Eternulo, malamu malbonon.
Li gardas la animojn de Siaj fideluloj;
Li savos ilin de la mano de malvirtuloj.
11 Lumo verŝiĝas sur virtulon,
Kaj ĝojo sur purkorulojn.
12 Ĝoju, virtuloj, pro la Eternulo,
Kaj gloru Lian sanktan nomon.

Psalmo 98

Psalmo.
1 Kantu al la Eternulo novan kanton,
Ĉar miraklojn Li faris;
Helpis Lin Lia dekstra mano kaj Lia sankta brako.
2 La Eternulo aperigis Sian savon;
Antaŭ la okuloj de la popoloj Li malkaŝis Sian justecon.
3 Li memoras Sian bonecon kaj Sian fidelecon al la domo de Izrael.
Vidis ĉiuj finoj de la tero la helpon de nia Dio.
4 Ĝoje kriu al la Eternulo la tuta tero;
Kantu, gloru, kaj muziku.
5 Muziku al la Eternulo per harpo,
Per harpo kaj per sonoj de psalmo.
6 Per trumpetoj kaj per sono de korno
Ĝoje kriu antaŭ la Reĝo, la Eternulo.
7 Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
La mondo kaj ĝiaj loĝantoj.
8 La riveroj plaŭdu per la manoj,
La montoj kune kantu ĝoje,

9 Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas, por juĝi la teron;
Li juĝos la mondon kun justeco kaj la popolojn kun vereco.

Psalmo 99

1 La Eternulo reĝas, tremas la popoloj;
Li sidas sur keruboj, ŝanceliĝas la tero.
2 La Eternulo estas granda en Cion,
Kaj Li estas alte super ĉiuj popoloj.
3 Oni gloru Vian grandan kaj timindan nomon:
Li estas sankta.
4 Kaj la forton de la reĝo, kiu amas justecon,
Vi fortikigis en praveco;
Juĝon kaj justecon en Jakob Vi aranĝis.
5 Altigu la Eternulon, nian Dion,
Kaj kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj:
Li estas sankta.
6 Moseo kaj Aaron estas inter Liaj pastroj,
Kaj Samuel estas inter tiuj, kiuj vokas Lian nomon;
Ili vokis al la Eternulo, kaj Li ilin aŭskultis.
7 El nuba kolono Li parolis al ili;
Ili observis Liajn regulojn, kaj la leĝon, kiun Li donis al ili.
8 Ho Eternulo, nia Dio, Vi ilin aŭskultis;
Vi estis por ili Dio pardonanta, kvankam venĝanto por iliaj faroj.
9 Altigu la Eternulon, nian Dion,
Kaj kliniĝu antaŭ Lia sankta monto;
Ĉar sankta estas la Eternulo, nia Dio.

Psalmo 100

Psalmo de dankado.

1 Ĝoje kriu al la Eternulo la tuta tero!
2 Servu al la Eternulo kun ĝojo,
Venu antaŭ Lian vizaĝon kun kanto.
3 Sciu, ke la Eternulo estas Dio;
Li nin kreis, kaj al Li ni apartenas,
Lia popolo kaj ŝafoj de Lia paŝtejo.
4 Eniru en Liajn pordegojn kun dankado,
En Liajn kortojn kun laŭdado.
Gloru Lin, benu Lian nomon;
5 Ĉar la Eternulo estas bona;
Lia favorkoreco estas eterna,
Kaj de generacio al generacio daŭras Lia fideleco.

Psalmo 101

Psalmo de David.

1 Bonecon kaj justecon mi prikantos;
Al Vi, ho Eternulo, mi muzikos.
2 Mi penas iri prudente la vojon de pieco;
Kiam Vi venos al mi?
Mi iras kun pura koro interne de mia domo.
3 Mi ne metas antaŭ miajn okulojn malbonan aferon;
Mi malamas farojn de malfideleco,
Ili ne aliĝas al mi.
4 Koro perversa foriĝu de mi;
Malbonon mi ne volas koni.
5 Kiu sekrete kalumnias sian proksimulon, tiun mi ekstermos;

Kiu havas fieran okulon kaj malhumilan koron, tiun mi
ne toleros.
6 Miaj okuloj restas turnataj al la fideluloj de la tero, ke ili sidu
kun mi;
Kiu iras la vojon de pieco, tiu servu al mi.
7 Ne loĝos interne de mia domo iu, kiu agas hipokrite;
Kiu diras malveron, tiu ne staros antaŭ miaj okuloj.
8 Fervore mi ekstermos ĉiujn malvirtulojn de la lando,
Por elradikigi el la urbo de la Eternulo ĉiujn krimulojn.

Psalmo 102

Preĝo de mizerulo, kiam li perdas la fortojn kaj elverŝas antaŭ la Eternulo sian malĝojon.

1 Ho Eternulo, aŭskultu mian preĝon;
Kaj mia krio venu al Vi.
2 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon en la tago de mia suferado;
Klinu al mi Vian orelon;
En la tago, kiam mi vokas, rapide aŭskultu min.
3 Ĉar pasis kiel fumo miaj tagoj,
Kaj miaj ostoj ĉirkaŭbrulis kiel en forno.
4 Falĉiĝis kiel herbo kaj sekiĝis mia koro,
Ĉar mi forgesis manĝi mian panon.
5 De la voĉo de mia plorado
Algluiĝis miaj ostoj al mia karno.
6 Mi similiĝis al pelikano en la dezerto,
Mi fariĝis kiel noktuo en ruinoj.
7 Mi ne dormas,
Kaj mi estas kiel birdo solulo sur tegmento.
8 Ĉiutage insultas min miaj malamikoj,

Miaj mokantoj ĵuras per mi.
9 Ĉar cindron mi manĝis kiel panon,
Kaj mian trinkaĵon mi miksis kun larmoj,
10 Kaŭze de Via kolero kaj indigno;
Ĉar Vi min levis kaj ĵetis.
11 Miaj tagoj malaperas kiel ombro,
Kaj mi sekiĝas kiel herbo.
12 Sed Vi, ho Eternulo, restas eterne;
Kaj la memoro pri Vi restas de generacio al generacio.
13 Vi leviĝos, Vi korfavoros Cionon;
Ĉar estas tempo por ĝin kompati, ĉar venis la tempo.
14 Ĉar Viaj sklavoj ekamis ĝiajn ŝtonojn,
Ĉarma estas por ili ĝia polvo.
15 Kaj ektimos popoloj la nomon de la Eternulo,
Kaj ĉiuj reĝoj de la tero Vian gloron.
16 Ĉar la Eternulo rekonstruis Cionon,
Kaj aperis en Sia gloro.
17 Li Sin turnis al la preĝo de la forlasitoj,
Kaj ne forpuŝis ilian petegon.
18 Ĉi tio estos skribita por estontaj generacioj;
Kaj rekreita popolo gloros la Eternulon.
19 Ĉar Li rigardis malsupren el Sia sankta altaĵo,
El la ĉielo la Eternulo direktis rigardon al la tero,
20 Por aŭdi la ĝemon de malliberulo,
Por liberigi la kondamnitajn al morto;
21 Por ke oni rakontu en Cion pri la nomo de la Eternulo
Kaj en Jerusalem pri Lia gloro,
22 Kiam kolektiĝos kune la popoloj kaj regnoj,
Por servi al la Eternulo.
23 Li lacigis en la vojo miajn fortojn,

Li mallongigis miajn tagojn.
24 Mi diras: Ho mia Dio, ne forprenu min en la mezo de miaj tagoj,
Vi, kies jaroj estas de generacio al generacio.
25 En antikveco Vi fondis la teron;
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
26 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
27 Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
28 La filoj de Viaj sklavoj restos,
Kaj ilia semo fortikiĝos antaŭ Vi.

Psalmo 103

De David.
1 Benu, ho mia animo, la Eternulon,
Kaj mia tuta internaĵo Lian sanktan nomon.
2 Benu, ho mia animo, la Eternulon,
Kaj ne forgesu ĉiujn Liajn bonfarojn.
3 Li pardonas ĉiujn viajn pekojn,
Li sanigas ĉiujn viajn malsanojn;
4 Li savas de la tombo vian vivon,
Li kronas vin per boneco kaj favorkoreco;
5 Li satigas per bonaĵoj vian maljunan aĝon,
Ke via juneco renoviĝas kiel ĉe aglo.
6 La Eternulo faras justecon kaj juĝon al ĉiuj premataj.
7 Li sciigis Siajn vojojn al Moseo,
Siajn farojn al la Izraelidoj.
8 Favorkora kaj kompatema estas la Eternulo,

Longetolerema kaj tre bona.
9 Ne eterne Li indignas,
Kaj ne por ĉiam Li koleras.
10 Ne laŭ niaj pekoj Li agis kun ni,
Kaj ne laŭ niaj krimoj Li redonis al ni.
11 Ĉar kiel alte estas la ĉielo super la tero,
Tiel granda estas Lia boneco por tiuj, kiuj Lin timas.
12 Kiel malproksime estas la oriento de la okcidento,
Tiel Li malproksimigis de ni niajn pekojn.
13 Kiel patro korfavoras filojn,
Tiel la Eternulo korfavoras tiujn, kiuj Lin timas.
14 Ĉar Li scias nian esencon;
Li memoras, ke ni estas polvo.
15 La tagoj de homo estas kiel herbo;
Kiel floro de kampo, tiel li floras.
16 Pasas super ĝi vento, kaj ĝi jam ne ekzistas;
Kaj ĝia loko ĝin jam ne rekonas.
17 Sed la boneco de la Eternulo daŭras eterne al tiuj, kiuj Lin timas,
Kaj Lia bonfaremeco iras ĝis la pranepoj,
18 Kiuj observas Lian interligon
Kaj memoras Liajn ordonojn por ilin plenumi.
19 La Eternulo starigis en la ĉielo Sian tronon;
Kaj Lia reĝeco regas ĉion.
20 Benu la Eternulon Liaj anĝeloj, potencaj per sia forto,
Kiuj plenumas Lian vorton,
Por ke oni obeu la voĉon de Lia vorto.
21 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj ĉirkaŭantoj,
Liaj servantoj, kiuj plenumas Lian volon.
22 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj kreitaĵoj,

En ĉiuj lokoj de Lia regado.
Benu, ho mia animo, la Eternulon.

Psalmo 104

1 Benu, ho mia animo, la Eternulon.
Ho Eternulo, mia Dio, Vi estas tre granda,
De majesto kaj beleco Vi estas vestita;
2 Vi, kiu estas ĉirkaŭkovrita de lumo kiel de vesto,
Kiu sternas la ĉielon kiel tapiŝon;
3 Kiu aranĝas sur la akvo Siajn ĉambrojn,
Kiu faras la nubojn Lia veturilo;
Kiu iras sur la flugiloj de la vento;
4 Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;
5 Kiu fondis la teron sur ĝiaj fundamentoj,
Ke ĝi neniam ŝanceliĝos.
6 La abismon Vi kovris kiel per vesto,
Sur la montoj staras akvo;
7 De Via minaco ĝi kuras,
De la voĉo de Via tondro ĝi forrapidas.
8 Ĝi leviĝas sur montojn, malleviĝas sur valojn,
Al tiu loko, kiun Vi destinis por ĝi.
9 Vi faris limon, kiun ĝi ne superpaŝos,
Por ke ĝi ne revenu por kovri la teron.
10 Vi sendas fontojn al la riveroj,
Kiuj iras inter montoj;
11 Ili trinkigas ĉiujn kampajn bestojn;
Sovaĝaj azenoj kvietigas sian soifon.
12 Apud ili loĝas la birdoj ĉielaj,

El inter la branĉoj ili sonigas sian voĉon.
13 Vi trinkigas la montojn el Viaj ĉambroj;
Per la produktoj de Viaj faroj satiĝas la tero.
14 Vi kreskigas herbon por la bruto,
Kaj verdaĵon, kiu servas al la homo,
Por elirigi panon el la tero.
15 Kaj la vino gajigas la koron de la homo,
La vizaĝo brilas de oleo,
Kaj la pano fortikigas la koron de la homo.
16 Satiĝas la arboj de la Eternulo,
La cedroj de Lebanon, kiujn Li plantis;
17 Kaj tie nestas birdoj;
Cikonio havas sian loĝejon sur abioj;
18 La altaj montoj estas por la ibeksoj,
La rokoj estas rifuĝejo por la hirakoj.
19 Li aranĝis la lunon laŭ la partoj de tempo;
La suno scias sian subiron.
20 Vi sendas mallumon, kaj fariĝas nokto,
Dum kiu vagas ĉiuj arbaraj bestoj;
21 La leonidoj krias pri rabakiro,
Por peti de Dio sian manĝaĵon.
22 Kiam leviĝas la suno,
Ili sin kaŝas kaj kuŝiĝas en siaj loĝejoj.
23 Eliras homo por sia okupiĝo,
Por sia laboro ĝis la vespero.
24 Kiel multaj estas Viaj faroj, ho Eternulo!
Ĉion Vi faris kun saĝo;
La tero estas plena de Viaj faritaĵoj.
25 Jen la maro, granda kaj vasta:
Tie estas rampaĵoj sennombraj,

Bestoj malgrandaj kaj grandaj;
26 Tie iras ŝipoj;
Tie estas la levjatano, kiun Vi kreis, ke ĝi tie ludu.
27 Ĉiuj ili atendas de Vi,
Ke Vi donu al ili manĝon en ĝia tempo.
28 Vi donas al ili, ili kolektas;
Vi malfermas Vian manon, kaj ili satiĝas de bonaĵo.
29 Vi kaŝas Vian vizaĝon, tiam ili ektimas;
Vi forprenas ilian spiriton,
Tiam ili mortas kaj revenas al sia polvo.
30 Vi sendas Vian spiriton, tiam ili kreiĝas;
Kaj Vi renovigas la vizaĝon de la tero.
31 Gloro al la Eternulo estu eterne;
La Eternulo ĝoju pri Siaj faritaĵoj.
32 Li ekrigardas la teron, kaj ĝi tremas;
Li ektuŝas la montojn, kaj ili fumiĝas.
33 Mi kantados al la Eternulo, dum mi vivos;
Mi muzikados al mia Dio, dum mi estos.
34 Agrabla estu al Li mia meditado;
Mi ĝojos pri la Eternulo.
35 Malaperu pekuloj de sur la tero,
Kaj malvirtuloj ne plu ekzistu.
Benu, ho mia animo, la Eternulon.
Haleluja!

Psalmo 105

1 Gloru la Eternulon, voku Lian nomon;
Sciigu inter la popoloj Liajn farojn.
2 Kantu al Li, muziku al Li;

Parolu pri ĉiuj Liaj mirakloj.
3 Laŭdu Lian sanktan nomon;
Ĝoju la koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon.
4 Turnu vin al la Eternulo kaj al Lia potenco;
Serĉu ĉiam Lian vizaĝon.
5 Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris,
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo;
6 Vi, semo de Abraham, Lia sklavo,
Filoj de Jakob, Liaj elektitoj.
7 Li estas la Eternulo, nia Dio;
Sur la tuta tero estas Liaj juĝoj.
8 Li memoras eterne Sian interligon,
La vorton, kiun Li testamentis por mil generacioj,
9 Kiun Li interkonsentis kun Abraham
Kaj ĵuris al Isaak.
10 Li metis ĝin por Jakob kiel leĝon,
Por Izrael kiel eternan interligon,
11 Dirante: Al vi Mi donos la landon Kanaanan
Kiel vian parton heredan.
12 Kiam ili estis malgrandnombraj,
Malmultaj, kaj fremduloj en ĝi,
13 Kaj ili iradis de popolo al popolo,
El unu regno al alia gento,
14 Tiam Li al neniu permesis premi ilin,
Kaj Li punis pro ili reĝojn, dirante:
15 Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn,
Kaj al Miaj profetoj ne faru malbonon.
16 Kaj Li sendis malsaton en la landon,
Rompis ĉion, kio portis panon.
17 Li sendis antaŭ ili homon:

Jozef estis vendita kiel sklavo.
18 Oni enpremis liajn piedojn en katenojn,
Fero ŝarĝis lian korpon,
19 Ĝis la tempo, kiam venis Lia vorto;
La parolo de la Eternulo lin elprovis.
20 Reĝo sendis kaj malligis lin,
Reganto super popoloj liberigis lin;
21 Li faris lin sinjoro super lia domo
Kaj reganto super lia tuta havo,
22 Ke li submetu al si liajn eminentulojn
Kaj saĝigu liajn maljunulojn.
23 Kaj Izrael venis en Egiptujon,
Kaj Jakob enmigris en la landon de Ĥam.
24 Kaj Li tre kreskigis Sian popolon,
Kaj faris ĝin pli forta ol ĝiaj malamikoj.
25 Li malĝustigis ilian koron,
Ke ili ekmalamis Lian popolon, ekruzis kontraŭ Liaj sklavoj.
26 Li sendis Moseon, Sian sklavon,
Kaj Aaronon, kiun Li elektis.
27 Ili faris inter ili Liajn pruvosignojn
Kaj miraklojn en la lando de Ĥam.
28 Li sendis mallumon kaj mallumigis;
Kaj ili ne atentis Liajn vortojn.
29 Li ŝanĝis ilian akvon en sangon,
Kaj senvivigis iliajn fiŝojn.
30 Ilia tero eksvarmigis ranojn,
En la ĉambroj de iliaj reĝoj.
31 Li diris, kaj venis fiinsektoj,
Pedikoj en ĉiuj iliaj regionoj.
32 Antataŭ pluvo Li donis al ili hajlon,

Flamantan fajron en ilia lando.
33 Li batis iliajn vinbertrunkojn kaj iliajn figarbojn,
Kaj rompis la arbojn en iliaj limoj.
34 Li diris, kaj venis akridoj kaj skaraboj sennombraj
35 Kaj formanĝis la tutan herbon en ilia lando
Kaj formanĝis la produktojn de ilia tero.
36 Kaj Li mortigis ĉiujn unuenaskitojn en ilia lando,
La komencaĵojn de ĉiuj iliaj fortoj.
37 Sed ilin Li elkondukis kun arĝento kaj oro,
Kaj en iliaj triboj estis neniu kadukulo.
38 Ĝojis Egiptujo, kiam ili eliris,
Ĉar atakis ĝin timo antaŭ ili.
39 Li etendis nubon, kiel kovron;
Kaj fajron, por ke ĝi lumu en la nokto.
40 Ili petis, kaj Li sendis koturnojn,
Kaj per pano ĉiela Li ilin satigis.
41 Li malfermis rokon,
Kaj ekfluis akvo kaj ekiris kiel rivero en la dezerto.
42 Ĉar Li memoris Sian sanktan vorton
Al Abraham, Sia sklavo.
43 Kaj Li elkondukis Sian popolon en ĝojo,
Siajn elektitojn kun kantado.
44 Kaj Li donis al ili la landojn de popoloj,
Kaj la laboron de gentoj ili heredis;
45 Por ke ili plenumu Liajn leĝojn
Kaj konservu Liajn instruojn.
Haleluja!

Psalmo 106

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Kiu eldiros la potencon de la Eternulo,
Aŭdigos Lian tutan gloron?
3 Bone estas al tiuj, kiuj observas justecon,
Kiuj agas bone en ĉiu tempo.
4 Memoru min, ho Eternulo, pro favoro al Via popolo;
Sendu al mi Vian savon,
5 Por ke mi vidu la bonstaton de Viaj elektitoj,
Por ke mi ĝoju kun la ĝojo de Via popolo,
Por ke mi triumfu kun Via heredo.
6 Ni pekis kune kun niaj patroj,
Ni malbonagis, ni malvirtis.
7 Niaj patroj en Egiptujo ne komprenis Viajn miraklojn,
Ne memoris Vian grandan bonecon;
Kaj ili ribelis apud la maro, apud la Ruĝa Maro.
8 Sed Li savis ilin pro Sia nomo,
Por montri Sian potencon.
9 Kaj Li ekkriis al la Ruĝa Maro, kaj ĝi elsekiĝis;
Kaj Li kondukis ilin tra la abismoj, kiel tra la dezerto.
10 Kaj Li savis ilin el la mano de la malamanto,
Kaj Li liberigis ilin en la mano de la malamiko.
11 Kaj la akvo kovris iliajn kontraŭulojn;
Eĉ unu el ili ne restis.
12 Tiam ili ekkredis al Liaj vortoj,
Ili ekkantis Lian gloron.
13 Sed baldaŭ ili forgesis Liajn farojn,
Ili ne fidis Lian konsilon.

14 Ili fordonis sin al siaj kapricoj en la dezerto,
Kaj ili incitis Dion en la stepo.
15 Kaj Li plenumis ilian deziron,
Sed Li sendis pereon al iliaj animoj.
16 Ili enviis Moseon en la tendaro,
Aaronon, sanktulon de la Eternulo.
17 Malfermiĝis la tero kaj englutis Datanon,
Kaj kovris la anaron de Abiram.
18 Kaj ekbrulis fajro en ilia anaro,
Flamo forbruligis la malvirtulojn.
19 Ili faris bovidon ĉe Ĥoreb,
Kaj adorkliniĝis antaŭ fandaĵo.
20 Ili ŝanĝis sian honoron
En bildon de bovo, kiu manĝas herbon.
21 Ili forgesis Dion, sian savanton,
Kiu faris grandajn farojn en Egiptujo,
22 Miraklojn en la lando de Ĥam,
Timindaĵojn apud la Ruĝa Maro.
23 Kaj Li decidis ekstermi ilin;
Sed Moseo, Lia elektito, stariĝis antaŭ Li ĉe la fendo,
Por forklini Lian koleregon, ke Li ilin ne ekstermu.
24 Kaj ili malŝatis la dezirindan landon,
Ili ne kredis al Lia vorto.
25 Ili murmuris en siaj tendoj,
Kaj ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo.
26 Tial Li ĵuris al ili per levo de Sia mano,
Por faligi ilin en la dezerto,
27 Kaj por disfaligi ilian semon inter la popoloj,
Kaj disĵeti ilin en la landojn.
28 Kaj ili aliĝis al Baal-Peor,

Kaj manĝis oferricevojn de malvivuloj.
29 Kaj ili kolerigis Lin per siaj faroj;
Kaj disvastiĝis inter ili epidemio.
30 Kaj stariĝis Pineĥas kaj aranĝis juĝon;
Kaj la epidemio haltis.
31 Kaj tio estas kalkulita al li kiel bonfaro,
Por ĉiuj generacioj kaj eterne.
32 Kaj ili kolerigis Lin ĉe la akvo de Meriba,
Kaj pro ili fariĝis malbono al Moseo;
33 Ĉar ili maldolĉigis lian spiriton,
Kaj li eldiris ion nepripensitan per sia buŝo.
34 Ili ne ekstermis la popolojn,
Pri kiuj diris al ili la Eternulo;
35 Sed ili miksiĝis kun la popoloj
Kaj lernis iliajn farojn;
36 Ili servis al iliaj idoloj,
Kaj ĉi tiuj fariĝis reto por ili.
37 Kaj ili oferdonis siajn filojn kaj filinojn al demonoj;
38 Kaj ili verŝis senkulpan sangon, la sangon de siaj filoj kaj filinoj,
Kiujn ili oferportis al la Kanaanaj idoloj;
Kaj la tero malpuriĝis de sango.
39 Kaj ili malpuriĝis per siaj faroj,
Kaj malĉastiĝis per siaj agoj.
40 Kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Lia popolo,
Kaj Li abomenis Sian heredon;
41 Kaj Li donis ilin en la manojn de idolanoj,
Kaj iliaj malamantoj ekregis super ili.
42 Kaj premis ilin iliaj malamikoj,
Kaj sub la manoj de ĉi tiuj ili humiliĝis.

43 Multajn fojojn Li ilin savis;
Sed ili ribeladis per siaj entreprenoj,
Kaj ili senfortiĝis pro sia krimeco.
44 Sed Li ekrigardis ilian suferon,
Kiam Li aŭdis ilian kriadon;
45 Kaj Li rememoris Sian interligon kun ili,
Kaj Li ekbedaŭris laŭ Sia granda favorkoreco;
46 Kaj Li aperigis kompaton por ili
Ĉe ĉiuj iliaj malliberigintoj.
47 Savu nin, ho Eternulo, nia Dio,
Kaj kolektu nin el inter la popoloj,
Por glori Vian sanktan nomon,
Por triumfi pro Via gloro.
48 Glorata estu la Eternulo, Dio de Izrael, de eterne ĝis eterne.
Kaj la tuta popolo diru: Amen.
Haleluja!

La psalmaro – Libro kvina

Psalmo 107

1 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco:
2 Diru la liberigitoj de la Eternulo,
Kiujn Li liberigis el la mano de malamiko,
3 Kiujn Li kolektis el la landoj,
De oriento kaj okcidento,
De nordo kaj de la maro.
4 Ili vagis en la dezerto, laŭ vojo senviva,
Urbon loĝatan ili ne trovis;
5 Ili malsatis kaj soifis,
Ilia animo en ili senfortiĝis.
6 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
7 Kaj Li kondukis ilin laŭ ĝusta vojo,
Ke ili venu al urbo loĝata.
8 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
9 Ĉar Li satigis animon soifantan,
Kaj animon malsatan Li plenigis per bonaĵo.
10 Ili sidis en mallumo kaj en ombro de morto,
Katenitaj de mizero kaj fero;
11 Ĉar ili malobeis la vortojn de Dio
Kaj malŝatis la decidon de la Plejaltulo.

12 Kaj Li frapis ilian koron per sufero;
Ili falis, kaj neniu helpis.
13 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
14 Li eligis ilin el mallumo kaj ombro de morto,
Kaj iliajn ligilojn Li disŝiris.
15 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
16 Ĉar Li rompis kuprajn pordojn,
Kaj disbatis ferajn riglilojn.
17 La malsaĝuloj suferis pro siaj pekaj vojoj
Kaj pro siaj krimoj;
18 Ĉiujn manĝojn abomenis ilia animo,
Kaj ili atingis la pordegon de la morto.
19 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
20 Li sendis Sian vorton,
Kaj Li sanigis ilin kaj savis ilin de la tombo.
21 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
22 Kaj ili oferdonu dankajn oferojn,
Kaj rakontu Liajn farojn kun kantado.
23 Kiuj veturas per ŝipoj sur la maro,
Kiuj komercas sur grandaj akvoj,
24 Tiuj vidis la farojn de la Eternulo
Kaj Liajn miraklojn en la profundo.
25 Li diris, kaj aperis granda ventego
Kaj alte levis ĝiajn ondojn:
26 Ili leviĝas ĝis la ĉielo, malleviĝas en la abismojn;
Ilia animo konsumiĝas de sufero;

27 Ili iras ĉirkaŭe kaj ŝanceliĝas kiel ebriulo,
Kaj ilia tuta saĝeco malaperas.
28 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li eligis ilin el ilia mizero.
29 Li kvietigis la ventegon,
Kaj ĝiaj ondoj silentiĝis.
30 Kaj ili ekĝojis, kiam fariĝis silente;
Kaj Li alkondukis ilin al la dezirata haveno.
31 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
32 Kaj ili altigu Lin en popola kunveno,
Kaj en kunsido de plejaĝuloj ili Lin laŭdu.
33 Li ŝanĝas riverojn en dezerton,
Kaj fontojn de akvo en sekaĵon;
34 Fruktoportan teron en salan dezerton,
Pro la malboneco de ĝiaj loĝantoj.
35 Li ŝanĝas dezerton en lagon,
Kaj sekan teron en fontojn de akvo;
36 Kaj Li loĝigas tie malsatulojn,
Kaj ili konstruas urbon loĝatan.
37 Kaj ili prisemas kampojn,
Plantas vinberujon, kaj ricevas fruktojn.
38 Kaj Li ilin benas, kaj ili tre multiĝas,
Kaj brutoj ne mankas al ili.
39 Kaj kiam ili estas tre malmultaj kaj malfortaj
Pro la premanta malbono kaj mizero,
40 Li verŝas honton sur eminentulojn,
Kaj erarvagigas ilin en dezerto senvoja.
41 Malriĉulon Li altigas el mizero,
Kaj kreas familiojn kiel ŝafojn.

42 La virtuloj tion vidas, kaj ĝojas;
Kaj ĉia malboneco fermas sian buŝon.
43 Kiu estas saĝa, tiu tion observu,
Kaj oni komprenu la favoraĵojn de la Eternulo.

Psalmo 108

Kanto. Psalmo de David.
1 Fortika estas mia koro, ho Dio;
Mi kantos kaj gloros kun mia honoro.
2 Vekiĝu, psaltero kaj harpo;
Mi vekos la matenan ĉielruĝon.
3 Mi gloros Vin, ho Eternulo, inter la popoloj;
Kaj mi prikantos Vin inter la gentoj.
4 Ĉar granda ĝis super la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Kaj Via gloro estu super la tuta tero.
6 Por ke liberiĝu viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min.
7 Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos;
Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros.
8 Al Mi apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase;
Efraim estas la forto de Mia kapo,
Jehuda estas Mia sceptro.
9 Moab estas Mia lavopelvo;
Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon;
Super Filiŝtujo Mi triumfe krios.
10 Kiu enkondukos min en fortikigitan urbon?
Kiu alkondukos min ĝis Edom?

11 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin?
Vi ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj.
12 Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko;
Vanta estas helpo de homo.
13 Kun Dio ni faros heroaĵojn;
Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

Psalmo 109

Al la ĥorestro. Psalmo de David.
1 Ho Dio, mia gloro, ne silentu.
2 Ĉar buŝon malvirtan kaj buŝon malican ili malfermis
kontraŭ mi,
Ili parolas kun mi per mensogema lango.
3 Per vortoj de malamo ili min ĉirkaŭis,
Kaj ili militas kontraŭ mi sen mia kulpo.
4 Por mia amo ili min malamas;
Sed mi preĝas.
5 Ili pagas al mi malbonon por bono
Kaj malamon por mia amo.
6 Metu malvirtulon super lin;
Kaj kontraŭulo stariĝu ĉe lia dekstra mano.
7 Kiam li estos juĝata, li eliru kulpa;
Kaj lia preĝo estu peko.
8 Liaj tagoj estu malmultaj;
Lian oficon ricevu alia.
9 Liaj infanoj estu orfoj,
Kaj lia edzino estu vidvino.
10 Liaj infanoj vagadu,
Kaj ili petu kaj serĉu apud siaj ruinoj.

11 Kreditoro forprenu ĉion, kion li havas;
Kaj fremduloj disrabu lian laboron.
12 Neniu faru al li ion bonan;
Kaj ne troviĝu kompatanto por liaj orfoj.
13 Lia idaro estu kondamnita al ekstermo;
En la dua generacio elviŝiĝu ilia nomo.
14 La malbonago de liaj patroj rememoriĝu al la Eternulo,
Kaj la peko de lia patrino ne elviŝiĝu.
15 Ili estu ĉiam antaŭ la Eternulo,
Kaj Li ekstermu la memoron pri ili de sur la tero.
16 Pro tio, ke li ne memoris fari bonfarojn,
Kaj ke li persekutis mizerulon kaj malriĉulon kaj korsuferanton,
Por lin mortigi.
17 Li amis malbenon, kaj ĝi venis sur lin;
Li ne volis benon, kaj ĝi malproksimiĝis de li.
18 Li metis sur sin malbenon, kiel veston;
Kaj ĝi penetris en lian internon, kiel akvo,
Kaj en liajn ostojn, kiel oleo.
19 Ĝi estu por li kiel vesto, per kiu li sin kovras,
Kaj kiel zono, kiun li ĉiam portas ĉirkaŭ si.
20 Tia estas de la Eternulo la agado kontraŭ miaj kontraŭuloj,
Kaj kontraŭ tiuj, kiuj parolas malbonon kontraŭ mia animo.
21 Kaj Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, agu kun mi pro Via nomo;
Ĉar bona estas Via favorkoreco, savu min.
22 Ĉar mi estas malriĉulo kaj mizerulo,
Kaj mia koro estas rompita en mia interno.
23 Kiel ombro longiĝanta mi malaperas;
Oni forskuas min kiel akridon.
24 Miaj genuoj senfortiĝis de fastado,
Kaj mia karno perdis la grason.

25 Kaj mi fariĝis mokataĵo por ili;
Kiam ili vidas min, ili balancas sian kapon.
26 Helpu min, ho Eternulo, mia Dio;
Savu min laŭ Via boneco.
27 Kaj oni sciu, ke tio estas Via mano;
Ke Vi, ho Eternulo, tion faris.
28 Ili malbenas, sed Vi benu;
Ili leviĝis, sed ili estos hontigitaj, kaj Via sklavo ĝojos.
29 Miaj kontraŭuloj kovriĝu per malhonoro,
Kaj ili envolviĝu en sian honton kiel en veston.
30 Mi forte gloros la Eternulon per mia buŝo,
Kaj meze de multaj homoj mi Lin laŭdos.
31 Ĉar Li staras ĉe la dekstra flanko de malriĉulo,
Por savi lin de tiuj, kiuj juĝas lian animon.

Psalmo 110

Psalmo de David.

1 La Eternulo diris al mia sinjoro: Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
2 La sceptron de via potenco la Eternulo sendos el Cion:
Regu inter viaj malamikoj.
3 En la tago de via potenco via popolo volonte sin donas al vi
en sankta ornamo.
De la komenco de matenruĝo aliĝas al vi la roso de
via junularo.
4 La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos;
Vi estas pastro por ĉiam,
Laŭ la maniero de Melkicedek.
5 La Sinjoro ĉe via dekstra flanko

Frapas reĝojn en la tago de Sia kolero.
6 Li juĝos inter la popoloj, inter plene da kadavroj;
Li frakasos la ĉefon de granda lando.
7 Li trinkos el rivero sur la vojo;
Tial li levos la kapon.

Psalmo 111

1 Haleluja!
Mi gloras la Eternulon per mia tuta koro,
En rondo de piuloj kaj en kunveno.
2 Grandaj estas la faroj de la Eternulo,
Serĉataj de ĉiuj, kiuj ilin amas.
3 Bela kaj majesta estas Lia verko,
Kaj Lia justeco restas eterne.
4 Memorindaj Li faris Siajn miraklojn;
Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo.
5 Li donas manĝon al tiuj, kiuj Lin timas;
Li memoras eterne Sian interligon.
6 La potencon de Siaj fortoj Li aperigis al Sia popolo,
Doninte al ili la heredon de gentoj.
7 La faroj de Liaj manoj estas vero kaj justeco;
Perfektaj estas ĉiuj Liaj ordonoj;
8 Ili estas fortikaj por eterne,
Faritaj per vero kaj honesto.
9 Liberigon Li sendis al Sia popolo;
Li aranĝis por ĉiam Sian interligon.
Sankta kaj respektinda estas Lia nomo.
10 Komenco de saĝeco estas timo antaŭ la Eternulo;
Bonan prudenton havas ĉiuj plenumantoj.
Lia gloro restas eterne.

Psalmo 112

1 Haleluja!
Bone estas al la homo, kiu timas la Eternulon
Kaj tre amas Liajn ordonojn.
2 Forta sur la tero estos lia semo;
La gento de virtuloj estos benita.
3 Bonstato kaj riĉeco estas en lia domo;
Kaj lia justeco restas eterne.
4 En mallumo leviĝas lumo por la virtulo.
Li estas kompatema, favorkora, kaj justa.
5 Bone estas al la homo, kiu kompatas kaj pruntedonas,
Kiu pesas siajn farojn per justeco.
6 Ĉar neniam li falos;
Virtulo estos memorata eterne.
7 Malbonan famon li ne timos;
Fortika estas lia koro, ĝi fidas la Eternulon.
8 Senŝanceliĝa estas lia koro;
Li ne timas, ĝis li vidas la pereon de siaj malamikoj.
9 Li ŝutas kaj donas al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne,
Lia korno altiĝos en honoro.
10 La malvirtulo vidas kaj ĉagreniĝas,
Kunfrapas la dentojn kaj konsumiĝas.
La deziro de malvirtuloj pereos.

Psalmo 113

1 Haleluja!
Gloru, sklavoj de la Eternulo,
Gloru la nomon de la Eternulo.

2 La nomo de la Eternulo estu benata
De nun kaj eterne.
3 De la leviĝejo de la suno ĝis ĝia malleviĝejo
Estas glorata la nomo de la Eternulo.
4 Alte super ĉiuj popoloj estas la Eternulo;
Super la ĉielo estas Lia gloro.
5 Kiu estas kiel la Eternulo, nia Dio,
Kiu sidas alte,
6 Kiu kliniĝas por rigardi
La ĉielon kaj la teron,
7 Kiu el la polvo restarigas mizerulon,
El la koto levas malriĉulon,
8 Por sidigi lin kun eminentuloj,
Kun la eminentuloj de lia popolo?
9 Li donas familion al senfruktulino,
Kaj faras ŝin ĝoja patrino de infanoj.
Haleluja!

Psalmo 114

1 Kiam Izrael eliris el Egiptujo,
La domo de Jakob el fremda popolo,
2 Tiam Jehuda fariĝis Lia sanktaĵo,
Izrael Lia regno.
3 La maro vidis kaj forkuris,
Jordan turniĝis malantaŭen;
4 La montoj saltis kiel ŝafoj,
La montetoj kiel ŝafidoj.
5 Kio estas al vi, ho maro, ke vi forkuris?
Jordan, kial vi turniĝis malantaŭen?

6 Montoj, kial vi saltas kiel ŝafoj,
Montetoj, kiel ŝafidoj?
7 Antaŭ la Sinjoro tremu, ho tero,
Antaŭ la Dio de Jakob,
8 Kiu ŝanĝas rokon en lagon da akvo,
Graniton en akvodonan fonton.

Psalmo 115

1 Ne al ni, ho Eternulo, ne al ni,
Sed al Via nomo donu honoron,
Pro Via favorkoreco, pro Via vereco.
2 Kial devas diri la popoloj:
Kie do estas ilia Dio?
3 Sed nia Dio estas en la ĉielo;
Ĉion, kion Li deziras, Li faras.
4 Iliaj idoloj estas arĝento kaj oro,
Faritaĵo de homaj manoj.
5 Buŝon ili havas, sed ne parolas;
Okulojn ili havas, sed ne vidas;
6 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Nazon ili havas, sed ne flaras;
7 Manojn ili havas, sed ne palpas;
Piedojn ili havas, sed ne iras;
Ili ne donas sonon per sia gorĝo.
8 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas.
9 Ho Izrael, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
10 Ho domo de Aaron, fidu la Eternulon;

Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
11 Ho timantoj de la Eternulo, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
12 La Eternulo nin memoras, Li benas,
Li benas la domon de Izrael,
Li benas la domon de Aaron;
13 Li benas la timantojn de la Eternulo,
La malgrandajn kaj la grandajn.
14 La Eternulo vin multigu,
Vin kaj viajn infanojn.
15 Vi estas benitaj de la Eternulo,
Kiu faris la ĉielon kaj la teron.
16 La ĉielo estas ĉielo de la Eternulo,
Sed la teron Li donis al la homidoj.
17 Ne la mortintoj gloros la Eternulon,
Kaj ne tiuj, kiuj foriris en la silentejon.
18 Sed ni benos la Eternulon
De nun kaj eterne.
Haleluja!

Psalmo 116

1 Mi amas, ke la Eternulo aŭdas mian voĉon
Kaj mian petegon,
2 Ke Li klinis Sian orelon al mi;
Kaj en miaj tagoj mi Lin vokos.
3 Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Kaj turmentoj de Ŝeol min trafis;
Suferon kaj ĉagrenon mi trovis.
4 Sed la nomon de la Eternulo mi vokis:

Ho Eternulo, savu mian animon.
5 Favorkora estas la Eternulo kaj justa,
Kaj nia Dio estas kompatema.
6 La Eternulo gardas la simplanimulojn;
Mi estis en mizero, kaj Li min savis.
7 Revenu, ho mia animo, al via trankvileco,
Ĉar la Eternulo faris al vi bonon.
8 Ĉar Vi savis mian animon de la morto,
Miajn okulojn de larmoj,
Miajn piedojn de falpuŝiĝo.
9 Mi irados antaŭ la Eternulo
En la lando de la vivo.
10 Kun kredo mi diris:
Mi estas tre afliktita.
11 Mi diris en mia konfuziĝo:
Ĉu homo mensogas.
12 Kion mi redonu al la Eternulo
Por ĉiuj Liaj bonfaroj al mi?
13 Mi levos la pokalon de savo,
Kaj mi vokos la nomon de la Eternulo.
14 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos
Antaŭ Lia tuta popolo.
15 Grandvalora en la okuloj de la Eternulo
Estas la morto de Liaj fideluloj.
16 Ho Eternulo, mi ja estas Via sklavo,
Mi estas Via sklavo, filo de Via sklavino;
Vi disigis miajn ligilojn.
17 Al Vi mi oferdonos dankan oferon,
Kaj la nomon de la Eternulo mi vokos.
18 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos

Antaŭ Lia tuta popolo,
19 En la kortoj de la domo de la Eternulo,
Interne de vi, ho Jerusalem.

Psalmo 117

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Laŭdu Lin ĉiuj gentoj;
2 Ĉar granda estas Lia boneco al ni,
Kaj la vero de la Eternulo restas eterne.

Psalmo 118

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Izrael diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
3 La domo de Aaron diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
4 La timantoj de la Eternulo diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
5 El premateco mi vokis al la Eternulo,
Kaj per liberigo respondis al mi la Eternulo.
6 La Eternulo estas kun mi, mi ne timas;
Kion faros al mi homo?
7 La Eternulo estas kun mi, kiel mia helpanto;
Kaj mi triumfos super miaj malamikoj.
8 Pli bone estas fidi la Eternulon,

Ol fidi homon.
9 Pli bone estas fidi la Eternulon,
Ol fidi eminentulojn.
10 Ĉiuj popoloj min ĉirkaŭis,
Sed per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
11 Ili ĉirkaŭis min de ĉiuj flankoj,
Sed per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
12 Ili ĉirkaŭis min kiel abeloj,
Sed ili estingiĝas, kiel fajro en dornoj;
Per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
13 Oni min puŝis, ke mi falu;
Sed la Eternulo min helpis.
14 La Eternulo estas mia forto kaj mia kanto,
Kaj Li fariĝis mia savo.
15 La voĉo de triumfo kaj de saviĝo sonas en la tendoj
de la virtuloj:
La dekstra mano de la Eternulo faras heroaĵojn;
16 La dekstra mano de la Eternulo estas alte,
La dekstra mano de la Eternulo faras heroaĵojn.
17 Mi ne mortos, sed mi vivos,
Kaj mi rakontos la farojn de la Eternulo.
18 Per forta puno punadis min la Eternulo,
Sed al la morto Li min ne donis.
19 Malfermu al mi la pordegojn de la vero;
Mi iros tra ili, mi gloros la Eternulon.
20 Jen estas la pordego de la Eternulo;
Virtuloj iras tra ĝi.
21 Mi dankas Vin,
Ĉar Vi aŭskultis min kaj fariĝis mia savo.
22 Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,

Fariĝis ŝtono bazangula.
23 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Ĝi estas miraklo en niaj okuloj.
24 Ĉi tiun tagon faris la Eternulo;
Ni ĝoju kaj gajiĝu en ĝi.
25 Ho Eternulo, helpu!
Ho Eternulo, sukcesigu!
26 Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo!
Ni benas vin el la domo de la Eternulo.
27 La Eternulo estas Dio, kaj Li lumas al ni.
Aranĝu la festan procesion kun branĉoj ĝis la kornoj
de la altaro.
28 Vi estas mia Dio, kaj mi Vin gloras;
Mia Dio, Vin mi altigas.
29 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.

*Psalmo 119**

ALEF.

1 Bone estas al tiuj, kies vojo estas senmakula,
Kiuj iras laŭ la leĝo de la Eternulo.
2 Bone estas al tiuj, kiuj plenumas Liajn decidojn,
Kiuj serĉas Lin per la tuta koro;
3 Ili ne faras malbonagon,
Ili iras laŭ Liaj vojoj.
4 Vi ordonis al ni,
Forte observi Viajn leĝojn.
5 Ho, estu fortikaj miaj vojoj,
Ke mi observu Viajn leĝojn!

6 Tiam mi ne bezonos honti,
Kiam mi atentos ĉiujn Viajn ordonojn.
7 Mi gloros Vin el pura koro,
Lernante la juĝojn de Via justeco.
8 Viajn leĝojn mi observos;
Ne forlasu min tute.

BET.

9 Per kio junulo povas purigi sian vojon?
Per plenumado laŭ Viaj vortoj.
10 Per mia tuta koro mi Vin serĉas;
Ne lasu min deflankiĝi de Viaj ordonoj.
11 En mia koro mi konservas Vian diron,
Por ke mi ne peku antaŭ Vi.
12 Benata Vi estas, ho Eternulo;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
13 Per miaj lipoj mi rakontas
Ĉiujn decidojn de Via buŝo.
14 Pri la vojo de Viaj leĝoj mi ĝojas,
Kiel pri granda riĉeco.
15 Pri Viaj ordonoj mi meditas,
Kaj mi rigardas Viajn vojojn.
16 Mi havas plezuron de Viaj leĝoj,
Mi ne forgesas Vian vorton.

GIMEL.

17 Bonfaru al Via sklavo,
Ke mi vivu kaj plenumu Vian vorton.
18 Malfermu miajn okulojn,
Ke mi vidu miraklojn de Via instruo.

19 Migranto mi estas sur la tero;
Ne kaŝu antaŭ mi Viajn ordonojn.
20 Elturmentiĝis mia animo
De senĉesa sintirado al Viaj juĝoj.
21 Vi humiligas la malbenitajn fierulojn,
Kiuj dekliniĝas de Viaj ordonoj.
22 Forigu de mi honton kaj malhonoron,
Ĉar mi observas Viajn decidojn.
23 Eĉ kiam sidas eminentuloj kaj parolas kontraŭ mi,
Via sklavo meditas pri Viaj leĝoj.
24 Viaj decidoj estas mia plezuro,
Miaj konsilantoj.

DALET.

25 Mia animo algluiĝis al la polvo;
Vivigu min laŭ Via vorto.
26 Mi raportis pri miaj vojoj, kaj Vi aŭskultis min;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
27 Komprenigu al mi la vojon de Viaj ordonoj;
Kaj mi meditos pri Viaj mirakloj.
28 Konsumiĝis mia animo pro malĝojo;
Restarigu min laŭ Via vorto.
29 La vojon de malvero deturnu de mi,
Kaj donacu al mi Vian instruon.
30 La vojon de la vero mi elektis,
Mi sopiris al Viaj leĝoj.
31 Mi alkroĉiĝis al Viaj ordonoj;
Ho Eternulo, ne hontigu min.
32 Mi kuras laŭ la vojo de Viaj leĝoj,
Ĉar Vi larĝigas mian koron.

HE.

33 Montru al mi, ho Eternulo, la vojon de Viaj leĝoj,
Kaj mi ĝin sekvos ĝis la fino.
34 Komprenigu al mi, kaj mi sekvos Vian instruon,
Kaj mi konservos ĝin per la tuta koro.
35 Irigu min sur la vojeto de Viaj ordonoj,
Ĉar en ĝi mi havas plezuron.
36 Klinu mian koron al Viaj leĝoj,
Sed ne al profito.
37 Deturnu miajn okulojn, ke ili ne rigardu falsaĵon;
Vivigu min per Viaj vojoj.
38 Plenumu al Via sklavo Vian diron,
Kiu koncernas respekton por Vi.
39 Forigu mian malhonoron, kiun mi timas;
Ĉar Viaj juĝoj estas bonaj.
40 Jen mi deziregas Viajn ordonojn;
Per Via justeco vivigu min.

VAV.

41 Kaj venu al mi Viaj favoroj, ho Eternulo,
Via helpo, konforme al Via vorto,
42 Ke mi povu doni respondon al mia insultanto;
Ĉar mi fidas Vian vorton.
43 Ne forprenu tute de mia buŝo la vorton de vero,
Ĉar mi esperas al Viaj juĝoj.
44 Kaj mi konservos Vian instruon
Ĉiam kaj eterne.
45 Kaj mi iros en libereco,
Ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.
46 Kaj mi parolos pri Viaj leĝoj antaŭ reĝoj,

Kaj mi ne hontos.
47 Kaj mi havos plezuron de Viaj ordonoj,
Kiujn mi amas.
48 Kaj mi etendos miajn manojn al Viaj ordonoj, kiujn mi amas,
Kaj mi meditos pri Viaj leĝoj.

ZAIN.
49 Rememoru la vorton al Via sklavo,
Pri kio Vi min esperigis.
50 Ĉi tio estas mia konsolo en mia mizero,
Ke Via vorto min revivigas.
51 Fieruloj tre forte min mokas,
Sed de Via instruo mi ne dekliniĝis.
52 Mi rememoras Viajn juĝojn de tempoj tre antikvaj,
ho Eternulo,
Kaj mi konsoliĝas.
53 Flama furiozo min kaptas pro la malvirtuloj,
Kiuj forlasas Vian leĝon.
54 Viaj leĝoj estas por mi kantoj
En la domo de mia migrado.
55 Mi rememoras en la nokto Vian nomon, ho Eternulo,
Kaj mi plenumas Vian instruon.
56 Tio fariĝis al mi,
Ĉar mi observas Viajn ordonojn.
ĤET.
57 Mi diris: Mia sortaĵo estas, ho Eternulo,
Plenumi Viajn vortojn.
58 Mi petegas antaŭ Vi per la tuta koro:
Korfavoru min, konforme al Via vorto.
59 Mi esploris miajn vojojn

Kaj direktis miajn paŝojn al Viaj leĝoj.
60 Mi rapidas kaj ne prokrastas,
Por plenumi Viajn ordonojn.
61 Retoj de malvirtuloj min ĉirkaŭis;
Sed Vian instruon mi ne forgesis.
62 En la mezo de la nokto mi leviĝas,
Por glori Vin por Viaj justaj juĝoj.
63 Mi estas kamarado por ĉiuj,
Kiuj Vin timas kaj kiuj observas Viajn ordonojn.
64 De Via boneco, ho Eternulo, la tero estas plena;
Instruu al mi Viajn leĝojn.

TET.

65 Bonon Vi faris al Via sklavo, ho Eternulo,
Konforme al Via vorto.
66 Bonajn morojn kaj scion instruu al mi,
Ĉar al Viaj ordonoj mi kredas.
67 Antaŭ ol mi suferis, mi erarvagis,
Sed nun mi observas Vian vorton.
68 Vi estas bona kaj bonfara;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
69 Fieruloj plektis mensogon pri mi;
Sed mi per la tuta koro konservas Viajn ordonojn.
70 Grasiĝis kiel sebo ilia koro;
Sed mi havas plezuron de Via instruo.
71 Bone estas al mi, ke mi suferis,
Por ke mi lernu Viajn leĝojn.
72 Pli bona estas por mi la instruo de Via buŝo,
Ol miloj da oreroj kaj arĝenteroj.

JOD.

73 Viaj manoj min kreis kaj fortikigis;
Prudentigu min, kaj mi lernu Viajn ordonojn.
74 Viaj timantoj min vidos kaj ĝojos,
Ĉar mi fidis Vian vorton.
75 Mi scias, ho Eternulo, ke Viaj juĝoj estas justaj,
Kaj ke Vi juste min suferigis.
76 Via boneco estu do mia konsolo,
Konforme al Via vorto al Via sklavo.
77 Venu sur min Via favorkoreco, ke mi vivu;
Ĉar Via instruo estas mia plezuro.
78 Hontiĝu la fieruloj, ĉar maljuste ili min premis;
Mi meditos pri Viaj ordonoj.
79 Turniĝu al mi Viaj timantoj
Kaj la konantoj de Viaj leĝoj.
80 Mia koro estu ĝusta, laŭ Viaj leĝoj,
Por ke mi ne hontiĝu.

KAF.

81 Mia animo avidas Vian savon;
Vian vorton mi fidas.
82 Miaj okuloj avidas Vian vorton, dirante:
Kiam Vi min konsolos?
83 Ĉar mi fariĝis kiel felsako en fumo;
Sed Viajn leĝojn mi ne forgesas.
84 Kiom estos la tagoj de Via sklavo?
Kiam Vi faros juĝon super miaj persekutantoj?
85 Fosojn fosis al mi la fieruloj,
Kontraŭe al Viaj leĝoj.
86 Ĉiuj Viaj ordonoj estas vero;

Maljuste oni min persekutas; helpu min.
87 Oni preskaŭ pereigis min de sur la tero,
Sed mi ne forlasis Viajn ordonojn.
88 Laŭ Via boneco vivigu min,
Kaj mi observos la ordonojn de Via buŝo.

LAMED.
89 Por eterne, ho Eternulo,
Via vorto staras forte en la ĉielo.
90 Por ĉiuj generacioj restas Via vero;
Vi fortikigis la teron, kaj ĝi staras.
91 Laŭ Viaj leĝoj ĉio nun staras,
Ĉar ĉio estas Viaj sklavoj.
92 Se Via instruo ne estus mia konsolo,
Mi pereus en mia mizero.
93 Neniam mi forgesos Viajn ordonojn,
Ĉar per ili Vi min vivigas.
94 Al Vi mi apartenas;
Helpu min, ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.
95 Pri mi embuskis malvirtuloj, por min pereigi;
Sed mi studas Viajn leĝojn.
96 Ĉe ĉiu afero mi vidis finon;
Sed Via ordono estas tre vasta.

MEM.
97 Kiel mi amas Vian instruon!
La tutan tagon mi meditas pri ĝi.
98 Via ordono faras min pli saĝa ol miaj malamikoj,
Ĉar ĝi restas al mi por ĉiam.
99 Mi fariĝis pli saĝa, ol ĉiuj miaj instruantoj,

Ĉar Viaj leĝoj estas mia tuta meditado.
100 Mi estas pli scianta ol maljunuloj,
Ĉar Viajn ordonojn mi konservas.
101 De ĉiu malbona vojo mi detenas mian piedon,
Por plenumi Vian vorton.
102 De Viaj decidoj mi ne dekliniĝas,
Ĉar Vi min gvidas.
103 Kiel dolĉa estas por mia palato Via vorto!
Pli ol mielo por mia buŝo!
104 De Viaj ordonoj mi prudentiĝas;
Tial mi malamas ĉiun vojon de malvero.

NUN.
105 Via vorto estas lumilo por miaj piedoj,
Kaj lumo por mia vojo.
106 Mi ĵuris, kaj mi plenumos:
Observi Viajn justajn decidojn.
107 Mi estas tre senfortigita, ho Eternulo;
Vivigu min, konforme al Via vorto.
108 La oferdono de mia buŝo plaĉu al Vi, ho Eternulo,
Kaj pri Viaj decidoj instruu min.
109 Mia animo estas ĉiam en mia mano,
Sed Vian instruon mi ne forgesas.
110 La malvirtuloj metis reton por mi;
Sed de Viaj ordonoj mi ne dekliniĝis.
111 Mi heredigis al mi Viajn ordonojn por ĉiam,
Ĉar ili estas la ĝojo de mia koro.
112 Mi klinis mian koron,
Por plenumi Viajn leĝojn eterne ĝis la fino.

SAMEĤ.

113 Skeptikulojn mi malamas,
Sed Vian instruon mi amas.
114 Vi estas mia ŝirmo kaj ŝildo;
Vian vorton mi fidas.
115 Foriĝu de mi, malbonagantoj;
Mi observos la ordonojn de mia Dio.
116 Subtenu min laŭ Via diro, ke mi vivu;
Kaj ne hontigu min pri mia espero.
117 Fortikigu min, ke mi saviĝu,
Kaj mi ĉiam havos plezuron de Viaj leĝoj.
118 Vi forpuŝas ĉiujn, kiuj dekliniĝas de Viaj leĝoj,
Ĉar ilia falsaĵo estas mensoga.
119 Kiel skorion Vi forĵetas ĉiujn malvirtulojn sur la tero;
Tial mi amas Viajn decidojn.
120 De Via teruro tremas mia karno,
Kaj Viajn juĝojn mi timas.

AIN.

121 Mi faris juĝon kaj justecon;
Ne transdonu min al miaj premantoj.
122 Garantie liberigu Vian sklavon por bono,
Por ke fieruloj min ne premu.
123 Miaj okuloj sopiras Vian helpon
Kaj Vian justan vorton.
124 Agu kun Via sklavo laŭ Via boneco,
Kaj Viajn leĝojn instruu al mi.
125 Mi estas Via sklavo;
Klerigu min, ke mi sciu Viajn decidojn.
126 Estas tempo, ke la Eternulo agu:

Ili rompis Vian leĝon.
127 Tial mi amas Viajn ordonojn
Pli ol oron, eĉ ol puran oron.
128 Tial mi estimas ĉiujn Viajn ordonojn,
Ĉiun vojon de malvero mi malamas.

PE.

129 Mirindaj estas Viaj decidoj;
Tial mia animo ilin konservas.
130 Malkaŝo de Via vorto klerigas,
Ĝi prudentigas simplanimulojn.
131 Mi malfermas mian buŝon kaj enspiras,
Ĉar mi deziregas Viajn ordonojn.
132 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Kiel Vi agas kun la amantoj de Via nomo.
133 Direktu miajn paŝojn laŭ Via promeso;
Kaj nenia malhonesteco ekregu super mi.
134 Liberigu min de homa premado;
Kaj mi observos Viajn ordonojn.
135 Lumu per Via vizaĝo sur Vian sklavon,
Kaj instruu al mi Viajn leĝojn.
136 Torentojn da akvo elverŝas miaj okuloj,
Pro tio, ke oni ne plenumas Vian instruon.

CADI.

137 Justulo Vi estas, ho Eternulo,
Kaj justaj estas Viaj juĝoj.
138 Vi aperigis Viajn decidojn
Kun justeco kaj plena vero.
139 Elturmentis min mia fervoro,

Ĉar miaj malamikoj forgesis Viajn vortojn.
140 Tre pura estas Via vorto,
Kaj Via sklavo ĝin amas.
141 Mi estas malgranda kaj malestimata;
Sed Viajn ordonojn mi ne forgesas.
142 Via justeco estas justeco eterna,
Kaj Via instruo estas vero.
143 Sufero kaj mizero min trafis;
Sed Viaj ordonoj estas mia plezuro.
144 La justeco de Viaj decidoj estas eterna;
Klerigu min, por ke mi vivu.

KOF.

145 Mi vokas el la tuta koro; aŭskultu min, ho Eternulo;
Mi plenumos Viajn leĝojn.
146 Mi vokas al Vi; savu min,
Kaj mi konservos Viajn decidojn.
147 Antaŭ la matenruĝo mi vokas;
Vian vorton mi fidas.
148 Antaŭ la noktaj gardopartoj miaj okuloj vekiĝas,
Por ke mi meditu pri Via vorto.
149 Mian voĉon aŭskultu, laŭ Via boneco, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi.
150 Alproksimiĝas malicaj persekutantoj;
Malproksimaj ili estas de Via leĝo.
151 Proksima Vi estas, ho Eternulo;
Kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero.
152 De longe mi scias pri Viaj decidoj,
Ke Vi fiksis ilin por ĉiam.

REŜ.
153 Rigardu mian mizeron, kaj liberigu min,
Ĉar Vian instruon mi ne forgesis.
154 Defendu mian aferon, kaj liberigu min;
Laŭ Via vorto lasu min vivi.
155 Malproksima de malvirtuloj estas savo,
Ĉar ili ne ŝatas Viajn leĝojn.
156 Via favorkoreco estas granda, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi.
157 Multaj estas miaj persekutantoj kaj premantoj,
Sed de Viaj decidoj mi ne dekliniĝis.
158 Mi vidis perfidulojn, kaj mi ilin abomenis,
Ĉar Vian vorton ili ne observis.
159 Rigardu, mi amas Viajn ordonojn;
Ho Eternulo, laŭ Via boneco lasu min vivi.
160 La esenco de Via vorto estas vero,
Kaj eterna estas ĉiu juĝo de Via justeco.

ŜIN.
161 Princoj persekutas min senkaŭze;
Sed Vian vorton timas mia koro.
162 Mi ĝojas pri Via vorto,
Kiel ricevinto de granda akiro.
163 Malveron mi malamas kaj abomenas;
Vian instruon mi amas.
164 Sepfoje ĉiutage mi Vin gloras
Por Viaj justaj juĝoj.
165 Grandan pacon havas la amantoj de Via instruo;
Kaj ili ne falpuŝiĝas.
166 Mi atendas Vian savon, ho Eternulo,

Viajn ordonojn mi plenumas.
167 Mia animo observas Viajn decidojn,
Kaj mi ilin forte amas.
168 Mi observas Viajn ordonojn kaj decidojn,
Ĉar ĉiuj miaj vojoj estas antaŭ Vi.

TAV.
169 Mia krio venu al Vi, ho Eternulo;
Laŭ Via vorto klerigu min.
170 Mia petego venu al Vi;
Laŭ Via diro savu min.
171 Miaj lipoj eldiru gloradon,
Ĉar Vi instruas al mi Viajn leĝojn.
172 Mia lango predikos pri Via vorto,
Ĉar ĉiuj Viaj ordonoj estas justaj.
173 Via mano estu al mi helpo,
Ĉar Viajn ordonojn mi elektis.
174 Mi deziregas Vian savon, ho Eternulo,
Kaj Via instruo estas mia plezuro.
175 Mia animo vivu kaj gloru Vin,
Kaj Viaj juĝoj min helpu.
176 Mi erarvagis kiel perdita ŝafo;
Elserĉu Vian sklavon, ĉar Viajn ordonojn mi ne forgesis.

** Ĉi tiu psalmo estas dividita en dudek du egalajn partojn. En la Hebrea originalo la unuaj vortoj de la ok versoj en ĉiu parto komenciĝas ĉiuj per la litero supremontrita.*

Psalmo 120

Kanto de suprenirado.

1 Al la Eternulo mi vokis en mia sufero,
Kaj Li aŭskultis min.
2 Ho Eternulo, savu mian animon de mensoga parolo,
De falsa lango.
3 Kion Li donos al vi,
Kaj kion Li alportos al vi, ho falsa lango?
4 Akrajn sagojn de fortulo
Kun karboj genistaj.
5 Ve al mi, ke mi gastas en Meŝeĥ,
Ke mi loĝas inter la tendoj de Kedar!
6 Tro longe loĝis mia animo
Inter malamantoj de paco.
7 Mi estas pacema;
Sed kiam mi ekparolas, ili komencas militon.

Psalmo 121

Kanto de suprenirado.

1 Mi levas miajn okulojn al la montoj:
De kie venas al mi helpo?
2 Mia helpo venas de la Eternulo,
Kiu kreis la ĉielon kaj la teron.
3 Li ne lasos vian piedon falpuŝiĝi;
Via gardanto ne dormetas.
4 Jen ne dormetas kaj ne dormas
La gardanto de Izrael.
5 La Eternulo estas via gardanto;
La Eternulo estas via ombro ĉe via dekstra mano.

6 En la tago la suno vin ne frapos,
Nek la luno en la nokto.
7 La Eternulo vin gardos de ĉia malbono,
Li gardos vian animon.
8 La Eternulo gardos vian eliron kaj eniron,
De nun kaj eterne.

Psalmo 122

Kanto de suprenirado. De David.
1 Mi ekĝojis, kiam oni diris al mi:
Ni iru en la domon de la Eternulo.
2 Niaj piedoj staris en viaj pordegoj,
Ho Jerusalem,
3 Vi Jerusalem, konstruita kiel urbo,
En kiu ĉio kuniĝis.
4 Tien supreniris la triboj, la triboj de la Eternulo,
Laŭ la moro de Izrael,
Por glori la nomon de la Eternulo.
5 Ĉar tie staris tronoj de juĝo,
Tronoj de la domo de David.
6 Deziru pacon al Jerusalem;
Bonan staton havu viaj amantoj.
7 Paco estu inter viaj muroj,
Bonstato en viaj palacoj.
8 Pro miaj fratoj kaj amikoj mi do diru:
Paco estu al vi.
9 Pro la domo de la Eternulo, nia Dio,
Mi deziras al vi bonon.

Psalmo 123

Kanto de suprenirado.

1 Al Vi mi levas miajn okulojn,
Ho Vi, kiu sidas en la ĉielo!
2 Jen kiel la okuloj de sklavoj estas direktitaj al la mano de iliaj sinjoroj,
Kiel la okuloj de sklavino al la mano de ŝia sinjorino,
Tiel niaj okuloj estas direktitaj al la Eternulo, nia Dio,
Ĝis Li korfavoros nin.
3 Korfavoru nin, ho Eternulo, korfavoru nin;
Ĉar ni suferis sufiĉe da malestimo.
4 Tute pleniĝis nia animo
De la insultado de arogantuloj,
De la malhonorado de fieruloj.

Psalmo 124

Kanto de suprenirado. De David.

1 Se la Eternulo ne estus kun ni,
Diru nun Izrael,
2 Se la Eternulo ne estus kun ni,
Kiam homoj leviĝis kontraŭ ni:
3 Tiam ili englutus nin vivajn,
Kiam ekflamis kontraŭ ni ilia kolero;
4 Tiam dronigus nin akvo, torento kovrus nian animon;
5 Tiam kovrus nian animon pereiga akvo.
6 Benata estu la Eternulo,
Kiu ne fordonis nin kiel rabakiron al iliaj dentoj.
7 Nia animo liberiĝis, kiel birdo el la reto de kaptistoj;
La reto disŝiriĝis, kaj ni liberiĝis.

8 Nia helpo estas en la nomo de la Eternulo,
Kiu kreis la ĉielon kaj la teron.

Psalmo 125

Kanto de suprenirado.
1 Kiuj fidas la Eternulon,
Tiuj estas kiel la monto Cion,
Kiu ne ŝanceliĝas, sed restas eterne.
2 Montoj estas ĉirkaŭ Jerusalem,
Kaj la Eternulo ĉirkaŭas Sian popolon,
De nun kaj eterne.
3 Ĉar ne kuŝos la sceptro de malvirteco sur la sorto de la virtuloj;
Por ke la virtuloj ne etendu siajn manojn al maljustaĵo.
4 Bonfaru, ho Eternulo, al tiuj,
Kiuj estas bonaj kaj piaj per sia koro;
5 Sed tiujn, kiuj dekliniĝas al siaj malrektaj vojoj,
La Eternulo pereigos kune kun la malbonaguloj.
Paco al Izrael!

Psalmo 126

Kanto de suprenirado.
1 Kiam la Eternulo revenigis la forkaptitojn al Cion,
Tiam ni estis kiel sonĝantoj.
2 Tiam nia buŝo estis plena de gajeco,
Kaj nia lango plena de kantado;
Tiam oni diris inter la popoloj:
Ion grandan la Eternulo faris por ĉi tiuj.
3 Ion grandan la Eternulo faris por ni:

Ni ĝojas.
4 Revenigu, ho Eternulo, niajn forkaptitojn,
Kiel riveretojn en sudan landon.
5 Kiuj semas kun larmoj,
Tiuj rikoltos kun kanto.
6 Iras kaj ploras la portanto de semotaĵo;
Venos kun kanto la portanto de siaj garboj.

Psalmo 127

Kanto de suprenirado. De Salomono.
1 Se la Eternulo ne konstruas la domon,
Tiam vane laboras super ĝi ĝiaj konstruantoj;
Se la Eternulo ne gardas urbon,
Tiam vane maldormas la gardanto.
2 Vane vi frue leviĝas, malfrue sidas,
Manĝas panon kun klopodoj:
Al Sia amato Li donas en dormo.
3 Jen, heredo de la Eternulo estas infanoj;
Rekompenco estas la frukto de ventro.
4 Kiel sagoj en la mano de fortulo,
Tiel estas junaj filoj.
5 Bone estas al la homo, kiu plenigis per ili sian sagujon;
Ili ne estos hontigitaj,
Kiam ili parolos kun la malamikoj ĉe la pordego.

Psalmo 128

Kanto de suprenirado.

1 Feliĉa estas tiu, kiu timas la Eternulon
Kaj iras laŭ Liaj vojoj.
2 Kiam vi manĝas la laborakiron de viaj manoj,
Feliĉe kaj bone estas al vi.
3 Via edzino estas kiel fruktoporta vinberbranĉo interne en via domo;
Viaj filoj estas kiel olivaj branĉoj ĉirkaŭ via tablo.
4 Jen tiel estas benata tiu homo,
Kiu timas la Eternulon.
5 Benos vin la Eternulo el Cion,
Kaj vi vidos la bonstaton de Jerusalem en la daŭro de via tuta vivo.
6 Kaj vi vidos la infanojn de viaj infanoj.
Paco al Izrael!

Psalmo 129

Kanto de suprenirado.

1 Multe oni afliktis min de post mia juneco,
Diras Izrael,
2 Multe oni afliktis min de post mia juneco,
Sed oni min ne pereigis.
3 Sur mia dorso plugis plugistoj,
Faris siajn sulkojn longaj.
4 La Eternulo estas justa;
Li dishakis la ŝnurojn de la malvirtuloj.
5 Hontiĝu kaj turniĝu malantaŭen
Ĉiuj malamantoj de Cion.

6 Ili estu kiel tegmenta herbo,
Kiu forvelkas, antaŭ ol oni ĝin elŝiris;
7 Per kiu ne plenigas rikoltanto sian manon
Nek garbiganto sian baskon.
8 Kaj la preterirantoj ne diros:
Beno de la Eternulo estu al vi,
Ni benas vin per la nomo de la Eternulo.

Psalmo 130

Kanto de suprenirado.
1 El profundo mi vokas Vin, ho Eternulo.
2 Mia Sinjoro, aŭskultu mian voĉon;
Viaj oreloj atentu la voĉon de mia petego.
3 Se vi, ho Eternulo, kalkulus la pekojn,
Kiu povus stari, ho mia Sinjoro?
4 Sed Vi estas pardonema,
Por ke Vi estu respektata.
5 Mi esperis al la Eternulo, esperis mia animo,
Kaj Lian vorton mi fidis.
6 Mia animo atendas mian Sinjoron pli,
Ol la gardantoj atendas la matenon,
La gardantoj la matenon.
7 Izrael fidu la Eternulon;
Ĉar ĉe la Eternulo estas favorkoreco
Kaj ĉe Li estas granda liberigo.
8 Kaj Li liberigos Izraelon
De ĉiuj liaj pekoj.

Psalmo 131

Kanto de suprenirado. De David.

1 Ho Eternulo, ne tenas sin alte mia koro, kaj ne leviĝas alte miaj okuloj;
Kaj mi ne okupas min per aferoj grandaj kaj neatingeblaj por mi.
2 Mi trankviligis kaj kvietigis mian animon;
Kiel infano formetita for de la mamo de sia patrino, kiel
infano demamigita,
Tiel estas en mi mia animo.
3 Ho Izrael, fidu la Eternulon,
De nun kaj eterne.

Psalmo 132

Kanto de suprenirado.

1 Rememoru, ho Eternulo,
Davidon kaj ĉiujn liajn suferojn;
2 Ke li ĵuris al la Eternulo,
Kaj donis sanktan promeson al la Potenculo de Jakob:
3 Mi ne eniros en la ŝirmejon de mia domo,
Mi ne supreniros sur la liton, pretigitan por mi;
4 Mi ne donos dormon al miaj okuloj,
Nek dormeton al mia palpebroj,
5 Ĝis mi trovos lokon por la Eternulo,
Loĝejon por la Potenculo de Jakob.
6 Jen ni aŭdis, ke ĝi estas en Efrata;
Ni ĝin trovis sur arbara kampo.
7 Ni iru en Lian loĝejon,
Ni kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj.
8 Leviĝu, ho Eternulo, en Vian ripozejon,

Vi kaj la kesto de Via potenco.
9 Viaj pastroj vestiĝu per justeco,
Kaj Viaj fideluloj triumfu.
10 Pro David, Via sklavo,
Ne forturnu la vizaĝon de Via sanktoleito.
11 La Eternulo ĵuris al David veron, kaj Li ne dekliniĝos de ĝi:
Frukton de via ventro Mi sidigos sur via trono;
12 Se viaj filoj observos Mian interligon kaj Mian leĝon, kiun
Mi instruos al ili,
Tiam ankaŭ iliaj filoj eterne sidos sur via trono.
13 Ĉar la Eternulo elektis Cionon,
Kaj deziris, ke ĝi estu loĝejo por Li:
14 Ĉi tio estas Mia ripozejo por eterne;
Ĉi tie Mi loĝos, ĉar ĝin Mi ekdeziris.
15 Ĝian nutraĵon Mi abunde benos,
Ĝiajn malriĉulojn Mi satigos per pano.
16 Kaj ĝiajn pastrojn Mi vestos per savo;
Kaj ĝiaj fideluloj ĝojos kaj triumfos.
17 Tie Mi elkreskigos kornon al David,
Tie Mi aranĝos lumilon por Mia sanktoleito.
18 Liajn malamikojn Mi kovros per honto;
Sed sur li brilos lia krono.

Psalmo 133

Kanto de suprenirado. De David.
1 Jen, kiel bone kaj ĉarme estas,
Se fratoj vivas kune!
2 Kiel la bona oleo,
Kiu de la kapo defluas sur la barbon, la barbon de Aaron,

Kaj defluas sur la randon de lia vesto;
3 Kiel la roso,
Kiu de Ĥermon malleviĝas sur la montojn de Cion;
Ĉar tie la Eternulo donas la benon,
Vivon por eterne.

Psalmo 134

Kanto de suprenirado.
1 Nun benu la Eternulon, ĉiuj sklavoj de la Eternulo,
Kiuj en la noktoj staras en la domo de la Eternulo.
2 Levu la manojn al la sanktejo,
Kaj benu la Eternulon.
3 El Cion benu vin la Eternulo,
La Kreinto de la ĉielo kaj la tero.

Psalmo 135

1 Haleluja!
Gloru la nomon de la Eternulo,
Gloru, sklavoj de la Eternulo,
2 Kiuj staras en la domo de la Eternulo,
En la kortoj de la domo de nia Dio.
3 Gloru la Eternulon, ĉar la Eternulo estas bona;
Prikantu Lian nomon, ĉar ĝi estas ĉarma.
4 Ĉar Jakobon la Eternulo elektis al Si,
Izraelon kiel Sian trezoron.
5 Ĉar mi scias, ke la Eternulo estas granda
Kaj ke nia Sinjoro estas super ĉiuj dioj.
6 Ĉion, kion la Eternulo deziras, Li faras,

En la ĉielo kaj sur la tero, sur la maroj kaj en ĉiuj abismoj.
7 Li levas la nubojn de la randoj de la tero,
Li aperigas fulmojn en la pluvo,
Li elirigas la venton al Siaj provizejoj.
8 Li batis la unuenaskitojn en Egiptujo,
De homo ĝis bruto.
9 Li aperigis signojn kaj miraklojn interne de vi, ho Egiptujo,
Super Faraono kaj ĉiuj liaj sklavoj.
10 Li batis multajn popolojn,
Kaj mortigis potencajn reĝojn:
11 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj,
Kaj Ogon, reĝon de Baŝan,
Kaj ĉiujn regnojn Kanaanajn.
12 Kaj Li donis ilian landon kiel heredon,
Heredon al Lia popolo Izrael.
13 Ho Eternulo, Via nomo estas eterna;
Ho Eternulo, la memoro pri Vi restas por ĉiuj generacioj.
14 Ĉar la Eternulo juĝos Sian popolon,
Kaj Li korfavoros Siajn sklavojn.
15 La idoloj de la popoloj estas arĝento kaj oro,
Faritaĵo de homaj manoj.
16 Buŝon ili havas, sed ne parolas;
Okulojn ili havas, sed ne vidas;
17 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Kaj ne ekzistas spiro en ilia buŝo.
18 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas.
19 Ho domo de Izrael, benu la Eternulon;
Ho domo de Aaron, benu la Eternulon;
20 Ho domo de Levi, benu la Eternulon;

Ho timantoj de la Eternulo, benu la Eternulon.
21 El Cion estu benata la Eternulo,
Kiu loĝas en Jerusalem.
Haleluja!

Psalmo 136

1 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Gloru la Dion de la dioj,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
3 Gloru la Sinjoron de la sinjoroj,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
4 La sola faranto de grandaj mirakloj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
5 Kiu saĝege kreis la ĉielon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
6 Kiu etendis la teron super la akvo,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
7 Kiu kreis grandajn lumojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
8 La sunon, por regi en la tago,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
9 La lunon kaj la stelojn, por regi en la nokto,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
10 Kiu batis Egiptujon en ĝiaj unuenaskitoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
11 Kaj elkondukis el ĝia mezo Izraelon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
12 Per forta mano kaj etendita brako,

Ĉar eterna estas Lia boneco;
13 Kiu fendis la Ruĝan Maron en du partojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
14 Kaj trairigis Izraelon tra ĝi,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
15 Kaj enĵetis Faraonon kaj lian militistaron en la Ruĝan Maron,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
16 Kiu kondukis Sian popolon tra la dezerto,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
17 Kiu batis grandajn reĝojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
18 Kaj mortigis reĝojn potencajn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
19 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
20 Kaj Ogon, reĝon de Baŝan,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
21 Kaj donis ilian landon kiel heredon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
22 Heredon al Lia sklavo Izrael,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
23 Kiu rememoris nin, kiam ni estis humiligitaj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
24 Kaj liberigis nin de niaj premantoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
25 Kiu donas panon al ĉiu karno,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
26 Gloru la Dion de la ĉielo,
Ĉar eterna estas Lia boneco.

Psalmo 137

1 Apud la riveroj de Babel
Ni sidis kaj ploris,
Rememorante Cionon.
2 Sur la salikoj tie
Ni pendigis niajn harpojn.
3 Ĉar tie niaj kaptintoj postulis de ni kantojn,
Kaj niaj mokantoj ĝojon, dirante:
Kantu al ni el la kantoj de Cion.
4 Kiel ni kantos sur fremda tero
La kanton de la Eternulo?
5 Se mi forgesos vin, ho Jerusalem,
Tiam forgesiĝu mia dekstra mano;
6 Algluiĝu mia lango al mia palato,
Se mi vin ne memoros,
Se mi ne levos Jerusalemon en la supron de miaj ĝojoj.
7 Rememorigu, ho Eternulo, al la filoj de Edom
La tagon de Jerusalem, kiam ili diris:
Detruu, detruu ĝis ĝia fundamento.
8 Ho ruinigema filino de Babel!
Bone estos al tiu,
Kiu repagos al vi por la faro, kiun vi faris al ni.
9 Bone estos al tiu,
Kiu prenos kaj frakasos viajn infanetojn sur ŝtono.

Psalmo 138

De David.

1 Mi gloras Vin el mia tuta koro;
Antaŭ la dioj mi Vin prikantas.

2 Mi kliniĝas antaŭ Via sankta templo,
Kaj mi gloras Vian nomon por Via boneco kaj vereco;
Ĉar Vi grandigis pli ol ĉio Vian nomon per Via vorto.
3 En la tago, kiam mi vokis, Vi aŭskultis min,
Vi donis forton al mia animo.
4 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj reĝoj de la tero,
Ĉar ili aŭdis la vortojn de Via buŝo.
5 Kaj ili prikantos la vojojn de la Eternulo;
Ĉar granda estas la gloro de la Eternulo.
6 Ĉar kvankam la Eternulo estas alte, tamen Li rigardas humilulon,
Kaj fierulon Li rimarkas de malproksime.
7 Kvankam mi iras meze de suferoj, tamen Vi konservas mian vivon;
Kontraŭ la kolero de miaj malamikoj Vi etendas Vian brakon,
Kaj Via dekstra mano min helpas.
8 La Eternulo plenumos por mi.
Ho Eternulo, Via boneco estas eterna;
La kreitaĵojn de Viaj manoj ne forlasu.

Psalmo 139

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Ho Eternulo, Vi min esploras kaj min konas.
2 Vi scias, kiam mi sidas kaj kiam mi leviĝas;
Vi komprenas mian penson de malproksime.
3 Kiam mi iras kaj kiam mi ripozas, Vi estas ĉirkaŭ mi,
Kaj ĉiujn miajn vojojn Vi konas.
4 Ĉar antaŭ ol troviĝas vorto sur mia lango,
Jen, ho Eternulo, Vi ĉion jam scias.

5 De malantaŭe kaj de antaŭe Vi ĉirkaŭbaris min
Kaj metis sur min Vian manon.
6 Mirinda estas por mi tia sciado, tro alta;
Mi ĝin ne povas kompreni.
7 Kien mi iros for de Via spirito?
Kaj kien mi kuros for de Via vizaĝo?
8 Se mi leviĝos al la ĉielo, Vi estas tie;
Se mi kuŝiĝos en Ŝeol, jen Vi tie estas.
9 Ĉu mi okupos la flugilojn de la matenruĝo,
Ĉu mi loĝiĝos sur la rando de la maro:
10 Ankaŭ tie Via mano min kondukos,
Kaj Via dekstra mano min tenos.
11 Se mi diros: Mallumo min kovros,
Kaj la lumo ĉirkaŭ mi fariĝos nokto:
12 Eĉ mallumo ne mallumas antaŭ Vi,
Kaj la nokto lumas kiel tago;
Mallumo fariĝas kiel lumo.
13 Ĉar Vi kreis mian internaĵon,
Formis min en la ventro de mia patrino.
14 Mi gloras Vin, ĉar mi estas mirinde kreita;
Mirindaj estas Viaj kreitaĵoj,
Kaj mia animo tion bone konscias.
15 Ne estis kaŝitaj antaŭ Vi miaj ostoj,
Kiam mi estis kreata en kaŝiteco,
Kiam mi estis formata en la profundo de la tero.
16 Mian embrion vidis Viaj okuloj,
Kaj en Via libro estis enskribitaj ĉiuj tagoj destinitaj,
Kiam ankoraŭ eĉ unu ne ekzistis.
17 Kiel grandvaloraj estas por mi Viaj pensoj, ho Dio!
Kiel granda estas ilia nombro!

18 Se mi ilin kalkulus, ili estus pli multaj ol la sablo;
Kiam mi vekiĝas, mi estas ankoraŭ kun Vi.
19 Mortigu, ho Dio, la malvirtulojn,
Kaj sangaviduloj foriĝu de mi!
20 Ili parolas pri Vi malice,
Kaj Viaj malamikoj leviĝas por trompo.
21 Viajn malamantojn, ho Eternulo, mi ja malamas,
Kaj Viajn kontraŭulojn mi abomenas.
22 Per ekstrema malamo mi ilin malamas;
Ili fariĝis por mi malamikoj.
23 Esploru min, ho Dio, kaj konu mian koron;
Provu min kaj sciu miajn pensojn.
24 Kaj rigardu, ĉu mi estas sur malbona vojo,
Kaj gvidu min sur la vojo de eterneco.

Psalmo 140

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 Liberigu min, ho Eternulo, de malbona homo,
Gardu min kontraŭ perfortulo;
2 Kontraŭ tiuj, kiuj elpensas malbonon en la koro,
Ĉiutage kaŭzas militojn;
3 Kiuj akrigas sian langon, kiel serpento;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj.
Sela.
4 Gardu min, ho Eternulo, kontraŭ la manoj de malvirtuloj,
Gardu min kontraŭ perfortuloj,
Kiuj intencas renversi miajn paŝojn.
5 Fieruloj kaŝis kaptilon por mi kaj ŝnurojn,
Ili etendis reton ĉe la vojo, implikilon ili metis por mi.

Sela.
6 Mi diris al la Eternulo: Vi estas mia Dio;
Atentu, ho Eternulo, la voĉon de mia petego.
7 Ho Eternulo, mia Sinjoro, forto de mia savo,
Vi ŝirmas mian kapon en la tago de batalo.
8 Ne donu, ho Eternulo, al malvirtulo lian dezirataĵon,
Lian intencon ne efektivigu, ke ili ne fieriĝu.
Sela.
9 La veneno de miaj ĉirkaŭantoj,
La malicaĵo de iliaj lipoj kovru ilin.
10 Falu sur ilin brulantaj karboj;
Ili ĵetiĝu en fajron,
En abismojn, ke ili ne leviĝu.
11 Kalumnianto ne staros forte sur la tero;
Perfortulon la malbono entiros en pereon.
12 Mi scias, ke la Eternulo defendos la aferon de mizerulo,
La rajton de malriĉuloj.
13 Kaj virtuloj ja gloros Vian nomon;
Piuloj restos antaŭ Via vizaĝo.

Psalmo 141

Psalmo de David.
1 Ho Eternulo, mi vokas al Vi; rapidu al mi;
Atentu mian voĉon, kiam mi vokas al Vi.
2 Mia preĝo valoru antaŭ Vi kiel incenso,
La levo de miaj manoj kiel vespera oferdono.
3 Metu, ho Eternulo, gardon al mia buŝo,
Gardu la pordon de miaj lipoj.
4 Ne klinu mian koron al io malbona,

Al partoprenado en malbonagoj kun malbonaguloj;
Mi ne manĝu iliajn bongustaĵojn.
5 Virtuloj min frapu favorkore kaj punu min:
Ĝi estos oleo por la kapo;
Mia kapo ne rifuzos, se estos eĉ pli;
Kaj mi preĝas ĉe iliaj malfeliĉoj.
6 Disiĝis sur roko iliaj juĝantoj,
Kaj ili aŭdis miajn vortojn, kiel amikaj ili estis.
7 Kiel iu plugas kaj dispecigas la teron,
Tiel estas disĵetitaj iliaj ostoj ĝis la buŝo de Ŝeol.
8 Ĉar al Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, estas direktitaj miaj okuloj;
Al Vi mi esperas: ne forpuŝu mian animon.
9 Gardu min kontraŭ la reto, kiun oni metis al mi,
Kontraŭ la implikilo de la malbonaguloj.
10 La malvirtuloj falu en siajn retojn ĉiuj,
Dum mi preteriros.

Psalmo 142

Instruo de David, kiam li estis en la kaverno. Preĝo.
1 Per mia voĉo mi krias al la Eternulo,
Per mia voĉo mi preĝas al la Eternulo.
2 Mi elverŝas antaŭ Li mian peton,
Mian suferon mi al Li rakontas.
3 Kiam senfortiĝis en mi mia spirito, tiam Vi sciis mian vojon:
Sur la vojo, kiun mi iras, ili kaŝis reton por mi.
4 Rigardu dekstren kaj vidu: neniu volas min koni;
Malaperis rifuĝejo por mi, neniu zorgas pri mia animo.
5 Mi krias al Vi, ho Eternulo;
Mi diras: Vi estas mia rifuĝejo,

Mia parto en la lando de la vivantoj.
6 Atentu mian ploron, ĉar mi tre senfortiĝis;
Savu min de miaj persekutantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
7 Eligu mian animon el malliberejo, por ke mi gloru Vian nomon.
Min ĉirkaŭos la virtuloj, kiam Vi bonfaros al mi.

Psalmo 143

Psalmo de David.
1 Ho Eternulo, aŭskultu mian preĝon,
Atentu mian petegon laŭ Via vereco,
Respondu al mi laŭ Via justeco.
2 Kaj ne eniru en juĝon kun Via sklavo,
Ĉar neniu vivanta povos praviĝi antaŭ Vi.
3 Ĉar malamiko persekutis mian animon,
Premis al la tero mian vivon;
Li metis min en mallumon, kiel delonge mortintojn.
4 Senfortiĝas en mi mia animo,
Konsumiĝas en mi mia koro.
5 Mi rememoras la tagojn antikvajn,
Mi meditas pri ĉiuj Viaj faroj,
Mi pensas pri la faritaĵoj de Viaj manoj.
6 Mi etendas al Vi miajn manojn;
Mia animo soifas Vin kiel seka tero.
Sela.
7 Rapidu, aŭskultu min, ho Eternulo, mia spirito konsumiĝas;
Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ĉar mi similiĝus al la forirantaj en la tombon.
8 Aŭdigu al mi matene Vian bonecon,
Ĉar Vin mi fidas;

Montru al mi la vojon, kiun mi devas iri,
Ĉar al Vi mi levas mian animon.
9 Savu min de miaj malamikoj, ho Eternulo;
Al Vi mi rifuĝas.
10 Instruu al mi plenumi Vian volon, ĉar Vi estas mia Dio;
Via bona spirito gvidu min sur ebena tero.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, lasu min vivi;
Pro Via justeco eligu mian animon el mizero.
12 Kaj pro Via favorkoreco ekstermu miajn malamikojn
Kaj pereigu ĉiujn premantojn de mia animo,
Ĉar mi estas Via sklavo.

Psalmo 144

De David.
1 Benata estu la Eternulo, mia Roko,
Kiu instruas miajn manojn batali, miajn fingrojn militi:
2 Mia bono kaj mia fortikaĵo,
Mia rifuĝejo kaj mia savanto,
Mia ŝildo, Li, kiun mi fidas,
Kiu submetas al mi mian popolon.
3 Ho Eternulo, kio estas homo, ke Vi lin konas,
Kaj homido, ke Vi lin atentas?
4 Homo estas simila al spireto;
Liaj tagoj estas kiel pasanta ombro.
5 Ho Eternulo, klinu Vian ĉielon kaj iru malsupren;
Tuŝu la montojn, kaj ili ekfumiĝos.
6 Ekbriligu fulmon, kaj dispelu ilin;
Sendu Viajn sagojn, kaj konfuzu ilin.
7 Etendu Vian manon el supre;

Liberigu min, kaj savu min el granda akvo,
El la mano de fremduloj,
8 Kies buŝo parolas malveraĵon
Kaj kies dekstra mano estas mano de trompo.
9 Ho Dio, novan kanton mi kantos al Vi,
Sur dekkorda psaltero mi muzikos al Vi,
10 Kiu donas helpon al la reĝoj,
Kiu savas Sian sklavon David de danĝera glavo.
11 Liberigu min, kaj savu min el la mano de fremduloj,
Kies buŝo parolas malveraĵon
Kaj kies dekstra mano estas mano de trompo.
12 Niaj filoj kiel plantitaĵoj kreskas en sia juneco;
Niaj filinoj estas kiel skulptitaj kolonoj, ornamoj de palaco;
13 Niaj grenejoj estas plenaj, enhavas sufiĉe da greno de ĉiu speco;
Niaj ŝafoj estas en la nombro de miloj kaj dekmiloj sur
niaj paŝtejoj;
14 Niaj bovoj estas ŝarĝitaj;
Ne ekzistas difekto, ne ekzistas perdo, ne ekzistas ploro
sur niaj stratoj;
15 Feliĉa estas la popolo, kiu havas tian staton;
Feliĉa estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo.

Psalmo 145

Glorkanto de David.

1 Mi altigos Vin, mia Dio, ho Reĝo,
Kaj mi benos Vian nomon ĉiam kaj eterne.
2 Ĉiutage mi Vin benos,
Kaj mi gloros Vian nomon ĉiam kaj eterne.
3 Granda estas la Eternulo kaj tre glorinda,

Kaj Lia grandeco estas nemezurebla.
4 Generacio al generacio laŭdos Viajn farojn
Kaj rakontos pri Via potenco.
5 Pri la majesto de Via granda gloro
Kaj pri Viaj mirindaj faroj mi meditos.
6 La forton de Viaj timindaĵoj oni priparolos,
Kaj Vian grandecon mi rakontos.
7 Oni gloros la renomon de Via granda boneco,
Kaj oni prikantos Vian justecon.
8 Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo,
Longetolera kaj kun granda boneco.
9 La Eternulo estas bona por ĉiuj;
Lia favorkoreco estas super ĉiuj Liaj kreitaĵoj.
10 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj Viaj kreitaĵoj,
Kaj Viaj fideluloj Vin benos.
11 Ili raportos pri la gloro de Via regno
Kaj parolos pri Via potenco,
12 Por sciigi al la homidoj Lian potencon
Kaj la majestan gloron de Lia regno.
13 Via reĝeco estas reĝeco eterna,
Kaj Via regado estas por ĉiuj generacioj.
14 La Eternulo subtenas ĉiujn falantojn
Kaj restarigas ĉiujn kurbigitojn.
15 Ĉies okuloj estas turnitaj al Vi,
Kaj Vi donas al ili ilian manĝon en ĝia tempo.
16 Vi malfermas Vian manon
Kaj satigas favore ĉion vivantan.
17 Justa estas la Eternulo en ĉiuj Siaj vojoj
Kaj bona en ĉiuj Siaj faroj.
18 Proksima estas la Eternulo por ĉiuj, kiuj Lin vokas,

Por ĉiuj, kiuj vokas Lin sincere.
19 La deziron de Siaj respektantoj Li plenumas,
Kaj ilian krion Li aŭdas kaj helpas ilin.
20 La Eternulo gardas ĉiujn Sian amantojn,
Kaj ĉiujn malvirtulojn Li ekstermas.
21 La gloron de la Eternulo eldiros mia buŝo,
Kaj ĉiu karno benu Lian sanktan nomon ĉiam kaj eterne.

Psalmo 146

1 Haleluja!
Gloru, ho mia animo, la Eternulon.
2 Mi gloros la Eternulon en la daŭro de mia tuta vivo,
Mi kantos al mia Dio tiel longe, kiel mi estos.
3 Ne fidu eminentulojn,
Homidon, kiu ne povas helpi.
4 Eliras lia spirito, li reiras en sian teron;
Kaj en tiu tago neniiĝas ĉiuj liaj intencoj.
5 Bone estas al tiu, kies helpo estas la Dio de Jakob,
Kiu esperas al la Eternulo, lia Dio,
6 Kiu kreis la ĉielon kaj la teron,
La maron, kaj ĉion, kio estas en ili,
Kiu gardas la veron eterne;
7 Kiu faras justecon al la prematoj,
Donas panon al la malsataj.
La Eternulo liberigas la malliberulojn;
8 La Eternulo malfermas la okulojn al la blinduloj;
La Eternulo restarigas la kurbigitojn;
La Eternulo amas la virtulojn;
9 La Eternulo gardas la enmigrintojn,

Subtenas orfon kaj vidvinon;
Sed la vojon de malvirtuloj Li pereigas.
10 La Eternulo reĝas eterne,
Via Dio, ho Cion, por ĉiuj generacioj.
Haleluja!

Psalmo 147

1 Haleluja!
Ĉar estas bone kanti al nia Dio,
Ĉar agrabla estas la glorkantado.
2 La Eternulo konstruas Jerusalemon,
La elpelitojn de Izrael Li kolektas.
3 Li sanigas la korprematojn
Kaj bandaĝas iliajn vundojn.
4 Li kalkulas la stelojn,
Kaj al ili ĉiuj Li donas nomojn.
5 Granda estas nia Sinjoro kaj tre forta;
Lia saĝo estas nemezurebla.
6 La Eternulo altigas la humilulojn;
Sed la malvirtulojn Li malaltigas ĝis la tero.
7 Kantu al la Eternulo gloradon,
Muziku al nia Dio per harpo.
8 Li kovras la ĉielon per nuboj,
Pretigas por la tero pluvon,
Kreskigas sur la montoj herbon.
9 Li donas al la bruto ĝian nutraĵon,
Kaj al la korvidoj, kiuj krias.
10 Ne la forton de ĉevalo Li ŝatas;
Ne la femuroj de homo al Li plaĉas:

11 Plaĉas al la Eternulo Liaj timantoj,
Kiuj fidas Lian bonecon.
12 Laŭdu, ho Jerusalem, la Eternulon;
Gloru vian Dion, ho Cion.
13 Ĉar Li fortikigis la riglilojn en viaj pordegoj,
Li benis viajn filojn interne de vi.
14 Li donas pacon al viaj limoj,
Li satigas vin per la plej bona el la tritiko.
15 Li sendas Sian ordonon al la tero;
Tre rapide kuras Lia vorto.
16 Li donas neĝon kiel lanon,
Li ŝutas prujnon kiel cindron.
17 Li ĵetas Sian glacion kiel pecojn;
Kiu kontraŭstaros al Lia frosto?
18 Li sendas Sian vorton, kaj ĉio degelas;
Li blovas per Sia vento, kaj ekfluas akvo.
19 Li sciigas al Jakob Sian vorton,
Siajn leĝojn kaj decidojn al Izrael.
20 Tiel Li ne faras al iu alia popolo;
Kaj Liajn decidojn ili ne scias.
Haleluja!

Psalmo 148

1 Haleluja!
Gloru la Eternulon el la ĉielo,
Gloru Lin en la alto.
2 Gloru Lin, ĉiuj Liaj anĝeloj;
Gloru Lin, ĉiuj Liaj militistaroj.
3 Gloru Lin, suno kaj luno;

Gloru Lin, ĉiuj lumaj steloj.
4 Gloru Lin, plej supraj ĉieloj,
Kaj la akvo, kiu estas super la ĉielo.
5 Ili gloru la nomon de la Eternulo;
Ĉar Li ordonis, kaj ili kreiĝis.
6 Kaj Li starigis ilin por ĉiam, por eterne;
Li donis leĝon, kiun ili ne malobeos.
7 Gloru la Eternulon el la tero,
Marmonstroj kaj ĉiuj abismoj;
8 Fulmo kaj hajlo, neĝo kaj nebulo,
Ventego, kiu plenumas Lian vorton;
9 Montoj kaj ĉiuj montetoj,
Fruktoportaj arboj kaj ĉiuj cedroj;
10 Bestoj kaj ĉiaj brutoj,
Rampaĵoj kaj flugilaj birdoj;
11 Reĝoj de la tero kaj ĉiuj popoloj,
Princoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero;
12 Junuloj kaj junulinoj,
Maljunuloj kaj knaboj.
13 Ili gloru la nomon de la Eternulo,
Ĉar sole Lia nomo estas alta,
Lia majesto estas sur la tero kaj en la ĉielo.
14 Kaj Li altigis la kornon de Sia popolo,
La gloron de ĉiuj Liaj fideluloj,
De la filoj de Izrael, Lia plej proksima popolo.
Haleluja!

Psalmo 149

1 Haleluja!
Kantu al la Eternulo novan kanton,
Lian gloron en la anaro de fideluloj.
2 Izrael ĝoju pri sia Kreinto,
La filoj de Cion ĝoju pri sia Reĝo.
3 Ili gloru Lian nomon en danco,
Per tamburino kaj harpo ili muziku al Li.
4 Ĉar al la Eternulo plaĉas Lia popolo;
Li ornamas humilulojn per savo.
5 La fideluloj ĝoju en honoro,
Kantu ĝoje sur siaj kuŝejoj.
6 Glorado al Dio estas en ilia buŝo,
Kaj dutranĉa glavo en ilia mano,
7 Por fari venĝon super la popoloj,
Punkorektadon super la gentoj;
8 Por malliberigi iliajn reĝojn per ĉenoj
Kaj iliajn eminentulojn per feraj katenoj;
9 Por fari super ili antaŭdestinitan juĝon.
Tio estas honoro por ĉiuj Liaj fideluloj.
Haleluja!

Psalmo 150

1 Haleluja!
Gloru Dion en Lia sanktejo,
Gloru Lin en la firmaĵo de Lia forto.
2 Gloru Lin por Liaj potencaj faroj,
Gloru Lin laŭ Lia granda majesto.
3 Gloru Lin per sonado de trumpeto,

Gloru Lin per psaltero kaj harpo.
4 Gloru Lin per tamburino kaj danco,
Gloru Lin per kordinstrumentoj kaj fluto.
5 Gloru Lin per laŭtaj cimbaloj,
Gloru Lin per tintantaj cimbaloj.
6 Ĉio spiranta gloru la Eternulon.
Haleluja!

La sentencoj de Salomono

Ĉapitro 1

1 Sentencoj de Salomono, filo de David, reĝo de Izrael:
2 Por scii saĝon kaj moralinstruon;
Por kompreni parolojn de prudento;
3 Por ricevi instruon pri saĝo,
Vero, justo, kaj honesto;
4 Por doni al la malkleruloj spiriton,
Al la junulo scion kaj singardemon.
5 Saĝulo aŭdu kaj plimultigu sian scion,
Kaj prudentulo akiros gvidajn kapablojn,
6 Por kompreni sentencon kaj retoraĵon,
La vortojn de saĝuloj kaj iliajn enigmojn.
7 La timo antaŭ la Eternulo estas la komenco de sciado.
Saĝon kaj instruon malpiuloj malestimas.
8 Aŭskultu, mia filo, la instruon de via patro,
Kaj ne forĵetu la ordonon de via patrino;
9 Ĉar ili estas bela krono por via kapo,
Kaj ornamo por via kolo.
10 Mia filo, se pekuloj vin logos,
Ne sekvu ilin.
11 Se ili diros: Iru kun ni,
Ni embuskos por mortigi,
Ni senkaŭze insidos senkulpulojn;
12 Kiel Ŝeol ni englutos ilin vivajn,

Kaj la piulojn kiel irantajn en la tombon;
13 Ni trovos diversajn grandvaloraĵojn,
Ni plenigos niajn domojn per rabaĵo;
14 Vi lotos meze inter ni,
Unu monujo estos por ni ĉiuj:
15 Mia filo, ne iru la vojon kune kun ili;
Gardu vian piedon de ilia vojstreko,
16 Ĉar iliaj piedoj kuras al malbono,
Kaj rapidas, por verŝi sangon.
17 Ĉar vane estas metata reto
Antaŭ la okuloj de ĉiu birdo.
18 Kaj ili embuskas sian propran sangon,
Ili insidas siajn proprajn animojn.
19 Tiaj estas la vojoj de ĉiu, kiu avidas rabakiron;
Ĝi forprenas la vivon de sia posedanto.
20 La saĝo krias sur la strato;
Ĝi aŭdigas sian voĉon sur la placoj;
21 Ĝi vokas en la ĉefaj kunvenejoj, ĉe la pordegaj enirejoj;
En la urbo ĝi diras siajn parolojn.
22 Ĝis kiam, ho malkleruloj, vi amos nescion?
Kaj al blasfemantoj plaĉos blasfemado,
Kaj senprudentuloj malamos scion?
23 Returnu vin al mia predikado;
Jen mi eligos al vi mian spiriton,
Mi sciigos al vi miajn vortojn.
24 Ĉar mi vokis, kaj vi rifuzis;
Mi etendis mian manon, kaj neniu atentis;
25 Kaj vi forĵetis ĉiujn miajn konsilojn,
Kaj miajn predikojn vi ne deziris;
26 Tial ankaŭ mi ridos ĉe via malfeliĉo;

Mi mokos, kiam timo vin atakos.
27 Kiam la timo atakos vin kiel uragano,
Kaj via malfeliĉo venos kiel ventego,
Kiam venos al vi mizero kaj sufero:
28 Tiam ili min vokos, sed mi ne respondos;
Ili min serĉos, sed min ne trovos.
29 Tial ke ili malamis scion,
Kaj timon antaŭ la Eternulo ili ne deziris havi,
30 Ili ne deziris miajn konsilojn,
Ili malestimis ĉiujn miajn predikojn:
31 Ili manĝu la fruktojn de sia agado,
Kaj ili satiĝu de siaj pripensoj.
32 Ĉar la kapricoj de la malsaĝuloj ilin mortigas,
Kaj la senzorgeco de la senorduloj ilin pereigas.
33 Sed kiu min aŭskultas, tiu loĝos sendanĝere,
Kaj estos trankvila, kaj ne timos malbonon.

Ĉapitro 2

1 Mia filo! se vi akceptos miajn parolojn
Kaj konservos ĉe vi miajn ordonojn,
2 Ke via orelo atente aŭskultos saĝon
Kaj vian koron vi inklinigos al komprenado;
3 Se vi vokos la prudenton
Kaj direktos vian voĉon al la saĝo;
4 Se vi serĉos ĝin kiel arĝenton,
Serĉegos kiel trezoron:
5 Tiam vi komprenos la timon antaŭ la Eternulo,
Kaj vi akiros konadon pri Dio.
6 Ĉar la Eternulo donas saĝon;

El Lia buŝo venas scio kaj kompreno.
7 Li havas helpon por la virtuloj;
Li estas ŝildo por tiuj, kiuj vivas pie.
8 Li gardas la iradon de la justo,
Kaj zorgas pri la vojo de Siaj piuloj.
9 Tiam vi komprenos veremon kaj juston
Kaj pion kaj ĉiun bonan vojon.
10 Ĉar saĝo venos en vian koron,
Kaj scio estos agrabla por via animo.
11 Bona konscio vin gvidos,
Prudento vin gardos,
12 Por savi vin de la vojo de malbono,
De homo, parolanta kontraŭveraĵon,
13 De tiuj, kiuj forlasas la ĝustan vojon,
Por iri la vojojn de mallumo,
14 Kiuj ĝojas, kiam ili faras malbonon,
Trovas plezuron en la malordo de la malboneco,
15 Kies vojoj estas malrektaj
Kaj kies irado deflankiĝis;
16 Por savi vin de fremda virino,
De edzino ne via, kies paroloj estas glataj,
17 Kiu forlasas la amikon de sia juneco,
Kaj forgesas la ligon de sia Dio;
18 Ĉar ŝia domo kondukas al morto,
Kaj ŝiaj paŝoj al la inferuloj;
19 Ĉiuj, kiuj eniras al ŝi, ne revenas,
Kaj ne reatingas la vojon de la vivo;
20 Ke vi iru la vojon de bonuloj,
Kaj sekvu la paŝosignojn de piuloj.
21 Ĉar la piuloj loĝos sur la tero,

Kaj la senpekuloj restos sur ĝi;
22 Sed la malpiuloj estos ekstermitaj de sur la tero,
Kaj la maliculoj estos malaperigitaj de tie.

Ĉapitro 3

1 Mia filo! ne forgesu mian instruon,
Kaj via koro konservu miajn ordonojn.
2 Ĉar ili akirigos al vi longan vivon,
Jarojn de vivo kaj paco.
3 Favoro kaj vero vin ne forlasu;
Alligu ilin al via kolo,
Skribu ilin sur la tabeloj de via koro.
4 Kaj vi trovos favoron kaj bonan opinion
Ĉe Dio kaj homoj.
5 Fidu la Eternulon per via tuta koro,
Kaj ne fidu vian prudenton.
6 Konsciu Lin en ĉiuj viaj vojoj,
Kaj Li ĝustigos vian iradon.
7 Ne opiniu vin saĝa;
Timu la Eternulon, kaj deturnu vin de malbono.
8 Ĉi tio estos saniga por via korpo,
Kaj bona nutro por viaj ostoj.
9 Faru honoron al la Eternulo el via havo
Kaj el la unuavenaĵo de ĉiuj viaj rikoltoj:
10 Tiam viaj grenejoj tute pleniĝos,
Kaj viaj vinpremejoj superbordigos moston.
11 La instruon de la Eternulo, ho mia filo, ne malŝatu;
Kaj ne deturnu vin, kiam Li faras al vi punon;
12 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,

Kiel patro la filon, en kiu li havas plezuron.
13 Feliĉa estas la homo, kiu trovis saĝon,
Kaj la homo, kiu akiris prudenton;
14 Ĉar estas pli bone ĝin aĉeti, ol aĉeti arĝenton,
Kaj ĝia rikoltaĵo estas pli bona, ol pura oro.
15 Ĝi estas pli kara, ol juveloj;
Kaj nenio, kion vi povus deziri, povas esti komparata kun ĝi.
16 Longa vivo estas en ĝia dekstra mano;
Riĉo kaj gloro estas en ĝia maldekstra mano.
17 Ĝiaj vojoj estas vojoj agrablaj,
Kaj ĉiuj ĝiaj vojetoj estas paco.
18 Ĝi estas arbo de vivo por tiuj, kiuj ĝin ekkaptis;
Kaj feliĉaj estas tiuj, kiuj ĝin posedas.
19 La Eternulo per saĝo fondis la teron;
Per prudento Li aranĝis la ĉielon.
20 Per Lia ĉionsciado disiĝis abismoj;
Kaj la nuboj elverŝas roson.
21 Mia filo! ili ne foriru de viaj okuloj;
Konservu klarecon de la kapo kaj prudenton:
22 Ili estos vivo por via animo,
Kaj ornamo por via kolo.
23 Tiam vi iros sendanĝere vian vojon,
Kaj via piedo ne falpuŝiĝos.
24 Kiam vi kuŝiĝos dormi, vi ne timos;
Kaj kiam vi kuŝos, via dormo estos agrabla.
25 Ne timu subitan teruron,
Nek pereigon, kiu povus veni de malbonuloj;
26 Ĉar la Eternulo estos via helpo,
Kaj gardos vian piedon kontraŭ reto.
27 Ne rifuzu bonon al la bezonantoj,

Se via mano havas la forton por fari.
28 Kiam vi havas ĉe vi, ne diru al via proksimulo:
Iru kaj revenu, kaj morgaŭ mi donos.
29 Ne pripensu malbonon kontraŭ via proksimulo,
Kiam li kun konfido loĝas ĉe vi.
30 Ne malpacu kun iu senkaŭze,
Se li ne faris al vi malbonon.
31 Ne enviu rabemulon,
Kaj elektu neniun el liaj vojoj;
32 Ĉar la perversulojn la Eternulo abomenas,
Kaj Sian intencon Li malkaŝas al la piuloj.
33 Malbeno de la Eternulo estas en la domo de malbonulo,
Kaj la loĝejon de piuloj Li benas.
34 La mokantojn Li mokas,
Kaj al la humiluloj Li donas favoron.
35 Honoron heredas saĝuloj;
Sed malsaĝuloj forportas honton.

Ĉapitro 4

1 Aŭskultu, infanoj, la instruon de la patro,
Kaj atentu, por lerni prudenton;
2 Ĉar bonan instruon mi donis al vi;
Mian leĝon ne forlasu.
3 Ĉar mi estis filo de mia patro,
Dorlotata kaj sola de mia patrino.
4 Kaj li instruis min, kaj diris al mi:
Via koro akceptu miajn vortojn;
Observu miajn ordonojn, kaj vi vivos.
5 Akiru saĝon, akiru prudenton;

Ne forgesu, kaj ne deflankiĝu de la paroloj de mia buŝo.
6 Ne forlasu ĝin, kaj ĝi vin gardos;
Amu ĝin, kaj ĝi zorgos pri vi.
7 La komenco de saĝo estas: akiru saĝon;
Kaj por via tuta havo akiru prudenton.
8 Ŝatu ĝin alte, kaj ĝi vin altigos;
Kaj ĝi donos al vi honoron, se vi ĝin enbrakigos.
9 Ĝi donos ĉarman ornamon al via kapo;
Belan kronon ĝi donacos al vi.
10 Aŭskultu, mia filo, kaj akceptu miajn vortojn;
Kaj multiĝos la jaroj de via vivo.
11 Mi kondukos vin laŭ la vojo de saĝo;
Mi irigos vin sur rekta vojstreko.
12 Kiam vi iros, via irado ne estos malfaciligata;
Kaj kiam vi kuros, vi ne falpuŝiĝos.
13 Tenu forte la instruon, ne forlasu ĝin;
Konservu ĝin, ĉar ĝi estas via vivo.
14 La vojstrekon de malpiuloj ne iru,
Kaj ne ekpaŝu sur la vojo de malbonuloj;
15 Evitu ĝin, ne trapasu ĝin;
Flankiĝu de ĝi, kaj preterpasu.
16 Ĉar ili ne ekdormas, se ili ne faris malbonon;
Kaj ili perdas la dorman ripozon, se ili ne pekigis;
17 Ĉar ili manĝas panon de malpio
Kaj trinkas vinon de krimo.
18 Kaj la vojo de piuloj estas kiel lumo leviĝanta,
Kiu ĉiam pli lumas ĝis plena tagiĝo.
19 La vojo de malpiuloj estas kiel mallumo;
Ili ne scias, je kio ili falpuŝiĝos.
20 Mia filo, atentu miajn vortojn;

Klinu vian orelon al miaj paroloj.
21 Ili ne foriĝu de viaj okuloj;
Gardu ilin en via koro.
22 Ĉar ili estas vivo por tiuj, kiuj ilin trovis,
Kaj sanigaj por ilia tuta korpo.
23 Pli ol ĉion gardatan, gardu vian koron;
Ĉar el ĝi eliras la vivo.
24 Forigu de vi falsemon de la buŝo,
Kaj malicon de la lipoj malproksimigu de vi.
25 Viaj okuloj rigardu rekte,
Kaj viaj palpebroj direktiĝu rekte antaŭen.
26 Fortikigu la direkton de viaj piedoj,
Kaj ĉiuj viaj vojoj estu firmaj.
27 Ne ŝanceliĝu dekstren, nek maldekstren;
Forigu de malbono vian piedon.

Ĉapitro 5

1 Mia filo! atentu mian saĝon;
Al mia prudento klinu vian orelon,
2 Por ke vi konservu prudenton
Kaj via buŝo tenu scion.
3 Ĉar la buŝo de malĉastulino elverŝas mielon,
Kaj ŝia gorĝo estas pli glata ol oleo.
4 Sed ŝia sekvaĵo estas maldolĉa kiel absinto,
Akra kiel ambaŭtranĉa glavo.
5 Ŝiaj piedoj iras malsupren al la morto;
Ŝiaj paŝoj atingas Ŝeolon.
6 Ŝi ne iras rekte laŭ la vojo de vivo;
Ŝiaj paŝoj ŝanceliĝas, sed tion ŝi ne scias.

7 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min,
Kaj ne forkliniĝu de la vortoj de mia buŝo.
8 Malproksimigu de ŝi vian vojon,
Kaj ne proksimiĝu al la pordo de ŝia domo,
9 Por ke vi ne fordonu al aliaj vian honoron
Kaj viajn jarojn al la kruelulo,
10 Por ke fremduloj ne satiĝu de via havo,
Kaj viaj laboroj ne estu en fremda domo,
11 Ĝis vi ĝemos en la fino,
Kiam konsumiĝos via karno kaj via korpo,
12 Kaj vi diros: Ho, kiel mi malamis instruon,
Kaj mia koro malŝatis moraligon!
13 Kaj mi ne aŭskultis la voĉon de miaj instruantoj,
Kaj mi ne klinis mian orelon al miaj lernigantoj.
14 Mi estis preskaŭ en ĉia malbono
Meze de kunveno kaj societo.
15 Trinku akvon el via cisterno,
Kaj fluantan el via puto.
16 Viaj fontoj disfluu eksteren,
Akvaj torentoj en la stratojn.
17 Ili apartenu al vi sola,
Sed ne al aliaj kun vi.
18 Via fonto estu benata;
Kaj havu ĝojon de la edzino de via juneco.
19 Ŝi estas ĉarma kiel cervino,
Kaj aminda kiel ibeksino;
Ŝiaj karesoj ĝuigu vin en ĉiu tempo,
Ŝia amo ĉiam donu al vi plezuron.
20 Kaj kial, mia filo, vi volas serĉi al vi plezuron ĉe
fremda virino

Kaj enbrakigi ne apartenantan al vi?
21 Ĉar antaŭ la okuloj de la Eternulo estas la vojoj de homo,
Kaj ĉiujn liajn irojn Li pripensas.
22 Liaj propraj malbonfaroj enkaptos la malpiulon,
Kaj la ŝnuroj de lia peko lin tenos.
23 Li mortos pro manko de eduko;
Kaj la multo de lia senprudenteco lin devojigos.

Ĉapitro 6

1 Mia filo! se vi garantiis por via proksimulo
Kaj donis vian manon por aliulo,
2 Tiam vi enretiĝis per la vortoj de via buŝo,
Kaptiĝis per la vortoj de via buŝo.
3 Tiam, mia filo, agu tiel kaj saviĝu,
Ĉar vi falis en la mano de via proksimulo:
Iru, vigliĝu, kaj petegu vian proksimulon;
4 Ne lasu viajn okulojn dormi
Kaj viajn palpebrojn dormeti;
5 Savu vin, kiel gazelo, el la mano,
Kaj kiel birdo el la mano de la birdokaptisto.
6 Iru al la formiko, vi maldiligentulo;
Rigardu ĝian agadon, kaj saĝiĝu.
7 Kvankam ĝi ne havas estron,
Nek kontrolanton, nek reganton,
8 Ĝi pretigas en la somero sian panon,
Ĝi kolektas dum la rikolto sian manĝon.
9 Ĝis kiam, maldiligentulo, vi kuŝos?
Kiam vi leviĝos de via dormo?
10 Iom da dormo, iom da dormeto,

Iom da kunmeto de la manoj por kuŝado;
11 Kaj venos via malriĉeco kiel rabisto,
Kaj via senhaveco kiel viro armita.
12 Homo sentaŭga, homo malbonfarema,
Iras kun buŝo malica,
13 Donas signojn per la okuloj, aludas per siaj piedoj,
Komprenigas per siaj fingroj;
14 Perverseco estas en lia koro, li intencas malbonon;
En ĉiu tempo li semas malpacon.
15 Tial subite venos lia pereo;
Li estos rompita subite, kaj neniu lin sanigos.
16 Jen estas ses aferoj, kiujn la Eternulo malamas,
Kaj sep, kiujn Li abomenegas.
17 Arogantaj okuloj, mensogema lango,
Kaj manoj, kiuj verŝas senkulpan sangon,
18 Koro, kiu preparas malbonfarajn intencojn,
Piedoj, kiuj rapidas kuri al malbono,
19 Falsa atestanto, kiu elspiras mensogojn;
Kaj tiu, kiu semas malpacon inter fratoj.
20 Konservu, mia filo, la ordonon de via patro,
Kaj ne forĵetu la instruon de via patrino.
21 Ligu ilin por ĉiam al via koro,
Volvu ilin sur vian kolon.
22 Kiam vi iros, ili gvidos vin;
Kiam vi kuŝiĝos, ili vin gardos;
Kaj kiam vi vekiĝos, ili parolos kun vi.
23 Ĉar moralordono estas lumingo, kaj instruo estas lumo,
Kaj edifaj predikoj estas vojo de vivo,
24 Por gardi vin kontraŭ malbona virino,
Kontraŭ glata lango de fremdulino.

25 Ne deziregu en via koro ŝian belecon,
Kaj ne kaptiĝu per ŝiaj palpebroj.
26 Ĉar la kosto de publikulino estas nur unu pano;
Sed fremda edzino forkaptas la grandvaloran animon.
27 Ĉu iu povas teni fajron en sia sino tiel,
Ke liaj vestoj ne brulu?
28 Ĉu iu povas marŝi sur ardantaj karboj,
Ne bruligante siajn piedojn?
29 Tiel ankaŭ estas kun tiu, kiu venas al la edzino de sia
proksimulo;
Neniu, kiu ŝin ektuŝas, restas sen puno.
30 Oni ne faras grandan honton al ŝtelanto,
Se li ŝtelas por sin satigi, kiam li malsatas;
31 Kaj kiam oni lin kaptas, li pagas sepoble;
La tutan havon de sia domo li fordonas.
32 Sed kiu adultas kun virino, tiu estas sensaĝa;
Tiu, kiu faras tion, pereigas sian animon;
33 Batojn kaj malhonoron li ricevas,
Kaj lia honto ne elviŝiĝas;
34 Ĉar furiozas la ĵaluzo de la edzo;
Kaj li ne indulgas en la tempo de la venĝo.
35 Li rigardas nenian kompenson,
Kaj li ne akceptas, se vi volas eĉ multe donaci.

Ĉapitro 7

1 Mia filo! konservu miajn vortojn,
Kaj gardu ĉe vi miajn moralordonojn.
2 Konservu miajn moralordonojn, kaj vivu;
Kaj mian instruon, kiel la pupilon de viaj okuloj.

3 Ligu ilin al viaj fingroj;
Skribu ilin sur la tabelo de via koro.
4 Diru al la saĝo: Vi estas mia fratino;
Kaj la prudenton nomu mia parencino;
5 Por ke vi estu gardata kontraŭ fremda edzino,
Kontraŭ fremdulino, kies paroloj estas glataj.
6 Ĉar mi rigardis tra fenestro de mia domo,
Tra mia krado;
7 Kaj mi vidis inter la naivuloj,
Mi rimarkis inter la nematuruloj junulon senprudentan,
8 Kiu pasis sur la placo preter ŝia angulo,
Kaj iris la vojon al ŝia domo,
9 En krepusko, en vespero de tago,
Kiam fariĝis nokto kaj mallumo.
10 Kaj jen renkonte al li iras virino
En ornamo de publikulino, ruzema je la koro.
11 Bruema kaj vagema;
Ŝiaj piedoj ne loĝas en ŝia domo.
12 Jen ŝi estas sur la strato, jen sur la placoj,
Kaj apud ĉiu angulo ŝi embuskas.
13 Kaj ŝi kaptis lin, kaj kisis lin
Kun senhonta vizaĝo, kaj diris al li:
14 Mi devis alporti dankan oferdonon;
Hodiaŭ mi plenumis mian solenan promeson.
15 Tial mi eliris al vi renkonte,
Por serĉi vian vizaĝon, kaj mi vin trovis.
16 Mi bele kovris mian liton
Per multkoloraj teksaĵoj el Egiptujo.
17 Mi parfumis mian kuŝejon
Per mirho, aloo, kaj cinamo.

18 Venu, ni ĝuu sufiĉe volupton ĝis la mateno,
Ni plezuriĝu per la amo.
19 Ĉar mia edzo ne estas hejme,
Li iris en malproksiman vojon;
20 La sakon kun mono li prenis kun si;
Li revenos hejmen je la plenluno.
21 Ŝi forlogis lin per sia multeparolado,
Per sia glata buŝo ŝi lin entiris.
22 Li tuj iras post ŝi,
Kiel bovo iras al la buĉo
Kaj kiel katenita malsaĝulo al la puno;
23 Ĝis sago fendas al li la hepaton;
Kiel birdo rapidas al la kaptilo,
Kaj ne scias, ke ĝi pereigas sian vivon.
24 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min,
Atentu la vortojn de mia buŝo.
25 Via koro ne flankiĝu al ŝia vojo,
Ne eraru sur ŝia irejo;
26 Ĉar multajn ŝi vundis kaj faligis,
Kaj multegaj estas ŝiaj mortigitoj.
27 Ŝia domo estas vojoj al Ŝeol,
Kiuj kondukas malsupren al la ĉambroj de la morto.

Ĉapitro 8

1 Ĉu ne vokas la saĝo?
Kaj ĉu la prudento ne aŭdigas sian voĉon?
2 Ĝi staras sur la pinto de altaĵoj,
Apud la vojo, ĉe la vojkruĉiĝoj.
3 Apud la pordegoj, ĉe la eniro en la urbon,

Ĉe la eniro tra la pordoj, ĝi kantas:
4 Al vi, ho viroj, mi vokas;
Kaj mia voĉo sin turnas al la homoj:
5 Komprenu, naivuloj, la prudenton,
Kaj senspirituloj prenu en la koron.
6 Aŭskultu, ĉar mi parolos gravaĵon,
Kaj ĝustaĵo eliros el mia buŝo.
7 Ĉar mia lango parolos veron,
Kaj malpiaĵon abomenas miaj lipoj.
8 Justaj estas ĉiuj paroloj de mia buŝo;
Ili ne enhavas falson kaj malicon.
9 Ĉiuj ili estas ĝustaj por tiu, kiu ilin komprenas,
Kaj justaj por tiuj, kiuj akiris scion.
10 Prenu mian instruon, kaj ne arĝenton;
Kaj la scion ŝatu pli, ol plej puran oron.
11 Ĉar saĝo estas pli bona ol multekostaj ŝtonoj;
Kaj nenio, kion oni povas deziri, povas esti egala al ĝi.
12 Mi, saĝo, loĝas kun la prudento,
Kaj mi trovas prudentajn konsilojn.
13 Timo antaŭ la Eternulo malamas malbonon,
Fieron, malhumilon, kaj malbonan vojon;
Malsinceran buŝon mi malamas.
14 De mi venas konsilo kaj bonaranĝo;
Mi estas prudento; al mi apartenas forto.
15 Per mi reĝas la reĝoj,
Kaj la estroj donas leĝojn de justeco.
16 Per mi regas la princoj
Kaj la potenculoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero.
17 Mi amas miajn amantojn;
Kaj miaj serĉantoj min trovos.

18 Riĉo kaj gloro estas ĉe mi,
Daŭra havo kaj justo.
19 Mia frukto estas pli bona ol oro kaj ol plej pura oro;
Kaj la rikolto de mi estas pli bona ol elektita arĝento.
20 Laŭ la vojo de vero mi iras,
Laŭ la vojstreko de la justo;
21 Por heredigi al miaj amantoj esencan bonon,
Kaj plenigi iliajn trezorejojn.
22 La Eternulo min formis en la komenco de Sia vojo,
Antaŭ Siaj kreitaĵoj, tre antikve.
23 Antaŭ eterno mi estis firme fondita, en la komenco,
Antaŭ la kreo de la tero.
24 Kiam ankoraŭ ne ekzistis la abismoj, mi estis jam naskita,
Kiam ankoraŭ ne ekzistis fontoj, ŝprucigantaj akvon.
25 Antaŭ ol la montoj estis starigitaj,
Antaŭ la altaĵoj mi estis kreita;
26 Kiam la tero ankoraŭ ne estis farita, nek la kampoj,
Nek la komencaj polveroj de la mondo.
27 Dum Li firmigis la ĉielojn, mi jam estis tie;
Dum Li desegnis limojn sur la supraĵo de la abismo,
28 Dum Li fortikigis la nubojn supre,
Dum Li firmigis la fontojn de la abismo,
29 Dum Li donis Sian leĝon al la maro,
Por ke la akvoj ne transpaŝu siajn bordojn,
Kaj dum Li difinis la fundamentojn de la tero:
30 Tiam mi estis ĉe Li kiel konstruanto;
Mi estis la ĝojo de ĉiuj tagoj,
Ludante antaŭ Li ĉiutempe.
31 Mi ludas sur Lia mondo-tero;
Kaj mia ĝojo estas inter la homidoj.

32 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min;
Kaj feliĉaj estos tiuj, kiuj iras laŭ miaj vojoj.
33 Aŭskultu instruon kaj saĝiĝu,
Kaj ne forĵetu ĝin.
34 Feliĉa estas la homo, kiu min aŭskultas,
Kiu maldormas ĉiutage ĉe miaj pordoj,
Kiu staras garde ĉe la fostoj de miaj pordegoj.
35 Ĉar kiu min trovis, tiu trovis vivon,
Kaj akiros favoron de la Eternulo.
36 Sed kiu maltrafas min, tiu difektas sian animon;
Ĉiuj, kiuj min malamas, amas la morton.

Ĉapitro 9

1 La saĝo konstruis sian domon,
Ĉarpentis ĝiajn sep kolonojn.
2 Ĝi buĉis sian bruton, verŝis sian vinon,
Kaj pretigis sian tablon.
3 Ĝi sendis siajn servantinojn,
Por anonci sur la pintoj de la altaĵoj de la urbo:
4 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi tien!
Al la senspritulo ĝi diris:
5 Venu, manĝu de mia pano,
Kaj trinku el la vino, kiun mi enverŝis.
6 Forlasu la malsaĝaĵon, kaj vivu;
Kaj iru laŭ la vojo de la prudento.
7 Kiu instruas blasfemanton, tiu prenas sur sin malhonoron;
Kaj kiu penas ĝustigi malpiulon, tiu estas mokata.
8 Ne penu ĝustigi blasfemanton, ke li vin ne malamu:
Penu ĝustigi saĝulon, kaj li vin amos.

9 Donu al saĝulo, kaj li ankoraŭ pli saĝiĝos;
Instruu justulon, kaj li lernos pli.
10 La komenco de la saĝo estas timo antaŭ la Eternulo;
Kaj ekkono pri la Sanktulo estas prudento.
11 Ĉar per mi plimultiĝos viaj tagoj,
Kaj aldoniĝos al vi jaroj da vivo.
12 Se vi saĝiĝis, vi saĝiĝis por vi;
Kaj se vi blasfemas, vi sola suferos.
13 Virino malsaĝa, bruema,
Sensprita, kaj nenion scianta,
14 Sidas ĉe la pordo de sia domo,
Sur seĝo sur altaĵo de la urbo,
15 Por voki la pasantojn,
Kiuj iras sian ĝustan vojon:
16 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi tien!
Kaj al la senspritulo ŝi diris:
17 Akvoj ŝtelitaj estas dolĉaj,
Kaj pano kaŝita estas agrabla.
18 Kaj li ne scias, ke tie estas mortintoj
Kaj ke ŝiaj invititoj estas en la profundoj de Ŝeol.

Ĉapitro 10

1 Sentencoj de Salomono.
Saĝa filo estas ĝojo por sia patro,
Kaj filo malsaĝa estas malĝojo por sia patrino.
2 Maljustaj trezoroj ne donas utilon;
Sed bonfaremo savas de morto.
3 La Eternulo ne malsatigos animon de piulo;
Sed la avidon de malpiulo Li forpuŝas.

4 Maldiligenta mano malriĉigas;
Sed mano de diligentuloj riĉigas.
5 Kiu kolektas dum la somero, tiu estas filo saĝa;
Sed kiu dormas en la tempo de rikolto, tiu estas filo hontinda.
6 Beno estas sur la kapo de piulo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon.
7 La memoro de piulo estas benata;
Sed la nomo de malpiuloj forputros.
8 Kiu havas saĝan koron, tiu akceptos moralordonojn;
Sed kiu havas malsaĝan buŝon, tiu renversiĝos.
9 Kiu iras en senkulpeco, tiu iras sendanĝere;
Sed kiu kurbigas siajn vojojn, tiu estos punita.
10 Kiu grimacas per la okulo, tiu kaŭzas suferon;
Kaj kiu havas malsaĝan buŝon, tiu renversiĝos.
11 La buŝo de piulo estas fonto de vivo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon.
12 Malamo kaŭzas malpacon;
Sed amo kovras ĉiujn pekojn.
13 Sur la lipoj de prudentulo troviĝas saĝo;
Sed vergo apartenas al la dorso de sensaĝulo.
14 Saĝuloj konservas la scion;
Sed la buŝo de malsaĝulo estas proksima al la pereo.
15 La havo de riĉulo estas lia fortika urbo;
Sed pereo por la malriĉuloj estas ilia malriĉo.
16 La laborpago de piulo estas por la vivo;
La enspezoj de malpiulo estas por peko.
17 Kiu konservas la instruon, tiu iras al vivo;
Sed kiu forĵetas atentigon, tiu restas en eraro.
18 Kiu kaŝas malamon, tiu havas falseman buŝon;
Kaj kiu eligas kalumnion, tiu estas malsaĝulo.

19 Ĉe multo da vortoj ne evitebla estas peko;
Sed kiu retenas siajn lipojn, tiu estas saĝa.
20 La lango de piulo estas plej bonspeca arĝento;
La koro de malpiuloj estas kiel nenio.
21 La lipoj de piulo gvidas multajn;
Sed malsaĝuloj mortas pro manko de saĝo.
22 La beno de la Eternulo riĉigas,
Kaj malĝojon Li ne aldonas al ĝi.
23 Por malsaĝulo estas ĝojo fari malbonon;
Kaj saĝo, por saĝulo.
24 Kio timigas malpiulon, tio trafos lin;
Kaj kion deziras piuloj, tio estos donita al ili.
25 Kiel pasanta ventego, tiel malpiulo rapide malaperas;
Sed piulo havas eternan fundamenton.
26 Kiel la vinagro por la dentoj kaj la fumo por la okuloj,
Tiel la maldiligentulo estas por tiuj, kiuj lin sendis.
27 La timo antaŭ la Eternulo multigas la tagojn;
Sed la jaroj de malpiuloj estos mallongigitaj.
28 La atendo de piuloj fariĝos ĝojo;
Sed la espero de malpiuloj pereos.
29 La vojo de la Eternulo estas defendo por la senpekulo,
Sed pereo por la malbonfarantoj.
30 Piulo neniam falpuŝiĝos;
Sed la malpiuloj ne restos sur la tero.
31 La buŝo de piulo eligas saĝon;
Sed lango falsema estos ekstermita.
32 La lipoj de piulo anoncas favoraĵon,
Kaj la buŝo de malpiuloj malicaĵon.

Ĉapitro 11

1 Malvera pesilo estas abomenaĵo por la Eternulo;
Sed plena pezo plaĉas al Li.
2 Se venis malhumileco, venos ankaŭ honto;
Sed ĉe la humiluloj estas saĝo.
3 La senkulpeco de la piuloj gvidos ilin;
Sed la falsemo pereigos la maliculojn.
4 Ne helpos riĉo en la tago de kolero;
Sed bonfaremo savas de morto.
5 La justeco de piulo ebenigas lian vojon;
Sed malpiulo falos per sia malpieco.
6 La justeco de piuloj savos ilin;
Sed la pasio de maliculoj ilin kaptos.
7 Kiam mortas homo pia, ne pereas lia espero;
Sed la atendo de la pekuloj pereas.
8 Piulo estas savata kontraŭ mizero,
Kaj malpiulo venas sur lian lokon.
9 Per la buŝo de hipokritulo difektiĝas lia proksimulo;
Sed per kompreno piuloj saviĝas.
10 Kiam al la piuloj estas bone, la urbo ĝojas;
Kaj kiam pereas malpiuloj, ĝi estas gaja.
11 Per la beno de piuloj urbo altiĝas;
Kaj per la buŝo de malpiuloj ĝi ruiniĝas.
12 Kiu mokas sian proksimulon, tiu estas malsaĝulo;
Sed homo prudenta silentas.
13 Kiu iras kun kalumnioj, tiu elperfidas sekreton;
Sed kiu havas fidelan spiriton, tiu konservas aferon.
14 Ĉe manko de prikonsiliĝo popolo pereas;
Sed ĉe multe da konsilantoj estas bonstato.
15 Malbonon faras al si tiu, kiu garantias por fremdulo;

Sed kiu malamas donadon de mano, tiu estas ekster danĝero.
16 Aminda virino akiras honoron,
Kaj potenculoj akiras riĉon.
17 Bonkora homo donos bonon al sia animo,
Kaj kruelulo detruas sian karnon.
18 Malvirtulo akiras profiton malveran,
Kaj la semanto de virto veran rekompencon.
19 Bonfarado kondukas al vivo;
Kaj kiu celas malbonon, tiu iras al sia morto.
20 Abomenaĵo por la Eternulo estas la malickoruloj;
Sed plaĉas al Li tiuj, kiuj iras vojon pian.
21 Oni povas esti certa, ke malvirtulo ne restos senpuna;
Sed la idaro de virtuloj estos savita.
22 Kiel ora ringo sur la nazo de porko,
Tiel estas virino bela, sed malbonkonduta.
23 La deziro de virtuloj estas nur bono;
Sed malvirtuloj povas esperi nur koleron.
24 Unu disdonas, kaj riĉiĝas ĉiam pli;
Alia tro avaras, kaj tamen nur malriĉiĝas.
25 Animo benanta ĝuos bonstaton;
Kaj kiu trinkigas, tiu mem havos sufiĉe por trinki.
26 Kiu retenas grenon, tiun malbenas la popolo;
Sed beno venas sur la kapon de tiu, kiu disdonas.
27 Kiu celas bonon, tiu atingos plaĉon;
Sed kiu serĉas malbonon, tiun ĝi trafos.
28 Kiu fidas sian riĉecon, tiu falos;
Sed virtuloj floros kiel juna folio.
29 Kiu detruas sian domon, tiu heredos venton;
Kaj malsaĝulo estas sklavo de saĝulo.
30 La frukto de virtulo estas arbo de vivo;

Kaj akiranto de animoj estas saĝulo.
31 Se virtulo ricevas redonon sur la tero,
Tiom pli malvirtulo kaj pekulo!

Ĉapitro 12

1 Kiu amas instruon, tiu amas scion;
Sed kiu malamas atentigon, tiu estas malsaĝulo.
2 Bonulo akiras favoron de la Eternulo;
Sed homo malica estos kondamnita.
3 Ne fortikiĝos homo per malvirto;
Sed la radiko de virtuloj ne ŝanceliĝos.
4 Brava virino estas krono por sia edzo;
Sed senhonora estas kiel puso en liaj ostoj.
5 La pensoj de virtuloj estas justeco;
La meditado de malvirtuloj estas malico.
6 La paroloj de malvirtuloj estas insido pri sango;
Sed la buŝo de virtuloj ilin savas.
7 La malvirtuloj renversiĝos kaj malaperos;
Sed la domo de virtuloj staros forte.
8 Oni laŭdas homon laŭ lia saĝo;
Sed perversulo estos hontigita.
9 Pli bona estas homo negrava, sed laboranta por si,
Ol homo, kiu serĉas honoron, sed al kiu mankas pano.
10 Virtulo kompatas la vivon de sia bruto;
Sed la koro de malvirtuloj estas kruela.
11 Kiu prilaboras sian teron, tiu havos sate da pano;
Sed kiu serĉas vantaĵojn, tiu estas malsaĝulo.
12 Malvirtulo serĉas subtenon de malnobluloj;
Sed la radiko de virtuloj donas forton.

13 Per siaj pekaj vortoj kaptiĝas malbonulo;
Sed virtulo eliras de mizero.
14 Per la fruktoj de sia buŝo homo bone satiĝas;
Kaj laŭ la merito de siaj manoj homo ricevas redonon.
15 La vojo de malsaĝulo estas ĝusta en liaj okuloj;
Sed saĝulo aŭskultas konsilon.
16 Malsaĝulo tuj montras sian koleron;
Sed saĝulo ignoras ofendon.
17 Kiu estas verama, tiu eldiras tion, kio estas ĝusta,
Sed falsama atestulo trompon.
18 Ofte nepripensita parolo vundas kiel glavo;
Sed la lango de saĝuloj sanigas.
19 Parolo vera restas fortike por ĉiam;
Sed parolo malvera nur por momento.
20 Malico estas en la koro de malbonintenculoj;
Sed ĉe la pacigantoj estas ĝojo.
21 Nenio malbona trafos virtulon;
Sed la malvirtuloj havas plene da malbono.
22 Abomenaĵo por la Eternulo estas buŝo mensogema;
Sed kiuj agas laŭ vero, tiuj plaĉas al Li.
23 Saĝa homo kaŝas scion;
Sed la koro de malsaĝuloj elkrias malsaĝecon.
24 La mano de diligentuloj regos;
Sed mano maldiligenta pagos tributon.
25 Zorgo en la koro de homo ĝin premas;
Sed amika vorto ĝin ĝojigas.
26 Al la virtulo estas pli bone, ol al lia proksimulo;
Sed la vojo de malvirtuloj ilin erarigas.
27 Maldiligenteco ne pretigos al si manĝon;
Sed homo diligenta havas riĉecon.

28 Sur la vojo de virto estas vivo,
Kaj ĝi estos ebenigita kontraŭ morto.

Ĉapitro 13

1 Saĝa filo lernas de la patro;
Sed mokanto ne aŭskultas moralinstruon.
2 La frukto de la buŝo donas al homo bonan manĝon;
Sed la deziro de krimuloj estas perforto.
3 Kiu gardas sian buŝon, tiu gardas sian animon;
Kiu tro malfermas sian buŝon, tiu pereas.
4 La animo de maldiligentulo deziras, kaj ne ricevas;
Sed la animo de diligentuloj satiĝas.
5 Vorton malveran virtulo malamas;
Sed malvirtulo agas abomene kaj venas al honto.
6 La virto gardas tiun, kiu iras ĝustan vojon;
Sed la malvirto pereigas pekulon.
7 Unu ŝajnigas sin riĉa, havante nenion;
Alia ŝajnigas sin malriĉa, havante grandan riĉecon.
8 Per sia riĉeco homo savas sian animon;
Sed malriĉulo ne aŭskultas atentigon.
9 La lumo de virtuloj brilegas;
Sed la lumilo de malvirtuloj estingiĝos.
10 Nur de malhumileco venas malpaco;
Sed la akceptantaj konsilojn havas saĝon.
11 Riĉeco rapide akirita malgrandiĝas;
Sed kion oni kolektas per laboro, tio multiĝas.
12 Espero prokrastata dolorigas la koron;
Sed plenumita deziro estas arbo de vivo.
13 Kiu malŝatas diron, tiu malutilas al si mem;

Sed respektanta ordonon estos rekompencita.
14 Instruo de saĝulo estas fonto de vivo,
Por evitigi la retojn de la morto.
15 Bona prudento plaĉigas;
Sed la vojo de perfiduloj estas malglata.
16 Ĉiu prudentulo agas konscie;
Sed malsaĝulo elmontras malsaĝecon.
17 Malbona sendito falas en malfeliĉon;
Sed sendito fidela sanigas.
18 Malriĉa kaj hontigata estos tiu, kiu forpuŝas instruon;
Sed kiu observas instruon, tiu estos estimata.
19 Deziro plenumita estas agrabla por la animo;
Sed malagrable por la malsaĝuloj estas deturni sin de malbono.
20 Kiu iras kun saĝuloj, tiu estos saĝa;
Sed kamarado de malsaĝuloj suferos doloron.
21 Pekulojn persekutas malbono;
Sed virtulojn rekompencas bono.
22 Bonulo heredigas la nepojn;
Kaj por virtulo konserviĝas la havo de pekulo.
23 Multe da manĝaĵo estas sur la kampo de malriĉuloj;
Sed multaj pereas pro manko de justeco.
24 Kiu ŝparas sian vergon, tiu malamas sian filon;
Sed kiu lin amas, tiu baldaŭ lin punas.
25 Virtulo manĝas, por satigi sian animon;
Sed la ventro de malvirtuloj havas mankon.

Ĉapitro 14

1 Saĝa virino konstruas sian domon;
Sed malsaĝa detruas ĝin per siaj manoj.
2 Kiu iras la ĝustan vojon, tiu timas la Eternulon;
Sed kiu iras vojon malĝustan, tiu Lin malestimas.
3 En la buŝo de malsaĝulo estas vergo por lia malhumileco;
Sed la buŝo de saĝuloj ilin gardas.
4 Se ne ekzistas bovoj, la grenejoj estas malplenaj;
Sed multe da profito estas de la forto de bovoj.
5 Verama atestanto ne mensogas;
Sed atestanto falsama elspiras mensogojn.
6 Mokanto serĉas saĝecon kaj ĝin ne trovas;
Sed por saĝulo la sciado estas facila.
7 Foriru de homo malsaĝa;
Ĉar vi ne aŭdos parolon de saĝo.
8 La saĝeco de saĝulo estas komprenado de sia vojo;
Kaj la malsaĝeco de malsaĝuloj estas trompiĝado.
9 Malsaĝuloj ŝercas pri siaj kulpoj;
Sed inter virtuloj ekzistas reciproka favoro.
10 Koro krias sian propran malĝojon;
Kaj en ĝia ĝojo ne partoprenas fremdulo.
11 Domo de malvirtuloj estos ekstermita;
Sed dometo de virtuloj floros.
12 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto.
13 Ankaŭ dum ridado povas dolori la koro;
Kaj la fino de ĝojo estas malĝojo.
14 Laŭ siaj agoj manĝos homo malbonkora;
Kaj homo bona satiĝos per siaj faroj.
15 Naivulo kredas ĉiun vorton;

Sed saĝulo estas atenta pri sia vojo.
16 Saĝulo timas, kaj forkliniĝas de malbono;
Sed malsaĝulo estas incitiĝema kaj memfidema.
17 Malpacienculo faras malsaĝaĵojn;
Kaj malbonintenculo estas malamata.
18 Naivuloj akiras malsaĝecon;
Sed saĝuloj estas kronataj de klereco.
19 Malbonuloj humiliĝos antaŭ bonuloj;
Kaj malvirtuloj estos antaŭ la pordego de virtulo.
20 Malriĉulo estas malamata eĉ de sia proksimulo;
Sed riĉulo havas multe da amikoj.
21 Kiu malŝatas sian proksimulon, tiu estas pekulo;
Sed kiu kompatas malriĉulojn, tiu estas feliĉa.
22 Ĉu ne eraras malbonintenculoj?
Sed favorkoreco kaj vero estas ĉe tiuj, kiuj havas bonajn
intencojn.
23 De ĉiu laboro estos profito;
Sed de babilado venas nur senhaveco.
24 Propra riĉeco estas krono por la saĝuloj;
Sed la malsaĝeco de la malsaĝuloj restas malsaĝeco.
25 Verparola atestanto savas animojn;
Sed malverparola elspiras trompon.
26 En la timo antaŭ la Eternulo estas forta fortikaĵo;
Kaj Li estos rifuĝejo por Siaj infanoj.
27 La timo antaŭ la Eternulo estas fonto de vivo,
Por evitigi la retojn de la morto.
28 Grandeco de popolo estas gloro por reĝo;
Kaj manko de popolo pereigas la reganton.
29 Pacienculo havas multe da saĝo;
Sed malpacienculo elmontras malsaĝecon.

30 Trankvila koro estas vivo por la korpo;
Sed envio estas puso por la ostoj.
31 Kiu premas malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton;
Kaj kiu Lin honoras, tiu kompatas malriĉulon.
32 Pro sia malboneco malvirtulo estos forpuŝita;
Sed virtulo eĉ mortante havas esperon.
33 En la koro de saĝulo ripozas saĝo;
Kaj kio estas en malsaĝuloj, tio elmontriĝas.
34 Virto altigas popolon;
Sed peko pereigas gentojn.
35 Favoron de la reĝo havas sklavo saĝa;
Sed kontraŭ malbonkonduta li koleras.

Ĉapitro 15

1 Milda respondo kvietigas koleron;
Sed malmola vorto ekscitas koleron.
2 La lango de saĝuloj bonigas la instruon;
Sed la buŝo de malsaĝuloj elparolas sensencaĵon.
3 Sur ĉiu loko estas la okuloj de la Eternulo;
Ili vidas la malbonulojn kaj bonulojn.
4 Milda lango estas arbo de vivo;
Sed malbonparola rompas la spiriton.
5 Malsaĝulo malŝatas la instruon de sia patro;
Sed kiu plenumas la admonon, tiu estas prudenta.
6 En la domo de virtulo estas multe da trezoroj;
Sed en la profito de malvirtulo estas pereo.
7 La buŝo de saĝuloj semas instruon;
Sed la koro de malsaĝuloj ne estas tia.
8 Oferdono de malvirtuloj estas abomenaĵo por la Eternulo;

Sed la preĝo de virtuloj al Li plaĉas.
9 Abomenaĵo por la Eternulo estas la vojo de malvirtulo;
Sed kiu celas virton, tiun Li amas.
10 Malbona puno atendas tiun, kiu forlasas la vojon;
Kaj la malamanto de admono mortos.
11 Ŝeol kaj la abismo estas antaŭ la Eternulo;
Tiom pli la koroj de la homidoj.
12 Mokanto ne amas tiun, kiu lin admonas;
Al saĝuloj li ne iras.
13 Ĝoja koro faras la vizaĝon ĝoja;
Sed ĉe ĉagreno de la koro la spirito estas malgaja.
14 La koro de saĝulo serĉas instruon;
Sed la buŝo de malsaĝuloj nutras sin per malsaĝeco.
15 Ĉiuj tagoj de malfeliĉulo estas malbonaj;
Sed kontenta koro estas festenado.
16 Pli bona estas malmulto kun timo antaŭ la Eternulo,
Ol granda trezoro kun maltrankvileco ĉe ĝi.
17 Pli bona estas manĝo el verdaĵo, sed kun amo,
Ol grasa bovo, sed kun malamo.
18 Kolerema homo kaŭzas malpacon;
Kaj pacienculo kvietigas disputon.
19 La vojo de maldiligentulo estas kiel dornarbeto;
Sed la vojo de virtuloj estas ebenigita.
20 Saĝa filo ĝojigas la patron;
Sed homo malsaĝa estas malhonoro por sia patrino.
21 Malsaĝeco estas ĝojo por malsaĝulo;
Sed homo prudenta iras ĝustan vojon.
22 Kie ne estas konsilo, tie la entreprenoj neniiĝas;
Sed ĉe multe da konsilantoj ili restas fortikaj.
23 Plezuro por homo estas en la respondo de lia buŝo;

Kaj kiel bona estas vorto en la ĝusta tempo!
24 La vojo de la vivo por saĝulo iras supren,
Por ke li evitu Ŝeolon malsupre.
25 La domon de fieruloj la Eternulo ruinigas;
Sed Li gardas la limojn de vidvino.
26 Abomenaĵo por la Eternulo estas la intencoj de malnoblulo;
Sed agrablaj estas la paroloj de puruloj.
27 Profitemulo malĝojigas sian domon;
Sed kiu malamas donacojn, tiu vivos.
28 La koro de virtulo pripensas respondon;
Sed la buŝo de malvirtuloj elfluigas malbonon.
29 La Eternulo estas malproksima de la malvirtuloj;
Sed la preĝon de la virtuloj Li aŭskultas.
30 Luma okulo ĝojigas la koron;
Bona sciigo fortikigas la ostojn.
31 Orelo, kiu aŭskultas la instruon de la vivo,
Loĝos inter saĝuloj.
32 Kiu forpuŝas admonon, tiu malestimas sian animon;
Sed kiu aŭskultas instruon, tiu akiras saĝon.
33 La timo antaŭ la Eternulo instruas saĝon,
Kaj humileco troviĝas antaŭ honoro.

Ĉapitro 16

1 Al la homo apartenas la projektoj de la koro;
Sed de la Eternulo venas la vortoj de la lango.
2 Ĉiuj vojoj de la homo estas puraj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo esploras la spiritojn.
3 Transdonu al la Eternulo viajn farojn;
Tiam viaj entreprenoj staros forte.

4 Ĉiu faro de la Eternulo havas sian celon;
Eĉ malvirtulo estas farita por tago de malbono.
5 Ĉiu malhumilulo estas abomenaĵo por la Eternulo;
Kaj li certe ne restos ne punita.
6 Per bono kaj vero pardoniĝas peko;
Kaj per timo antaŭ la Eternulo oni evitas malbonon.
7 Kiam al la Eternulo plaĉas la vojoj de homo,
Li eĉ liajn malamikojn pacigas kun li.
8 Pli bona estas malmulto, sed kun justeco,
Ol granda profito, sed maljusta.
9 La koro de homo pripensas sian vojon;
Sed la Eternulo direktas lian iradon.
10 Sorĉo estas sur la lipoj de reĝo;
Lia buŝo ne peku ĉe la juĝo.
11 Ĝusta pesilo kaj ĝustaj pesiltasoj estas de la Eternulo;
Ĉiuj pezilŝtonoj en la sako estas Lia faro.
12 Abomenaĵo por reĝoj estas fari maljustaĵon;
Ĉar per justeco staras fortike la trono.
13 Al la reĝoj plaĉas lipoj veramaj;
Kaj ili amas tiun, kiu parolas la veron.
14 Kolero de reĝo estas kuriero de morto;
Sed homo saĝa igas ĝin pardoni.
15 Luma vizaĝo de reĝo estas vivo;
Kaj lia favoro estas kiel nubo kun printempa pluvo.
16 Akiro de saĝeco estas multe pli bona ol oro;
Kaj akiro de prudento estas preferinda ol arĝento.
17 La vojo de virtuloj evitas malbonon;
Kiu gardas sian vojon, tiu konservas sian animon.
18 Antaŭ la pereo venas fiereco;
Kaj antaŭ la falo iras malhumileco.

19 Pli bone estas esti humila kun malriĉuloj,
Ol dividi akiron kun fieruloj.
20 Kiu prudente kondukas aferon, tiu trovos bonon;
Kaj kiu fidas la Eternulon, tiu estas feliĉa.
21 Kiu havas prudentan koron, tiu estas nomata saĝulo;
Kaj agrablaj paroloj plivalorigas la instruon.
22 Saĝo estas fonto de vivo por sia posedanto;
Sed la instruo de malsaĝuloj estas malsaĝeco.
23 La koro de saĝulo prudentigas lian buŝon,
Kaj en lia buŝo plivaloriĝas la instruo.
24 Agrabla parolo estas freŝa mielo,
Dolĉa por la animo kaj saniga por la ostoj.
25 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto.
26 Kiu laboras, tiu laboras por si mem;
Ĉar lin devigas lia buŝo.
27 Malbona homo kaŭzas malbonon;
Kaj sur liaj lipoj estas kvazaŭ brulanta fajro.
28 Malica homo disvastigas malpacon;
Kaj kalumnianto disigas amikojn.
29 Rabemulo forlogas sian proksimulon
Kaj kondukas lin sur vojo malbona.
30 Kiu faras signojn per la okuloj, tiu intencas malicon;
Kiu faras signojn per la lipoj, tiu plenumas malbonon.
31 Krono de gloro estas la grizeco;
Sur la vojo de justeco ĝi estas trovata.
32 Pacienculo estas pli bona ol fortulo;
Kaj kiu regas sian spiriton, tiu estas pli bona ol militakiranto de urbo.

33 Sur la baskon oni ĵetas loton;
Sed ĝia tuta decido estas de la Eternulo.

Ĉapitro 17

1 Pli bona estas seka peco da pano, sed kun trankvileco,
Ol domo plena de viando, kun malpaco.
2 Saĝa sklavo regos super filo hontinda,
Kaj dividos heredon kune kun fratoj.
3 Fandujo estas por arĝento, kaj forno por oro;
Sed la korojn esploras la Eternulo.
4 Malbonfaranto obeas malbonajn buŝojn;
Malveremulo atentas malpian langon.
5 Kiu mokas malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton;
Kiu ĝojas pri ies malfeliĉo, tiu ne restos sen puno.
6 Nepoj estas krono por maljunuloj;
Kaj gloro por infanoj estas iliaj gepatroj.
7 Al malsaĝulo ne konvenas alta parolado,
Kaj ankoraŭ malpli al nobelo mensogado.
8 Donaco estas juvelo en la okuloj de sia mastro;
Kien ajn li sin turnos, li sukcesos.
9 Kiu kovras kulpon, tiu serĉas amikecon;
Sed kiu reparolas pri la afero, tiu disigas amikojn.
10 Pli efikas riproĉo ĉe saĝulo,
Ol cent batoj ĉe malsaĝulo.
11 Malbonulo serĉas nur ribelon;
Sed terura sendato estos sendita kontraŭ lin.
12 Pli bone estas renkonti ursinon, al kiu estas rabitaj ĝiaj infanoj,
Ol malsaĝulon kun lia malsaĝeco.
13 Kiu redonas malbonon por bono,

El ties domo ne malaperos malbono.
14 La komenco de malpaco estas kiel liberigo de akvo;
Antaŭ ol ĝi tro vastiĝis, forlasu la malpacon.
15 Kiu pravigas malvirtulon, kaj kiu malpravigas virtulon,
Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
16 Por kio servas mono en la mano de malsaĝulo?
Ĉu por aĉeti saĝon, kiam li prudenton ne havas?
17 En ĉiu tempo amiko amas,
Kaj li fariĝas frato en mizero.
18 Homo malsaĝa donas manon en manon,
Kaj garantias por sia proksimulo.
19 Kiu amas malpacon, tiu amas pekon;
Kiu tro alte levas sian pordon, tiu serĉas pereon.
20 Malica koro ne trovos bonon;
Kaj kiu havas neĝustan langon, tiu enfalos en malfeliĉon.
21 Kiu naskas malsaĝulon, tiu havas ĉagrenon;
Kaj patro de malprudentulo ne havos ĝojon.
22 Ĝoja koro estas saniga;
Kaj malĝoja spirito sekigas la ostojn.
23 Kaŝitajn donacojn akceptas malvirtulo,
Por deklini la vojon de la justeco.
24 Antaŭ la vizaĝo de prudentulo estas saĝo;
Sed la okuloj de malsaĝulo estas en la fino de la tero.
25 Filo malsaĝa estas ĉagreno por sia patro,
Kaj malĝojo por sia patrino.
26 Ne estas bone suferigi virtulon,
Nek bati noblulon, kiu agas juste.
27 Kiu ŝparas siajn vortojn, tiu estas prudenta;
Kaj trankvilanimulo estas homo saĝa.

28 Eĉ malsaĝulo, se li silentas, estas rigardata kiel saĝulo;
Kaj kiel prudentulo, se li tenas fermita sian buŝon.

Ĉapitro 18

1 Kiu apartiĝas, tiu serĉas sian volupton
Kaj iras kontraŭ ĉiu saĝa konsilo.
2 Malsaĝulo ne deziras prudenton,
Sed nur malkovri sian koron.
3 Kiam venas malvirtulo,
Venas ankaŭ malestimo kun honto kaj moko.
4 La vortoj de homa buŝo estas profunda akvo;
La fonto de saĝo estas fluanta rivero.
5 Ne estas bone favori malvirtulon,
Por faligi virtulon ĉe la juĝo.
6 La lipoj de malsaĝulo kondukas al malpaco,
Kaj lia buŝo venigas batojn.
7 La buŝo de malsaĝulo estas pereo por li,
Kaj liaj lipoj enretigas lian animon.
8 La vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj,
Kaj ili penetras en la profundon de la ventro.
9 Kiu estas senzorga en sia laborado,
Tiu estas frato de pereiganto.
10 La nomo de la Eternulo estas fortika turo:
Tien kuras virtulo, kaj estas ŝirmata.
11 La havo de riĉulo estas lia fortika urbo,
Kaj kiel alta muro en lia imago.
12 Antaŭ la pereo la koro de homo fieriĝas,
Kaj antaŭ honoro estas humileco.
13 Kiu respondas, antaŭ ol li aŭdis,

Tiu havas malsaĝon kaj honton.
14 La spirito de homo nutras lin en lia malsano;
Sed spiriton premitan kiu povas elporti?
15 La koro de saĝulo akiras prudenton,
Kaj la orelo de saĝuloj serĉas scion.
16 Donaco de homo donas al li vastecon
Kaj kondukas lin al la grandsinjoroj.
17 La unua estas prava en sia proceso;
Sed venas lia proksimulo kaj ĝin klarigas.
18 La loto ĉesigas disputojn
Kaj decidas inter potenculoj.
19 Malpaciĝinta frato estas pli obstina, ol fortikigita urbo;
Kaj disputoj estas kiel rigliloj de turo.
20 De la fruktoj de la buŝo de homo satiĝas lia ventro;
Li manĝas la produktojn de siaj lipoj.
21 Morto kaj vivo dependas de la lango;
Kaj kiu ĝin amas, tiu manĝos ĝiajn fruktojn.
22 Kiu trovis edzinon, tiu trovis bonon
Kaj ricevis favoron de la Eternulo.
23 Per petegado parolas malriĉulo;
Kaj riĉulo respondas arogante.
24 Havi multajn amikojn estas embarase;
Sed ofte amiko estas pli sindona ol frato.

Ĉapitro 19

1 Pli bona estas malriĉulo, kiu iras en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu estas malicbuŝulo kaj malsaĝulo.
2 Vivo sen prudento ne estas bona;
Kaj kiu tro rapidas, tiu maltrafas la vojon.

3 Malsaĝeco de homo erarigas lian vojon,
Kaj lia koro koleras la Eternulon.
4 Riĉeco donas multon da amikoj;
Sed malriĉulo estas forlasata de sia amiko.
5 Falsa atestanto ne restos sen puno;
Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu ne saviĝos.
6 Multaj serĉas favoron de malavarulo;
Kaj ĉiu estas amiko de homo, kiu donas donacojn.
7 Ĉiuj fratoj de malriĉulo lin malamas;
Tiom pli malproksimiĝas de li liaj amikoj!
Li havas esperon pri vortoj, kiuj ne estos plenumitaj.
8 Kiu akiras prudenton, tiu amas sian animon;
Kiu gardas saĝon, tiu trovas bonon.
9 Falsa atestanto ne restos sen puno;
Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu pereos.
10 Al malsaĝulo ne konvenas agrablaĵo;
Ankoraŭ malpli konvenas al sklavo regi super princoj.
11 Saĝo de homo faras lin pacienca;
Kaj gloro por li estas pardoni pekon.
12 Kiel kriego de leono estas la kolero de reĝo;
Kaj lia favoro estas kiel roso sur herbo.
13 Pereo por sia patro estas malsaĝa filo;
Kaj malpacema edzino estas kiel konstanta gutado.
14 Domo kaj havo estas heredataj post gepatroj;
Sed saĝa edzino estas de la Eternulo.
15 Mallaboremeco enigas en profundan dormon,
Kaj animo maldiligenta suferos malsaton.
16 Kiu konservas moralordonon, tiu konservas sian animon;
Sed kiu ne atentas Lian vojon, tiu mortos.
17 Kiu kompatas malriĉulon, tiu pruntedonas al la Eternulo,

Kaj Tiu redonos al li por lia bonfaro.
18 Punu vian filon, dum ekzistas espero,
Sed via koro ne deziru lian pereon.
19 Koleranto devas esti punata;
Ĉar se vi lin indulgos, li fariĝos ankoraŭ pli kolerema.
20 Aŭskultu konsilon kaj akceptu admonon,
Por ke vi poste estu saĝa.
21 Multaj estas la intencoj en la koro de homo,
Sed la decido de la Eternulo restas fortike.
22 Ornamo estas por la homo lia bonfaro;
Kaj pli bona estas malriĉulo, ol homo mensogema.
23 Timo antaŭ la Eternulo kondukas al vivo,
Al sateco, kaj al evito de malbono.
24 Mallaboremulo metas sian manon en la poton,
Kaj eĉ al sia buŝo li ĝin ne relevas.
25 Se vi batos blasfemanton, sensciulo fariĝos atenta;
Se oni punas saĝulon, li komprenas la instruon.
26 Kiu ruinigas patron kaj forpelas patrinon,
Tiu estas filo hontinda kaj malbeninda.
27 Ĉesu, mia filo, aŭskulti admonon
Kaj tamen dekliniĝi de la vortoj de la instruo.
28 Fripona atestanto mokas juĝon;
Kaj la buŝo de malvirtuloj englutas maljustaĵon.
29 La blasfemantojn atendas punoj,
Kaj batoj la dorson de malsaĝuloj.

Ĉapitro 20

1 La vino estas blasfemanto, ebriiga trinkaĵo estas sovaĝa;
Kaj kiu delogiĝas per ili, tiu ne estas prudenta.

2 Minaco de reĝo estas kiel kriego de leono;
Kiu lin kolerigas, tiu pekas kontraŭ sia animo.
3 Estas honoro por homo ĉesigi malpacon;
Sed ĉiu malsaĝulo estas malpacema.
4 En la malvarma tempo mallaborulo ne plugas;
Li petos en aŭtuno, kaj li nenion ricevos.
5 Intenco en la koro de homo estas profunda akvo;
Sed homo saĝa ĝin elĉerpos.
6 Multaj homoj proklamas pri sia boneco;
Sed kiu trovos homon fidelan?
7 Virtulo iras en sia senpekeco;
Feliĉaj estas liaj infanoj post li.
8 Reĝo, kiu sidas sur trono de juĝo,
Disventumas per siaj okuloj ĉion malbonan.
9 Kiu povas diri: Mi purigis mian koron,
Mi estas libera de mia peko?
10 Neegalaj peziloj, neegalaj mezuroj,
Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
11 Eĉ knabon oni povas ekkoni laŭ liaj faroj,
Ĉu estas pura kaj justa lia konduto.
12 Orelon aŭdantan kaj okulon vidantan:
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo.
13 Ne amu dormon, por ke vi ne malriĉiĝu;
Malfermu viajn okulojn, kaj vi satiĝos de pano.
14 Malbona, malbona, diras la aĉetanto;
Sed kiam li foriris, tiam li fanfaronas.
15 Oni povas havi oron kaj multe da perloj;
Sed buŝo prudenta estas multevalora ilo.
16 Prenu la veston de tiu, kiu garantiis por aliulo;
Kaj pro la fremduloj prenu de li garantiaĵon.

17 Malhonesta pano estas bongusta por homo;
Sed lia buŝo poste estos plena de ŝtonetoj.
18 Intencoj fortikiĝas per konsilo;
Kaj militon oni faru prudente.
19 Kiu malkaŝas sekreton, tiu estas kiel kalumnianto;
Ne komunikiĝu kun tiu, kiu havas larĝan buŝon.
20 Kiu malbenas sian patron kaj sian patrinon,
Ties lumilo estingiĝos meze de profunda mallumo.
21 Heredo, al kiu oni komence tro rapidas,
Ne estas benata en sia fino.
22 Ne diru: Mi repagos malbonon;
Fidu la Eternulon, kaj Li vin helpos.
23 Neegalaj peziloj estas abomenaĵo por la Eternulo,
Kaj malvera pesilo estas ne bona.
24 La irado de homo dependas de la Eternulo;
Kiel homo povus kompreni sian vojon?
25 Ĝi estas reto por homo, se li rapidas nomi ion sankta
Kaj esploras nur post faro de promeso.
26 Saĝa reĝo dispelas malvirtulojn,
Kaj venigas radon sur ilin.
27 La animo de homo estas lumilo de la Eternulo;
Ĝi esploras ĉiujn internaĵojn de la korpo.
28 Favorkoreco kaj veremeco hardas reĝon;
Kaj per favorkoreco li subtenas sian tronon.
29 Gloro por junuloj estas ilia forto,
Kaj ornamo por maljunuloj estas grizeco.
30 Vundoj de batoj devas penetri en malbonulon,
Kaj frapoj devas iri profunde en lian korpon.

Ĉapitro 21

1 Kiel akvaj torentoj estas la koro de reĝo en la mano de la
Eternulo:
Kien Li volas, Li ĝin direktas.
2 Ĉiuj vojoj de homo estas ĝustaj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo pesas la korojn.
3 Plenumado de vero kaj justeco
Estas al la Eternulo pli agrabla ol oferado.
4 Fieraj okuloj kaj aroganta koro,
Kulturaĵo de malvirtuloj, estas peko.
5 La entreprenoj de diligentulo donas nur profiton;
Sed ĉiu trorapidado kondukas nur al manko.
6 Akirado de trezoroj per lango mensogema
Estas vanta bloveto, retoj de morto.
7 La rabo de malvirtuloj atakos ilin mem;
Ĉar ili ne volis fari justaĵon.
8 Malrekta estas la vojo de homo kulpa;
Sed la agado de purulo estas ĝusta.
9 Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento,
Ol kun malpacema edzino en komuna domo.
10 La animo de malvirtulo deziras malbonon;
Lia proksimulo ne estas favorata de li.
11 Kiam blasfemanto estas punata, senspertulo fariĝas pli saĝa;
Kaj kiam oni instruas saĝulon, li akiras prudenton.
12 La Justulo rigardas la domon de malvirtulo,
Kaj Li faligas malvirtulojn en malbonon.
13 Se iu ŝtopas sian orelon kontraŭ kriado de malriĉulo,
Li ankaŭ vokos kaj ne estos aŭskultata.
14 Sekreta donaco kvietigas koleron,
Kaj donaco en la sinon, fortan furiozon.

15 Farado de justaĵo estas ĝojo por la virtulo
Kaj teruro por la malbonaguloj.
16 Homo, kiu erarforiĝis de la vojo de prudento,
Ekloĝos en komunumo de mortintoj.
17 Kiu amas gajecon, tiu havos mankon;
Kiu amas vinon kaj oleon, tiu ne estos riĉa.
18 La malvirtulo estos liberiga anstataŭo por la virtulo,
Kaj malpiulo por piuloj.
19 Pli bone estas loĝi en lando dezerta,
Ol kun malpacema kaj kolerema edzino.
20 Ĉarma trezoro kaj oleo estas en la domo de saĝulo;
Sed homo malsaĝa ĉion englutas.
21 Kiu celas justecon kaj bonecon,
Tiu trovos vivon, justecon, kaj honoron.
22 Kontraŭ urbon de fortuloj eliras saĝulo,
Kaj li faligas ĝian fortan fortikaĵon.
23 Kiu gardas sian buŝon kaj sian langon,
Tiu gardas sian animon kontraŭ malfeliĉoj.
24 Fiera malbonulo, kiun oni nomas blasfemulo,
Agas kun kolero kaj malboneco.
25 La deziro de mallaborulo lin mortigas,
Ĉar liaj manoj ne volas labori.
26 Tuttage li forte deziras;
Sed virtulo donas kaj ne rifuzas.
27 Oferdono de malvirtuloj estas abomenaĵo;
Kiom pli, kiam li ĝin alportas kiel pekoferon!
28 Mensoga atestanto pereos;
Sed homo, kiu mem aŭdis, parolos por ĉiam.
29 Malvirtulo tenas sian vizaĝon arogante;
Sed virtulo zorgas pri sia vojo.

30 Ne ekzistas saĝo, ne ekzistas prudento,
Ne ekzistas konsilo kontraŭ la Eternulo.
31 Ĉevalo estas preparata por la tago de milito;
Sed la helpo venas de la Eternulo.

Ĉapitro 22

1 Nomo bona estas pli preferinda, ol granda riĉeco;
Kaj bona estimo, ol arĝento kaj oro.
2 Riĉulo kaj malriĉulo renkontiĝas;
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo.
3 Prudentulo antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas;
Sed naivuloj antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas.
4 Por humileco kaj timo antaŭ la Eternulo
Oni ricevas riĉecon kaj honoron kaj vivon.
5 Dornoj kaj retoj estas sur la vojo de malbonagulo;
Kiu gardas sian animon, tiu malproksimiĝas de ili.
6 Instruu knabon konforme al lia vojo,
Kaj eĉ maljuniĝinte li ne dekliniĝos de ĝi.
7 Riĉulo regas super malriĉuloj,
Kaj kiu prunteprenas, tiu estas sklavo de la pruntedoninto.
8 Kiu semas maljustaĵon, tiu rikoltos suferon,
Kaj la kano de lia krueleco rompiĝos.
9 Bonokululo estos benata;
Ĉar li donas el sia pano al malriĉulo.
10 Forpelu blasfemulon, kaj foriros malpaco,
Kaj ĉesiĝos malkonsento kaj ofendo.
11 Kiu amas purecon de koro kaj agrable parolas,
Al tiu la reĝo estas amiko.
12 La okuloj de la Eternulo gardas la prudenton;

Sed la vortojn de maliculo Li renversas.
13 Mallaborulo diras: Leono estas ekstere,
Mi povus esti mortigita meze de la strato.
14 La buŝo de malĉastulino estas profunda foso;
Kiun la Eternulo koleras, tiu tien enfalas.
15 Malsaĝeco forte sidas en la koro de knabo;
Sed vergo punanta ĝin elpelas el ĝi.
16 Kiu premas malriĉulon, por pligrandigi sian riĉecon,
Tiu donas al riĉulo, por ke li malriĉiĝu.
17 Klinu vian orelon kaj aŭskultu vortojn de saĝuloj,
Kaj direktu vian koron al mia instruo;
18 Ĉar ili estos agrablaj, se vi gardos ilin en via interno;
Ili estos ĉiuj pretaj sur viaj lipoj.
19 Ke al la Eternulo estu via fido,
Tion mi instruis al vi hodiaŭ.
20 Ĉu mi ne skribis al vi tion trifoje
Kun konsiloj kaj scio,
21 Por sciigi al vi la ĝustecon de la paroloj de vero,
Por ke vi transdonu la parolojn de vero al tiuj, kiuj vin sendis?
22 Ne prirabu malriĉulon, pro tio, ke li estas malriĉa;
Kaj ne premu senhavulon ĉe la pordego;
23 Ĉar la Eternulo defendos ilian aferon
Kaj dispremos iliajn premantojn.
24 Ne amikiĝu kun homo kolerema,
Kaj ne komunikiĝu kun homo flamiĝema;
25 Ke vi ne lernu lian vojon
Kaj ne ricevu reton por via animo.
26 Ne estu inter tiuj, kiuj firmigas per mano,
Kiuj garantias por ŝuldoj.
27 Se vi ne havos per kio pagi,

Oni ja prenos vian litaĵon de sub vi.
28 Ne forŝovu la antikvajn limojn,
Kiujn faris viaj patroj.
29 Se vi vidas homon lertan en sia profesio, li staros antaŭ reĝoj;
Li ne staros antaŭ maleminentuloj.

Ĉapitro 23

1 Kiam vi sidiĝos, por manĝi kun reganto,
Rigardu bone, kio estas antaŭ vi;
2 Kaj vi metu tranĉilon al via gorĝo,
Se vi estas avidulo.
3 Ne deziru liajn bongustajn manĝojn;
Ĉar ĝi estas trompa pano.
4 Ne penu riĉiĝi;
Forlasu vian pripensadon.
5 Ĉu vi direktos viajn okulojn al ĝi? ĝi jam ne ekzistos;
Ĉar riĉeco faras al si flugilojn kiel aglo, kaj forflugas al la ĉielo.
6 Ne manĝu panon de malbondeziranto,
Kaj ne deziru liajn bongustajn manĝojn.
7 Ĉar kiaj estas la pensoj en lia animo, tia li ankaŭ estas:
Manĝu kaj trinku, li diros al vi,
Sed lia koro ne estas kun vi.
8 La pecon, kiun vi manĝis, vi elvomos;
Kaj vane vi perdis viajn agrablajn vortojn.
9 En la orelojn de malsaĝulo ne parolu;
Ĉar li malŝatos la saĝecon de viaj vortoj.
10 Ne forŝovu la antikvajn limojn,
Kaj sur la kampon de orfoj ne iru.
11 Ĉar ilia Liberiganto estas forta;

Li defendos ilian aferon kontraŭ vi.
12 Elmetu vian koron al instruo
Kaj viajn orelojn al paroloj de prudento.
13 Ne malvolu puni knabon:
Se vi batos lin per kano, li ne mortos.
14 Vi batos lin per kano,
Kaj lian animon vi savos de Ŝeol.
15 Mia filo, se via koro estos saĝa,
Tiam ĝojos ankaŭ mia koro.
16 Kaj mia internaĵo ĝojos,
Kiam viaj lipoj parolos ĝustaĵon.
17 Via koro sin tiru ne al pekuloj,
Sed al timo antaŭ la Eternulo ĉiutage.
18 Ĉar ekzistas estonteco,
Kaj via espero ne perdiĝos.
19 Aŭskultu vi, mia filo, kaj estu saĝa,
Kaj direktu vian koron al la ĝusta vojo.
20 Ne estu inter la drinkantoj de vino,
Inter tiuj, kiuj manĝas tro da viando;
21 Ĉar drinkemulo kaj manĝegemulo malriĉiĝos,
Kaj dormemulo havos sur si ĉifonaĵojn.
22 Aŭskultu vian patron, kiu vin naskigis,
Kaj ne malŝatu vian patrinon, kiam ŝi maljuniĝos.
23 Veron aĉetu, kaj ne vendu saĝon
Kaj instruon kaj prudenton.
24 Grandan ĝojon havas patro de virtulo,
Kaj naskinto de saĝulo ĝojos pro li.
25 Via patro kaj via patrino ĝojos,
Kaj via naskintino triumfos.
26 Donu, mia filo, vian koron al mi,

Kaj al viaj okuloj plaĉu miaj vojoj.
27 Ĉar malĉastulino estas profunda foso,
Kaj fremda edzino estas malvasta puto.
28 Ŝi embuskas kiel rabisto,
Kaj kolektas ĉirkaŭ si perfidulojn.
29 Ĉe kiu estas ploro? ĉe kiu estas ĝemoj? ĉe kiu estas malpaco?
Ĉe kiu estas plendoj? ĉe kiu estas senkaŭzaj batoj?
Ĉe kiu estas malklaraj okuloj?
30 Ĉe tiuj, kiuj sidas malfrue ĉe vino,
Ĉe tiuj, kiuj venas, por gustumi aroman trinkaĵon.
31 Ne rigardu la vinon, kiel ruĝa ĝi estas,
Kiel ĝi brilas en la pokalo, kiel glate ĝi eniras:
32 En la fino ĝi mordas kiel serpento
Kaj pikas kiel vipuro.
33 Viaj okuloj vidos fremdaĵojn,
Kaj via koro parolos malĝustaĵojn.
34 Kaj vi estos kiel dormanto meze de la maro,
Kaj kiel dormanto sur la supro de masto.
35 Ili batis min, sed ĝi min ne doloris;
Ili frapis min, sed mi ne sentis;
Kiam mi vekiĝos, mi denove tion serĉos.

Ĉapitro 24

1 Ne sekvu malbonajn homojn,
Kaj ne deziru esti kun ili;
2 Ĉar ilia koro pensas pri perfortaĵo,
Kaj ilia buŝo parolas malbonaĵon.
3 Per saĝo konstruiĝas domo,
Kaj per prudento ĝi fortikiĝas;

4 Kaj per sciado la ĉambroj pleniĝas
Per ĉia havo grandvalora kaj agrabla.
5 Homo saĝa havas forton,
Kaj homo prudenta estas potenca.
6 Kun pripenso faru militon;
Kaj venko venas per multe da konsilantoj.
7 Tro alta estas la saĝo por malsaĝulo;
Ĉe la pordego li ne malfermos sian buŝon.
8 Kiu intencas fari malbonon,
Tiun oni nomas maliculo.
9 Malico de malsaĝulo estas peko;
Kaj blasfemanto estas abomenaĵo por homo.
10 Se vi montriĝis malforta en tago de mizero,
Via forto estas ja malgranda.
11 Savu tiujn, kiujn oni prenis por mortigi,
Kaj ne fortiriĝu de tiuj, kiuj estas kondamnitaj al morto.
12 Se vi diras: Ni tion ne sciis,
La esploranto de koroj ja komprenas,
Kaj la gardanto de via animo ja scias,
Kaj Li redonas al homo laŭ liaj faroj.
13 Manĝu, mia filo, mielon, ĉar ĝi estas bona;
Kaj la mieltavolo estas dolĉa por via gorĝo;
14 Tia estas por via animo la sciado de saĝo, se vi ĝin trovis,
Kaj ekzistas estonteco, kaj via espero ne pereos.
15 Ne insidu, ho malvirtulo, kontraŭ la domo de virtulo;
Ne ataku lian ripozejon;
16 Ĉar sep fojojn virtulo falos, kaj tamen leviĝos;
Sed malvirtuloj implikiĝas en la malfeliĉo.
17 Kiam falas via malamiko, ne ĝoju,
Kaj ĉe lia malfeliĉo via koro ne plezuriĝu;

18 Ĉar eble la Eternulo vidos, kaj tio ne plaĉos al Li,
Kaj Li returnos de li Sian koleron.
19 Ne koleru kontraŭ malbonfarantoj,
Kaj ne enviu la malvirtulojn;
20 Ĉar la malbonulo ne havos estontecon;
La lumilo de malvirtuloj estingiĝos.
21 Timu, mia filo, la Eternulon kaj la reĝon;
Kun ribeluloj ne komunikiĝu.
22 Ĉar subite venos ilia pereo;
Kaj kiu scias, kiam venos la puno de ambaŭ?
23 Ankaŭ ĉi tio estas vortoj de saĝuloj:
Konsideri personojn ĉe juĝado estas ne bone.
24 Kiu diras al malvirtulo: Vi estas virtulo,
Tiun malbenos popoloj, tiun malamos gentoj.
25 Sed kiuj faras riproĉojn, tiuj plaĉas,
Kaj sur ilin venos bona beno.
26 Kiu respondas ĝustajn vortojn,
Tiu kisas per la lipoj.
27 Plenumu vian laboron ekstere,
Pretigu ĉion sur via kampo;
Kaj poste aranĝu vian domon.
28 Ne atestu sen kaŭzo kontraŭ via proksimulo;
Ĉu vi trompus per via buŝo?
29 Ne diru: Kiel li agis kontraŭ mi, tiel mi agos kontraŭ li;
Mi redonos al la homo laŭ lia faro.
30 Mi pasis tra kampo de homo maldiligenta
Kaj tra vinberĝardeno de sensaĝulo;
31 Kaj jen ĉie elkreskis urtiko,
Ĉio estas kovrita de dornoj,
Kaj la ŝtona muro estas detruita.

32 Kaj kiam mi vidis, mi prenis ĝin en mian koron,
Mi rigardis, kaj ricevis instruon:
33 Iom da dormo, iom da dormeto,
Iom da kunmeto de la manoj por kuŝado;
34 Kaj venos via malriĉeco kiel rabisto,
Kaj via senhaveco kiel viro armita.

Ĉapitro 25

1 Ankaŭ ĉi tio estas sentencoj de Salomono, kiujn kolektis
la viroj de Ĥizkija, reĝo de Judujo.
2 Honoro de Dio estas kaŝi aferon;
Sed honoro de reĝoj estas esplori aferon.
3 La ĉielo estas alta, la tero estas profunda,
Kaj la koro de reĝoj estas neesplorebla.
4 Forigu de arĝento la almiksaĵon,
Kaj la puriganto ricevos vazon.
5 Forigu malvirtulon de la reĝo,
Kaj lia trono fortikiĝos en justeco.
6 Ne montru vin granda antaŭ la reĝo,
Kaj sur la loko de eminentuloj ne stariĝu;
7 Ĉar pli bone estas, se oni diros al vi: Leviĝu ĉi tien,
Ol se oni malaltigos vin antaŭ eminentulo,
Kiun vidis viaj okuloj.
8 Ne komencu tuj disputi;
Ĉar kion vi faros poste, kiam via proksimulo vin hontigos?
9 Faru disputon kun via proksimulo mem,
Sed sekreton de aliulo ne malkaŝu;
10 Ĉar alie aŭdanto vin riproĉos,
Kaj vian babilon vi jam ne povos repreni.

11 Vorto dirita en ĝusta tempo
Estas kiel oraj pomoj sur retaĵo arĝenta.
12 Kiel ora orelringo kaj multekosta kolringo,
Tiel estas saĝa admonanto por aŭskultanta orelo.
13 Kiel malvarmo de neĝo en la tempo de rikolto,
Tiel estas fidela sendito por siaj sendintoj:
Li revigligas la animon de sia sinjoro.
14 Kiel nuboj kaj vento sen pluvo,
Tiel estas homo, kiu fanfaronas per dono, kiun li ne faras.
15 Per pacienco oni altiras al si potenculon,
Kaj mola parolo rompas oston.
16 Kiam vi trovis mielon, manĝu, kiom vi bezonas,
Por ke vi ne fariĝu tro sata kaj ne elvomu ĝin.
17 Detenu vian piedon de la domo de via proksimulo;
Ĉar alie vi tedus lin kaj li vin malamus.
18 Kiel martelo kaj glavo kaj akra sago
Estas tiu homo, kiu parolas pri sia proksimulo malveran ateston.
19 Kiel putra dento kaj malforta piedo
Estas nefidinda espero en tago de mizero.
20 Kiel demeto de vesto en tempo de malvarmo, kiel vinagro sur natro,
Tiel estas kantado de kantoj al koro suferanta.
21 Se via malamanto estas malsata, manĝigu al li panon;
Kaj se li estas soifa, trinkigu al li akvon;
22 Ĉar fajrajn karbojn vi kolektos sur lia kapo,
Kaj la Eternulo vin rekompencos.
23 Norda vento kaŭzas pluvon,
Kaj ĉagrenita vizaĝo kaŝatan parolon.
24 Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento,

Ol kun malpacema edzino en komuna domo.
25 Kiel malvarma akvo por suferanto de soifo,
Tiel estas bona sciigo el lando malproksima.
26 Virtulo, kiu falas antaŭ malvirtulo,
Estas malklara fonto kaj malbonigita puto.
27 Ne bone estas manĝi tro multe da mielo;
Kaj ne glore estas serĉi sian gloron.
28 Homo, kiu ne povas regi sian spiriton,
Estas urbo detruita, kiu ne havas muron.

Ĉapitro 26

1 Kiel neĝo en somero, kaj kiel pluvo en tempo de rikolto,
Tiel ne konvenas honoro por malsaĝulo.
2 Kiel birdo forleviĝas, kiel hirundo forflugas,
Tiel senkaŭza malbeno ne efektiviĝas.
3 Vipo estas por ĉevalo, brido por azeno,
Kaj bastono por la dorso de malsaĝuloj.
4 Ne respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco,
Por ke vi mem ne fariĝu egala al li.
5 Respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco,
Por ke li ne estu saĝulo en siaj propraj okuloj.
6 Kiu komisias aferon al malsaĝulo,
Tiu tranĉas al si la piedojn kaj sin suferigas.
7 Kiel la kruroj de lamulo pendas peze,
Tiel estas sentenco en la buŝo de malsaĝuloj.
8 Kiel iu, kiu alligas ŝtonon al ĵetilo,
Tiel estas tiu, kiu faras honoron al malsaĝulo.
9 Kiel dorna kano en la mano de ebriulo,
Tiel estas sentenco en la buŝo de malsaĝuloj.

10 Kompetentulo ĉion bone faras;
Sed kiu dungas pasantojn, tiu dungas malsaĝulojn.
11 Kiel hundo revenas al sia vomitaĵo,
Tiel malsaĝulo ripetas sian malsaĝaĵon.
12 Ĉu vi vidas homon, kiu estas saĝa en siaj okuloj?
Estas pli da espero por malsaĝulo ol por li.
13 Maldiligentulo diras: Leono estas sur la vojo,
Leono estas sur la stratoj.
14 Pordo turniĝas sur sia hoko,
Kaj maldiligentulo sur sia lito.
15 Maldiligentulo ŝovas sian manon en la poton,
Kaj ne volas venigi ĝin al sia buŝo.
16 Maldiligentulo estas en siaj okuloj pli saĝa,
Ol sep veraj saĝuloj.
17 Pasanto, kiu sin miksas en malpropran disputon,
Estas kiel iu, kiu kaptas hundon je la oreloj.
18 Kiel frenezulo, kiu ĵetas fajron,
Sagojn, kaj morton,
19 Tiel estas homo, kiu trompas sian proksimulon,
Kaj diras: Mi ja ŝercas.
20 Kie ne estas ligno, estingiĝas la fajro;
Kaj se ne estas kalumnianto, ĉesiĝas malpaco.
21 Karbo servas por ardaĵo, ligno por fajro,
Kaj homo malpacema por provoki malpacon.
22 La vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj,
Kaj ili penetras en la profundon de la ventro.
23 Varmegaj lipoj kun malica koro
Estas nepurigita arĝento, kiu kovras argilaĵon.
24 Malamanto havas maskitajn parolojn,
Kaj en sia koro li preparas malicon.

25 Kiam li ĉarmigas sian voĉon, ne kredu al li;
Ĉar sep abomenaĵoj estas en lia koro.
26 Kiu trompe kaŝas malamon,
Tiu aperigos sian malbonecon en popola kunveno.
27 Kiu fosas foson, tiu falos en ĝin;
Kaj kiu rulas ŝtonon, al tiu ĝi revenos.
28 Mensogema lango malamas tiujn, kiujn ĝi dispremis;
Kaj hipokrita buŝo kaŭzas pereon.

Ĉapitro 27

1 Ne fanfaronu pri la morgaŭa tago;
Ĉar vi ne scias, kion naskos la tago.
2 Alia vin laŭdu, sed ne via buŝo;
Fremdulo, sed ne viaj lipoj.
3 Peza estas ŝtono, kaj sablo estas ŝarĝo;
Sed kolero de malsaĝulo estas pli peza ol ambaŭ.
4 Kolero estas kruelaĵo, kaj furiozo estas superakvego;
Sed kiu sin tenos kontraŭ envio?
5 Pli bona estas riproĉo nekaŝita,
Ol amo kaŝita.
6 Fidelkoraj estas la batoj de amanto;
Sed tro multaj estas la kisoj de malamanto.
7 Sata animo malŝatas mieltavolon,
Sed por malsata animo ĉio maldolĉa estas dolĉa.
8 Kiel birdo, kiu forlasis sian neston,
Tiel estas homo, kiu forlasis sian lokon.
9 Oleo kaj odorfumaĵo ĝojigas la koron,
Kaj la konsilo de amiko estas dolĉaĵo por la animo.
10 Ne forlasu vian amikon kaj la amikon de via patro,

Kaj en la domon de via frato ne iru en la tago de via mizero;
Pli bona estas najbaro proksima, ol frato malproksima.
11 Estu saĝa, mia filo, kaj ĝojigu mian koron;
Kaj mi havos kion respondi al mia insultanto.
12 Prudentulo antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas;
Sed naivuloj antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas.
13 Prenu la veston de tiu, kiu garantiis por aliulo;
Kaj pro la fremduloj prenu de li garantiaĵon.
14 Kiu frue matene benas sian proksimulon per laŭta voĉo,
Tiu estos opiniata malbenanto.
15 Defluilo en pluva tago
Kaj malpacema edzino estas egalaj.
16 Kiu ŝin retenas, tiu retenas venton
Kaj volas kapti oleon per sia dekstra mano.
17 Fero akriĝas per fero,
Kaj homon akrigas la rigardo de lia proksimulo.
18 Kiu gardas figarbon, tiu manĝos ĝiajn fruktojn;
Kaj kiu gardas sian sinjoron, tiu estos honorata.
19 Kiel en la akvo vizaĝo speguliĝas al vizaĝo,
Tiel la koro de homo estas kontraŭ alia koro.
20 Ŝeol kaj la abismo neniam satiĝas;
Kaj ankaŭ la okuloj de homo neniam satiĝas.
21 Kiel fandujo por arĝento kaj forno por oro,
Tiel estas por homo la buŝo de lia laŭdanto.
22 Se vi pistos malsaĝulon en pistujo inter griaĵo,
Lia malsaĝeco de li ne apartiĝos.
23 Bone konu viajn ŝafojn,
Atentu viajn brutarojn.
24 Ĉar riĉeco ne daŭras eterne,
Kaj krono ne restas por ĉiuj generacioj.

25 Aperas herbo, montriĝas verdaĵo,
Kaj kolektiĝas kreskaĵoj de la montoj.
26 Ŝafidoj estas, por vesti vin,
Kaj kaproj, por doni al vi la eblon aĉeti kampon.
27 Estas sufiĉe da kaprina lakto, por nutri vin, por nutri vian domon,
Kaj por subteni la vivon de viaj servantinoj.

Ĉapitro 28

1 Malvirtulo kuras, kiam neniu persekutas;
Sed virtuloj estas sentimaj kiel leono.
2 Kiam lando pekas, ĝi havas multe da estroj;
Sed se regas homo prudenta kaj kompetenta, li regas longe.
3 Homo malriĉa, kiu premas malriĉulojn,
Estas kiel pluvo batanta, sed ne dononta panon.
4 Kiuj forlasis la leĝojn, tiuj laŭdas malvirtulon;
Sed la observantoj de la leĝoj indignas kontraŭ li.
5 Malbonaj homoj ne komprenas justecon;
Sed la serĉantoj de la Eternulo komprenas ĉion.
6 Pli bona estas malriĉulo, kiu iras en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu iras malĝustan vojon, kvankam li estas riĉa.
7 Kiu observas la leĝojn, tiu estas filo prudenta;
Sed kunulo de malĉastuloj hontigas sian patron.
8 Kiu pligrandigas sian havon per procentegoj kaj troprofito,
Tiu kolektas ĝin por kompatanto de malriĉuloj.
9 Kiu forklinas sian orelon de aŭdado de instruo,
Ties eĉ preĝo estas abomenaĵo.
10 Kiu forlogas virtulojn al vojo malbona,
Tiu mem falos en sian foson;

Sed la senkulpuloj heredos bonon.
11 Riĉulo estas saĝa en siaj okuloj;
Sed saĝa malriĉulo lin tute travidas.
12 Kiam triumfas virtuloj, estas granda gloro;
Sed kiam altiĝas malvirtuloj, tiam homoj sin kaŝas.
13 Kiu kaŝas siajn pekojn, tiu ne estos feliĉa;
Sed kiu ilin konfesas kaj forlasas, tiu estos pardonita.
14 Bone estas al homo, kiu ĉiam timas;
Sed kiu havas malmolan koron, tiu falos en malfeliĉon.
15 Leono krieganta kaj urso avida
Estas malvirta reganto super malriĉa popolo.
16 Se reganto estas neprudenta, tiam fariĝas multe da maljustaĵoj;
Sed kiu malamas maljustan profiton, tiu longe vivos.
17 Homo, kies konscienco estas ŝarĝita de mortigo,
Kuros al foso; kaj oni lin ne haltigu.
18 Kiu iras en senpekeco, tiu estos savita;
Sed kiu iras malĝustan vojon, tiu subite falos.
19 Kiu prilaboras sian teron, tiu havos sate da pano;
Sed kiu serĉas vantaĵojn, tiu havos plenan malriĉecon.
20 Homon fidelan oni multe benas;
Sed kiu rapidas riĉiĝi, tiu ne restos sen puno.
21 Konsideri personojn ne estas bone;
Pro peco da pano homo pekus.
22 Homo enviema rapidas al riĉeco,
Kaj li ne scias, ke malriĉeco lin atendas.
23 Kiu faras riproĉojn al homo, tiu poste trovos pli da danko,
Ol tiu, kiu flatas per la lango.
24 Kiu rabas de sia patro kaj patrino, kaj diras: Ĝi ne estas peko,
Tiu estas kamarado de mortigisto.
25 Fierulo kaŭzas malpacojn;

Sed kiu fidas la Eternulon, tiu estos bonstata.
26 Kiu fidas sin mem, tiu estas malsaĝa;
Sed kiu tenas sin prudente, tiu estos savita.
27 Kiu donas al malriĉulo, tiu ne havos mankon;
Sed kiu kovras siajn okulojn, tiu estas multe malbenata.
28 Kiam malvirtuloj altiĝas, homoj kaŝiĝas;
Sed kiam ili pereas, tiam multiĝas virtuloj.

Ĉapitro 29

1 Se homo ofte admonita restos obstina,
Li subite pereos sen ia helpo.
2 Kiam altiĝas virtuloj, la popolo ĝojas;
Sed kiam regas malvirtulo, la popolo ĝemas.
3 Homo, kiu amas saĝon, ĝojigas sian patron;
Sed kiu komunikiĝas kun malĉastulinoj, tiu disperdas sian havon.
4 Reĝo per justeco fortikigas la landon;
Sed donacamanto ĝin ruinigas.
5 Homo, kiu flatas al sia proksimulo,
Metas reton antaŭ liaj piedoj.
6 Per sia pekado malbona homo sin implikas;
Sed virtulo triumfas kaj ĝojas.
7 Virtulo penas ekkoni la aferon de malriĉuloj;
Sed malvirtulo ne povas kompreni.
8 Homoj blasfemantaj indignigas urbon;
Sed saĝuloj kvietigas koleron.
9 Se saĝa homo havas juĝan aferon kun homo malsaĝa,
Tiam, ĉu li koleras, ĉu li ridas, li ne havas trankvilon.
10 Sangaviduloj malamas senkulpulon;

Sed virtuloj zorgas pri lia vivo.
11 Sian tutan koleron aperigas malsaĝulo;
Sed saĝulo ĝin retenas.
12 Se reganto atentas mensogon,
Tiam ĉiuj liaj servantoj estas malvirtuloj.
13 Malriĉulo kaj procentegisto renkontiĝas;
La Eternulo donas lumon al la okuloj de ambaŭ.
14 Se reĝo juĝas juste malriĉulojn,
Lia trono fortikiĝas por ĉiam.
15 Kano kaj instruo donas saĝon;
Sed knabo, lasita al si mem, hontigas sian patrinon.
16 Kiam altiĝas malvirtuloj, tiam multiĝas krimoj;
Sed virtuloj vidos ilian falon.
17 Punu vian filon, kaj li vin trankviligos,
Kaj li donos ĝojon al via animo.
18 Se ne ekzistas profetaj predikoj, tiam popolo fariĝas sovaĝa;
Sed bone estas al tiu, kiu observas la leĝojn.
19 Per vortoj sklavo ne instruiĝas;
Ĉar li komprenas, sed ne obeas.
20 Ĉu vi vidas homon, kiu tro rapidas kun siaj vortoj?
Estas pli da espero por malsaĝulo ol por li.
21 Se oni de infaneco kutimigas sklavon al dorlotiĝado,
Li poste fariĝas neregebla.
22 Kolerema homo kaŭzas malpacojn,
Kaj flamiĝema kaŭzas multajn pekojn.
23 La fiereco de homo lin malaltigos;
Sed humilulo atingos honoron.
24 Kiu dividas kun ŝtelisto, tiu malamas sian animon;
Li aŭdas la ĵuron kaj nenion diras.
25 Timo antaŭ homoj faligas en reton;

Sed kiu fidas la Eternulon, tiu estas ŝirmita.
26 Multaj serĉas favoron de reganto;
Sed la sorto de homo dependas de la Eternulo.
27 Maljusta homo estas abomenaĵo por virtuloj;
Kaj kiu iras la ĝustan vojon, tiu estas abomenaĵo por
malvirtulo.

Ĉapitro 30

1 Vortoj de Agur, filo de Jake.
Profeta parolo de tiu viro al Itiel, al Itiel kaj Ukal.
2 Mi estas la plej malklera homo,
Kaj homan prudenton mi ne posedas.
3 Kaj mi ne lernis saĝon,
Kaj pri la Sanktulo mi ne havas ekkonon.
4 Kiu leviĝis en la ĉielon, kaj malleviĝis?
Kiu kolektis la venton en siajn mankavojn?
Kiu ligis la akvon en la veston?
Kiu aranĝis ĉiujn limojn de la tero?
Kia estas lia nomo? kaj kia estas la nomo de lia filo?
Ĉu vi scias?
5 Ĉiu diro de Dio estas pura;
Li estas ŝildo por tiuj, kiuj Lin fidas.
6 Ne aldonu al Liaj vortoj,
Por ke Li ne punu vin, kaj por ke vi ne aperu mensoganto.
7 Du aferojn mi petis de Vi;
Ne rifuzu al mi, antaŭ ol mi mortos:
8 Falsaĵon kaj mensogaĵon forigu de mi;
Malriĉecon kaj riĉecon ne donu al mi;
Nutru min per tiom da pano, kiom mi bezonas.

9 Ĉar alie mi eble trosatiĝus kaj neus, kaj dirus: Kiu estas
la Eternulo?
Aŭ eble mi malriĉiĝus kaj ŝtelus,
Kaj malbonuzus la nomon de mia Dio.
10 Ne kalumniu sklavon antaŭ lia sinjoro,
Por ke li ne malbenu vin kaj vi ne fariĝu kulpulo.
11 Estas generacio, kiu malbenas sian patron,
Kaj ne benas sian patrinon;
12 Generacio, kiu estas pura en siaj okuloj
Kaj tamen ne laviĝis de siaj malpuraĵoj;
13 Generacio, kiu tiel alte tenas siajn okulojn
Kaj tiel levas siajn palpebrojn;
14 Generacio, kies dentoj estas glavoj kaj kies makzeloj estas
tranĉiloj,
Por formanĝi la malriĉulojn de la tero kaj la mizerulojn inter
la homoj.
15 Hirudo havas du filinojn, kiuj krias: Donu, donu;
Ili tri neniam satiĝas.
Kvar objektoj ne diras: Sufiĉe:
16 Ŝeol; senfrukta ventro; la tero ne satiĝas de akvo; kaj la fajro
ne diras: Sufiĉe.
17 Okulon, kiu mokas la patron
Kaj malŝatas obeadon al la patrino,
Elpikos korvoj ĉe la rivero kaj formanĝos aglidoj.
18 Tri aferoj estas nekompreneblaj por mi,
Kaj kvaran mi ne scias:
19 La vojon de aglo en la aero;
La vojon de serpento sur roko;
La vojon de ŝipo meze de la maro;
Kaj la vojon de viro ĉe virgulino.

20 Tia estas la vojo de virino adultanta:
Ŝi manĝas, viŝas la buŝon,
Kaj diras: Mi faris nenian pekon.
21 Sub tri objektoj tremas la tero,
Kaj kvar ĝi ne povas porti:
22 Sklavon, kiam li fariĝis reĝo;
Malsaĝulon, kiam li tro satiĝis de pano;
23 Malamatan virinon, kiam ŝi edziniĝis,
Kaj sklavinon, kiam ŝi elpelis sian sinjorinon.
24 Kvar estas malgranduloj sur la tero,
Kaj tamen ili estas tre saĝaj:
25 La formikoj, popolo ne forta,
Tamen ili en somero pretigas al si manĝaĵon;
26 La hirakoj, popolo senforta,
Tamen ili faras siajn domojn en la roko;
27 La akridoj ne havas reĝon,
Kaj tamen ili ĉiuj eliras en vicoj;
28 La lacerto kroĉiĝas per siaj manoj,
Tamen ĝi estas en reĝaj palacoj.
29 Ekzistas tri, kiuj bone iras,
Kaj kvar, kiuj marŝas bele:
30 La leono, plej forta el la bestoj,
Cedas al neniu;
31 Cervo kun bonaj lumboj; virkapro;
Kaj reĝo, kiun neniu povas kontraŭstari.
32 Se vi agis malsaĝe pro via fiereco,
Kaj se vi intencis malbonon,
Tiam metu la manon sur la buŝon.
33 Ĉar batado de lakto produktas buteron,

Ekbato de nazo aperigas sangon,
Kaj incitado de kolero kaŭzas malpacon.

Ĉapitro 31

1 Vortoj de la reĝo Lemuel, instruo, kiun donis al li lia patrino.
2 Ho mia filo, ho filo de mia ventro!
Ho filo de miaj promesoj!
3 Ne donu al la virinoj vian forton,
Nek viajn agojn al la pereigantoj de reĝoj.
4 Ne al la reĝoj, ho Lemuel, ne al la reĝoj konvenas trinki vinon,
Nek al la princoj deziri ebriigaĵojn.
5 Ĉar drinkinte, ili povas forgesi la leĝojn,
Kaj ili malĝustigos la juĝon de ĉiuj prematoj.
6 Donu ebriigaĵon al la pereanto,
Kaj vinon al tiu, kiu havas suferantan animon.
7 Li trinku, kaj forgesu sian malriĉecon,
Kaj li ne plu rememoru sian malfeliĉon.
8 Malfermu vian buŝon por senvoĉulo,
Por la defendo de ĉiuj forlasitaj.
9 Malfermu vian buŝon, por juĝi juste,
Por defendi malriĉulon kaj senhavulon.
10 Se iu trovis kapablan edzinon,
Ŝia valoro estas pli granda ol perloj.
11 Fidas ŝin la koro de ŝia edzo,
Kaj havo ne mankos.
12 Ŝi redonas al li bonon, sed ne malbonon,
En la daŭro de ŝia tuta vivo.
13 Ŝi serĉas lanon kaj linon,

Kaj volonte laboras per siaj manoj.
14 Ŝi estas kiel ŝipo de komercisto;
De malproksime ŝi alportas sian panon.
15 Ŝi leviĝas, kiam estas ankoraŭ nokto,
Kaj ŝi disdonas manĝon al sia domanaro
Kaj porciojn al siaj servantinoj;
16 Ŝi pensas pri kampo, kaj aĉetas ĝin;
Per la enspezoj de sia mano ŝi plantas vinberĝardenon.
17 Ŝi zonas siajn lumbojn per forto
Kaj fortikigas siajn brakojn.
18 Ŝi komprenas, ke ŝia komercado estas bona;
Ŝia lumilo ne estingiĝas en la nokto.
19 Ŝi etendas sian manon al la ŝpinilo,
Kaj ŝiaj fingroj tenas la ŝpinturnilon.
20 Ŝi malfermas sian manon al la malriĉulo
Kaj etendas siajn manojn al la senhavulo.
21 Ŝi ne timas la neĝon por sia domo,
Ĉar ŝia tuta domanaro estas vestita per ruĝa teksaĵo.
22 Ŝi faras al si kovrojn;
Delikata tolo kaj purpuro estas ŝiaj vestoj.
23 Ŝia edzo estas konata ĉe la pordego,
Kie li sidas kune kun la maljunuloj de la lando.
24 Ŝi faras teksaĵon kaj vendas,
Kaj zonojn ŝi donas al la komercisto.
25 Fortika kaj bela estas ŝia vesto,
Kaj ŝi ridas pri la venonta tago.
26 Sian buŝon ŝi malfermas kun saĝo;
Bonkora instruo estas sur ŝia lango.
27 Ŝi kontrolas la iradon de aferoj en sia domo,
Kaj ŝi ne manĝas panon en senlaboreco.

28 Leviĝas ŝiaj filoj kaj ŝin gratulas;
Ŝia edzo ŝin laŭdegas, dirante:
29 Multaj filinoj estas bravaj,
Sed vi superas ĉiujn.
30 Ĉarmeco estas trompa, kaj beleco estas vantaĵo;
Virino, kiu timas la Eternulon, estos glorata.
31 Donu al ŝi laŭ la fruktoj de ŝiaj manoj;
Kaj ŝiaj faroj ŝin gloros ĉe la pordegoj.

La predikanto

Ĉapitro 1

1 Vortoj de la Predikanto, filo de David, reĝo en Jerusalem.
2 Vantaĵo de vantaĵoj, diris la Predikanto; vantaĵo de vantaĵoj, ĉio
estas vantaĵo. 3 Kian profiton havas la homo de ĉiuj siaj laboroj, ki-
ujn li laboras sub la suno? 4 Generacio foriras kaj generacio venas,
kaj la tero restas eterne. 5 Leviĝas la suno kaj subiras la suno, kaj al
sia loko ĝi rapidas, kaj tie ĝi leviĝas. 6 Iras al sudo kaj reiras al nordo,
turniĝas, turniĝas en sia irado la vento, kaj al siaj rondoj revenas la
vento. 7 Ĉiuj riveroj iras al la maro, sed la maro ne pleniĝas; al la
loko, al kiu la riveroj alfluas, ili alfluas ĉiam denove. 8 Ĉiuj aferoj
estas lacigaj, ne povas homo tion eldiri; ne satiĝas la okulo de vida-
do, kaj ne pleniĝas la orelo de aŭdado. 9 Kio estis, tio estos; kaj kio
estis farata, tio estos farata; kaj ekzistas nenio nova sub la suno. 10
Ekzistas io, pri kio oni diras: Vidu, ĉi tio estas nova; sed ĝi estis jam
en la eterna tempo, kiu estis antaŭ ni. 11 Ne restis memoro pri la
antaŭuloj; kaj ankaŭ pri la posteuloj, kiuj estos, ne restos memoro
ĉe tiuj, kiuj estos poste.
12 Mi, Predikanto, estis reĝo super Izrael en Jerusalem. 13 Kaj mi
decidis en mia koro esplori kaj ekzameni per la saĝo ĉion, kio fari-
ĝas sub la ĉielo: ĉi tiun malfacilan okupon Dio donis al la homidoj,
por ke ili turmentiĝu per ĝi. 14 Mi vidis ĉiujn aferojn, kiuj fariĝas sub
la suno; kaj jen, ĉio estas vantaĵo kaj entreprenoj ventaj. 15 Kurbi-
gitan oni ne povas rerektigi, kaj mankantan oni ne povas kalkuli. 16
Mi meditis kun mia koro tiele: Jen mi kreskigis kaj multigis en mi

sciencon pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem; kaj mia koro
penetris multon da saĝo kaj scio. 17 Sed kiam mi dediĉis mian ko-
ron, por ekkoni la saĝecon kaj ekkoni la malsaĝecon kaj sensence-
con, mi eksciis, ke ankaŭ ĉi tio estas ventaĵo. 18 Ĉar ĉe multe da
saĝeco estas multe da zorgemeco; kaj, kiu plimultigas siajn sciojn,
tiu plimultigas siajn dolorojn.

Ĉapitro 2

1 Mi diris en mia koro: Lasu, mi elprovos vin per ĝojo, kaj vi ĝuu
bonon; sed jen ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 2 Pri la rido mi diris: Ĝi
estas sensencaĵo! kaj pri la ĝojo: Kion ĝi havigas? 3 Mi serĉis en mia
koro, kiel plezurigi mian korpon per vino, kaj, dum mia koro min
gvidas per saĝeco, sekvi ankaŭ malsaĝecon, ĝis mi ekvidos, kio es-
tas bona por la homidoj, kion ili povus fari sub la ĉielo en la kalku-
litaj tagoj de sia vivo. 4 Mi entreprenis grandajn farojn: mi konstruis
al mi domojn, mi plantis al mi vinberejojn; 5 mi aranĝis al mi ĝar-
denojn kaj arbaretojn, kaj plantis en ili ĉiafruktajn arbojn; 6 mi aran-
ĝis al mi akvujojn, por akvumi el ili arbaretojn, kiuj kreskigas ar-
bojn; 7 mi akiris al mi sklavojn kaj sklavinojn, kaj domanojn mi ha-
vis; ankaŭ da bruto granda kaj malgranda mi havis pli multe, ol ĉiuj,
kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem; 8 mi kolektis al mi ankaŭ arĝenton
kaj oron, kaj juvelojn de reĝoj kaj landoj; mi havigis al mi kantistojn
kaj kantistinojn, kaj plezurojn de homidoj, kaj multajn amantinojn.
9 Kaj mi pligrandigis kaj plimultigis ĉion pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ
mi en Jerusalem, kaj mia saĝeco restis kun mi. 10 Kaj ĉion, kion po-
stulis miaj okuloj, mi ne rifuzis al ili; mi fortenis mian koron de
nenia ĝojo, ĉar mia koro ĝojis pri ĉiuj miaj laboroj; kaj ĉi tio estis
mia rekompenco por ĉiuj miaj laboroj. 11 Kaj mi ekrigardis ĉiujn
farojn, kiujn faris miaj manoj, kaj ĉiujn laborojn, kiujn mi plenumis,

por fari ilin: kaj jen, ĉio estas vantaĵo kaj ventaĵo, kaj nenia profito
estas de ili sub la suno.

12 Kaj mi turnis min, por rigardi saĝecon kaj malsaĝecon kaj sen-
sencecon; ĉar kion povas fari homo, venonta post reĝo, en komparo
kun tio, kion tiu jam antaŭ longe faris? 13 Kaj mi vidis, ke havas
superecon la saĝeco antaŭ la malsaĝeco, kiel havas superecon lumo
antaŭ mallumo. 14 La saĝulo havas siajn okulojn en la kapo, kaj la
malsaĝulo iras en mallumo; sed mi ankaŭ eksciis, ke unu sorto atin-
gas ilin ĉiujn. 15 Kaj mi diris en mia koro: Ankaŭ min atingos tia
sama sorto, kiel la malsaĝulon; por kio do mi estis pli saĝa? Kaj mi
diris en mia koro, ke ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 16 Ĉar pri la saĝulo
ne restos memoro eterne tiel same, kiel pri la malsaĝulo; en la tem-
poj estontaj ĉio estos forgesita. Kaj ho ve, mortas saĝulo egale kiel
malsaĝulo! 17 Kaj mi ekmalamis la vivon; ĉar abomenindaj estas por
mi la faroj, kiuj fariĝas sub la suno, ĉar ĉio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

18 Kaj mi ekmalamis ĉiun laboron, kiun mi laboris sub la suno;
ĉar mi devos lasi ĝin al homo, kiu estos post mi. 19 Kaj kiu scias, ĉu
estos saĝa aŭ malsaĝa tiu, kiu ekposedos mian tutan laboron, pri
kiu mi penis kaj streĉis mian saĝon sub la suno? Ankaŭ ĉi tio estas
vantaĵo. 20 Kaj mi decidis, ke mia koro atendu nenion de la tuta la-
boro, kiun mi laboris sub la suno. 21 Ĉar ofte oni vidas homon, kiu
laboras en saĝo, scienco, kaj talento, kaj li devas fordoni sian aki-
ron al homo, kiu ne laboris por ĝi; ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo kaj
granda malbono. 22 Kaj kio restas al la homo de lia tuta laborado kaj
de la zorgoj de lia koro, kion li laboras sub la suno? 23 Ĉar ĉiuj liaj
tagoj estas suferoj, kaj liaj okupoj estas maltrankvileco; eĉ en la nok-
to ne trankviliĝas lia koro; ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo.

24 Ne ekzistas alia bono por la homo, krom manĝi kaj trinki kaj
igi sian animon ĝui plezuron de lia laborado; ankaŭ pri ĉi tio mi vi-
dis, ke ĝi estas de la mano de Dio. 25 Ĉar kiu povas manĝi, kaj kiu

povas ĝui, sen Li? 26 Ĉar al homo, kiu agas bone antaŭ Li, Li donas
saĝon kaj scion kaj ĝojon, kaj al la pekulo Li donas la zorgemecon
amasigi kaj kolekti, por poste transdoni al tiu, kiu agas bone antaŭ
Dio; kaj ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

Ĉapitro 3

1 Por ĉio estas sezono, kaj tempo difinita estas por ĉiu afero sub la
suno; 2 estas tempo por naskiĝi, kaj tempo por morti; estas tempo
por planti, kaj tempo por elŝiri la plantitaĵon; 3 estas tempo por
mortigi, kaj tempo por kuraci; estas tempo por detrui, kaj tempo
por konstrui; 4 estas tempo por plori, kaj tempo por ridi; estas tem-
po por ĝemi, kaj tempo por danci; 5 estas tempo por disĵeti ŝtonojn,
kaj tempo por kolekti ŝtonojn; estas tempo por ĉirkaŭbraki, kaj
tempo por foriri de ĉirkaŭbrakado; 6 estas tempo por serĉi, kaj tem-
po por perdi; estas tempo por konservi, kaj tempo por forĵeti; 7 estas
tempo por disŝiri, kaj tempo por kunkudri; estas tempo por silen-
ti, kaj tempo por paroli; 8 estas tempo por ami, kaj tempo por ma-
lami; estas tempo por milito, kaj tempo por paco. 9 Kian profiton
havas faranto de tio, kion li laboras? 10 Mi vidis la penemecon, kiun
Dio donis al la homidoj, por ke ili turmentiĝu per ĝi. 11 Ĉion Li kreis
bela ĝiatempe; kaj scion pri la mondo Li enmetis en ilian koron, sed
tiel, ke homo ne povas kompreni la farojn, kiujn faris Dio de la ko-
menco ĝis la fino. 12 Mi scias, ke ekzistas nenia bono por ili, krom
ĝoji kaj fari bonon en sia vivo. 13 Kaj se homo manĝas kaj trinkas kaj
ĝuas bonon de sia tuta laborado, tio estas dono de Dio. 14 Mi sci-
as, ke ĉio, kion faras Dio, restas eterne; al ĝi oni nenion povas aldo-
ni, kaj de ĝi oni nenion povas depreni; kaj Dio tion faris, ke oni Lin
timu. 15 Kio fariĝis, tio ekzistas de longe; kaj kio estas fariĝonta, tio
antaŭ longe jam estis, kaj Dio revokas pasintaĵon.

16 Ankoraŭ mi vidis sub la suno: en la loko de juĝo, ke tie estas
maljusteco; en la loko de vero, ke tie estas malico. 17 Mi diris en mia
koro: Piulon kaj malpiulon juĝos Dio; ĉar estas tempo por ĉiu afe-
ro, kaj por ĉio, kio fariĝas tie. 18 Mi diris en mia koro: Ĉi tio estas pri
la homidoj, ke Dio ilin elprovu, kaj ke ili vidu, ke ili estas bruto per
si mem. 19 Ĉar la sorto de homidoj kaj la sorto de bruto estas sorto
egala: kiel ĉi tiuj mortas, tiel mortas ankaŭ tiuj, kaj sama spirito es-
tas en ĉiuj; kaj supereco de homo kontraŭ bruto ne ekzistas, ĉar ĉio
estas vantaĵo. 20 Ĉiuj iras al unu loko: ĉiuj fariĝis el polvo, kaj ĉiuj
refariĝos polvo. 21 Kiu scias, ĉu la spirito de homidoj leviĝas supren,
kaj ĉu la spirito de bruto malleviĝas malsupren en la teron? 22 Kaj
mi ekvidis, ke ekzistas nenio pli bona, ol ke homo ĝuu plezuron de
siaj faroj, ĉar tia estas lia sorto; ĉar kiu alkondukos lin, por vidi, kio
estas post li?

Ĉapitro 4

1 Kaj mi returniĝis, kaj mi vidis ĉiujn premojn, kiuj estas farataj sub
la suno: kaj jen estas larmoj de prematoj, kaj ne ekzistas por ili kon-
solanto; kaj perforteco de la mano de iliaj premantoj, kaj ne ekzis-
tas por ili konsolanto. 2 Kaj mi trovis, ke la mortintoj, kiuj jam an-
taŭ longe mortis, estas pli feliĉaj ol la vivantoj, kiuj vivas ĝis nun; 3
kaj pli feliĉa ol ili ambaŭ estas tiu, kiu ĝis nun ne ekzistis, kiu ne
vidis la malbonajn farojn, kiuj estas farataj sub la suno.

4 Mi vidis ankaŭ, ke ĉia laboro kaj ĉia lerteco en la faroj estas nur
konkurado de unu kontraŭ alia; kaj ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj
ventaĵo. 5 Malsaĝulo kunmetas siajn manojn, kaj formanĝas sian
korpon. 6 Pli bone estas plenmano da trankvilanimeco, ol ambaŭ-
mano da penado kaj ventaĵo.

7 Kaj denove mi turniĝis, kaj vidis vantaĵon sub la suno: 8 jen es-

tas solulo, kaj neniun alian li havas; nek filon nek fraton li havas; kaj
tamen ne havas finon lia laborado, kaj lia okulo ne povas satiĝi de
riĉeco; por kiu do mi laboras kaj senigas mian animon de ĝuado? Ĉi
tio ankaŭ estas vantaĵo kaj malbona afero. 9 Pli bone estas al du ol
al unu, ĉar ili havas bonan rekompencon por sia laborado. 10 Ĉar se
ili falos, unu levos la alian; sed ve al solulo, se li falos, kaj se ne es-
tas alia, kiu lin levus. 11 Ankaŭ se du kuŝiĝas, estas al ili varme; sed
unu—kiel li varmiĝos? 12 Kaj se iu montros sin pli forta kontraŭ unu,
tiam ambaŭ kontraŭstaros lin; eĉ fadeno triopigita ne baldaŭ dis-
ŝiriĝos.

13 Pli bona estas knabo malriĉa sed saĝa, ol reĝo maljuna sed
malsaĝa, kiu jam ne povas akiri scion. 14 Iu el malliberejo eliris, kaj
fariĝis reĝo; alia por reĝeco naskiĝis, kaj tamen estas malriĉa. 15 Mi
vidis, ke ĉiu vivanto iras sub la suno kun la junulo: ĝi estas la alia,
kiu okupos lian lokon. 16 Senfina estas la popolo, antaŭ kiu li estis,
kaj tamen la posteuloj ne ĝojos pri li; ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj
ventaĵo.

Ĉapitro 5

1 Gardu vian piedon, kiam vi iros en la domon de Dio, kaj estu preta
pli por aŭskultado, ol por oferdonado de malsaĝuloj; ĉar ili ne sci-
as, ke ili agas malbone. 2 Ne rapidu kun via buŝo, kaj via koro ne
rapidu elparoli vorton antaŭ Dio, ĉar Dio estas en la ĉielo, kaj vi
estas sur la tero; tial malmultaj estu viaj vortoj. 3 Ĉar sonĝo pre-
zentiĝas per multe da agado, kaj parolo de malsaĝulo konsistas el
multe da vortoj. 4 Kiam vi faros promeson al Dio, ne prokrastu ĝin
plenumi; ĉar malagrablaj al Li estas malsaĝuloj: kion vi promesis,
tion plenumu. 5 Pli bone estas, ke vi ne faru promeson, ol fari pro-
meson kaj ne plenumi. 6 Ne permesu al via buŝo pekigi vian korpon,

kaj ne diru al la sendito de Dio, ke ĝi estas eraro; kial fari, ke Dio
koleru pro via parolo, kaj ke Li detruu la faron de viaj manoj? 7 Ĉe
multo da sonĝoj kaj vantaĵoj estas ankaŭ multe da vortoj; sed vi
timu Dion.

8 Se premadon de malriĉulo kaj rompadon de justeco kaj hones-
teco vi vidas en lando, ne miru; ĉar pli alta kontrolas pli altan, kaj
plej altaj ilin kontrolas. 9 Kaj superecon en ĉio havas tiu lando, en
kiu la reĝo servas al la tero.

10 Kiu amas monon, tiu ne satiĝos per mono; kaj kiu amas riĉe-
con, al tiu ĝi ne donos utilon: ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 11 Ju pli es-
tas da havo, des pli multaj estas ĝiaj konsumantoj; kaj kian profi-
ton havas ĝia mastro, krom vidi ĝin per siaj okuloj? 12 Dolĉa estas
la dormo de laboranto, ĉu li manĝas malmulte aŭ multe; sed trosa-
teco ne lasas la riĉulon dormi.

13 Turmentan malbonon mi vidis sub la suno: riĉecon konserva-
tan por la malutilo de ĝia propra mastro. 14 Kaj pereas ĉi tiu riĉeco
en malfavoraj cirkonstancoj; naskiĝas filo, kaj li nenion havas en la
mano. 15 Kiel li eliris el la ventro de sia patrino, tiel nuda li foriras,
kiel li venis; kaj nenion li elportas el sia laboro, kion li povus porti
en la mano. 16 Kaj ĉi tio estas turmenta doloro, ke kiel li venis, tiel
li foriras; kian do profiton li havas de tio, ke li laboras por la ven-
to? 17 Kaj ĉiujn siajn tagojn li konsumis en mallumo, en multe da
ekscitiĝo, en malsano kaj malagrablaĵoj!

18 Jen, kion mi vidis: ke estas bone kaj bele manĝi kaj trinki kaj
ĝui plezurojn de ĉiuj siaj laboroj, kiujn homo laboras sub la suno
dum la tagoj de sia vivo, kiujn donis al li Dio; ĉar tio estas lia apar-
tenaĵo. 19 Kaj se al iu homo Dio donis riĉecon kaj havon, kaj donis
al li la povon konsumi ilin kaj preni sian parton kaj ĝui plezuron de
siaj laboroj, ĉi tio estas dono de Dio. 20 Ĉar ne longe li memoros la
tagojn de sia vivo; Dio donas al li ĝojon de lia koro.

Ĉapitro 6

1 Ekzistas malbono, kiun mi vidis sub la suno, kaj granda ĝi estas
por la homo: 2 se al iu homo Dio donas riĉecon kaj havon kaj hon-
oron, kaj al lia animo mankas nenio, kion ajn li dezirus, sed Dio ne
donas al li la povon konsumi ĝin, nur fremda homo ĝin konsumas—
ĉi tio estas vantaĵo kaj malfacila doloro. 3 Se iu homo naskigus cent
infanojn kaj vivus multajn jarojn kaj atingus profundan aĝon, sed
lia animo ne ĝuus sate la havon, kaj eĉ bonan enterigon li ne ha-
vus—tiam mi dirus: Pli feliĉa ol li estas abortito. 4 Ĉar ĉi tiu vante
venis kaj en mallumon foriris, kaj en mallumo kaŝiĝos lia nomo. 5
Eĉ la sunon li ne vidis kaj ne konis—al li estas pli trankvile ol al tiu.
6 Kaj se tiu homo vivus du mil jarojn kaj la bonon ne ĝuus, ĉu ne al
unu loko ĉiuj iros? 7 Ĉiuj laboroj de homo estas por lia buŝo, kaj
tamen lia animo ne estas satigebla. 8 Kaj kian superecon havas la
saĝulo antaŭ malsaĝulo, la inteligenta malriĉulo antaŭ aliaj vivaj
estaĵoj? 9 Pli bone estas vidi per la okuloj, ol imagi en la animo;
ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.

10 Kio ajn ekzistas, tio de longe havas nomon; kaj estas sciate, kia
estas la homo, kaj ke li ne povas juĝe batali kun Tiu, kiu estas pli
forta ol li. 11 Ĉar ekzistas multe da aferoj, kiuj plimultigas la van-
taĵon; kian do superecon havas la homo? 12 Ĉar kiu scias, kio estas
bona por la homo dum la tagoj de lia vanta vivo, kiun li pasigas kiel
ombro? kaj kiu diros al la homo, kio estos post li sub la suno?

Ĉapitro 7

1 Pli bona estas bona nomo, ol bona oleo; kaj la tago de la morto
estas pli bona, ol la tago de la naskiĝo. 2 Pli bone estas iri en domon
de funebro, ol iri en domon de festenado; ĉar morto estas la fino de
ĉiu homo, kaj la vivanto notos ĉi tion en sia koro. 3 Pli bona estas

plendo, ol rido; ĉar ĉe malĝojo de la vizaĝo pliboniĝas la koro. 4 La
koro de saĝuloj estas en domo de funebro, kaj la koro de malsaĝuloj
en domo de ĝojo. 5 Pli bone estas aŭskulti riproĉon de saĝulo, ol
aŭskulti kanton de malsaĝuloj. 6 Ĉar simila al la kraketado de dor-
noj sub poto estas la ridado de la malsaĝuloj; kaj vantaĵo ĝi estas.
7 Ĉar perforteco forprenas la saĝon de saĝulo, kaj la prudenton mal-
bonigas donaco. 8 La fino de afero estas pli bona, ol ĝia komenco;
pacienculo estas pli bona, ol malhumilulo. 9 Ne rapidu koleri en via
spirito; ĉar koleremeco loĝas en la brusto de malsaĝuloj. 10 Ne diru:
Kial la antaŭaj tagoj estis pli bonaj, ol la nunaj? ĉar ne el saĝeco vi
ĉi tion demandus. 11 Bona estas saĝeco kune kun hereda havo, kaj
ĝi estas profita al tiuj, kiuj vidas la sunon. 12 Ĉar la saĝeco estas ŝir-
mo tiel same, kiel mono estas ŝirmo; sed la supereco de scienco
konsistas en tio, ke la saĝeco donas vivon al sia posedanto. 13 Rigar-
du la faron de Dio; ĉar kiu povas tion rektigi, kion Li kurbigis? 14 En
la tago de bonstato uzu la bonstaton, kaj en la tago de malfeliĉo
atendu: ĉi tion kaj tion aranĝis Dio, por ke la homo nenion kompre-
nu post Li.

15 Ĉion tion mi vidis en miaj vantaj tagoj: okazas, ke virtulo pe-
reas ĉe sia virteco, kaj okazas, ke malvirtulo longe vivas ĉe sia mal-
virteco. 16 Ne estu tro virta, kaj ne rezonu tro multe: kial vi devas vin
konfuzi? 17 Ne malvirtu tro multe, kaj ne estu senprudenta: kial vi
devas morti ne en via tempo? 18 Bone estas, se vi tenos je unu afe-
ro kaj ankaŭ de alia afero vi ne forprenos vian manon; ĉar tiu, kiu
timas Dion, penas plaĉi al ĉiuj.

19 La saĝeco faras la saĝulon pli forta, ol dek potenculoj en la
urbo. 20 Ĉar ne ekzistas sur la tero virtulo, kiu farus nur bonon kaj
ne pekus. 21 Ne ĉiujn vortojn, kiujn oni diras, atentu en via koro, por
ke vi ne aŭdu vian sklavon malbenanta vin: 22 ĉar multajn fojojn
konsciis via koro, ke ankaŭ vi malbenis aliajn.

23 Ĉion ĉi tion mi provis per mia saĝo; mi diris al mi: Mi akiru
saĝon; tamen ĝi estas malproksima de mi. 24 Kio estas malproksi-
ma kaj tre profunda, kiu tion komprenos? 25 Mi turnis min kun mia
koro, por ekkoni, esplori, kaj traserĉi saĝecon kaj prudenton, kaj
ekscii, ke la malvirteco estas malsaĝeco kaj ke la senscieco estas
sensenca. 26 Kaj mi trovas, ke pli malbona ol la morto estas la viri-
no, kiu estas kaptilo, kaj kies koro estas reto, kaj kies manoj estas
katenoj; tiu, kiu plaĉas al Dio, sin savos de ŝi, sed pekulo estos kap-
tita de ŝi. 27 Jen, kion mi trovis, diris la Predikanto: oni devas kuni-
gi unu fakton kun alia, por veni al konkludo. 28 Jen, kion ankoraŭ
serĉis mia animo kaj ne trovis: viron unu inter mil mi trovis, sed vi-
rinon inter ĉiuj mi tute ne trovis. 29 Nur ĉi tion mi trovis, ke Dio
kreis la homon virtema; sed la homoj fordonis sin al multaj artifikoj.

Ĉapitro 8

1 Kiu estas simila al saĝulo? kaj kiu komprenas la sencon de la afe-
roj? Saĝeco de homo lumigas lian vizaĝon, kaj la maldelikateco de
lia vizaĝo ŝanĝiĝas. 2 Mi diras: La reĝan ordonon plenumu, pro la
ĵuro farita antaŭ Dio. 3 Ne rapidu foriri de antaŭ li, kaj ne estu per-
sistema en malbona afero; ĉar ĉion, kion li volos, li povos fari. 4 Ĉar
la vorto de reĝo estas potenca; kaj kiu povas diri al li: Kion vi faras?
5 Kiu plenumas la ordonon, tiu spertos nenion malbonan; tempon
kaj manieron de agado scias la koro de saĝulo. 6 Ĉar por ĉiu afero
estas ĝia tempo kaj ĝia maniero; kaj granda estas por la homo la
malbono de tio, 7 ke li ne scias, kio estos; ĉar kiu diros al vi, kiel es-
tos? 8 Neniu homo povas regi la venton kaj reteni la venton, neniu
povas regi la tagon de la morto; ne ekzistas forpermeso en tiu mi-
lito, kaj malvirteco ne savas sian faranton. 9 Ĉion ĉi tion mi vidis, kaj

mi atentis ĉiun aferon, kiu estas farata sub la suno, kaj tiun tempon,
en kiu homo regas homon al lia malbono.

10 Kaj ankaŭ mi vidis, ke oni enterigis malvirtulojn, kiuj venadis
kaj eliradis el la sankta loko, kaj kiuj estis forgesitaj en la urbo, kie
ili tiel agis; kaj ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo. 11 Ĉar ne baldaŭ estas fa-
rata juĝo kontraŭ malbonaj faroj, tial plene kuraĝas la koro de ho-
midoj fari malbonon. 12 Kvankam pekulo faras malbonon cent foj-
ojn, kaj Dio estas pacienca al li, tamen mi scias, ke estos bone al tiuj,
kiuj timas Dion, kiuj respektas Lin. 13 Kaj ne estos bone al malvir-
tulo, kaj ne tenos sin longe, simile al ombro, tiu, kiu ne timas Dion.
14 Ekzistas vantaĵo, kiu fariĝas sur la tero: ekzistas virtuloj, al kiuj
fariĝas tio sama, kio fariĝas al malvirtuloj; kaj ekzistas malvirtuloj,
al kiuj fariĝas tio sama, kio al la virtuloj; kaj mi diris al mi, ke an-
kaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 15 Kaj mi eklaŭdis la gajecon, ĉar ne ekzis-
tas io pli bona por homo sub la suno, ol manĝi, trinki, kaj gaji, kaj
ke ĉi tio akompanu lin en liaj laboroj en la tagoj de lia vivo, kiujn
donis al li Dio sub la suno.

16 Kiam mi direktis mian koron, por ekkoni saĝecon, kaj por ĉir-
kaŭrigardi la aferojn, kiuj estas farataj sur la tero tiamaniere, ke nek
tage nek nokte homo vidas dormon sur siaj okuloj; kaj kiam mi ri-
gardis ĉiujn farojn de Dio: 17 tiam mi trovis, ke homo ne povas kom-
preni la aferojn, kiuj fariĝas sub la suno; kiom ajn la homo penus
esplori, li ne komprenos; kaj se eĉ saĝulo diras, ke li scias, li tamen
ne povas kompreni.

Ĉapitro 9

1 Al ĉio ĉi tio mi direktis mian koron, por esplori ĉion ĉi tion, ke la
virtuloj kaj saĝuloj kaj iliaj faroj estas en la mano de Dio; kaj nek
amon nek malamon scias la homo, kaj nenion, kio lin atendas. 2 Al

ĉiuj estas la sama sorto: al la virtulo kaj al la malvirtulo, al la bona
kaj pura kaj al la malpura, al la oferfaranto kaj al tiu, kiu ne ofer-
faras, al la bonulo kaj al la pekulo, al la ĵuranto kaj al tiu, kiu timas
ĵuron. 3 Ĉi tio estas malbona en ĉio, kio fariĝas sub la suno, ke la
sama sorto ekzistas por ĉiuj, kaj la koro de la homidoj estas plena
de malbono, kaj sensencaĵo estas en ilia koro dum ilia vivado, kaj
poste ili transiras al la mortintoj. 4 Ĉar kiu troviĝas inter la vivuloj,
tiu havas ankoraŭ esperon; ĉar eĉ al hundo vivanta estas pli bone,
ol al leono mortinta. 5 Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortos; kaj la mor-
tintoj scias nenion, kaj por ili jam ne ekzistas rekompenco, ĉar la
memoro pri ili estas forgesita. 6 Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj ilia
ĵaluzo jam de longe malaperis; kaj jam por neniam ili havas parto-
prenon en io, kio fariĝas sub la suno.

7 Iru, manĝu ĝoje vian panon, kaj trinku kun gaja koro vian vi-
non, se Dio favoris viajn aferojn. 8 En ĉiu tempo viaj vestoj estu
blankaj, kaj oleo ne manku sur via kapo. 9 Ĝuu la vivon kun la ed-
zino, kiun vi amas en la tempo de via tuta vanta vivo, kaj kiun Dio
donis al vi por ĉiuj viaj vantaj tagoj; ĉar ĉi tio estas via apartenaĵo
en via vivo, kaj en viaj laboroj, kiujn vi laboris sub la suno. 10 Kion
ajn via mano povas fari laŭ via forto, tion faru; ĉar ekzistas nek faro,
nek kalkulo, nek scio, nek saĝo, en Ŝeol, kien vi iros.

11 Aliflanke mi vidis sub la suno, ke ne de la rapiduloj dependas
la kuro, ne de la fortuloj dependas la milito, kaj ne la saĝuloj havas
panon, kaj ne la talentuloj havas riĉecon, kaj ne la kompetentuloj
trovas aprobon; nur de la tempo kaj okazo ili ĉiuj dependas. 12 Ĉar
eĉ ne scias la homo sian sorton; kiel fiŝoj, kaptitaj en pereigan re-
ton, kaj kiel birdoj, implikiĝintaj en kaptilon, tiel kaptiĝas la homoj
en tempo malbona, kiam ĝi atakas ilin neatendite.

13 Ankaŭ jenan saĝaĵon mi vidis sub la suno, kaj ĝi ŝajnis al mi
granda: 14 estis urbo malgranda, kaj malmulte da homoj ĝi havis;

venis al ĝi granda reĝo, kaj sieĝis ĝin, kaj konstruis ĉirkaŭ ĝi gran-
dajn sieĝajn fortikaĵojn; 15 sed troviĝis en ĝi homo malriĉa sed saĝa,
kaj li savis la urbon per sia saĝeco; tamen neniu rememoris tiun
malriĉan homon. 16 Kaj mi diris: Pli bona estas saĝo ol forto, tamen
la saĝo de malriĉulo estas malrespektata, kaj liaj vortoj ne estas
aŭdataj.

17 La vortoj de saĝuloj, trankvile aŭskultitaj, estas pli bonaj ol la
kriado de reganto inter malsaĝuloj. 18 Pli bona estas saĝo, ol mili-
taj instrumentoj; kaj unu pekulo pereigas multe da bono.

Ĉapitro 10

1 Venenaj muŝoj putrigas kaj haladzigas la oleon de parfumisto; pli
ŝatata ol saĝo kaj honoro ofte estas malgranda malsaĝaĵo. 2 La koro
de saĝulo estas ĉe lia dekstra flanko, kaj la koro de malsaĝulo ĉe lia
maldekstra. 3 Kaj eĉ en la vojo, laŭ kiu iras malsaĝulo, mankas al li
saĝo, kaj al ĉiu li diras, ke li estas malsaĝulo. 4 Se atakos vin kolero
de reganto, ne forlasu vian lokon, ĉar mildeco pardonigas eĉ gran-
dajn krimojn. 5 Ekzistas malbono, kiun mi vidis sub la suno; ĝi es-
tas kvazaŭ eraro, venanta de la reganto: 6 senscieco estas metata tre
alte, kaj la riĉuloj sidas malalte. 7 Mi vidis sklavojn sur ĉevaloj, kaj
princojn, irantajn piede, kiel sklavoj. 8 Kiu fosas kavon, tiu falos en
ĝin; kaj kiu detruas muron, tiun mordos serpento. 9 Kiu transmo-
vas ŝtonojn, tiu faras al si difekton per streĉo; kaj kiu hakas lignon,
tiu sin vundas per ĝi. 10 Se malakriĝas la hakilo, kaj oni ne akrigas
la tranĉan flankon, oni devas streĉi la fortojn; kaj la ĉefaĵo estas pre-
pari ĉion saĝe. 11 Se mordis la serpento sen kuracparolo, tiam jam
ne utilas kuracparolanto. 12 Vortoj el buŝo de saĝulo estas agrablaj,
sed la buŝo de malsaĝulo lin mem pereigas. 13 La komenco de la
parolo de lia buŝo estas malsaĝaĵo, kaj la fino de lia parolo estas

abomeninda sensencaĵo. 14 Malsaĝulo multe parolas, kvankam ho-
mo ne scias, kio estos; kaj kio estos post li? kiu ĉi tion diros al li? 15
Penado de malsaĝuloj lacigas ĉiun, kiu ne scias eĉ la vojon al la
urbo. 16 Ve al vi, ho lando, se via reĝo estas infano kaj viaj princoj
manĝas frue! 17 Feliĉa vi estas, ho lando, se via reĝo estas de nobla
deveno kaj viaj princoj manĝas en ĝusta tempo, por fortiĝi, ne por
festeni! 18 De mallaboremeco falos la plafono; kaj, se oni mallevas
la manojn, tramalsekiĝas la domo. 19 Por plezuro oni aranĝas fes-
tenojn, kaj vino gajigas la vivon, kaj mono respondas por ĉio. 20 Eĉ
en viaj pensoj ne malbenu la reĝon, kaj en via dormoĉambro ne
malbenu riĉulon; ĉar birdo ĉiela transportos vian voĉon, kaj flugi-
la estaĵo eldiros vian parolon.

Ĉapitro 11

1 Elsendu vian panon sur la akvon; ĉar post longa tempo vi ĝin re-
trovos. 2 Donu parton al sep, kaj eĉ al ok, ĉar vi ne scias, ĉu ne es-
tos malfeliĉo sur la tero. 3 Kiam la nuboj pleniĝos, ili verŝos pluvon
sur la teron, kaj se falos arbo suden aŭ norden, ĝi tie restos, kien ĝi
falis. 4 Kiu observas la venton, tiu ne semos; kaj kiu rigardas la nu-
bojn, tiu ne rikoltos. 5 Kiel vi ne scias, kian vojon iros la vento, kaj
kiel formiĝas la ostoj en la ventro de gravedulino, tiel vi ne povas
scii la faron de Dio, kiu ĉion faras. 6 Matenu semu vian semon, kaj
vespere via mano ne ripozu; ĉar vi ne scias, ĉu tio aŭ alio estos pli
ĝusta, aŭ ĉu ambaŭ egale estos bonaj. 7 Agrabla estas la lumo, kaj
bone estas al la okuloj vidi la sunon. 8 Ĉar se eĉ multajn jarojn homo
vivus, li ĝoju en ili ĉiuj; kaj li memoru pri la tagoj mallumaj, ĉar es-
tos multe da ili; ĉio, kio venos, estas vantaĵo.

9 Ĝoju, junulo, en via infaneco; kaj via koro ĝuu plezuron en la
tagoj de via juneco, kaj iru, kien kondukas vin via koro kaj kien ri-

gardas viaj okuloj; sed sciu, ke pri ĉio ĉi tio Dio venigos vin al juĝo.
10 Tial forpelu malĝojon de via koro, kaj forigu malagrablaĵon de via
korpo; ĉar la infaneco kaj la juneco estas vantaĵo.

Ĉapitro 12

1 Kaj memoru vian Kreinton en la tagoj de via juneco, dum ankoraŭ
ne venis la tagoj de malbono, kaj ne venis la jaroj, pri kiuj vi diros:
Mi ne havas plezuron de ili; 2 dum ne mallumiĝis la suno, la lumo,
la luno, kaj la steloj, kaj ne revenis nuboj post la pluvo; 3 en la tago,
kiam ektremos la gardantoj de la domo, kaj malfortiĝos la militantoj, kaj ĉesos mueli la muelantinoj, ĉar estos malmulte da ili, kaj
senvidiĝos la rigardantinoj tra la fenestroj; 4 kaj fermitaj estos la
pordoj al la strato, kiam eksilentos la sonado de la muelŝtono; kaj
homo leviĝados laŭ la krio de birdo, kaj mallaŭtiĝos la sonoj de
kantoj; 5 kaj altaĵojn ili ektimos, kaj sur la vojo aperos teruroj, kaj
ekfloros la migdalarbo, kaj peziĝos la lokusto, kaj malaperos deziro: tiam homo foriros en sian eternan domon, kaj sur la strato marŝos plorantoj; 6 ĝis disŝiriĝos la arĝenta ĉeneto, rompiĝos la ora lampeto, rompiĝos la kruĉo ĉe la fonto, kaj falos la rado en la puton; 7
kaj la polvo refariĝos tero, kiel ĝi estis, kaj la spirito reiros al Dio, kiu
ĝin donis. 8 Vantaĵo de vantaĵoj, diris la Predikanto; ĉio estas vantaĵo.

9 Krom tio, ke la Predikanto estis saĝulo, li ankoraŭ instruis scion al la popolo; li ĉion pesis, esploris, kaj verkis multe da sentencoj. 10 Penis la Predikanto trovi agrablajn parolojn, kaj li skribis ĝuste vortojn de vero.

11 La paroloj de saĝuloj estas kiel akraj pintoj, kaj kiel enbatitaj najloj estas la vortoj de publikaj parolistoj; ili estas donitaj de unu
paŝtisto. 12 Kaj krom tio, mia filo, akceptu mian instruon, ke se oni

volus verki multajn librojn, ne estus fino, kaj multe legi lacigas la
korpon.
13 Ni aŭskultu la finon de ĉio: timu Dion, kaj plenumu Liajn or-
donojn, ĉar ĉi tio estas ĉio por la homo. 14 Ĉar ĉiun faron Dio veni-
gos al juĝo, eĉ ĉion kaŝitan, ĉu ĝi estas bona aŭ malbona.

Alta kanto de Salomono

Ĉapitro 1

1 Alta kanto de Salomono.

2 Ho, li kisu min per kisoj de sia buŝo!
Ĉar via amo estas pli bona, ol vino.
3 Ho, kiel bonodoras viaj aromaĵoj!
Via nomo similas al elverŝita oleo;
Tial la fraŭlinoj amas vin.
4 Altiru min; ni postkuros vin.
La reĝo envenigu min en siajn ĉambrojn;
Ho, ni ĝojos kaj gajiĝos kun vi;
Ni memoros vian amon pli, ol vinon;
Sincere oni amas vin.

5 Mi estas nigra, tamen beleta,
Ho filinoj de Jerusalem,
Kiel la tendoj de Kedar,
Kiel la tapetoj de Salomono.
6 Ne rigardu min, ke mi estas nigreta:
La suno min brulkolorigis.
La filoj de mia patrino koleris kontraŭ mi;
Ili faris min gardistino de la vinberĝardenoj;
Mian propran vinberĝardenon mi ne gardis.
7 Diru al mi, ho vi, kiun mia animo amas,

Kie vi paŝtas, kie vi ripozigas vian brutaron tagmeze:
Kial mi similu al vagistino
Ĉe la brutaroj de viaj kamaradoj?
8 Se vi ne scias tion, ho belulino inter virinoj,
Sekvu la paŝojn de la ŝafaro,
Kaj paŝtu viajn kapridojn ĉe la tendoj de la paŝtistoj.

9 Al la ĉevalino en la ĉaroj de Faraono
Mi komparas vin, ho mia amatino.
10 Belaj estas viaj vangoj sub la orelringoj,
Via kolo sub la laĉoj de perloj.
11 Orajn orelringojn ni faros al vi,
Kun arĝentaj enkrustaĵoj.

12 Dum la reĝo sidas ĉe la festotablo,
Mia nardo bonodoras.
13 Kiel fasko de mirho, restanta inter miaj manoj,
Estas al mi mia amato.
14 Kiel floraro de kofero estas por mi mia amato,
En la vinberĝardenoj de En-Gedi.

15 Ho, vi estas bela, mia amatino; ho, vi estas ja bela;
Viaj okuloj estas kiel ĉe kolomboj.
16 Ho, vi estas bela, mia amato, kaj ĉarma;
Nia lito estas kiel freŝaj herboj;
17 La traboj de nia domo estas cedraj,
Niaj ĉevronoj estas abiaj.

Ĉapitro 2

1 Mi estas la lilio de Ŝaron,
La rozo de la valoj.

2 Kiel rozo inter la dornoj,
Tiel estas mia amatino inter la knabinoj.

3 Kiel pomarbo inter arboj nefruktaj,
Tiel estas mia amato inter la junuloj.
Mi sopiris al lia ombro, jen mi sidiĝis;
Kaj liaj fruktoj estas bongustaj al mia palato.
4 Li enkonduku min en vindomon,
Kaj lia standardo super mi estu la amo.
5 Plifortigu min per vinberkuko,
Refreŝigu min per pomsuko;
Ĉar mi estas malsana de amo.
6 Lia maldekstra mano estu sub mia kapo,
Lia dekstra ĉirkaŭprenu min.

7 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Je la gazeloj aŭ la cervoj de la kampo:
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

8 Ho, jen estas la voĉo de mia amato! Ho, jen li venas,
Rapidante sur la montoj, saltante sur la altaĵoj.
9 Mia amato similas al gazelo aŭ al cervo.
Ho, jen li staras post nia muro,
Rigardante tra la fenestro,
Sin montrante ĉe la krado.

10 Mia amato vokas, li parolas al mi:
Leviĝu, mia amatino, mia belulino, ho venu;
11 Ĉar la vintro jam forpasis,
La pluvo pasis kaj malaperis;
12 La floroj jam estas sur la tero;
La kantosezono jam alvenis,
Kaj la voĉo de la turto jam aŭdiĝas en nia lando;
13 La figarbo jam maturigas siajn fruktetojn,
La vinbertrunkoj siajn vinberetojn,
Kiuj jam bonodoras.
Leviĝu, mia amatino, mia belulino, kaj venu.
14 Ho mia kolombino, en la krevaĵoj de la roko, en la kaŝejo de la rokkrutaĵo,
Montru al mi vian aspekton, aŭdigu al mi vian voĉon;
Ĉar via voĉo estas dolĉa, kaj via aspekto estas bela.
15 Kaptu al ni la ŝakalojn, la malgrandajn ŝakalojn,
La detruantojn de la vinberĝardenoj,
Kiam niaj vinberĝardenoj burĝonas.
16 Mia amato apartenas al mi,
Kaj mi apartenas al li,
Kiu paŝtas inter la rozoj.
17 Ĝis la tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros,
Turnu vin, ho amato, similiĝu al gazelo aŭ al cervo
Sur la montoj de aromaĵoj.

Ĉapitro 3

1 Sur mia kuŝejo dum la nokto mi serĉis tiun, kiun mia animo amas;
Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.

2 Mi leviĝos, kaj irados tra la urbo;
Sur la stratoj kaj placoj mi serĉos tiun, kiun mia animo amas;
Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.
3 La gardistoj, kiuj iradas tra la urbo, renkontis min,
Al ili mi demandis: Ĉu vi vidis tiun, kiun mia animo amas?
4 Kiam mi nur ekforiris de ili,
Mi renkontis tiun, kiun mia animo amas;
Mi tenis lin, kaj ne delasis lin,
Ĝis mi enkondukis lin en la domon de mia patrino,
Kaj en la ĉambron de ŝi, kiu naskis min.

5 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Je la gazeloj aŭ cervoj de la kampo:
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

6 Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto, kiel kolono de fumo
Parfumita per mirho kaj olibano,
Per ĉiaj pudroj de la parfumisto?
7 Jen estas la lito de Salomono!
Sesdek fortuloj ĉirkaŭas ĝin
El la fortuloj de Izrael,
8 Ĉiuj tenantaj glavojn, kompetentaj batalantoj;
Ĉiu portas sian glavon ĉe sia femuro,
Pro la teruro de la nokto.
9 Edziĝan liton el la ligno de Lebanon
Konstruis al si la reĝo Salomono.
10 Ĝiajn kolonojn li konstruis el arĝento,
La ĉarpentaĵon el oro, la tegaĵon el purpuro;
La interno estas pavimita per la amo de la filinoj de Jerusalem.

11 Iru tien, ho filinoj de Cion, kaj vidu la reĝon Salomono,
Vestitan per la krono, per kiu lia patrino kronis lin en la
tago de lia edziĝofesto,
En la tago de la ĝojo de lia koro.

Ĉapitro 4

1 Vi estas bela, mia amatino, vi estas bela;
Viaj okuloj estas kolombaj, malantaŭ via vualo.
Viaj haroj estas kiel aro da kaprinoj,
Deirantaj sur la deklivo de la monto Gilead.
2 Viaj dentoj estas kiel tondotaj ŝafinoj,
Kiuj elvenas el la lavejo;
Ĉiuj estas en paroj,
Kaj ne mankas eĉ unu el ili.
3 Viaj lipoj estas kiel ruĝa fadeno,
Kaj via elparolado estas bela;
Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo.
4 Via kolo estas kiel la turo de David, kiu estas konstruita
kiel armiltenejo;
Mil ŝildoj pendas sur ĝi,
Ĉiuj ŝildoj de la potenculoj.
5 Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj, ĝemeloj de gazelino,
Kiuj sin paŝtas inter la rozoj.
6 Ĝis la tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros,
Mi foriros al la monto de mirho kaj al la altaĵo de olibano.
7 Via tutaĵo estas bela, mia amatino;
Vi ne havas difekton.

8 Kun mi el Lebanon venu, ho mia fianĉino,
Kun mi el Lebanon;
Rigardu malsupren de la pinto de Amana,
De la pinto de Senir kaj Ĥermon,
El la kavernoj de la leonoj,
De la montoj de la leopardoj.
9 Vi kortuŝis min, mia fratino, mia fianĉino;
Vi kortuŝis min per unu ekrigardo de viaj okuloj,
Per unu ĉeno de sur via kolo.
10 Kiel bela estas via amo, mia fratino, mia fianĉino!
Ho, kiom pli bona estas via amo, ol vino!
Kaj la bonodoro de viaj parfumaĵoj estas pli bona, ol ĉiaj aromaĵoj!
11 Mielo gutadas el viaj lipoj, ho mia fianĉino;
Mielo kaj lakto kuŝas sub via lango;
Kaj la bonodoro de viaj vestoj estas kiel la bonodoro de Lebanon.
12 Vi estas ĝardeno ŝlosita, ho mia fratino, mia fianĉino;
Vi estas fonto ŝlosita, puto sigelita.
13 Viaj kreskaĵoj estas paradizo de granatoj kun multevaloraj fruktoj,
Plena de koferoj kaj nardoj;
14 Nardo kaj safrano;
Kano kaj cinamo, kun ĉiuspecaj olibanarboj;
Mirho kaj aloo kaj la plej delikataj aromaĵoj;
15 Ĝardenfonto, puto de vivanta akvo,
Kaj rivereto elfluantaj el Lebanon.

16 Vekiĝu, ho norda vento, venu, ho suda vento;
Trablovu mian ĝardenon, ke ĝiaj aromaĵoj elfluu.

Venu mia amato en sian ĝardenon
Kaj manĝu ĝiajn multevalorajn fruktojn.

Ĉapitro 5

1 Mi venis en mian ĝardenon, mia fratino, mia fianĉino;
Mi deŝiris mian mirhon kaj miajn aromaĵojn;
Mi manĝis mian mielĉelaron, kiel ankaŭ mian mielon;
Mi trinkis mian vinon, kiel ankaŭ mian lakton.
Manĝu, ho miaj kamaradoj;
Drinku kaj ebriiĝu, ho miaj amikoj.

2 Mi dormis, sed mia koro estis maldorma;
Jen estas la voĉo de mia amato, jen li ekfrapas:
Malfermu al mi, ho mia fratino, mia amatino, mia kolombino, mia virtulino;
Ĉar mia kapo estas plena de roso,
Miaj harbukloj de la gutoj de la nokto.
3 Mi jam demetis mian ĥitonon; kial mi ĝin denove surmetu?
Mi jam lavis miajn piedojn; kial mi ilin malpurigu?
4 Mia amato etendis sian manon tra la truo,
Kaj mia interno kompatis lin.
5 Mi leviĝis, por malfermi al mia amato;
Kaj de miaj manoj gutis mirho,
Kaj miaj fingroj estis malsekaj de mirha fluidaĵo,
Sur la riglilo de la seruro.
6 Mi malfermis al mia amato;
Sed mia amato forturniĝis kaj malaperis.
Mia animo tremis, dum li parolis;
Mi lin serĉis, sed mi lin ne trovis;

Mi vokis lin, sed li ne respondis al mi.
7 La gardistoj, kiuj ĉirkaŭas la urbon, renkontis min,
Ili batis kaj vundis min;
La gardistoj de la muroj deprenis de mi la kovrotukon.
8 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem, se vi renkontos mian amaton,
Ho, kion vi diros al li? ke mi estas malsana de amo.

9 Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ho belulino inter virinoj?
Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ke vi tiele ĵurligas nin?

10 Mia amato estas blanka kaj ruĝa,
Distinginda inter dekmilo.
11 Lia kapo estas pura oro;
Liaj haroj estas buklitaj, nigraj kiel korvo;
12 Liaj okuloj estas kiel kolomboj ĉe la akvotorentoj;
Lavitaj per lakto, orname enkadrigitaj;
13 Liaj vangoj estas kiel bedoj de aromaĵoj, kiel kesto de ŝmiraĵisto;
Liaj lipoj estas kiel rozoj, ili gutadas fluidan mirhon;
14 Liaj manoj estas kiel oraj ringoj, kadritaj per topazoj;
Lia korpo estas ebura, enkrustita per safiroj;
15 Liaj kruroj estas kiel marmoraj kolonoj, enfiksitaj en bazoj el pura oro;
Lia aspekto estas kiel Lebanon, majesta kiel cedroj;
16 Lia palato estas dolĉaĵoj; lia tutaĵo estas tre aminda.
Tia estas mia amato, kaj tia estas mia kamarado,
Ho filinoj de Jerusalem.

Ĉapitro 6

1 Kien foriris via amato,
Ho belulino inter virinoj?
Kien forturniĝis via amato,
Por ke ni lin serĉu kun vi?

2 Mia amato iris en sian ĝardenon, al la bedoj de aromaĵoj,
Por paŝti en la ĝardenoj kaj kolekti rozojn.
3 Mi apartenas al mia amato, kaj mia amato apartenas al mi;
Tiu, kiu paŝtas inter la rozoj.

4 Ho, mia amatino, vi estas bela kiel Tirca,
Agrabla kiel Jerusalem,
Terura kiel batalantaj taĉmentoj.
5 Forturnu la okulojn for de mi,
Ĉar ili venkas min.
Viaj haroj estas kiel aro da kaprinoj,
Deirantaj sur la deklivo de la monto Gilead.
6 Viaj dentoj estas kiel aro da ŝafinoj,
Kiuj elvenas el la lavejo;
Ĉiuj estas en paroj,
Kaj ne mankas eĉ unu el ili.
7 Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo.
8 Da reĝinoj ekzistas sesdek, kaj okdeko da kromvirinoj,
Kaj la junulinoj estas sennombraj.
9 Sed unu sola estas mia kolombino, mia virtulino;
Ŝi estas la sola ĉe sia patrino,
La elektita de sia naskintino;
La filinoj vidis ŝin, kaj nomas ŝin feliĉulino;

La reĝinoj kaj la kromvirinoj laŭdas ŝin, dirante:

10 Kiu estas ŝi, kiu aspektas kiel la matenruĝo,
Bela kiel la luno,
Hela kiel la suno,
Terura kiel batalantaj taĉmentoj?

11 Mi iris en la nuksarban ĝardenon,
Por trarigardi la verdajn kreskaĵojn de la valo,
Por vidi, ĉu la vinbertrunko burĝonas, ĉu la granatarboj floras.
12 Tiam mi ankoraŭ ne sciis,
Ke mia animo elektos min por la ĉaroj de la nobeloj de mia
popolo.

13 Turniĝu, turniĝu, ho Ŝulamit;
Turniĝu, turniĝu, ke ni rigardu vin.

Kial vi volas rigardi Ŝulamiton tiel,
Kiel oni rigardas la dancadon de la taĉmentoj?

Ĉapitro 7

1 Kiel belaj estas viaj paŝoj en sandaloj, ho filino de princo!
La svingado de viaj femuroj estas kiel ĉenringoj,
Majstre ellaboritaj.
2 Via umbiliko estas kiel ronda pokalo,
Al kiu trinkaĵo ne mankas;
Via ventro estas kiel amaso da tritiko ĉirkaŭita de rozoj;
3 Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj,
Ĝemeloj de gazelino;

4 Via kolo estas kiel turo el eburo;
Viaj okuloj kiel la lagetoj en Ĥeŝbon, ĉe la pordego de Bat-Rabim;
Via nazo estas kiel la turo Lebanon rigardanta Damaskon;
5 Via kapo sur vi estas kiel Karmel,
Kaj la harbukloj de via kapo kiel la purpura robo de la reĝo, falde kunligita.
6 Kiel bela kaj kiel ĉarma estas mia amatino inter la plezuroj!
7 Via staturo similas la palmotrunkon,
Kaj viaj mamoj la vinberarojn.
8 Mi diris: Mi suprengrimpos la palmotrunkon kaj teniĝos je ĝiaj branĉoj;
Kaj viaj mamoj estu kiel la penikoj de la vinbertrunko,
Kaj la bonodoro de via nazo kiel la bonodoro de citronoj;
9 Kaj via palato kiel vino bongusta,
Kiu englitiĝas ĉarmege kaj glate,
Kiu paroligas la lipojn de la dormantoj.

10 Mi apartenas al mia amato,
Kaj li sin tiras al mi.
11 Venu, mia amato, ni eliru sur la kamparon;
Ni enloĝiĝu en la vilaĝoj.
12 Frumatene ni iru al la vinberĝardenoj;
Ni rigardu, ĉu la vinbertrunko jam burĝonis,
Ĉu ĝiaj floroj jam malfermiĝis,
Ĉu la granatarboj jam floras;
Tie mi donos al vi mian amon.
13 La mandragoroj jam bonodoras,
Kaj apud nia enirejo troviĝas delikataj fruktoj ĉiuspecaj, fruaj kaj malfruaj,

Kiujn mi provizis por vi, ho mia amato!

Ĉapitro 8

1 Ho, se vi estus al mi kiel frato,
Kiu suĉis la mamojn de mia patrino!
Se mi renkontus vin ekstere, mi kisus vin;
Kaj tamen neniu malestimus min.
2 Mi gvidus vin, mi enkondukus vin en la domon de mia patrino;
Vi instruus min,
Kaj mi trinkigus al vi la spicitan vinon kaj la granatsukon.
3 Lia maldekstra mano estu sub mia kapo,
Kaj lia dekstra ĉirkaŭprenu min!

4 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

5 Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto,
Sin apogante sur sia amato?
Sub la pomarbo mi vekis vin;
Tie, kie via patrino vin naskis,
Kie vin naskis via naskintino.
6 Konservu min kiel sigelon en via koro, kiel sigelon
sur via brako;
Ĉar la amo estas forta kiel la morto;
La ĵaluzo estas nefleksebla kiel Ŝeol;
Ĝiaj brulaĵoj estas brulaĵoj de fajro,
La flamo de la Eternulo.
7 Granda akvo ne povas estingi la amon,

Kaj riveroj ne povas superakvi ĝin;
Se homo proponus doni la tutan havaĵon de sia domo
por la amo,
Oni malestime lin forpuŝus.
8 Nia fratino ankoraŭ estas malgranda,
Kaj mamojn ŝi ankoraŭ ne havas;
Kion ni faros al nia fratino,
Kiam oni svatos ŝin?
9 Se ŝi estos muro, ni konstruos sur ŝi arĝentan palacon;
Kaj se ŝi estos pordo, ni ĉirkaŭbaros ŝin per traboj el cedro.

10 Mi estas muro, kaj miaj mamoj kiel turoj;
Mi jam estis al li kiel iu, kiu trovis favoron.
11 Salomono posedis vinberĝardenon en Baal-Hamon;
Li luigis la vinberĝardenon al gardistoj;
Ĉiu devas alporti milon da arĝentaj moneroj pro ĝiaj fruktoj.
12 Mia propra vinberĝardeno estas antaŭ mi.
La milon al vi, ho Salomono,
Kaj ducent al la gardistoj de ĝiaj fruktoj.

13 Ho vi, loĝantino de la ĝardenoj,
La kamaradoj volas aŭskulti vian voĉon;
Al mi ĝin aŭdigu.

14 Forkuru, ho mia amato,
Kaj similiĝu al gazelo aŭ al cervo
Sur la montoj de aromaĵoj.

http://www.omnibus.se/inko

ISBN 91-7303-004-X